

Martina Cole

Alvilág

Amikor Joanie Brewer kinyitotta a lakásajtót, először csak az egyenruhákat látta. A nyomozótiszt néhány pillanatig csak bámult rá, majd lesütötte a szemét, és a nő ócska papucsba bújtatott apró lábát tanulmányozta: rózsaszín strucctollak és kopott műanyag sarok. Joanie csinos arca keménynek tűnt az előszoba lámpájának erős fényében. Kifakult haját feltornyoztatta a fején, így éles vonásaival majdhogynem vadállatiasnak látszott. A szokásos smink nélkül idősebbnek nézett ki a koránál; elnyűtt volt és megviselt. Csak kék szemében csillant igazi érzelem: reményvesztettséget sugárzott. Most már tudta, miért jöttek.

Aki az alvilág közelébe kerül, szörnyű veszélynek teszi ki magát. Joanie Brewer számára a gyermekei jelentik élete értelmét. Bármit megtenne, hogy etesse és ruházza őket – még az utcára is kiáll –, ám állandó félelemben él, hogy valamelyiket egyszer elveszíti. A tizennyolc éves Jon Jon már közelről ismeri a bűnözés világát, és a mindössze tizennégy éves Jeanette is többet tud, mint kellene. Mégis Kira az, aki miatt Joanie a legjobban aggódik, hiszen egy olyan világban, ahol senkiben sem lehet bízni, a tizenegy éves kis angyal a legsebezhetőbb. Amikor Kira eltűnik, beigazolódna Joanie legsötétebb félelmei. Az asszony úgy véli, tudja, mi történt a kislánnyal, és megszállottan igyekszik kideríteni az igazságot, amivel veszélybe sodorja mindannyiukat.

Martina Cole kilenc korábbi regénye mind bestseller lett. Martina regényeinek teljes eladott példányszáma meghaladja a hárommilliót, két legutóbbi könyve – Maura játszámja, Arctalan – azonnal az eladási listák első helyére ugrott. A Veszélyes hölgy és A szöktetés már hihetetlenül népszerű tévésorozatként látható az Egyesült Államokban, és több más regénye megfilmesítését is tervezik. Martina Cole-nak egy fia és egy lánya van, családjával Essexben él.

Martina Cole

ALVILÁG

Alexandra

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Martina Cole: The Know

Headline Book Publishing

A division of Hodder Headline

London 2003 Copyright © Martina Colé, 2003

Hungarian translation 2004

Fordította Vincze Mariann

Minden jog fenntartva.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, vagy sugározni bármely formában vagy módon, a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül; tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítóval és tördelésben, mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója, 2004

7603 Pécs, Alkotás u. 3.

Telefon: (72) 777-000

Fax: (72) 777-111

www.alexandra.hu

e-mail: online@alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő Todero Anna

A kiadvány magyar változatát Hársfai László tervezte

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Rt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Megjelent 28,11 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 368 953 8

Jónak és Lesleynek

Fel a fejvel, lányok!

Öleléssel és szeretettel

Avrilnek és Timmy Pethericknek
(valamint Gra Geoffnak és Susan P.-nek)
Örök szeretettel,
Minnie x
Köszönet Adele Kingnek is.

Kiváltságnak érzem, hogy a barátom és Freddie keresztanyja lehettél.
Sosem fogom elfelejteni, hogy te és Darley milyen kedvesen és baráttan
viselkedtetek velem.

Prológus

Amikor Joanie Brewer kinyitotta a lakásajtót, először csak az egyenruhákat
látta. Hiába próbálta meg azonnal becsapni az ajtót, ahogy már korábban
annyiszor megtette.

Amikor egy hatalmas láb keményen csattant a lábtörlőn, felsóhajtott.

- Nincs itthon, épp most ment el. De egész nap itt volt velem, szóval akármiért
keresik, nem ő tette.

-Joanie...

A nyomozótiszt néhány pillanatig csak bámult rá, majd lesütötte a szemét, és a
nő ócska papucsba bújtatott apró lábát tanulmányozta: rózsaszín strucctollak és
kopott műanyag sarok. Joanie csinos arca keménynek tűnt az előszoba lámpájának
erős fényében. Kifakult szőke haját feltornyoztatta a fején, így éles vonásaival
majdhogynem vadállatiasnak látszott. A szokásos smink nélkül idősebbnek nézett
ki a koránál; elnyűtt volt és megviselt.

Csak kék szemében csillant igazi érzelem: reményvesztettség-*get* sugárzott. Most
már tudta, miért jöttek. Bár nem akarta hallani, amit mondanak majd, tudta,
kénytelen lesz végighallgatni.

- Sajnálom, Joanie drága, bejöhettek? - kérdezte a nyomozó, Baxter.

Amint Joanie kinyitotta a kopott, rozoga ajtót, egész magatartása megváltozott.

- Hát jobb, ha túl vagyunk rajta, igaz?

Egyik rendőr sem nézett rá. Egy sötét hajú, nagy mellű rendőrnő lekicsinylő
pillantással, ám finoman megfogta Joanie

karját, de ő olyan erővel rázta le magáról, hogy majdnem kibillentette a nőt az
egyensúlyából.

A hangulat feszült volt. Egyikük sem akart itt lenni, és tudták, hogy nem látják
szívesen őket.

Joanie enyhe elégedettséget érzett, amikor a nappaliba lépve egyöntetű
döbbenetet látott a rendőrök arcán. A lakás lepukkant volt, de makulátlan
tisztaság uralkodott mindenütt. A nagy képernyős televízió és a legújabb típusú
DVD láttán felhúzták a szemöldöküket, és Joanie magában mosolygott, amikor azt
mondta:

- Mindent legálisan vettem és kifizettem. A konyhában vannak a nyugták.

Senki nem válaszolt.

A rendőrnő benézett a konyhába, majd így szólt:

- Készítetek egy kis teát, rendben? Baxter nyomozó bólintott.

Joanie igyekezett visszatartani a könnyeit, de a férfiak még mindig nem néztek
rá.

- Szóval halott?

A nyomozó ismét bólintott.

Joanie a kezébe temette az arcát, és hangosan felzokogott. Egyetlen erős,
elkeseredett jajszó szakadt ki belőle, azután nyugalmat erőltetett magára.

Megtörölte a szemét, majd felemelt fejjel nézett körbe a szobában, és küzdött az
érzelmeivel, ahogy azt egész életében tette.

Nem lehet olyan nyomorult, hogy ezek előtt sírjon. Tekintete a kandallópárkányon
álló fényképen, Kira utolsó iskolai képén pihent meg. A kislány életteli teli kék
szeme vidáman nézett a lencsébe. Gyönyörű kislány volt, Joanie legkisebb
gyermeke. Persze, a többihez hasonlóan ő is házasságon kívül született, mégis őt
szerette a legjobban.

Fülében hallotta szíve dobogását, és egy pillanatra úgy érezte, elájul.

- Mondtam, hogy nem szökött meg, de maguk sosem hallgat-

tak rám, igaz? - mondta vádlón. - Az én kicsikém sosem hagyott volna itt engem.

Sohasem. De maguk nem hallgattak rám.

A nyomozó egy gyermekruhát vett elő az ölében lévő táskából; kicsi volt egy

tizenegy évesnek. Ám Kira Joanie-ra ütött. Apró volt. Picurka. Valaha a ruha fehér volt, kis kék virágokkal. Mostanra bekoszolódott. Joanie pontosan tudta, mi történt a gyermekével.

- Ezt a holttest mellett találtuk. Meg kellene...

Kikapta a férfi kezéből a ruhát, és az arcához emelte, de csak a mocskot érezte rajta - mocskot és gyűlöletet. Nem a nővé érés határán álló tizenegy éves gyermek virágos, napsugaras illatát. A gyermekét, aki előtt még ott állt az egész élet. Lelki szemeivel látta Kirát, ahogy nevetett és viccelődött. Jó gyerekek voltak, könnyen kezelhető.

Azután mégiscsak kicsordultak a könnyei, és a rendőrnő pont jókor hozta be a teát. Joanie még ilyen megviselten is örült, hogy a nő a vendégeknek tartogatott jó csészéket használt. Fontosnak érezte, hogy szép tárgyak vegyék körül.

Különösen most.

Hallotta, hogy beszélnek hozzá, látta, hogy mozog az ajkuk, de nem értett semmit. Csak a kislánya hangját hallotta gondolatban, ahogy az anyukáját hívja, de az anyukája nem jön érte.

- Kicsikém, kicsikém - újra és újra ezt suttogta maga elé, miközben előre-hátra ringatta magát a ruhácska maradványaiba kapaszkodva.

- Hívjak orvost? - kérdezte az egyik rendőr szomorú hangon.

A nyomozó bólintott, majd szűrcsölni kezdte a teáját.

Hiszen bármit gondoltak is Joanie Brewerről, akit úgy ismertek a kapitányságon, mint a rossz pénzt, most csak egy anya volt, akinek a gyermekét brutálisan meggyilkolták.

Francba a teával, gondolta a nyomozó. Hoznia kellett volna egy üveg töményt, ha nem is magának, de az előtte ülő emberi roncsnak mindenképpen.

Most nem Joanie Brewer ült előtte, az alkoholista prostituált, aki egy egész csapatnyi bűnözőpalántát hozott a világra, hanem egy gyászoló anya, aki elrabolt, megrontott, majd szemétként eldobott gyermekét siratta.

A férfi csendben itta ki a teáját.

Joanie is hallgatott, a semmibe meredt, és a nyomozó tudta, ma már semmit nem fognak megtudni tőle.

Végül megérkezett az orvos.

Első könyv

„Hölgyek, kissé szemérmesebben, ha lehetne!”

Sir Herbert Beerbohm Tree, 1853-1917

„Kívül maradnak az ebek, a varázslók és a paráznák, a gyilkosok és a bálványimádók, és mindenki, aki szereti és cselekszi a hazugságot!”

Jelenések Könyve, 22:15

Első fejezet

A nagy hőség miatt Joanie Brewer bekapcsolta a ventilátort a kicsi hálósobában, és még több dezodort fújt magára. A dupla ágy szinte az egész szobát elfoglalta, ezen kellett átmásznia, hogy a zsúfolásig teli öltözőasztalhoz jusson egy gyors szippantásért a Bensón & Hedges Light cigarettából. Kortyolt egy nagyot a vodkából is, a savas folyadéktól hangosat kordult a gyomra.

A túlzsúfolt szekrényből mindenfelé lógtak ki a ruhák, és az Avon Musk parfüm illata megülte a szobát. Joanie igazán nem érzett kedvet ma este ahhoz, hogy munkába menjen. Szeretett volna leülni a ház elé a többi nővel, inni, dohányozni és plety-kálkodni. Csodálatos volt errefelé a nyár, eltekintve a rothadó szemét és a mosdatlan kölykök bűzétől; mintha külföldön lett volna. Persze, tűnődött el magában, mindig is jól működött a fantáziája. Azért mégsem Tenerifén üdül!

Elmosolyodott, miközben újabb réteg babarózsaszín rúzszt kent fel. Ha ma este jó bevétele lesz, holnap engedélyez magának egy szabadnapot, és élvezni az életet. Mindenképp jár már egy kis szünet.

Bob Marley „Ha nincs nő, nincs sírás” című számát hallgatta, és együtt énekelt vele halkan, amíg elkészítette vastag sminkjét, ami a munkájához

nélkülözhetetlen volt. Mostanában igyekezett nem túl közelről nézni önmagára; elmúltak már azok az idők, amikor büszke lehetett a megjelenésére. Az élet utolérte, és a pénzből, amely valaha elégnak bizonyult, most épp hogy ki tudott jönni. Tulajdonképpen ha nem lenne lusta luvnya, még egy igazi álláson is elgondolkodna, habár ezzel egy kicsit elkésett.

Bűnöző előélete a munka legtöbb tiszteletre méltó formájából kizárná. Ez egy igazi ördögi kör.

Nagyot sóhajtott, majd még egyet szippantott a cigarettájából. A legvadabb álmaiban sem gondolta, hogy ez lesz az élete, de így történt, és alkalmazkodó természetű lévén, elfogadta ezt a tényt is. Nyúzottnak tűnt, arcán elmélyültek a ráncok, de itt-ott még fel lehetett fedezni rajta az egykori szépség nyomait. A tükörképére pillantott, és hirtelen sírni szeretett volna. Ehelyett megitta az italát, és mosolyt erőltetett az arcára.

Na, most már sokkal jobb. Ha nem vigyáz, elijeszti a kuncsaftokat. Hallotta Kira nevetését az előtérből, és ösztönösen elmosolyodott, habár nem tudta kivenni, miről beszélnek. A legkisebb gyermeke vidám kislány volt, mindig nevetett és viccelődött. Ekkor a fia, Jon Jon lépett a szobába, kezében egy nagy pohár vodka-kólával.

- Na, idd ezt ki, anya. Mit szólnál egy kis utazáshoz? Joanie megrázta a fejét.

- Most nem érek rá. A fiú felnevetett.

- Úgy értem, kell egy kis válium? Joanie is elvigyorodott.

- Egyre rosszabb vagyok, igaz? Nem, kösz, és örülnék, ha nem ajánlgatnád boldogboldogtalannak. így hamar elkapnak, fiam, jusson eszedbe!

Jon Jon nem válaszolt, túlságosan elfoglalta, hogy önmagát csodálja a tükörben. Joanie nagyot kortyolt, aztán köpködni kezdett.

- A francba, Jon Jon, mi van ebben, rakéta-üzemanyag?

- Smirnoff Black Label. Vodka. Carty szerzi a dokkokból. Joanie óvatosan ismét belekóstolt az italba, és elmosolyodott.

- Pont erre van szükségem - jegyezte meg, és igazat mondott, még ha a fia ezt nem is érzékelte. A srác is visszamosolygott, amikor csodáló tekintettel ránézett. Joanie tudta, hogy a fiú mennyire utálja a munkáját, mégis kilencéves kora óta mindig hoz neki

egy italt indulás előtt. Jon Jont iskolás korában végig csúfolták az anyja miatt, akit bárcásnak, strichelőnek bélyegeztek az emberek, és vadul gyűlölte is anyja foglalkozását, de elfogadta, hogy nincs más megoldás, és mélyen tisztelte az anyját.

- Itthon maradsz Kirával? Most Jeanette-nek van kimenője, emlékszel?

Jon Jon bólintott.

- Nem kell mindent megismételned, anya. Mindig megteszem a magamét, nem? - mondta, és a megbántott tizenhét évesek méltóságával ment ki a szobából, mintha mindent jobban tudna, mint az anyja.

Jon Jon minden szóbeszéd ellenére jó fiú volt, még akkor is, ha ezt csak az anyja vette észre. A rendőrök utálták; mindig őt keresték meg először, akármi történt is a lakótelepen. Jon Jon egy kis geci, ha elkapja a gépszíj, de ha látnák olvasni! Mindent elolvas, ami csak a kezébe kerül, és micsoda szavakat ismer! Joanie mértéktelenül büszke volt megtévedt fiára.

Gyermekei iránti büszkesége sosem lankadt, bármit terjesztettek is a Brewer családról vagy órála. Hallotta a pletykákat, de nem foglalkozott velük; ők is csak meg akartak élni valahogyan, mint a többi család, és Joanie természeténél fogva sosem törődött a szóbeszéddel. Őt magát sosem zavarta igazán - legalábbis úgy tett, mintha nem zavarná. Tréfálkozva beszélt a munkájáról, mindig ő említette meg elsőként, és ezzel legendás hírre tett szert. Sokan tudták róla, hogy a veszekedések során is képes uralkodni magán, és ez sokat segített. Jó pár szomszédal elbeszélgetett az évek folyamán, így az emberek óvatosan bántak vele, és - legalábbis szemtől szemben - rendesek voltak. Miért is ne lettek volna? Joanie-t mindig könnyű volt megválni pár fontra, és mindenkit meghallgatott; emellett tudott titkot tartani, ismerte a helyi pletykákat, és a mögöttük rejlő igazságot is. Ám sosem beszélt, mert tudta, hogy jó néhány veszekedést kiobbantana, ha egyszer kinyitná a lepénylesőjét.

Ezenkívül járatott minden katalógust, és az összes nő tőle vásárolt, főleg karácsony és születésnapok idején, így aztán Joanie tisztában volt az anyagi helyzetükkel is. Erről szólt egyébként a legtöbb vita is: a tartozásokról. Joanie büszkén gondolt arra, hogy soha nem tartozott senkinek egy pennnyel sem, de nem szerette, ha az emberek kihasználják a jó természetét.

Némi pénz ellenében tarot-kártyát is olvasott, ami önmagában is emelte a rangját ebben a közösségben, mert mindenki tudni szeretette volna, hogy elkerül-e valaha erről a szemétdombról, és ha igen, mikor, és milyen lesz a szerelmi élete a jövőben. Mivel errefelé a férfiak egy-két hétig maradtak csak, a jóslataira nagy kereslet mutatkozott. Erre a gondolatra elmosolyodott. A nők igazán

megdöbbentették, az örök optimisták. Ám, ahogy önmagát ismerte, muszáj volt annak lenniük.

Mindent egybevetve itt megvolt a kis kuckója, amit szeretett. Joanie úgy vélte, az élet olyan, amilyenné tesszük, és a maga életét a körülményekhez képest a lehető legjobbra tette.

Belebújt szűk fekete miniszoknyájába, és felvette a fekete, áttetsző blúzt is, majd lábát lehetetlenül magas sarkú cipőbe préselte, és az előtér felé lépkedett. Cici kinn, hátrafényesült haj, parfüm.

-Jaj, anya, gyönyörű vagy!

Kira hangja reszketett a csodálattól. Imádta a sminket és a parfümöket, ezért Joanie, aki mindkettőből jócskán használt, egzotikusnak és megdöbbentően szépnek tűnt a kislány szemében.

- Köszí, szívem! Megvan a pénzed, ugye?

Kira bólintott, élénkkék tekintete még mindig anyja csillogását itta be.

- Isteni az illatod!

- Ha megjön, úgyis olyan szaga lesz, mint a férfibudiknak a Sohóban.

Ez az epés megjegyzés Joanie másik lányától, Jeanette-től származott.

Joanie elvigyorodott.

- Sokat jársz arra, ugye, szívem? Mert úgy tűnik, jól ismered a helyet.

Jon Jon és Kira felnevetett. Joanie is velük kacagott, pedig belül bántotta a mondat, de szokás szerint lerázta magáról. Nagyon is tisztában volt azzal, mit kell a gyermekeinek naponta elviselni a munkája miatt, és ezt mindig figyelembe vette. Rágyújtott, majd szórakozottan megigazította a haját, és az ablakból leste Mónika érkezését.

A telepen a szokásos zsongás uralkodott: a gyerekek szaladgáltak, rádiók és magnók szóltak, autók motorja bőgött - mint Bejrút, legrosszabb napjaiban. De mégis ez volt az otthonuk, és szerettek itt élni, amennyire ezt szeretni lehet.

Felsőhajtott.

- Mónika még a saját temetéséről is elkésne. Kira nevetett.

- Bethanyval és vele megyünk holnap moziba.

- Ez remek, szívem. - Újabb cigarettára gyújtott, és a konyha felé kiáltott. - Készíts nekünk még egy italt, Jon Jon!

A fiú megtöltötte a poharat, miközben a mikrohullámú sütő forgótányérját figyelte. Részeg volt, és hirtelen úgy érezte, éhen hal. Szívott egyet a füves cigijéből, majd anyja italával visszament a nappaliba, alkohol és joint szagát árasztva.

- Olyan vagy, mint egy bűzös borz! Jon Jon lezseren elvigyorodott.

Jeanette, aki eddig a szobájában volt, most újra előjött, és Joanie nagyot sóhajtott.

- Ugye, nem így akarsz elmenni?

Jeanette testileg már felnőtt nővé érett, de az arca még kis-lányosnak látszott. Veszedelemes kombináció. Mindkét lány Joanie-ra hasonlított. Kirának is nőtt már a melle, pedig csak tizenegy múlt. Ma este Jeanette úgy öltözött fel, mint a kedvence, Britney, így pedig maga volt a két lábon járó csábítás.

- Káprázatosan nézel ki!

Kirát ismét elragadta a hév.

- Az a barátnőd új topja?

- A francokat. Ez az enyém.

Kira arca megnyúlt - Csak kérdeztem.

- Hát akkor ne kérdezz, jó?

Jeanette-nek nem jutott ideje a kishúgára, nyűgnek tekintette csupán.

- Ne beszélj vele így, te rohadt kis szuka! Különben is igaza van. Ha nem a barátnődé, honnan a fenéből szerezted?

- Megint lopkodott a főutcán - Jon Jon halk szavaira a szoba is elcsendesült. - Portyázni voltál, nem? - kötekedett tovább.

Jeanette hátravetette hosszú, göndör barna haját.

- És akkor mi van? Mi közöd hozzá? Nem vagy a hülye apám. Jon Jon egy lépést tett felé, de Kira azonnal a testvérei közé állt.

- Ne kezdjetek verekedni, jó?

Joanie kiitta az italát, és a kopott faasztalra csapta a poharat.

- Na jól van, ebből elég! Miért kell mindig balhénak lenni, amikor elmegyek itthonról? Egyszer, csak egyetlenegyszer hadd menjek nyugodtan munkába!

-Vigyázz magadra, te lány! -morogta Jon Jon, miközben nem éppen finoman megbökte

húga mellkasát.

- Nem ijedtem meg tőled, gyerek! - mondta nevetve.

A fiú mélyen a szemébe nézett, és Joanie láthatta, hogy változik lánya tekintetében a virtuskodás igazi félelemmé.

- Pedig félhetnél, Jen. Igazán félned kellene!

Kira most láthatóan nyugtalan lett. Mintha az egész szoba megtelt volna gyűlölködéssel.

Am ekkor hirtelen kivágódott a bejárati ajtó, és a túlsúlyos Mónika dühögött be, aki a világ legfurcsább afrofrizuráját viselte.

- Csak iddógáltam egy kicsit odalent - kiáltotta. - Kész vagy, csajszi, vagy mi lesz már? - kérdezte, majd megigazította feszülő felsőjét, és megvakarta a mellét. - Ez a szarság megöl!

- Legközelebb próbálj olyat venni, amelyik méretre is jó! - vágta rá gúnyosan Jeanette.

Am előtt Mónika egy szót is szólhatott volna, Kira már rázendített:

- Szerintem pedig...

Mindenki vele együtt fejezte be a mondatot - „istenien nézel ki” -, Mónika is, és végre megint mind nevettek.

Miután megcsókolta a gyermekeit, Joanie kicsit könnyebb szívvel indult munkába.

Kira kilépett a lakásból, és a meredek betonlépcsőkön a lenti mosókonyhák felé indult. Senki nem használta már ezeket, csak a gyerekek lógtak itt. A lakásokból kiáradó zene szolgált háttérzajként, amíg itt ültek és locsogtak.

A teli kukákat is ott tárolták, ezért a szagok, különösen nyáron, igencsak erősek voltak. Múlt télen az egyik nagy kukában egy újszülöttet találtak, aki már alig élt. A gyerekek hallották a nyögdécselését, kiemelték a kukából a csecsemőt, majd hívták a rendőröket. Ők lettek a nap hősei. A szerencsétlen baba anyja elhagyta a környéket, miután a szomszédai majdnem meglincselték, a gyereket pedig nevelőszülőkhöz adták. Hónapokkal az esemény után is leginkább erről beszélgettek, és a szüleik sem bánták már annyira, ha itt lébecoltak.

Kira szeretett itt lenni, ez volt a kedvenc helye. A többi lánnyal ellentétben őt nem engedték szabad pórázra, nem maradhatott kinn későig, így ragaszkodott hozzá, hogy kevés szabad idejét a barátnői társaságában töltsse. Állandóan az anyjával és a bátyjával, hogy miért nem jár neki ugyanaz a szabadság, mint a többieknek, de elég okos volt ahhoz, hogy tudja, úgysem fog győzni. Anyja már elvesztette a Jeanette-tel vívott háborút, de Kirával szemben nem akart veszíteni. Emiatt órá sokkal jobban figyeltek, és kezdte megérteni és elfogadni, miért van ez így. Alapvetően jó gyerek volt amúgy is, és mindig megtette, amire kérték. Ma este, miközben elhelyezkedett az alacsony falon, egész boldognak érezte magát.

Tommy Thompson, a „Kicsi” figyelte a lányokat, amikor leültek beszélgetni.

Erkélye a mosókonyhákra nézett, így jól rájuk látott. Szerette nézni a kölyköket, mindig megnevettették a komédiá-zásukkal, különösen Kira és barátai. Leintegetett és mosolygott, a lányok pedig szégyenlősen visszaintettek neki.

Tommy néhány hónapja költözött apjával erre a környékre. Harmincnyolc éves volt, olyan kövér, hogy mozogni is alig bírt, s emiatt persze dolgozni sem tudott. És ahogy apja mindenkinek elmondta aki egyáltalán odafigyelt rá, nem ő volt a legfényesebb égő a karácsonyfán.

Tommy gyűlölte az apját, és minden újabb utálatos megjegyzése után futott a hűtőhöz. - Még hogy kórosan túlsúlyos! - mondogatta az apja. - Mindenkit elkap a kórság, aki a közelébe kerül.

Tommy szerette volna megérteni ezt, de nem tudta; mindig mindent elfelejtett. Az orvost sem szívesen kérdezgette, mert az apja folyton ott ült mellette, és Tommy megtanulta, hogy hallgasson, és hagyja az apját beszélni. Ez így volt mindig, akkor is, amikor az anyja még élt.

Megmozdította hatalmas testét a székben. Ezt a hőséget igazán nehezen viselte, és tudta, hogy szaglik. Ő maga is érezte az édeskés szagot, valahányszor a szél átfújta a lakáson. A házak elhelyezkedése miatt olyan volt itt, mintha légüres térben ülne, és a leghűvösebb helynek az erkély számított. -Jól vagy, Dagí? A jóindulatú megszólításra elmosolyodott. Boldogan integetett vissza, örült, hogy észrevették. Szó szerint ragyogott az arca, amikor lekiáltott: - Nincs túl meleg?

A férfi válasz nélkül tovább sétált, és Tommy egy percre zavarba jött. Ismét

elhelyezkedett, és a lányokat tanulmányozta, ahogy beszélgettek és nevetgéltek. Hallotta, hogy Beenie Man zenéje szűrődik ki Kiráék lakásából, ezért tudta, hogy a lány bátyja, Jon Jon még otthon van, de az anyja már elment dolgozni. Úgy vigyáztak a lányra, mint a szemük fényére – végül is ez így helyes. A gondolatra elmosolyodott, de hamar lehervadt az arcáról a mosoly, amikor meghallotta a bejárati ajtó csapódását. Hazaért az apja. Tommy türelmesen várta, hogy elkezdődjön a kínzás.

- Minek jöttünk ilyen korán? - kérdezte Mónika kásás hangon, miután bőségesen ivott az olcsó Bacardiból.

- A végén kifektet, te lány! A Bacardi gyorsabb bárminél. -Jaj, húzz a fenébe, Léna, hagyjál engem békén!

Léna, a fiatal skót lány felsóhajtott, és felhúzott szemöldökkel nézett Joanie-ra, aki csak megrázta a fejét, és közölte vele, hogy törődjön a saját dolgával.

- Tetszik ez a nyaklanc, Léna. Új? - érdeklődött Mónika.

A lány illegetni kezdte magát. Új stricije még elhalmozta ajándékokkal; mindig így van ez a fiatalokkal.

- Természetesen sokkal vékonyabb nyakra készítették.

Mónika nyilvánvalóan vitát akart provokálni. Léna elég nagydarab lány volt, és a nyaklanc valóban túl finom volt hozzá képest. Mégsem a nyaklanc bántotta Mónikát, hanem a mögötte megbúvó, ki nem mondott szavak. Ezzel mind tisztában voltak. Mónikát bezzeg senki nem próbálta rávenni, hogy stricit cseréljen.

- Hát, igazán sajnálom, de nincs olyan vastag nyakú bokszoló ismerősöm, akitől kölcsönkérhetném az ékszereit - válaszolta Léna jó szándékúan, és nevetett.

Erre már Mónika is elnevette magát, majd undokul megjegyezte:

- Na, itt jön a kis szépségkirálynő, cseszd meg! Léna megrázta a fejét.

- Ez a lány túl fiatal. Bocs, de a pasasnak azért tudnia kéne, hol a határ.

A fiatal lány nagyon is tudatában volt, micsoda felbolydulást keltett. Épp csak sötétedni kezdett, így hamarosan beindul az üz-

let, és tudta, hogy az esélyek alapján a következő menet az övé. Azt is tudta, hogy ez csak súlyosbítja a helyzetet. Mégsem zavartatta magát túlságosan, hiszen jó támogatója volt. Tizennégy évesen azt hitte, mindent tud, és sajnos bizonyos dolgokról már túl sokat is tudott, de túlságosan ostoba volt ahhoz, hogy ezt magától észrevegye. Elszökött otthonról, és ez megkönnyítette azoknak a férfiaknak a dolgát, akik nőkre vadásztak, és arra kényszerítették őket, hogy az utcán dolgozzanak.

Mónika olyan hangosan ellenkezett, hogy még Joanie is kacagni kezdett.

- Hagyd már békén! El kell viselnie Todd McArthur, hamarosan ő is rájön majd. Todd fiatal strici volt, jóképű, halk szavú, elvetemült fickó, aki az új lányokra koncentrált. Minden kurvája beleszeretett, és szerették azután is, hogy közölte velük a rossz hírt. Az idősebb nőkkel ellentétben, akiknek már nem voltak illúzióik a belőlük élő férfiakkal kapcsolatban, a fiatal lányoknak még meg kellett tapasztalniuk a mélységeket is, mielőtt rájöttek volna, hogy életük legjavára itt ragadtak. Egy jó strici huszonnégy órán belül meg tudta találni a megszökött kurváját, és ez gyakran előfordult. A rákövetkező verés és az ismétlődéstől való félelem talpon vagy inkább háton tartotta őket, attól függ, honnan nézzük.

Egy hét kórházi ápolásból sokat okultak, és aki még ezután sem tudta, mi a dolga, az meg is érdemelte, amit kapott. Legalábbis ez volt az általános vélekedés a nők között.

Kék Escort húzódott az út szélére, és egy apró, fehér, rosszul fésült emberke vigyorgott Mónikára. Rendszeres vendég volt, s miközben a lány az autó felé sétált, önelégülten nézett a fiatalabb nőre. Tekintetében minden benne volt. Mindannyian rendszeres vendégekre vágytak, hiszen megkönnyítették az életüket, lehetett egy kicsit lazítani - ilyesmit sosem lehetett egy idegennel, főleg nem az olyan örült állatokkal, akikkel nap mint nap találkoztak. - Hála a szarnak, hogy végre elment, Joanie! Egyre többet iszik - nyögte Léna.

Joanie felsóhajtott, de nem válaszolt.

- Az a kiscsaj ráállt a kokóra. Nézd meg, veszettül imbolyog! Pár pillanatig nézték, mielőtt továbbindultak volna.

- McArthur egy szarzsák, nem? Joanie bólintott, mielőtt válaszolt.

- Ha már szarzsákokról beszélünk...

Felnevettek, amikor látták, hogy a saját stricijük, Paulie Martin elüldözi a kis csitrit - előbb kiabált vele, majd rátért az ütlegetésre. Azután feléjük indult,

jóvágású arcán őszinte döbbenettel.

- Ez a hülye McArthur rövidesen bölcsődét nyit, vagy mi?

- A kicsikét a kokóval hálózta be.

- Én meg beverem a fejét a kiscsajnak, ha még egyszer így beszél velem! - mondta a férfi, és közben az öltönyét simítgatta. - Kellesz a szalonba, Joanie!

A nő elmosolyodott. A masszázsszalونokban jó volt, de tudta, oda csak akkor kell, ha a férfi bajban van.

- Oké zsoké, mennyi időre?

- Csak pattanj be a kocsiba, jó? Ez nem kvízműsor! Nincs kérdés, csak mozogj! Egy dolog szólt Paulie mellett, a humora. A lányok kedvelték, mert jó pár vacak éjszakát feldobott. A férfi még visszakiáltott:

- Léna, mondd meg annak a kis McArthur pöcsnek, ha még egyszer meglátom valamelyik kurváját hugyozási távolságon belül, eltöröm az átkozott nyakát!

- Igenis, Mr. Martin!

Miközben Joanie-val West Ham felé tartottak az autóban, a nő lazítani próbált. Szerencsére most megtehetette, és megpróbálta élvezni a rövidke pillanatot.

- Boldognak tűnsz, Joanie.

Paulie rámosolygott, ő meg azonnal elolvadt. Örülten jóképű fickó volt, sűrű, göndör fekete hajával, mélykék szemével - és ezt tudta is magáról. Erős testalkatú volt, és kissé alacsonyabb, mint amilyen lenni szeretett volna, de volt benne valami... és akármilyen

volt is ez, a nők mind ezt akarták. Az ő szakmájában ez mindenképp előnyt jelentett. Korán megtanulta, hogy egy mosolyért és egy jól időzített bókért bizonyos nőktől bármit megkaphat az ember.

Paulie vezetés közben megsimogatta a combját, és Joanie újra elmosolyodott.

Rohadt alak - gondolta, de mégis az övé, ezért bármit megbocsátott neki. Tudta, hogy a férfitől csak morzsákat kap, de elég bölcs volt ahhoz, hogy elfogadja a helyzetét, és elhatározta, hogy ki is élvezi, amíg lehet.

Némely vendégnél azért még mindig menő volt. Közönséges külseje, vidám természete tetszett az idősebb férfiakkal. Joanie a nyugdíjasok barátja volt, és örült is ennek. Ritkán kapott borraivalót, de pillanatok alatt véget ért a menet. Joanie több szempontból is tökéletesen alkalmas volt arra, hogy masszázsszalونban dolgozzon. A klienseik lusták voltak, és rettegtek attól, hogy valaki meglátja őket az utcákon: voltak köztük helybeliek, akik a legközelebbi kocsmákba jártak, és idegenek, akik a közelben dolgoztak, és a pénzüket fitogtatva, hamis mosolyukat villogtatva jelentek meg. Emellett a masszázsszalونban olcsók is voltak a lányok, hiszen egyikük sem számíthatott rá, hogy valaha luxuskurva lesz belőle, szóval mindent egybevetve jól működött ez így.

Paulie elég okos volt ahhoz, hogy felismerje azokat a lányokat, akik pénzt hoznak neki: nem túl csinosak, de nem is bányarédek. Ez tökéletesen működött a sarkon, de a szalonok kényelmes közegében nem vált be. Mert ha a lányok túl csinosak, elijesztik a férfiakat. Paulie ezt is megtanulta az évek során. Tudta, a legtöbb férfi inkább valami különösét kér, hogy úgy érezhesse, ő irányít. A pénztelen férfiakat könnyen megrémítették a túl szép nők, mert úgy érezték, velük kedvesebbnek kell lenniük. Az ő csajai - amint mondani szokta - éppen olyan lotyók voltak, amilyenek megfelelnek az ügyfelek igényeinek.

Amikor megállt a szalon előtt, nagyot ásított.

- Kérdezd meg Jon Jont, akar-e nálam dolgozni. Hallottam, hogy kezd híres lenni a környéken.

Joanie bólintott.

-Jól van. Meddig dolgozom ma éjjel?

- Az egyik lány eltűnt. Talán néhány nap. - Paulie ismét ásított, úgy folytatta:

- Tök jó, nem? Azok után, amit tettem érte, lelécel.

Joanie megtartotta magának a véleményét. Teljesen tisztában volt azzal, mit tett Paulie a lányért; érte is ugyanazt tette, és lám, hova juttatta.

- Ne bántsod, ha megtalálod...

A férfi nem is méltatta válaszra. Áthajolt fölöttes, és kinyitotta a kocsiját. -Légy jó, Joanie! A nő bólintott.

- Ja, és tégy meg egy szívességet, rendben? A jövőben tartsd meg a hülye tanácsaidat a munkámmal kapcsolatban! A tulajdonom vagy, Joanie, ahogy a többi lány is, és ha valaha is arra ébrednek, hogy a véleményeteket akarom hallani,

bejelentkezem a legközelebbi elmeegógyintézetbe, hogy észhez térjek.

Megértetted?

Joanie újra bólintott. A férfi hangjában egyértelműen érezte a dühöt, és tudta, hogy bármire képes lenne.

-Nos?

Joanie még erősebben bólogatott.

Paulie a szemét forgatta.

-Azt mondtam, indulj, Joanie! Most!

Már üvöltött, és elég hangos volt, hogy a forgalom zaján át is hallani lehessen a hangját. Joanie amilyen gyorsan tudott, kiugrott a kocsiból, és a masszázsszalontra sietett. Megszégyenítve és megbántva érezte magát, és ami a legrosszabb, ez látszott is rajta.

Gaynor Coleman szomorúan ingatta a fejét, és azt mondta:

- Az az ember egy geci!

- Naná, hogy geci! Végül is strici! - vágta rá Joanie azonnal. Az összes idősebb nő vele nevetett, és ettől jobban érezte magát. Ám akkor is fájt, hogy így beszélt vele a férfi, de még jobban fájt, ha azokra az évekre gondolt, amelyeket érte áldozott fel.

Leült a lányokkal. A babaolaj és a cigarettafüst szaga mindent áthatott, de ez azért jobb volt, mint a kipufogógázt szagolni és Mónika részeg locsogását hallgatni.

Tíz perccel később megérkezett az első kliense.

Megkezdődött Joanie munkanapja.

Kira, Bethany és egy Catriona nevű, mindössze hétéves kislány még naplementekor is játszottak. Igazán jól érezték magukat. Néhány anyuka is kiült már a ház elé, kihozták a konyhaszékeket, és az életükről beszélgettek. Kellemes hangulat uralkodott a környéken. A gyerekek kaptak chipset és kólát, a felnőttek pedig felnyitottak néhány üveg bort.

Jon Jon az erkélyről figyelte a kishúgát, miközben újabb spanglit sodort magának. Csengett a mobilja, és tudta, hogy ki keresi, de nem vette fel.

Kikiabált a húgának az utcára.

- Gyerünk, Kira! Ideje bejönni!

A lány hallotta a bátyját, és letörtnek tűnt.

- Ugyan már, Jon Jon! Hadd maradjak, csak még öt percet! - nyafogta.

Nagy szemét tágra nyitotta, amikor Catriona anyja, egy huszonöt éves barna nő ránevetett és odakiáltotta:

- Én majd vigyázok rá, Jon Jon, nálunk alhat ma éjjel.

Catriona láthatólag nagyszerűen érzi magát, gondolta az anyja, de ha Kira bemenne, sírni kezdene, mert a többi gyerek nem foglalkozik vele. A lányok többségéhez képest kicsi volt még, de Kira szerette a kicsiket.

- Nem kell, de azért kösz. Riszáld ide a segged, Kira!

- Kérlek, Jon Jon, csak öt percet!

A fiú mobilja ismét megszólalt, így csak kikiabált:

- Öt perc, és kész!

- Akármit is mondtok róla, igazán jól bánik a lányokkal - súgta az egyik szomszéd a többieknek.

A többi nő elismerően bólintott, és Kira szinte fürdött az örömben, hogy valaki végre jót mond a bátyjáról. Általában csak felhúzott szemöldökök és mindentudó gúnyos mosolyok kísérték, elsuttogott szavak vagy nyílt gyalázkodás - és ahogy nőtt bátyja hírneve, úgy lett mind gyakoribb a pocskondiázás. Jon Jont kemény srácnak tartották, és ő mindent elkövetett, hogy ennek megfelelően viselkedjen.

Öt perccel később Kira kelletlenül elbúcsúzott a barátaitól. Catriona anyjának is megköszönte, hogy felajánlotta, ott aludhat náluk. Azután felszaladt a négy lépcsőfokon a lakásig, és benyitott. Miután készített magának egy szendvicset, az erkélyre ült a testvérével, és türelmesen megvárta, hogy az befejezze a kiabálást a telefonban.

-Jól van, Kira, készülj a lefekvéshez!

- Megehetem a szendvicsem? A fiú felnevetett.

- Naná, hogy megeheted, de ne szarakodj velem az este miatt, és akkor nézhetsz tévét is, oké?

- Köszí, Jon Jon. Te vagy a legjobb báty a világon!
- Hát tényleg az lehetek, ha téged elvisellek!
A lány boldog volt, szerette, amikor a bátyja így bánt és beszélt vele. Jon Jon igenis kedves, akárki akármit mond is róla. Vele kedves.
- Mesélsz is?
- Ne akarj túl sokat, Kira!
A hangja mégis melegen csengett, és Kira tudta, jó esélye van a mesére. Jon Jon nagyszerű történeteket ismert. Ekkor a fiú telefonja ismét megcsörrent, és a lány felsóhajtott. Jon Jon megint kiabált és átkozódott, és ő érezte, hogy az esti mese elszáll a szélben. Bement a lakásba, és felvette a pizsamáját. Miután elhelyezkedett az ágyban, a Sky csatornán megnézte a kedvenc műsorát, aztán elnyomta az álmot.

Második fejezet

Joanie épp csak hazaért a munkából és egy csésze kávé készített magának, amikor Jon Jon kijött hozzá a konyhába.

- Minden rendben, anya? Jó estéd volt?

Bólintott. Látszott rajta, hogy hullafáradt. Szemét fekete karikák övezték, a bőre elszürkült. Pontosan úgy festett, mint egy olyan nő, aki túl sok férfival töltötte az estét, idegenekkel, akik csak a testét használták. Belefutott egy bliccelőbe is, aki dolga végeztével fizetés nélkül akart odébbállni. Erre volt a legkevésbé szüksége, hiszen állandó helyet szeretett volna a szalonban. Jó pénzt jelentett, és sokkal biztonságosabb, mint az utca.

A bölcsesség eme gyöngyszemét megtartotta magának, mert tudta, hogy fiának máson jár az esze, de azért csak nem ment ki a fejéből. Tudta, hogy minőségi szolgáltatást nyújt. Kicsit aggódott amiatt, hogy majd nem veszik be újra, különösen, mert tisztában volt vele, hogy Patsy, az East Ham szalon főprostija nem igazán kedveli őt. Emögött az állt, hogy Paulie viszonya hosszabb ideig tartott Joanie-val, mint bármely másik lánnyal, pedig szegény Patsy valaha úgy hitte, ő lesz majd Mrs. Paulie Martin. Ez elég nagy ostobaság volt a részéről, bár Patsy ezt nem így gondolta. És hogy jön ahhoz Joanie, hogy beleköpjön a levesébe? Pedig az igazság az, hogy Paulie akkor már nős volt. Felesége, a túlsúlyos Sylvia, az egyház támasza és talpköve maga volt a megtestesült tisztesség, és ami ennél is fontosabb, ostoba volt - vagyis tökéletes ellentétben állt Paulie aljas üzelmeivel. A férfi gondoskodott feleségéről és két lányáról, és élvezte, hogy kettős életet él. Hitt abban, hogy ha a felesége megtudná, mivel foglalkozik, abba belehalna. Joanie pedig az évek során egyszer-kétszer látta Sylviát a placc környékén, de ezt nem említette senkinek, legkevésbé Paulie-nak. Tudta, mikor tartsa a száját, ez is hozzátartozott a munkájához.

- A szalonba kerültem, és ez jólesett - újságolta most derűsen a fiának.

Jon Jon nem válaszolt, de erre Joanie számított is. Sosem beszélt nyíltan a munkájáról, mindig csak köntörfalazó utalásokat és diplomatikus megjegyzéseket tett.

- Hogy viselkedett az én kis Kirám? A fiú elmosolyodott.

- Nagyon rendesen, anya. Mint mindig.

Figyelte, ahogy anyja arca egy pillanatra kisimul, amint legkisebb lányára gondol. Jon Jon nehezen tudta előszedni a vasalódeszkát, a zsúfolt konyhában ez bonyolult feladatnak számított. Joanie tudta, hogy Kira iskolai ruháját akarja kivasalni. Milyen rendes fiú!

- Én is iszom egy kávé, anya.

Még mindig lehetett rajta érezni az alvás illatát. Jóképű és kedves volt; Joanie pedig minden mást kizárt az agyából vele kapcsolatban. Kénytelen volt, mert különben nem tudott volna nyugodtan aludni éjszaka -vagyis inkább nappal, hiszen rendszerint így adódott a munkája miatt.

Amikor a fiú bedugta a csatlakozót a konnektorba, Joanie könnyedén megszólalt:

- Jut eszembe, Paulie kérte, hogy kérdezzelek meg, akarsz-e nála dolgozni.

Jon Jon hitetlenkedve meredt rá.

- Mi van? - kérdezte szinte visítva.

- Azt akarja, hogy nála dolgozz.

Joanie tudta, hogy mi következik, de azért megpróbálta. Ha a fia Paulie-nak dolgozna, legalább tudná, merre jár és mit csinál.

- Legalább hallgasd meg, nem olyan rossz...

- Megmondhatod neki, hogy kinyalhatja a seggem!

Jon Jon helyes arcán semmiféle érzélem nem látszott, miközben megpróbálta megérteni, mi vitte rá az anyját, hogy ilyen ostobaságot kérjen tőle.

- Ne beszélj velem így! Csak elmondtam neked, amire megkért. Különben is, nem olyan gonosz fickó.

- Nem, hát persze hogy nem. Csak épp strichelni küldi az anyámat. A kurva életbe, anya, talán menjek és fogjak kezét vele?

Joanie kimerülten hunyta le a szemét.

- Ugyan, fiam, nem ezt érdemlem, ezt te is tudod.

Hangja halk volt, szemében fájdalom látszott, bár tudta, hogy a fiú igazat mondott.

- Gondolj a pénzre meg a természetbeni juttatásokra! Jon Jon lecsapta a vasalót.

- Tényleg úgy nézek ki, mint egy idióta strici? Gyerünk, muter, válaszolj!

Joanie tudta, hogy rosszat szólt, és már meg is bánta, hogy megemlítette.

- Persze hogy nem. Én csak továbbadtam az üzenetet, ennyi - kiáltott vissza.

- Hát a jövőben ne is fáraszd magad!

- Sokra vihetnéd mellette. Szüksége van egy értelmes emberre...

- Rám nincs szüksége. Akármit is gondolsz, a lánykereskedelemben nem szálllok be.

- Na, szállj le erről, Jon Jon, vagy kapsz egy tisztességes anyait...

A fiú vadul félbeszakította.

- Anya, tudom, hogy vannak sötét ügyeim, de azért strici még nem vagyok. Vagy talán az apám az volt? Erről lenne szó? Csak mert senki nem tud róla semmit, igaz? Főleg te nem.

Érezte, hogy ezzel most túl messze ment, és azonnal meg is bánta.

- Jaj, anya, miért húzol fel így? Tudod jól, mit gondolok a Martin-féle emberekről. - Joanie halkan kiment a konyhából, anélkül hogy válaszolt volna.

Jon Jon tovább vasalta Kira ruháit, de egyre kelletlenebbül tologatta a vasalót. Szinte sokkot kapott attól, amit az anyjától hallott. Fájdalommal töltötte el, hogy az anyja azt gondolta, ő egyáltalán fontolóra veszi az ajánlatot, bár tudta, mi vezérelte Joanie-t.

Joanie kávéja ott állt az övé mellett az asztalon. Bevitte utána a hálósobájába.

- Tessék, anya, aludj néhány órát.

A nő szomorúan mosolygott rá. Hirtelen öregnek, elveszettnek és elgyötörtnek tűnt.

- Ne haragudj, Jon Jon.

A fiú megborzosolta a haját, mintha ő lenne a felnőtt, és anyja a gyermek.

-Jól van, anya, jól van.

Mindketten tisztában voltak vele, hogy ő nem kért bocsánatot.

- Mozogj, te kövér barom!

Joseph Thompson a fiát figyelte, aki küszködve próbált egy bögre teát készíteni, miközben hatalmas teste szinte kifolyt a konyhából. Tommy izzadt, már most túl meleg volt neki. Kilesett a konyhaablakon, és az iskolába igyekvő gyerekeket nézte. Érezte, hogy az apja mellé áll és kacsint.

- Nézd meg azokat a kislányokat, úgy öltöznak, mint a kurvák! Azt nézed, nem igaz?

- Tudod, hogy nem úgy nézek rájuk. Csak szeretem nézni, ahogy beszélgetnek és játszanak, ennyi az egész. - Tommy zavarbajlott, de ügylet a hangjára.

Joseph megvetően vigyorgott rá.

- Hát persze! Főzd már azt a teát, te dagadt semmirekellő! Indulnom kell a munkába. Elkészítetted a szendvicseimet?

- A hűtőben vannak.

Több szó nem is hangzott el a két férfi között. Tíz perccel később az apa úgy lépett ki a lakásból, hogy annyit se mondott, bikmakk. Tommy betotyogott a szobájába, és nehézkesen előhúzott egy dobozt az ágya alól. Amikor kinyitotta, elmosolyodott.

Tele volt Barbie-babákkal. Némelyiken ruha volt, de szinte az összesnek hiányzott a feje. A doboz alján bámulatlan ruha-és kiegészítőgyűjtemény lapult: volt ott minden, amire Barbie-nak szüksége van ahhoz, hogy ő legyen a város legtökéletesebb nője. Vakító rózsaszín miniruhák, kis kiegészítők és csizmacskák. Nedvesek voltak, és ahogy megcsapta a vizelet szaga, már pontosan tudta, mi történt velük. Nem ez volt az első alkalom, és tudta, hogy nem is ez lesz az

utolsó.

Sírás fojtogatta. Elkezdte visszapakolni a babákat, és félretette a ruhákat, hogy kimossa őket. Az izzadság már a szemöldöke felett gyöngyözött. Húsos kezével letörölte az arcát, így a verej-tékcseppek összekeveredtek a könnyekkel. Amikor a fejeket tette vissza, újra és újra azt suttogta magában:

- Barom!

Kira és Bethany a lakások előterében ült és kuncogott. Lógtak az iskolából, és minden másodpercet ki akartak élvezni.

Bethanyval ellentétben Kira most mulasztott először, és ez izgalmas újdonságot jelentett számára. Bethany csak ücsörögni akart, füstölni és nevetgél.

- Tudom már, menjünk el a könyvtárba -javasolta Kira.

- Hülye vagy? Két iskolás a könyvtárban, tanítási napon? - kérdezett vissza barátjánője gúnyosan, miközben hitetlenkedve csóválta a fejét.

Kira értette a logikát, és ismét kacarászni kezdett.

- Erre nem is gondoltam.

Ahogy ott üldögéltek, meghallották, hogy a rádióban a slágerlista szól.

Összehajoltak, viccelődtek. Mindketten biztonságban

érezték magukat, tudták, hogy az arra járó felnőttek nem fogják beköpni őket az anyjuknál. Túl sok idegeskedést jelentene számukra.

- Menjünk át a parkba!

Bethany csak a fejét rázta, és rágyújtott egy újabb Consulate-re. Mélyen letüdőzte a mentolos ízt, és a füstkarikák fűjét gyakorolta.

- Akarsz egy slukkot? Kira megrázta a fejét.

- Nem, kösz, nem szeretem.

Ebben a pillanatban kinyílt az egyik ajtó, és Kicsi Tommy feje jelent meg a nyílásban.

- Hát ti mit csináltok?

Szokás szerint Bethany válaszolt. -Mit gondolsz?

Tommy végigmérte a lányt, és bár nem volt túl szép látvány, ragyogó mosollyal kérdezte:

- Kértek egy csésze teát?

A két lány összenézett, majd elvigyorodtak.

- Igen, kérünk!

Összekuncogtak a felnőtt ajánlatán, majd besétáltak a férfi lakásába.

Paulie megismerte Jon Jon jellegzetes járását, és rádudált, amikor elhajtott mellette. Jon Jon tudomást sem vett róla, folytatta útját a barátjához. A zsebe tele volt Extasyval, és már alig várta, hogy kipakolhassa. A kilencvenes évek első örülete óta a szer ára drámaian zuhant. Négy-öt éve még jó pénzt kapott érte, huszonöt fontot darabonként, most meg örülhetett, ha ezerért adtak egy ötszázast.

Mégis megélt belőle, és ez volt a lényeg.

De még valamit el kellett intéznie, mielőtt belefogna az üzletbe.

Kinyitotta barátja, Carty lakásának az ajtaját, és hangosan bekiáltott:

- Csak én vagyok!

- Erre, haver!

Cartyt a konyhában találta, épp a kokóval foglalatostkodott. Borzalmas szag terjengett, de ezt főleg a túlcsorduló kuka, no meg az eldugult mosogató okozta. Carty már nem volt magánál, és ez önmagában is zavarta Jon Jont. Azt megértette, miért használnak az emberek olyan szerotonin alapú szereket, mint az Extasy, de az már nem fért a fejébe, mi a jó a kokainban, ami a dopamin keltette repülés után mély depressziót okoz. Micsoda önző drog! Az Extasy vagy a fű legalább megértőbbé teszi egymás iránt az embereket, jobban élvezik egymás társaságát. Ő boldogságra vágyott, nem pedig a magány poklára.

Régen Jon Jon és Carty hétvégenként néha szippantott egy kis kokaint, majd hosszú, értelmetlen beszélgetéseket folytattak, amelyek akkor teljesen értelmesnek tündek, pedig a két haver csak összefüggéstelenül hablatyolt. Ám amióta Carty elkezdte teríteni a drogot, teljesen megváltozott. Amikor csak szívták, egész vicces volt. De most az egész élete a kristályos kokain körül forgott, és Jon Jon ma erről akart beszélni vele.

- Ehhez neked is korán van még, nem? Carty felsóhajtott.

- Szállj le rólam, Jon Jon! Hagyj békén, jó? Jon Jon ideges lett.

- A haverom vagy, de mondd, néztél tükörbe mostanában? Borzalmasan festesz.

Carty tudomást sem vett róla, ehelyett gondosan kimérte a sütőport, és lélegzet-visszafojtva várta, mi következik. Kokainpipája az asztalon hevert, Jon Jon meg is tapogatta. Még meleg volt, és ebből tudta, a barátja már a semmi felé tart.

- Megvan az Extasy?

- Naná. Amúgy kinek kell?

- Marky Morgannek. Ötszázat hagyott a mélyhűtőben. Azt akarja, hogy vidd el hozzá.

- Nem is akar sokat, mi? Csörögj oda, és mondd meg neki, hogy jöjjön ő, vagy búcsút mondhat a pénznek is meg az anyagnak is. Van pofája!

Ám Carty már újra a saját kis világába merült. Jon Jon szomorúan figyelte, aztán körülnézett a koszos konyhában. Mindenhol a kokázás kellékei heverték, és ez még jobban felbosszantotta. Tudta, hogy elkaphatják dílerkedésért, és akkor el kell viselnie a kellemetlen következményeket, de azt szégyelte volna, ha a kokainnal hozzák kapcsolatba. Számára ez a szer nem felüdülést jelentett, inkább halálos ítéletet. Ilyen szart még azoknak az idiótáknak sem árulna, akik pedig megérdemelnének bármit. Az embernek legyenek elvei. Márpedig neki nagyon is voltak, ahhoz képest, hogy végül is dílerkedésből élt.

Miután kivett egy üveg sört a hűtőből, Cartyt szólította. Ahogy a másik megfordult, az arcába vágta az üveget. Carty összeesett az ütéstől, és amikor a földre zuhant, Jon Jon addig rugdalta, amíg mozgott. Azután módszeresen átkutatta a lakást, és elemelt minden pénzt, némi ékszer és az első osztályú drogokat is. Cartynak nagyobb szüksége lesz az anyagra, mint valaha, ha egyszer magához tér. Jon Jon azonban elérte a célját: a barátságnak vége.

- Nemegyszer figyelmeztettem, bassza meg.

Taxit hívott. Halkan füttyörészett, miközben a mobilja folyamatosan csengett. Sejtette, hogy Marky az, és az Extasyt akarja. Hát felemelheti a seggét, és eljöhet érte. Mi a frászt gondol magáról?

Amikor végre feltűnt a taxi, Jon Jon könnyed léptekkel sétált ki a lakásból. Rég nem érezte magát ilyen felszabadultnak.

Eljött a tavaszi nagytakarítás ideje, és ő a legjobb barátjával kezdte.

A taxisofőr ismerte már, és kérdés nélkül, csendben vitte vissz-sza anyja lakásához. Ilyen hírnevet szerzett magának Jon Jon, és ez örömmel töltötte el.

- Honnan vannak? - kérdezte Kira ámulattal. Tommy büszkén mosolygott.

- Évek óta gyűjtöm őket.

- De ezek lányos játékok, nem?

Bethanyt nem érdekelték a babák, ő már túl volt ezen. Kira azonban örömmámorban úszott.

- Imádom Barbie-t, Tommy! Szerintem fantasztikus.

Kira, aki szerette a ragyogást, a ruhákat, a sminket, végre rokon lélekre talált. Tommy is láthatóan a fellegekben járt a dicsérettől.

- Tudod, Kira, egy kicsit úgy nézel ki, mint ő. A lányt levette a lábáról a bók. Bethany felsóhajtott. Elég testes lány volt, ebben hasonlított az anyjára, és bár szerette Kirát, irigykedett is rá a karcsú teste miatt.

- Tényleg? Beth, tényleg hasonlítok rá? Bethany elvigyorodott, és kelletlenül bólintott.

- Tulajdonképpen igen.

Tommy esetlenül kicsoszogott a szobából, hogy behozza nekik a teát.

- Igazán hangyás alak, nem, Kira? Kira tiltakozott.

- Ne légy ilyen undok! Kedves, csak egy kicsit...

- Kövér? - segítette ki Bethany egy grimasz kíséretében.

- Nem, szomorú - felelte Kira, és akaratlanul felnevetett. Bethany hullámos haját hátrafogta copfban, és kuncogni kezdett.

- Téged mindenestre kedvel. Kira megrázkódott.

- Fejezd már be, hallom, hogy jön.

Tommy lépett a szobába, és nagy testét az ágy melletti székre eresztette. Dundi kezében könnyedén tartotta a három bögrét.

- Tessék, lányok, itt a finom tea.

Tommy végre elemében volt. Szerette a vendégeket, mindig

ilyen vendégekről álmodott. A lányok, a fiatal lányok voltak a kedvencei.

Tetszett neki, ahogy beszéltek, ültek, még az is, ahogy a kezüket mozgatták.

Bethanyval kapcsolatban még voltak kétségei; úgy érezte, ha belejön, veszedelmes kis szuka lehet. De Kira... hát ő egy igazi kis hölgy. Egy hús-vér Barbie.

- Szeretem a Csipkerózsika Barbie-t, ő az egyik kedvencem. És a légikisasszony Barbie-t is szeretem. A sok lila táskáját!

Kira magas hangon beszélt izgalmában.

Bethany újabb cigarettára gyújtott, noha Tommy a homlokát ráncolta.

A lány elfújta a gyufát, majd kérdően nézett rá, mintha azt mondaná:

- Hamutálat, de azonnal!

Tommy csak a fejét rázta, és szomorúan annyit mondott:

- Az előtérben.

Bethany kisurrant a szobából, hogy keressen magának egy hamutartót, és ezt az alkalmat ki is használta, hogy jól körülnézzen.

- Nem gondolja ám komolyan, Tommy. Csak azt hiszi, ettől felnőttesnek látszik.

- Pedig nem. Csak úgy néz ki, mint egy kis ringyó.

Kira nem felelt, nem tudta, mit mondjon. Ehelyett felkapta a Malibu Barbie-t, és gyönyörrel felsóhajtott. Igazán jó nap vár ma rá.

Joanie újabb kártyát fordított fel. A vele szemben ülő nő visszatartott lélegzettel várt. -Jaj, mondd már, joanie!

- A Botok Királya. Ez lesz ő. A nő feszültsége engedett.

- Akkor visszajön?

Joanie bólintott, és mindketten felnevettek.

- Ezért kár volt kártyát vetni, hiszen úgyis mindig visszajön.

- Tudom, de remélem, hogy egy nap nem fog. Azzal marad, akivel éppen kufircol, és engem békén hagy.

Joanie most tiszta szívéből kacagott.

- Ha megtenné, te lennél a legjobban meglepve, Suzy. Hiszen te is tudod.

A szomszédja tízfontos bankjegyet tett az asztalra, majd felkászálódott a székről. Előrehaladott terhes volt már, és a férje, Dicky mindig eltűnt, ha túlléptek a hetedik hónapon. Ez már a hetedik gyermekük lesz, és a férfi megint lelécelt.

- Tartsd meg a pénzt, Suzy, nem kell.

- Dehogynem, tedd csak el. Egy órája itt ülsz, hogy elmondd, amit már úgyis tudok. Megérdemled a türelmedért.

Joanie ismét ránevetett.

- Köszí, szívem, de inkább leveszem majd a klubtagságidról, oké?

Suzy esetlenül megölelte.

- Kösz, drága! Jobb, ha most hazamegyek, és elrendezem a többieket.

Joanie kikísérte a nőt, majd a kis nappaliba ment, és körülnézett. Tisztaság és rend uralkodott, és ettől mosolyognia kellett. Bekapcsolta a tévét, és a szórakoztató csatornára váltott. Az egyik kedvenc műsora épp most kezdődött. Egy nap, ha a gyerekek már kirepülnek, igazán sokat költ majd a lakásra. Erről álmodozott.

Azután a kis szekrény elé térdelt, amelyen különböző fotókat és dísz tárgyakat tartott, és kihúzta a nagy alsó fiókot, hogy elővegye a kincseit. Mindenféle tárgyat összegyűjtött a lakásában az évek folyamán. A ruhásszekrényébe rejtett kávéfőzőtől kezdve az ezüst After Eight-tartóig minden készen állt a képzeletbeli vacsorákhoz.

Joanie merészebb álmaiban hírességek jöttek hozzá partira, és ő szeretettel tervezgette a menüt és a borokat. Elképzelte a pohárkészletet - nem egyet vásárolt már -, a porcelánokat és az evőeszközöket. Csillámló ruhában látta magát - természetesen fiatalabbnak tűnt a koránál -, ahogy évődve udvarolnak neki, és ő szellemesen replikázik.

A lelki szemei előtt úgy jelent meg mindez, mintha emlék lenne, valami, amiben már volt része.

Amikor meghallotta a bejárati ajtó csapódását, gyorsan mindent visszatett a helyére. Ám Jeanette már beért a hallba, és hangosan érdeklődött:

- Megzavartalak? Ki jön ma este vacsorára? Sidney Poitier, mint mindig?

Amikor a gyerekei még kisebbek voltak, megosztotta velük az álmait, és ők is beszálltak a képzelgéseibe, meghívták a saját kedvenceiket, választottak menüt és díszletet. Mostanra azonban csak buta tréfálkozássá vált köztük, és ez fájtt Joanie-nak, habár szokás szerint viccelődni kezdett.

- Hiszen ismersz engem és Sidet.

- Örült vagy, muter. Vagy dobod ki az összeset, vagy használd, a kurva életbe!

Évekig ott csücsülnek a fiókban, csoda, hogy még nem mentek tönkre!

- Abbahagynád a káromkodást, kisasszony? - kiáltott rá Joanie behunyt szemmel. Egymásra néztek, és kitört belőlük a nevetés.

- Hol van Kira?

- Honnan tudnám? Gondolom, Bethanyval.

Ismét megfagyott a levegő. Jeanette féltékeny volt Kirára attól a naptól fogva, hogy a kislány megszületett. Mindenki azt mondta, Jeanette majd kinövi, de nem így történt. Ha lehet, még rossz-szabb lett azóta.

- Készíts nekem egy csésze teát, szívem, amíg ezt elpakolom.

- Nem tudok, elmegyek.

Azzal Jeanette szokott dühös tekintetével kísértált a szobából. Joanie sóhajtott egyet, és magában azt suttogta:

- Mi a francnak kellett nekem gyerekek!

Bethany már rég hazament, de Kira nagyon belemelegedett a babázásba. Tommy szekrényében mindent megtalált, amire egy Barbie-nak szüksége lehet, és szinte eksztázisba esett, amint átnézte az egészet. - Olyan jó neked, Tommy!

A férfi most boldog volt, hogy Bethany elment. Nem kedvelte annyira az utcán nevelkedett lányt, mint Kirát, aki sokban hasonlított rá. Természetesen nem testileg, de ugyanolyan naiv volt, mint ő, és ez nagy hatással volt rá.

- Gyűjteni szoktam arra, amit akarok, azután megrendelem, és elküldik postán.

- Én is ezt akarom csinálni, ha felnövök. Vásárolni. Tommy rámosolygott. Tényleg páratlan szépségű lány volt,

magas arccsontját és szőke haját elnézve akár skandinávnak is hihette az ember. Néhány év múlva sokan megfordulnak majd utána. Kedvessége és nőiessége szintén vonzotta. A lakótelep többi gyerekével ellentétben nem beszélt csúnyán, és nem akart úgy kinézni, mint egy popsztár. Igazán aranyos gyermek volt.

Felöltöztették a Barbie-kat, és beszélgettek. Tommy annyira elmerült a játékban, hogy majdnem elájult félelmében, amikor rájött, mennyi az idő. Negyed hatra járt már, apja tíz percen belül hazaér. Ha meglátja itt a lányt, hatalmas botrányt csap.

- Most menned kell, Kira drága. Tényleg muszáj menned.

A hangjában lévő sürgetés magáért beszélt, így Kira gyorsan felugrott.

- Oké, Tommy. Átjöhetek máskor is hozzád? A férfi arca ellágyult, úgy vigyorgott rá.

- Hát persze!

Amikor a lány elment, néhány pillanatig csak állt a rendetlen szobában, és bár tudta, hogy balhé lesz - nem főzött teát, nem forralt vizet -, ízlelgette az érzést, hogy barátira lelt. Lelki társra.

Azután összeszedte magát, és a konyhába sietett, hogy nekilásson a vacsora elkészítésének. Most jutott csak eszébe, hogy egész délután nem evett semmit. Amikor néhány perccel később apja kulcsa fordult a zárban, Tommy becsukta a szemét, és várta a szitokáradatot.

Nem kellett csalódnia.

A pofonokat el tudta viselni, de önbizalmának állandó sárba tiprását már nehezebben tűrte. De mit tudott tenni?

- Hol jártál, kisasszony?

Kira bátortalanul elmosolyodott, és Joanie szíve ellágyult, mint mindig. Gyakran eltöprengett, honnan jött ez a gyermek, mert egyik szülőjére sem hasonlított, hála istennek.

- Nem vettem észre, mennyi az idő, anya. Játsoztam.

- Gyere, vacsorázz meg!

Miközben Kira a mélyhűtött lasagnát és a sült krumplit turkálta, a Tommyval töltött napjára gondolt, és úgy döntött, kedveli a férfit. Ugyan kövér és furcsa szerzet volt, de tetszett neki a csen-dessége, amely önmagára emlékeztette a kislányt.

Jeanette is az ebédlőasztalhoz ült, és falatozni kezdett. Jon Jon csatlakozott hozzájuk, és arról kérdezgette Kirát, mi volt az iskolában. A hazugságok nem jöttek könnyen, de szerencsére a bátyjának is máson járt az esze.

Kira melegséget érzett. Új barátira lelt, akinek egy szobányi Barbie-ja van. Mi mást kívánhat egy kislány?

Jeanette már elkészült. Hét harmincat mutatott az óra. Ma bombázóra vette a

figurát, fantasztikusan kicsípte magát. Kira, aki önszántából jött be, miután vitába keveredett Bethanyval, most szomorúan kérdezte:

- Elmész valahova? Jeanette bólintott.

- Ha elmondod a muternak vagy Jon Jonnak, megkeserülöd, érted?

Kira biccentett.

- Hova mész?

Jeanette nem is válaszolt neki.

Amint a kislány egyedül maradt a lakásban, készített magának egy tál pattogatott kukoricát, és kiült a hátsó erkélyre. Már nem volt élet odakint. A tévében valami izgalmas műsor ment, így a környék minimum fél kilencig kihalt lesz.

Látta, amikor Tommy apja elment a főutca, vagyis a kocsmá felé, azután átinteztetett a barátjának, aki hozzá hasonlóan kiült az erkélyre, hogy felfrissüljön. Fojtogató hőség volt.

Tommy úgy tett, mintha egy csésze teát inná, és Kira boldogan bólogatott. A lakásajtót nyitva hagyva futott át új barátjához.

Arról nem is tudott, hogy így pont elkerülte a rendőrséget, akik házkutatási paranccsal érkeztek.

A masszázsszalónba megérkeztek az első vendégek.

Joanie egy aprócska fülkébe vezette a klienst, és megnyerően mosolygott rá.

Ronda fickó volt, és még neki is felfordult a gyomra a gondolatra, hogy mit kell most tennie. Amikor a férfi egy szál boxeralsóban vidáman az ágyra vetette magát, Joanie felsóhajtott. Fellibbentette falatnyi topját, és megmutatta a mellét, ahogy szokta.

- Extrát kérek, és csak szép nyugodtan.

A nő feltépte az óvszer csomagolását, de a férfi ellentmondást nem tűrően intett neki.

- Nem, nem! Én szőrére ülöm meg a lovat.

- Hát akkor lovagolhatsz a sajátodon, haver. Óvszer nélkül nincs szex.

A pasi azonnal felült. Már jócskán az ötvenes éveiben járt, ápolatlan külseje arról árulkodott, hogy jó ideje nem gondoskodik róla senki, vacak ételeket eszik, túl sokat iszik, és sosem került kapcsolatba sem a zuhannyal, sem a fürdőkáddal.

- Na, figyelj, te kis cafka! Hallottad már azt a mondást, hogy „aki fizet, az diktál”?

Joanie bólintott.

- És te hallottad már azt, hogy „húzd fel, vagy tűnj el”?

A szomszéd szobában Sherry hallotta a társalgást, és elnevette magát. Joanie csatlakozott hozzá, miközben a hitetlenkedve bámuló férfit nézte, aki nagyon dühös volt.

- Mondta már valaki, hogy nagy a szád, de talán egyszer majd valaki beveri?

Joanie a szemetesbe dobta az óvszert, mellét visszabújtatta a topba.

- Igen, éppen elégszer. De tudod, haver, ezek a valakik most épp nincsenek itt. Úgyhogy húzzál el! - felelte határozottan.

A férfi elrontotta a kedvét, mert hirtelen olyannak látta az életét, amilyen volt. Időről időre előfordult ez vele, és ilyenkor hullámokban tört rá az önutálat.

Odavágta a pasihoz a ruháit, és rákiáltott:

- Mit képzelsz, öreg? Nemcsak ronda, süket is vagy? Tűnj innen!

- És mi lesz a szópással?

- Használd a porszívót, édes! Biztos vagyok benne, hogy jól ismeritek egymást.

Tizenöt percnyi beszélgetésre, két menetre és fél üveg vodkára volt szüksége, hogy visszaálljon rendesen a munkára. Ám az, hogy elzavarta a fickót, igazán felvidította. Lehet, hogy ő csak egy prosti, de attól még ember, és amíg ebben hisz, addig nem sülljedhet a mocsárba, mint oly sokan előtte.

A következő vendége húszas évei elején járt, és szörnyen izgult. Joanie megnyugtatta, jó munkát végzett rajta, és kapott is öt font borraivalót. Máris jobban érezte magát.

Harmadik fejezet

Jeanette végül hajnali egy előtt öt perccel sétált fel a zárt lakás ajtajához, ahol egy házkutatási parancsról szóló értesítést talált. Érezte, hogy a szíve megáll, amint felfogta, mi történt. A házkutatás önmagában is elég rossz dolog, de ha rájöttek, hogy egyedül hagyta Kirát, abból nagy kalamajka lesz. A bátyja kitépi a szívét miatta – nem beszélve az anyjáról. Letépte az értesítést az ajtóról. A parancs fegyverekre és drogokra vonatkozott, ami azt jelentette, hogy a zsaruk nyugodtan felforgathatják az egész lakást. Átfutott az agyán, vajon ezúttal mit követett el a bátyja. Amikor a zárba helyezte a kulcsot, egy fiatal zsaru kinyitotta az ajtót. – Ön a tulajdonosa ennek az ingatlannak? Jeanette ügyet sem vetett rá, csak átrohant a lakáson. Kirát kereste, de sehol sem látta. – Hol a kislány? A rendőr éppen rádiózott. – Miféle kislány? – kérdezett vissza végül. – A kishúgom, Kira. Hangjában félelem csendült. – Hét harminckilenckor, amikor a házkutatást megkezdtük, nem volt itt senki. A lakás üres volt, bár az ajtót nyitva találtuk. Hol van a bátyja, Jon Jon? A lány vállat vont, és kísértelt a lakásból. – Most hova megy? Jeanette üres tekintettel nézett rá: – Ellenem nincs elfogatóparancsa, úgyhogy foglalkozzon a saját dolgával! – Tudja, hol van a bátyja? A lány továbbment, válasza sem méltatta a rendőrt. Megpróbálta megcsengetni Kira kis rózsaszín mobilját. Csak a hangposta jelentkezett. Megint sóhajtott egy nagyot: pont erre van most szüksége! Mérgesen hagyott üzenetet a telefonon: „Kira? Én vagyok, Jeanette. Hívj vissza azonnal, oké? Ha anya vagy jon Jon megtudja, hogy leléceltél, nagybajban leszel, kisasz-szony!” Amikor letette a telefont, megkönnyebbülést érzett, hogy kiordította a mérgét. Lehet, hogy Kira valamelyik szomszédnál van. Miközben lefelé igyekezett a lépcsőn, sms-t küldött a bátyjának, hogy figyelmeztesse a rá váró veszélyre, és küldött egy üzenetet az anyjának is. Mindkét üzenetből kihagyta, hogy nem vigyázott a testvérére.

Fél órával később már be kellett ismernie, hogy a „nem vigyázott” nem a legmegfelelőbb kifejezés. Kirát szó szerint sehol sem találta. Jeanette kezdett igazán aggódni miatta. Senki nem látta a húgát, nem beszéltek vele, és nem is hallottak róla. A zsernyákokat viszont látták, ez nyilvánvaló volt. Azzal nyugtatta magát, hogy Kira volt annyira okos, hogy eltűnjön, amikor megjelentek a rendőrök. Valahol a közelben kel! lennie. Bethany telefonja is ki volt kapcsolva, így Jeanette Bethanyék háza felé sétált, ami csupán néhány ut'cányi távolságot jelentett. Ez az egyetlen hely, ahol még Kira lehet, és ha egyszer megtalálja, kitekeri a nyakát, amiért ennyi aggodalmat okozott neki. Egy csipetnyi félelem azért bujkált benne, hiszen a húga egyáltalán nem próbálta visszahívni... Szerencsére az üzenetek elküldése óta még senki nem hívta, így tudta, maradt egy kis ideje, hogy megtalálja az eltűnt gyereket. Ha ez kiderül, megölik. Kezdte azt kívánni, bárcsak otthon maradt volna, ahogy megegyeztek. Pont ma este kellett mindennek a feje tetejére állnia.

Jon Jon a Manor Parkban, a First Avenue-n, egy kis garzonban volt. Azt tervezgette, hogyan hozzon be Amszterdamból drogot Sippy Marvella, egy jamaicai származású fiatal brixtoni dílerrel. Sippy már évek óta bérelte ezt a lakást, de mindig csak üzleti célokra használta. Elég régimódi volt, de tiszta, és jó adag italt és cigarettát helyezett itt el; mindkettő elengedhetetlen feltétele volt a tervezésnek. Legalábbis Sippy így gondolta. Mindkettejük telefonja ki volt kapcsolva, amihez szintén Sippy ragaszkodott, és remekül haladtak. Sippy szívvel-lélekkel raszta volt, de elfogadta, hogy a félig fehér Jon Jon is raszta próbál lenni, és jól megértették egymást. Jon Jont érdekelte, hogyan illeszti be Sippy a vallását a mindennapi életbe. Tetszett neki a raszta életfilozófia, habár a saját munkája, a drogkereskedés nem igazán illett a hitelvekhez, amelyeket szeretett volna elsajátítani. És ott

volt még az erőszak problémája is. Gondoljunk csak arra, hogy kezdte a reggelt. Mindamellettt órákig elhallgatta Sippyt, aki Marcus Garveyről beszélt, és a Szentírásból idézett.

Nem csalódott most sem, amikor Sippy jointkészítés közben így suttozott:

- Hajtott tehát a föld növényeket: füvet, amely fajtájának megfelelő magvakat hoz, és gyümölcstermő fát, amelynek ugyancsak fajtájának megfelelő magva van. És látta Isten, hogy ez jó.

Rákacsintott Jon Jonra, és kicsit hangosabban szólt hozzá:

- A Genezis, haver! A Biblia, a rohadt életbe!

Amennyire Jon Jon fel tudta mérni, erős jamaicai akcentusa külön zengést adott a szavaknak. Ugyanezek a szavak dél-londoni kiejtéssel nem ugyanúgy hangzanának.

- Mielőtt bármi más tervet készítünk, a finomabb részleteket is meg kell beszélnünk, Jon Jon. Hívd fel a barátomat, James

Greyt, és kérd meg, hogy ugorjon át egy kis csevejre.

Jon Jon szerette Sippy lassú, vontatott beszédét. Csendesen beszélt, de több hatalmat sugárzott, mintha torkaszakadtából üvöltött volna.

- Ahogy téged ismerlek, Sip, az őseid lehettek az első dílerek. Sippy nagyot nevetett a megjegyzésen.

- Azért szívjuk, hogy meditálni tudjunk. Ez jusson eszedbe, ha lecsuknak Brixtonban. Szigorúan vallási dologról van szó.

Jon Jon csak nevetett rajta. Amint bekapcsolta a telefonját, azonnali csipogás jelezte az üzenetek érkezését. A háttérben Péter Tosh szólt halkán, és a telefon hangja váratlanul tört be ebbe a sajátos világba.

Gyorsan elolvasta az sms-t, majd Sippyre nézett, és így szólt:

- Nagy baj van.

A barátja csak rántott egyet a vállán.

- Intézd el, én nem megyek sehová. Fiatal még az idő.

Joanie azonnal hazataxizott, ahogy megkapta az üzenetet a szalon recepciósától.

Jeanette végső kétségbeesésében odatelefonált.

Amikor belépett a lakásba, halványan érzékelte a rendőrség által okozott felfordulást, és magában káromkodott egyet. A házkutatási értesítés a földön hevert összegyűrve, de ez most Joanie-t egyáltalán nem érdekelt, felőle ott is maradhatott.

Pillanatokon belül kidobta a fiatal rendőrt, majd nyakon ragadta idősebb lányát, és ráüvöltött:

- Hol van a kislányom? Jeanette megrázta a fejét.

- Nem tudom, anya. Nem találom.

- A zsaruk vitték el? Gondolom, egyedül hagytad, így megtehették! Volt itt valami papír a családvédelmisektől?

Jeanette ismét a fejét rázta.

- Nem, nem, semmi. Csak a házkutatási parancs. Engedj el, anya!

Ám Joanie nem is hallotta, még mindig a lány kabátját szorongatta, és behunyt szemmel igyekezett lehiggadni.

- Mit mondott a zsaru?

Úgy megrázta Jeanette-et, hogy kis híján mindketten elvesztették az egyensúlyukat. -Felelj!

- Kira nem volt itt, anya. És most engedj el!

Joanie nem túl gyengéden lökte a lányát a díványra. Azután pofon vágta, de közben a saját kezét is megsértette. Kemény ütés volt, és a lányának sokat mondott, hogy arcizma sem rándult a fájdalomtól.

Ekkor megszörrent a telefon, és Joanie azonnal rávetette magát.

-Halló?

Hangja feszült volt.

- Igen, ki az? Hol a francban van a kicsikém...

Jeanette figyelte, hogy tűnik el az aggodalom anyja arcáról. -Jaj, hála istennek! Igen, köszönöm! Máris megyek. Visszatette a kagylót, és megkönnyebbülten rogyott a padlóra. A lába szó szerint kicsúszott alóla.

- Minden rendben, anya?

Jeanette hangjából szinte érdeklődést lehetett kihallani.

- Te csak fogd be a szád, hülye kis szuka!

Joanie remegő kézzel gyújtott rá. Minden akaraterejére szüksége volt ahhoz, hogy ne verje ki a lányából az életet. Pedig isten bizony, egyre inkább szerette volna.

- Most elmegyek érte. Te jobban teszed, ha nekiállsz kitakarítani a lakást, mert ha visszaérek, megnyúzlak. Egyetlenegy dolgot kérek tőled, és még arra is képtelen vagy! Itt maradsz, amíg a bátyád haza nem ér; ő legalább tudja, hogyan kell vigyázni a húgaira. Beleértve téged is, te kis lusta, önző ribanc!

-Hol volt?

Ám Jeanette mintha a falnak beszélt volna; Joanie már kilépett az ajtón. Jeanette szempontjából egyetlen jó hír volt: Jon Jon nem jön haza ma este. Legalábbis addig nem, amíg körözik. Így legalább Jeanette kapott egy kis haladékokat.

- Itt volt egész este.

Joanie meredten bámulta a nevetségesen kövér, idegesen mosolygó férfit. Kira ott aludt mellette egy díványon, amely rozzant volt, de legalább tisztának látszott. Ez volt Joanie első gondolata.

A férfi betakarta az alvó gyermeket, és most szórakozottan igazította meg rajta a takarót, ahogy egy anya tenné. Joanie chipses zacskókat és kólásdobozokat látott az ütött-kopott asztalon, mellettük egy szendvics maradványai. A férfi láthatóan gondosan vigyázott Kirára, és Joanie hálás volt neki ezért.

A férfi magas hangját szándékosan nyugodtra fogta, és lassan beszélt, ahogy elmagyarázta az esetet.

- Tudja, kinn ültem az erkélyen. A forróság miatt. Láttam, hogy a másik lány elmegy otthonról, és azután Kira is kijött az erkélyre, mármint az önkére, és így áthívtam egy teára. Azután megérkezett a rendőrség, és nem tudtam, mit tegyek. Nem volt nála a telefonja, és csak az otthoni telefonszámát tudta fejből, de nem akartam azt hívni, amíg nem láttam, hogy maga hazaért, mert akkor mi lesz a rendőrséggel, meg minden. Úgy értem, ha a függönyök el vannak húzva, belátok a nappalijukba.

Ez utóbbit meglehetősen idegesen tette hozzá, és Joanie elvi-gyorodott.

- Kösz, öregem. Igazán hálás vagyok. Jól csinálta.

Amíg a férfi kiment a konyhába, hogy készítse egy teát, Joanie hálát adott Istennek, amiért ez az ember tudtán kívül elhárított egy szerencsétlenséget. A Családvédelmi Szolgálat elvitte volna Kirát, ha egyedül találják a lakásban. A fickó nyilván nem is tudta, milyen nagy szívességet tett neki.

Tommy ekkor tért vissza a teával.

- Figyeljen, ha bármikor gondja van, én átmegyek, és vigyázok rá. Jó gyerek. Nagyon udvarias, és szépen beszél. A modora kifogástalan, ahogy anyám mondta volna.

Valami különös okból kifolyólag Joanie megkedvelte a fickót.

- Kösz, öregem. Nem felejttem el.

Valójában sosem vette volna fontolóra az ajánlatát, de ezt nem akarta megmondani neki. Ma este szívességet tett neki a fickó, így aztán ő is lehet egy kicsit kedves vele. Emellett a tea és a nyugodt környezet is jó hatással volt rá. Nyugodtabbnak érezte magát, mint az elmúlt időben bármikor, és ennek a férfi csendessége volt az oka. Joanie úgy gondolta, bizonyára kövérségét kompenzálja ezzel a higgadt viselkedéssel. Úgy beszélt, mint egy királynő.

Tommy olvasott a gondolataiban, és egyszerűen elmagyarázta:

- Hormonprobléma, de sokat is eszem, ami még rátesz egy lapáttal.

Nyílt arca annyira becsületesnek látszott, hogy a nő egy pillanatra megsajnálta ezt a melákokat.

- Tudja, jól kijövök Kirával. Igazán nagyszerű nevelést kapott.

Joanie elmosolyodott a bókra. A férfi maga is olyan volt, mint egy nagy kölyök. Egy nagyon nagy kölyök.

- Nos, most már ideje, hogy hazavigyem. Még egyszer köszönöm, Tommy.

- Igazán nincs mit, Mrs. Brewer.

- Hívj csak Joanie-nak, ahogy mindenki. Jut eszembe, apád hol van?

Tommy hirtelen nyugtalannak látszott.

- Néha kimarad, nem tudom, hol van. Nem szeretem megkérdezni.

Ártatlan, mint a ma született bárány, gondolta Joanie, és rá-mosolygott. A szomszédoktól tudta, hogy az apja úgy bánik ezzel a szegény emberrel, mint egy kapcaronggyal. Hirtelen szörnyen megsajnálta ezt a nagyra nőtt gyereket.

-Van kedved átjönni holnap egy csésze teára?

A fiú szája fülig ért, úgy vigyorgott, és büszkén húzta ki magát.

- Szívesen elfogadnám a meghívást, köszönöm.

A nő megint rámosolygott, majd könnyedén felkapta pihekönnyű lányát. Kira odabújt hozzá, és Joanie érezte a hagymás-sajtos chips és a vaj illatát. Magához ölelte a gyereket, és örült, hogy épen és egészségesen kapta vissza.

Joanie sietősen, de vigyázva lépkedett hazafelé. Minél kevesebbet tudnak a szomszédok, annál jobb. Az emberek csak azt tudják, amit elmondunk nekik. Ezt az anyja verte belé kölyök-" korától fogva, és igaza volt. Ez a bölcsesség jó szolgálatot tett Joanie-nak egész életében. Különösen amióta ezen a környéken lakott.

Jon Jon a rendőrkapitányság egyik kihallgatóhelyiségében ült.

- Nem tudom, miről beszél. Miféle komoly testi sértés? Értetlenkedve csóválta a fejét, és visszadőlt a székbe.

- Na, elég volt! A legjobb haverod az intenzíven fekszik, láttak a lakásában, és most azt akarod bemagyarázni nekünk, hogy semmit nem tudsz?

Jon Jon elvigyorodott.

- Vág az agyad, mint a beretva, haver. Azt mondtam, nem tudom, miről beszél, és igazat mondtam. Az egyik csajommal voltam, Cherise-zel. Szóval egész pontosan ki látott engem?

A rendőrtiszt kezdett ideges lenni. -Azzal ne törődj!

- Ha láttak ott, ami hazugság, mostanra letartóztattak volna, nem? Csak mert ismerem a jogaimat, érti?

- Megengedheted magadnak akár a legjobb ügyvédet is. De amennyire én tudom, nincs munkád, igaz?

Jon Jon ügyvédje, Jeffrey Callington felemelte a kezét, és közbevágtott:

- Erre nem kell válaszolnod, Jon Jon. Semmit nem találtak a lakásodban, és a helyszínen sem volt semmi, ami alapján gyanúsíthatnak. És most, ha önöknek is megfelel, uraim, úgy érzem, ideje mennünk. Ügyfelem önszántából jött ide... A tiszt hangosan fújta egyet, és befejezte a mondatot:

- Az ügyvédjével a sarkában!

Callington megvetően bámult a fiatalabb férfira, azután hangosan megjegyezte:

-Talán tiltja a törvény? Mert ha igen, én még nem hallottam róla. Ha nem vigyáznak, megteesszük a megfelelő lépéseket. Ez a hetedik alkalom, amikor beráncigálták az ügyfelemet, és minden esetben értékes órákat vesztegettek mind az ő, mind az én időmből.

Hidegen mosolygott.

- Úgy gondolom, most távozhatunk.

A rendőrtiszt gúnyosan mosolygott rá vissza.

- Legyenek a vendégeim. Jon Jon elvigyorodott.

- Nem, kösz, inkább hazamegyek. De azért kösz az ajánlatot. Callington még akkor is mosolygott, amikor kiléptek a teremből.

- Úgy hazudik, mint a vízfolyás! - morogta a tiszt összeszorított fogakkal, amikor az ajtó becsukódott mögöttük.

- Nahát! Nem mondd!? - vágott vissza csípősen Baxter, a húszéves szolgálati múlttal rendelkező nyomozó.

- Van alibije, uram, ellenőrizhető. A lány és a szülei hajlandóak vallomást tenni.

A rendőrnő még mindig olyan zöldfülű volt, hogy a legjobbat tételezte fel mindenkiről.

- Mit gondolsz, uram, ki támadta meg az áldozatot? - kérdezte mosolyogva.

- Nos, én úgy vélem, az a hazug köcsög volt, aki éppen távozott, de gyanítom, e pillanatban a gyertyafény mellett a könyvtárban üldögélő Green professzorra is könnyebben rávarrhat-nánk. Dörzsölt fickó ez a kis szemétláda, de én elkapom, aztán kitörölheti a seggét a jogaival! Szaros néger.

Baxter fáradt szemét dörzsölgette.

- Remélem, Carty meghal. És akkor két legyet ütünk egy csapásra.

A nyomozó újra elvigyorodott, fiatal arcán remény tükröződött végre.

- Klassz lesz, az egyszer biztos.

Joanie már vagy tizedszer takargatta be Kirát - soha életében nem ijedt még meg ennyire. Jeanette meghúzta magát az istenes verés után, amit kapott. Ha a Családvédelmi Szolgálat elvinné a legkisebb lányát, soha többet nem láthatná,

ezzel Joanie tisztában volt. A két idősebbel ellentétben Kira sosem volt állami gondozásban. Amikor Joanie még fiatalabb volt, a bíróság a legkisebb vétségért is bebörtönözte a prostituáltakat, emiatt a másik két gyerek nagy árat fizetett anyjuk életmódjáért. Miután már többször vádat emeltek ellene, nem haboznának, hogy Kirát állami gondozásba vegyék.

De ez nem történhet meg az ő kicsikéjével! Ezt az egy gyereket akkor is felneveli, ha belehal.

Amikor visszatért a nappaliba, látta, hogy idősebb lánya kétségbeesetten ül és cigarettázik. Egy pillanatra megszánta.

Jeanette, az isten áldja meg, önmaga legnagyobb ellensége, gondolta. Mindig magának köszönheti a bajt. Már kisgyerekként is nehéz eset volt. Körömszakadtáig küzdött, ha rátört a rapli. De abban, ami ma este történt, azért volt valami jó is: legalább megijesztette a nagylányt.

Jon Jon többnyire képes volt vigyázni magára, érte nem kellett úgy aggódnia Joanie-nak, ahogy Kiráért, és Jeanette-ért sem. A nagyok ismerték az utca törvényeit, a kicsi nem. Nem mintha későn érő gyermek lett volna, de ahogy mondani szokták, tanulási nehézségekkel küzdött. Átlagos iskolába járt, de alig tudott lépést tartani a többiekkel. Napsugaras természete mindezt valamennyire ellensúlyozta, ezt tudta Joanie is, de Kirát nem lehetett egyedül hagyni. Nem igazán tudta, kitől mit várhat, és ez aggasztotta az anyját.

- Hogy hagyhattad itt, Jen?

Jeanette arca kis labdává fúvódott, úgy nyüsztette:

- Jaj, anya, légy már belátó! Utálok állandóan rá vigyázni. Tizennégy vagyok, a barátaimmal akarok lenni.

- Úgy érted, rázni a segged? Hallok ám mindent, ezt véd az eszedbe!

Jeanette a vastag smink alatt is nagyon fiatalnak látszott, és ez megindította Joanie-t. Rendesen beijedt a lány, azt észre lehetett venni.

A lánya profilját nézte, és arra gondolt, igazán csinos lehetne, ha nem úgy nézne ki, mint egy tévés talkshow résztvevője.

Megpróbálta átölelni a lányát, de az lerázta a karját.

- Hagyjál, anya! Tartsd meg a kicsikédnek.

Egy pillanatig csendben ültek, majd Jeanette megkérdezte:

- Kérsz egy italt?

- Igen, hozz egyet, szívem!

Ez már majdnem nyílt bocsánatkérés volt Jeanette részéről. Ezt Joanie is tudta, és elfogadta. Az egyik lánya túl sokat tud, a másik sosem fog eleget tudni.

Isten folyton tréfálkozik, erről meg volt győződve. Csak azt kívánta, bár nevetni tudna a saját életén.

Kira álmában felkiáltott, mire Joanie kilőtt a fotelból, de Jeanette ért oda előbb, és már gyengéden vissza is fektette a kislányt.

Joanie az ajtóból figyelte őket, és érezte, hogy ellágyul a szíve.

Majdnem elsírta magát, ahogy a kis életképet figyelte. Tényleg elege lett ebből az életből. Nehéz fenntartani a boldogság látszatát, ha belül az ember lassan haldoklik.

Kicsi Tommy ellenben boldog volt, vagy legalábbis olyan közel állt a boldogsághoz, mint még soha. Csodálatos dolog úgy felébredni reggel, hogy programja van. Egy valódi találkozó állt előtte, nem orvoshoz ment, hanem egy másik ember várta. Csak erre tudott gondolni.

- Min vigyorogsz?

Apja törte meg álmodozását, és ő hirtelen összerázkódott.

- Semmin, csak ma olyan jól érzem magam. Apja ugyanúgy kinevette, mint máskor.

- Ugyan mi a fenére számítasz? Még több kajára? Tommy lelombozódott, de nem szállt vitába.

- Kérsz még egy csésze teát, apa?

- Hozz egyet, fiam!

Joseph hirtelen büntudatot érzett. Keményen bánt a fiúval, de neki sem volt könnyű Tommyval élni. A fia annyira furcsa volt, nem lehetett dicsekedni vele, pedig Joseph szeretett dicsekedni. Még a munkahelyén sem tudott senki Tommyról.

Josephnek volt egy barátnője is, aki szeretett volna mindig vele lenni. Ez is az agyára ment. Az, hogy ki nem állhatta a saját fiát, még tovább nehezítette a dolgokat. Ám ma reggel nem tett több epés megjegyzést. Amikor elment otthonról, a hangulat kivételesen semleges volt.

Tommy az erkélyről figyelte az apját, amíg el nem tűnt a sarkon, aztán terveket szőtt. Először lezuhanyozik, aztán felveszi a legjobb ruháját, és pontosan tíz harminckor átsétál, hogy meglátogassa az új barátait. Milyen boldognak érezte magát! Ez volt élete első találkozója, és semmit nem akart elrontani. Azt kívánta, bárcsak élne az anyja. Olyan büszke lenne rá most. Brewerék nagyon kedves embereknek tűntek.

- Hagyd abba, Jon Jon, kérlek!

Kira halálra rémült, amikor a bátyja a hajánál fogva húzta ki Jeanette-et az ágyából.

- Te csak maradj ki ebből, Kira, jó?

Eközben Jeanette zokogva próbálta kiszabadítani a haját bátyja ujjai közül. A fiú azonban a nappaliba vonszolta, majd durván a díványra lökte, és ráüvöltött:

- Mit mondtak neked, he?

Dühében majd kiugrott a szeme a helyéből. Nyilvánvalóan beszédett valamit, de nem kannabiszt, az biztos.

- Mi a faszt mondtak neked? Soha, de soha nem hagyhatod Kirát egyedül!

Kira remegett a félelemtől az előtte kibontakozó jelenet láttán.

- Én igazán nem bánom, Jon Jon, nagyon jól éreztem magam! Tommy megengedte, hogy játsszam a Barbie-jaival, és finom teát ittunk, meg minden.

Jon Jon tombolt a dühtől és a tehetetlenségtől.

- Hallod, Jen? Csak hallgasd Kirát! Egy olyan fickóval töltötte az estét, aki kurva kis Barbie-kkal játszik!

- Nincs vele semmi gond, Jon Jon. Csak az az igazság, hogy egy kicsit lökött - mondta Joanie, mert tudta, hogy a fia képes lenne félig agyonverni az előtte reszkető lányt.

Jon Jon a húga arcához hajolt, úgy kiáltott rá ismét:

- Rohadt Barbie-k, mi?! Mi jöhet még! Hasfelmetsző Jackkel is otthagynád, csak hogy elszabadulhass pár órára!

Őrjöngött a dühtől.

- Felfogtad, hogy ha múlt éjjel elvitték volna, hetekre egy szaros nevelőotthonba csukják? Tudod, hogy mire képesek a zsaruk. Jót röhögnének, ha tudnák, mennyit aggódtunk. És hol voltál te, miközben szétszedték a házat? Gyerünk, tudni akarom, kivel voltál, hogy letéphessem azt a köcsög fejét!

- De nem vitték el, nem igaz? Úgyhogy leállíthatnád magad, a rohadt életbe!

Jon Jon közelebb lépett, mire Kira felsikoltott. Csak ez tartotta vissza a bátyját attól, hogy rátámadjon a kiabáló lányra.

- Hát, egyelőre ennyi, anya. Most egy ideig tudja, hol a helye. Az ujjával megfenyegette Jeanette-et.

- Többet nem mész sehová, a kurva életbe!

A lány felugrott, és kiabálni kezdett. Minden félelme elmúlt a gondolatra, hogy nem mehet el otthonról.

- Ezt nem te döntöd el, hanem anyu! Mondd neki, hogy hagyja abba a munkát végre. Fűnek-fának árulja a testét, amíg én a köly-kére vigyázok. Különben is, ha te vagy a férfi a háznál, miért nem tartasz el te bennünket?

Joanie válaszolt neki.

- Egyetlen pennyt sem fogadok el egyikőtöktől sem, ezt tudod. Ha jól emlékszem, ez itt az én házam, és én mondom meg, mi történik itt.

Jeanette utálatosan nevetett rá.

- Akkor ezt jobb, ha vele is közlöd, mert azt hiszi, ez az ő háza.

Azzal beviharzott a hálósobájába, és onnan kiabált vissza:

- Készülődnöm kell az iskolába.

Jon Jon akaratlanul is elnevette magát.

- Ilyen se volt még! Iskolába mész?

- Hagyd békén, Jon Jon, vette az adást. Gyerünk, Kira, hagyd abba a sírást, szívem. Mit szeretnél reggelizni?

-Kérhetek bármit?

- Csak mértékkel.

Kira rámosolygott a könnyein keresztül, és Jon Jon csüggedten csukta be a

szemét. A kislány gyönyörű. Szőke, kék szemű, igazi bombázó lesz - de értelmi fejlődése valószínűleg megreked a jelenlegi szinten. Ez a gondolat nagyon megijesztette.

A kislányt még ez után a hatalmas csetepaté után is csak az érdekelte, hogy kapjon egy tál csokis kukoricapelyhet. A figyelme annyira rövid ideig tartott, hogy az első kanál után megfeledkezett az egész csetepatéről.

Jon Jon követte őket a konyhába.

- Jeanette-nek igaza van, anya. Talán abba kellene hagynod a munkát. El tudom tartani a családot.

Joanie kitöltött egy tál csokis kukoricapelyhet, de nem válaszolt neki. A fiú tudta, mit gondol a drogjairól, és ő is tisztában volt azzal, miként vélekedik a fia az ő munkájáról. Ebben a helyzetben senki nem nyerhetett.

- Jól ráijesztettünk, most majd minden rendbe jön - vigyo-rodott el hirtelen Joanie. - És Tommy igazán vicces figura. Elég kedves, de olyan kövér! Komolyan mondom.

Kira felnevetett.

- Nem vigyázhatna rám Tommy, anya? Csuda dolgai vannak, Barbie-k és rengeteg kiegészítő hozzájuk.

- Mit csináltatok az este, Kira?

Úgy tűnt, Jon Jon őszintén érdeklődik. A kislány komolykodva gondolkodott egy kicsit, arcocskája megfeszült a koncentrációtól.

- Ööö... Barbie-ztunk, ahogy mondtam, azután megnéztük a Csipkerózsikát Tommynak megvan az összes mese. Ő is szereti a hercegnőket, mint én. Nagyon jó volt.

Kólát ittunk, és szendvicset meg édességeket ettünk. Jól szórakoztunk.

Joanie összeborzolta a gyerek haját.

- Elég kedvesnek látszott. És légy igazságos, Jon Jon! Nagy szívességet tett nekünk.

- Az biztos. De akkor sem tudunk róla semmit, igaz? Joanie vállat vont.

- Mit kellene tudnunk? Igazán jókor bukkant fel, és ez nekem elég. Egy kicsit lassú - mondta, és a lánya felé intett. - Azt hiszem, azért jönnek ki olyan jól egymással.

Jon Jon szomorúan ingatta a fejét.

- Tudom, mire gondolsz, anya. Szimatolj utána, aztán majd meglátjuk. Jól jöhet még, ha Miss Megbízhatatlan ismét portyára indul.

Joanie átkarolta a fia derekát.

- Megütötted Cartyt, fiam? A srác bólintott.

- Muszáj volt, anya, teljesen elszállt az agya a koksztól. Rengeteg bajom volt vele.

Joanie kisimította a haját a szeméből, és mosolygott.

- Úgy hallottam, alaposan megruházták. Semleges hangon beszélt.

Jon Jon megvonta a vállát.

- Gondolhatta volna, nem? Nincs időm link alakokra, anya. Főleg nem kokós agyú link alakokra.

Ezzel a téma le volt zárva, de Joanie még elmerengett: hogy lehet, hogy a fia, aki ennyi szeretettel veszi körül a családot, képes megnyomorítani a barátját?

Nem akart túl sokat gondolkodni ezen az egészen, így aztán azt tette, amit szokott. Mosolygott, nevetett, viccelődött. Kira a hasát fogta a nevetéstől, amikor a bátyjával iskolába indult. Ahogy kitették a lábukat a lakásból, Joanie azonnal keresett egy váliumot.

Csak hogy ne fájjon annyira az élet. Ezt mondogatta magának az évek során.

Negyedik fejezet

Mónika ámulattal meredt az előtte álló hústoronyra. Kedves pasinak tűnt, és annyira igyekezett segítőkész lenni, hogy még nézni is fájdalmas volt. Mivel Mónika maga is kövérnek számított, tudta, a másiknak mivel kell nap mint nap szembenéznie - nemcsak önmagával, hanem a külvilág gúnyos tekintetével is. Noha nevettek rajta Joanie-val, mindketten nagyon kedvelték. Tommy kedves volt és | megértő.

Mónika észrevette, hogy a méretei ellenére meglepően könnyedén mozog. És még valami feltűnt neki: egész jól bírt gyalogolni, sokkal jobban, mint a látszat alapján gondolta volna az ember, bár igencsak lihegett és fújtatott.

Tommy istenien érezte magát. Két nő ült és beszélgetett vele, mintha ő is igazi ember lenne. Valaki, aki számít, aki az ő világukhoz tartozik. Ez volt a harmadik látogatása, és úgy érezte, örömmel fogadják és tisztelik. Ez utóbbi különösen jólesett neki. Joanie-t istennőnek tekintette, és amióta vendégül látta az otthonában, a szomszédok is más szemmel néztek rá, főképpen azért, mert újabban már Jon Jon is szánt rá egy kis időt. Anyjához hasonlóan a fiú sem a külső alapján ítélte. Tommy hamar megkedvelte a srácot. Helyén van az esze, ha a családjáról van szó. Úgy vigyáz a húgaira, mintha az apjuk lenne. Mostanában a Brewer családnak köszönhetően az emberek megszólították Tommyt, ha az erkélyen üldögélt, és naponta hosszú körutakra indult a boltokba. Ez nem volt könnyű, de megértte, mert az emberek szóba álltak vele. Komolyan érdeklődtek iránta. Megtalálta a helyét a lakótelep életében. Ezenkívül korlátlanul találkozhatott Kirával, márpedig ezt tekintette fő céljának. Szerette a kislányt, és az viszontszerette őt. Kira elmondta neki, hogy úgy érzi, a családja megfojtja, de Tommy elmagyarázta neki, milyen szerencsés, hogy olyan emberek veszik körül, akik tényleg törődnek vele, és úgy gondolta, a lány megértette. Legalábbis remélte.

Joanie most rávillantotta mosolyát; szépséges arca volt. Olyan méltóságot sugárzott, amely az első találkozásnál nem mutatkozott, de később már valósággal ragyogott. Nehéz életet él, a férfi tudta ezt, és együtt érzett vele. Jobban, mint sok más ember.

- Akkor kell a munka? Tommy szája fülígért.

- Igen, kérem! Nagy öröömre szolgálna.

Karjával hadonászott beszéd közben, amitől Mónikából ismét kitört a nevetés. Ám ez barátságos nevetés volt, nem rosszindulatú, és nem gázolt a lelkébe. Olyan nevetés volt, amelyhez csatlakozni kellett, neki is és mindenkinek, aki ott volt. Tommy elemében érezte magát, még egy kicsit affektált is, hogy elbűvölje őket.

- Akkor most már csak a pénzt kell elrendeznünk. Tommy arca azonnal megnyúlt.

-Joanie, kérlek! Nem fogadhatok el pénzt egy baráttól. A nő rámosolygott. Tudta, hogy a férfi komolyan gondolta, amit mondott, de akkor is megérdemli a fizetést. Ami jár, az jár.

- Figyelj rám, kapsz néhány fontot, fiam! És erről nem akarok többet hallani, rendben?

Tommy mosolygott és bólintott, örült, hogy kivették a döntést a kezéből. Alig várta, hogy elmondja az apjának, állást szerzett. Igazi munkát. Nem unalmas, lélekölő házimunkát vagy dobozgyártást, mint azelőtt.

Ezen majd eltöprenghet az apja.

- Hát, ha így akarod, Joanie...

Borzasztóan örült, hogy így alakultak a dolgok. Joanie hagyta, hogy elkészítse a teát, mert tudta, hogy szívesen csinálja. Nem rossz srác, csak magányos. Pedig ha valaki, hát Joanie tudott volna mesélni a magányról.

Azután Tommy arca egyszer csak elborult. Mi van, ha az apja ellenzi a gyerekvigyázást?

- Csak az a gond, hogy mit fog szólni az apám - jegyezte meg csendesesen.

Mónika szívből jövően felkacagott, és azt felelte neki:

- Rá se ránts, Tommy! Jon Jon majd elbeszélget vele, ha szükséges. Ne aggódj, pajtás.

A férfi nyílt arcán azonban még akkor is látszott a félelem, amikor végül elmosolyodott. Azután az ijedség ugyanolyan gyorsan el is tűnt, mint ahogy jött. Jon Jon majd elintézi. Még az apja sem mer szembeszállni Jon Jon Brewerrel. A két nő látta, hogyan változik az arckifejezése, míg végül ismét boldogan ragyogott az arca.

- Beszélek majd vele. Ne aggódj, Tommy - mondta Joanie, és közben grimaszolt egyet Mónika felé, amitől az ismét a hasát fogta nevéttében.

- Nyomorult vén idióta! Tudod, mit, Joanie? Én megmondom: majd mi ráijesztünk egy kicsit. Elég szenilisnek látszik, úgyhogy olyan ajánlatot teszünk neki, amit biztosan nem fog elfelejteni.

Együtt nevettek, bár Tommy pusztán a szavak botrányos pimaszságán nevetett, nem azért, mert viccesnek találta őket.

Mi lenne, ha az apja megtudná, hogy a változatosság kedvéért most ő a nevetség

tárgya!? A hideg verejtek is kiverte, ha csak rágondolt. Mindennek ellenére jólesett nevetni rajta.

Tommynak most már barátai voltak, és ez ellen az apja nem tehet semmit. Vagy ha igen, akkor minden kiderül.

Ezt a gondolatot olyan gyorsan űzte el, ahogy eszébe jutott. Ahogy az apja mondta, az már a múlté. Csodálatosnak érezte, hogy itt van ebben a konyhában ezekkel az emberekkel, akik elfogadják, akárki is ő, és akárhogy néz ki. Anyja halála óta először érezte úgy Tommy, hogy értékelik, és szükség van rá. Mámoritóan érezte magát.

Paulie otthon volt, és épp befejezte a reggelijét. Mindig későn reggelizett, és mindig a felesége, Sylvia szolgálta fel neki az ennivalót. Sylvia nagydarab, húsos, erős csontú nő volt. Kedves arca volt, de öltözködni nem tudott, ami tökéletesen megfelelt Paulie-nak, mert az ilyen nő nem rítt ki a társaságból a szabadkőműves-össz-szejövineleken. Emellett Sylvia a helyi templom leglelkesebb látogatója volt.

Két lányukat, a tizenegy éves Pauline-t és a kilencéves Jacqueline-t tökéletes középosztálybeli kisasszonykáknak nevelték, ennek megfelelő frizúrával és illendően tartózkodó ruhákkal, személyiséggel. Semmi esélyük nem volt arra, hogy bekerüljenek a családi bizniszbe, hiszen Paulie tisztos összeget szánt a taníttatásukra.

Paulie szerette az otthoni életét, megfelelt neki. Valójában nagyon utálta, hogy ma is el kell hagynia a családi fészket, mert hullafáradtnak érezte magát, és szeretett volna egy kis etyepetyét Sylviával. Az asszonyra is ráfért már egy jó kis hancúr, ezt mindketten tudták.

Paulie szerencsésnek érezte magát az életben. Mindent és mindenkit tökéletesen uralt maga körül. Öntött magának még egy kávé, és a nőre mosolygott. Sylvia a férjét figyelte, és elnyomta a kacagást, amely kis híján kitört belőle. Paulie a legönlegültebb, legönteltebb és legtudatlanabb pasi a világegyetemben. Mindent tud róla. Ha Paulie azt hiszi, hogy akár ma, akár valamikor a jövőben hozzáérhet, nagy meglepetés fogja érni, mert nem fogja hagyni. Valaha szerette, évekkal ezelőtt. Most már nem tudta bizonyosan, hogyan érez iránta.

Annyit azonban tudott, hogy a férfi rendesen gondoskodik a családjáról, és ez mindennél fontosabb volt a számára. Nem fog-

ja úgy végezni, mint az anyja, aki egyre csak a múlt szépségén merengett, miközben tisztos szegénységben tengette napjait.

Ezért Sylvia felépítette a maga külön kis életét, és Paulie észre sem vette, ahogy fokozatosan eltávolította magától és a lányoktól.

Az asszony egyre több időt töltött a „vidéki tanyájukon”, amely tulajdonképpen egy négy hálósobás, György-korabeli stílust utánzó ház volt Kentben, de megfelelt, amire neki kellett. Távol tartotta őt és a lányokat a férjétől, ettől a kreténtől, és ez igazán nagyszerű dolog volt.

Mostanában úgy viselkedtek egymással, mint az idegenek, akik véletlenül kerültek egy fedél alá. A fedél alá, amit kétségkívül a férfi fizetett. Sylvia jó feleségként állt mellette az egyházi ceremóniákon, és tényleg jó feleség is volt, annak ellenére, hogy a férfi nem mindig volt jó férj. Egyszóval Sylviának megvolt a magához való esze.

Amikor Paulie feléje kacintott, nem nézett oda. A férfiak olyan kiszámíthatóak, mindig is ezt gondolta. Nos, Paulie-ra nem kis döbbenet vár, az tuti!

Jeanette végre Jasperrel, álmai férfiával tölthette az idejét. Az iskolát szokás szerint messzire elkerülte, éppen a srác barátai által használt kéroban lógott. Számára a fiú jelentett mindent. Mélykék szeme mágnesként vonzotta a fiatal lányt, és Jasper ezt tudta. És ki is használta.

A lányok kedvelték Jasper Copest. Jóképű volt, és kemény. Mi mást kívánhattak volna?

Csak az rontotta kissé a képet, hogy Jasper és a barátai rász-szisták voltak. A skinheadek egy új csoportjához tartoztak, és nem nagyon tetszett nekik, hogy Jeanette bátyja jamaicai apától született. Még a lányok is bizalmatlanul méregették, és róla meg Jasperről beszélgettek maguk között.

Jeanette titokban utált itt lenni, de Jasper itt akart lenni, így aztán jó kislánként követte. Tudta, ha Jon Jon rájön, kivel talál-

kozgat, annak gyilkosság lesz a vége. Jasper uralkodott a lányon, ő pedig úgy érezte, ha nem lehet a fiúval, az élete nem ér egy fabatkát sem. Mindennap imádkozott, hogy Jon Jon és Jasper találkozzon, és jól kijöjjenek egymással. Ám tudta, az olyan csoda lenne, amilyenre még Jézus is csak nehezen lenne képes.

Tekintete a falakon lévő posztereken vándorolt, elengedte a füle mellett a körülötte elhangzó rasszista szövegeket. Úgy érezte, kiközösítik, és bármennyire szerette is Jaspert, ennek örült. Nem akarta magát jól érezni egy ilyen helyen. Ezek az emberek tudatlanok voltak, és kívül-belül csúnyák.

Azt kívánta, bárcsak tudná, mi is az Jasperben, ami miatt könny-nyedén elnézi neki, hogy ilyen életet él. Igaz, ő a vezető, akire mind felnéznek. Néha, amikor így látta, egészen megijedt tőle. Ám ha kettesben maradtak, a fiú gyengédebb volt, és ő jól érezte magát vele. Akkor mégsem lehet annyira rossz, ugye? A fiú egyik barátja, Polo Jenkins most megszólította, s ezzel kizökkentette merengéséből:

- Azt kérdeztem, elkapták-e már a zsaruk a bátyádat?

- Dehogyan kapták el!

Úgy válaszolt, mintha a fiú hülye lenne, és ezt mindenki észrevette körülöttük. Ha valaki Jon Jon húga, azzal óvatosak az emberek. És Jasper pipijének lenni sem utolsó dolog.

A hangulat egy pillanatra feszültté vált, és Jeanette látta, hogy Jasper vigyorog. Szerette, amikor a lány így megvédte magát.

Jeanette felsóhajtott. Megint az istenükről, Nick Griffinről beszéltek, így ismét kikapcsolta az agyát.

- Mentem, Jasper - szólt tíz perccel később.

A beszélgetés most éppen a northamptoni szegény afrikai bevándorlókról folyt, arról, hogy az érkezésük óta miért nőtt az AIDS-esek száma háromszáz százalékkal.

Jasper rámosolygott.

- Várj egy percet, bébi. Megrázta a fejét.

-Azt mondtam, mentem. Ez azt jelenti, most.

Farkasszemet nézett a fiúval, és látta, hogy latolgatja, hogyan reagáljon. Végül csak megvonta a vállát.

-Oké.

Jeanette otthagytá a kéglit. Amikor kilépett, megcsapta a friss levegő, mélyeket lélegzett, mintha meg akarná tisztítani tüdejét a gyűlöletüktől. Bentről hangos nevetés harsant, és tudta, hogy rajta nevetnek.

Szomorúan indult hazafelé, mégis valami különös megkönny-nyebbülést érzett. Azok az emberek betegek, és nem akarja, hogy bármi köze legyen hozzájuk, Jaspert is beleértve. Ezt nem gondolta igazán komolyan, de jobban érezte magát attól, hogy ilyen rideg is tud lenni. Nincs szüksége a fiúra, nincs szüksége senkire. Anyja elhanyagolta, az állami gondozásban eltöltött évek megkeményítették. A józan esze azt súgta: „menekülj ettől a fiútól!” Annyira különböző életet élnek, és ez az állandó titkolózás a sírba viszi. Ha Jon Jon megtudná! Mindig elöntötte a forróság, ha erre gondolt.

Ám amikor Jasper öt perccel később utolérte, Jeanette megmagyarázhatatlan örömet érzett. A fiú futott utána. Ez már önmagában is tökjő. Azt bizonyítja, hogy igazán törődik vele. Amikor pedig rámosolygott, Jeanette úgy érezte, elolvad. Jasper mégsem teljesen rossz fiú, nem annyira, amennyire magáról hiszi. Akkor most nem jött volna utána.

Ő elsétált, és a fiú követte. Most először ő irányította a kapcsolatukat, és ez jó érzéssel töltötte el. Csak reménykedhetett benne, hogy így is marad.

Húsz perccel később már Jasper ágyában nyújtózott, a mocskos lepedőből az ismerős áporodott szag áradt. A fiú anyja, Karén Copes a délutánokat többnyire a helyi kocsmában töltötte az ivócimboráival.

Az volt a különös, hogy Jeanette ezt a részét nem is élvezte, de ha ez tartja mellette a fiút, hát legyen.

Készségesen megtette, amit Jasper akart.

Kira és Tommy mostanra elválaszthatatlan barátok lettek, és Kira számára az volt a hab a tortán, hogy bármikor játszhatott a Barbie-gyűjteménnyel. A férfi apja is kedves volt vele, habár gyakran érzékelte a feszültséget közte és Tommy között. Ám hozzá mindig volt egy barátságos szava Joseph Thompsonnak, és valahogy azt is érezte, hogy mióta átjár, Tommynak könnyebb az élete. Szinte minden este átment újdonsült barátjához iskola után, csak hogy egy pillantást vessen a babákra. Tommy órákat töltött az aprócska ruhák vasalásával; még kis fogasuk is volt. Mindig elmosolyodott, amikor Kira elmélyülten rakosgatta a babaszekrényben a dolgokat.

Készített neki egy pohár narancslét, és előhalászott egy csomag chipset rágcsálnivalónak. Már tudta, mit szeret és mit nem, és ez örömmel töltötte el. Apja csak figyelte őket, és a fejét csóválta.

- Óvatosnak kell lennünk, Tommy. Ugye tudod? Tommy bólintott.

Bárcsak ne nyúzná ezzel többet az apja, gondolta. Ahogy ő maga is mondta, az már mind a múlté. Most mindketten újrakezdi az életüket.

Jon Jon előbb hallotta Paulie hangját, s csak később látta meg. Sóhajtott egyet, és kiitta az italát. Paulie egy pillanaton belül mellé ér.

- Hát te meg mit keresel itt, kölyök?

Paulie hangja barátságos volt, de óvatos. Tudta, hogy nem ő Jon Jon kedvence, de ezzel még együtt tudott élni. Végül is kö-lyökkora óta ismerte, és mindig szimpatikusnak találta. Még emlékezett azokra az időkre, amikor Jon Jon is kedvelte őt, de az már régen volt. Meg kell hagyni, a jó öreg Joanie egész jól elboldogult a sráccal.

Ám azt csiripelték a verebek, hogy a fiú most már jól keres, és Paulie szerette megragadni a nagy lehetőséget.

Jon Jon nyugodtan válaszolt.

- Iszom.

Mindketten érezték a gúnyt a hangjában.

- Tehát már nagykorú vagy?

Jon Jon akarata ellenére is elmosolyodott.

- Itt igen. Már tizennégy éves korom óta.

Jon Jonhoz hasonlóan Paulie sem bírta megállni, hogy ne nézze meg magát a tükrös bárpultban. Megigazította a haját, és így szólt:

- Mit iszol?

Majd anélkül, hogy válaszra várt volna, odaszólt a magas, folyamatosan mosolygó szőkének, aki nem viselt melltartót:

- Két nagy brandyt, szivi!

Körülnézett a bárban, végigstírolta az összes nőt, és rangsorolta a férfiakat. Egy-kettőnek intett is, és tizenhat és harmincöt között minden nőn kipróbálta csábmosolyát.

- Na, és hogy van Hailé Szelasszié manapság? Él és virul Dél-Londonban? - cibálta meg Jon Jon rasztafűrtjeit.

- Kopj le, Paulie!

A mosoly eltűnt, Paulie komoly hangon folytatta:

- Ennél sokkal kevesebbért is öltem már, ezt te nagyon jól tudod. Ám anyád kedvéért most elnézem neked.

Majd rövid hatásszünet után hozzátette:

- Legalábbis most.

Figyelmeztetésnek szánta, ezzel Jon Jon is tisztában volt. Nem válaszolt. Akármilyen volt is Paulie, rossz emberként tartották számon. Nem tartozott a nehézfiúk bandájába, mint a helyi legenda, a Nagy John McClellan, de kemény fickó volt, aki a maga érdekeit tartja szem előtt, és Jon Jon tudta, hogy jobb, ha erről nem feledkezik meg.

Bekapcsolt a zenegép, és a háttérben Gareth Gates kezdett énekelni. A hely már ilyen korán is zsongott, de hat órára zsúfolásig megtelik majd. Jon Jon felkapta a poharát, és Paulie felé emelte.

- Említette anyád, hogy látni akarlak?

Jon Jon megrázta a fejét. Paulie tudta, hogy hazudik. Ha azt mondaná valamelyik nőjének, hogy szaladjon végig a Park Lane-en mezítelenül, és közben fújjon tüzet a seggéből, azt is megtenné.

Jon Jon csak bámult maga elé, és Paulie egy pillanatig kísértést érzett, hogy jól pofon vágja, lekeverjen neki egy megszégyenítő taslit. Hogy mer ez a kölyök ilyen lenézően bánni vele? Mert ő így vette az üzenetet.

Ehelyett inkább kiitta a brandyjét, majd azt mondta:

- Figyelj, te kis pöcs! Nem kell nekem a szaros segged, csak azt akarom tudni, mibe keveredtél, és érdekelne, jut-e belőle nekem is egy szeletke. A kettes számú lehetőség, amiről el kell ismernem, sokkal inkább kedvez nekem, mint neked, az, hogy magamtól jövök rá, aztán egyszer s mindenkorra elveszem tőled. Vágod?

Jon Jon érezte, ahogy a megaláztatástól előnti a forróság az arcát és a nyakát. Paulie figyelte, és már-már megsajnálta. Tetszett neki a srác vakmerősége.

Önmagára emlékeztette ennyi idős korában. Tizenhat évesen futtatta az első nőjét - azt, hogy ez a saját anyja volt, gondosan titkolta. Az öreglány most Eastbourne-ben élt csendesen. Paulie kerülte, mint a leprásokat, de azért ellátta pénzzel. Ennyivel tartozott neki.

- Szóval, Jon Jon, leülhetnénk, hogy újra kezdjük ezt a beszélgetést? Csak ezúttal légy készségesebb, én pedig kevésbé leszek majd agresszív. Na, mit mondasz?

Mosolygott, és Jon Jon tudta, hogy kelepcébe került. Ám egy nap... egy nap majd elkapja ennek az embernek a golyóit. Kivárja. Most még fiatal, ki tudja várni a megfelelő pillanatot, és amikor az eljön, élvezettel fogja letörölni Paulie arcáról a mosolyt mindörökre.

Felvették a poharaikat, és az egyik asztalhoz sétáltak, amely csodálatos módon megürült, amint intettek, hogy szeretnének leülni.

Jon Jon gyűlölte Paulie-t, de azért tetszett neki a férfit övező tisztelet. Ilyen tiszteletet akart kivívni magának és a családjának.

Legfőképpen pedig az anyjának. Tudta, hogy bármit tett is Joanie, jó oka volt rá. Erre emlékeztette magát nyolc éves kora óta.

Amikor végül elhelyezkedtek az asztalnál, megbeszélte a dolgot Paulie-val.

Tényleg nem volt más választása.

Joanie visszakerült az utcára, és ezt nagyon sérelmezte. Tulajdonképpen ma éjszakára szabadságot szeretett volna. Fájt a foga, ezért egy rongydarabkát beáztatott brandybe és szegfűszegolajba, és azt nyomta rá a lyukra.

Emellé nagy pohár vodka-kólát ivott, így mire kiült a többi nővel, már rendesen berúgott.

Kira Bethanyval járkált valamerre, a nyári szellő eddig hozta hangos nevetésüket. Vörös hajú lány ült Joanie-val szemben a ruhaszárító bal oldalán. Nagyon csinos volt, szépen felöltözött, és ettől kirítt a környezetéből.

- Ki ez a lány? - kérdezte Joanie kásás hangon.

- Caroline húga. Néhány napra marad. Elhagyta a fickóját.

- Tényleg? Ismerősnek tűnik.

Barbara Moxon, Joanie szomszédja a plafonra emelte a tekintetét, aztán azt válaszolta:

-Jaj, hát nem emlékszel rá? A kislányát megölték tavaly. Vagy talán tavalyelőtt...

- így már tudom. Emlékszem. Szegény lány, micsoda szörnyűség történt a gyerekével!

- Te elvesztenéd az eszed, nem?

- Olyan édes kislány volt.

Barbara egyetértően bólintott, mintha a szépség valaha is megóvott volna bárkit a gonosztól. Nézték, ahogy a lány összeszedte a dolgait, és elindult a testvére lakása felé. Ahogy az előtérbe ért, még visszaneézett rájuk egy pillanatra, majd belépett, és már nem láthatták.

Kinn leült a hangulat, Joanie nagyot kortyolt az italából. Amikor megszólalt a mobiltelefonja, azonnal felvette.

- Micsoda? Jaj, az istenit...

-Mi a baj?

- Mónikát lekapcsolták, és azt kérte, hadd aludjon nálam Bethany ma este. Az egyik boltban összevert egy biztonsági őrt. Az a tyúk egyre hülyébb lesz.

Amikor a mobilja ismét megszólalt, kurtán csak annyit szólt bele:

- Oké - azután felállt és kinyújtózott. - Később találkozunk. Hazafelé felhívta Jeanette-et is, és megparancsolta neki, hogy azonnal menjen haza. Mónikának hála, dolgoznia kell ma este, akár fáj a foga, akár nem.

De igazán kibírta volna e nélkül. Már tökrészeg volt, pedig hosszú éjszaka elé nézett.

Akkor is elég szar, ha százszázalékosnak érzi magát, de ha még imbolyog is, az kegyetlen.

Nem is bajlódott azzal, hogy lefűrödjön.

Jasper ideges lett, ez látszott.

- Miért kell rá vigyáznod? Miért nem maradhat a Dagival? - kérdezte. Az ágyban feküdtek, részegek voltak mindketten, de a fiú hangja nagyon mérgesen dörrent. - Veled akartam tölteni az éjszakát, Jen.

Jeanette azonnal döntött.

- Bassza meg. A Dagi is vigyázhat rá. Nem megyek haza. Újból visszafeküdt, az agyából kiverte az anyját, a bátyját és a húgát. Biztos nagy csetepaté kerekedik belőle, de majd túléli. Pillanatnyilag jól érzi magát ott, ahol van.

Joanie egy óra várakozás után már tudta, hogy a lánya nem fog hazajönni, ezért felhívta Tommyt. Amíg a telefon kicsengett, magában elátkozta Jeanette-et. Nem akart Tommyval kiszűrni, nehogy megelégedje, hogy ilyen gyakran át kell jönnie. Noha tudta, hogy a férfi szeret náluk lenni, azt is tudta, hogy jóból is megárt a sok. Egyébként egyezséget kötött Jeanette-tel, hogy amíg néha-néha vigyáz Kirára, nem bánt vele túl keményen.

Most azonban Jeanette ismét itthagyt a pácban, és bár ez tipikus kamaszviselkedés volt, az egész kezdett Joanie agyára menni. Jen búcsút mondhat az e heti zsebpénzének.

Eltöprengett, kivel járhat a lánya, milyen ember lehet. Jeanette nagyon titkolózott mostanság, és Joanie már rég nem akart kiszedni semmit a szófukar lányból. Majd megkéri Jon Jont, hogy nézzen utána. Meglátjuk, mire jut.

Kira már alváshoz készülődött, de visszafojtott lélegzettel várta Tommyt. Joanie elmosolyodott, amikor a kislányra nézett. Jó gyerek, hála Istennek. Tudta, hogy feleannyi baja sem lesz vele, mint a nagyobbikkal.

Ez már önmagában is örömmel töltötte el. Semmi pénzért nem bírta volna elviselni még egyszer ugyanezt.

Paulie és Jon Jon rájött, hogy fegyverszünetük sokkal jobban működik, mint bármelyikük gondolta volna. Valóban sok közös vonás volt bennük, és amikor Jon Jon még kiskölyök volt, Paulie nagyon jó volt hozzá. Jon Jon felfogta, hogy mindez azért történt, mert Paulie ragaszkodott hozzá, hogy Joanie neki dolgozzon, de elfogadta ezt a tényt. Ha mindenkivel meg akarna verekedni, aki valaha is kihasználta az anyját, nem maradna ideje az alvásra. Meg aztán Joanie maga választotta ezt a munkát, bár ettől neki még nem kell kedvelnie a dolgot. Ám bármennyire utálta is Paulie-t, amiért lányok futtatásából élt, csodálta az éles elméjét és az üzleti érzékét. Úgy érezte, még sokat tanulhat ettől az embertől. Ha használja a fejét, boldogabb jövőt teremthet az anyjának. Már a beszélgetésük elején rájött, hogy Paulie segítségével legalább tízszeresére nőhetnek a bevételei. És akkor csak a mostani árfolyammal számolt. Ha egyszer bejön neki, betegre keresi magát.

- Te intézted el Cartyt, igaz? - kérdezte Paulie halk, csevegő hangon.

Jon Jon megvonta a vállát, de nem válaszolt, arca teljesen kifejezéstelen maradt.

Paulie felnevetett.

-Jó gyerek vagy. Azt beszélték, hogy elfüstölte a hasznót.

Jon Jon mogorván nézett maga elé.

- Ki mondta ezt neked?

Zavarta a gondolat, hogy közbeszéd tárgya lett, és ezt le lehetett olvasni az arcáról. Magában füstölgött, hogy mindenki tud az ügyleteiről; ezért még jobban örült, hogy megszabadult attól a link Cartytól. Mert ez az infó tőle származik, tutira nem Jon Jontól hallották. Ha Carty végre kijön a kórházból, egyenesen visszamegy hozzá, és elintézi a dolgot.

Paulie ismét nevetni kezdett.

- Nyugi, kölyök!

Előbb kiitta a brandyjét, azután folytatta:

- Nyugodj meg, ez csak egy megfigyelés, amit valaki olyan tett, akiben megbízom. Azért tetszett neki a fiú reakciója. Büszke volt, talán túl büszke, de az

látszott, hogy tudja tartani a száját, és Paulie-nak csak ez számított. Jon Jon uralkodott az érzésein, Paulie pedig igyekezett visszatartani a nevetést. Tetszett neki a fiú. Férfias teste és nyilvánvaló intelligenciája ellenére olyan lobbanékony volt, mint egy gyerek. Majd tanul, Paulie kiokosítja. Tudta, hogy a kölyköknek veleszületett érzéke van az üzlethez, hiszen már tizenhét évesen nagyokat kaszál. Szakavatott irányítás és oktatás mellett olyasvalaki lehet belőle, akivel számolni kell.

Az üzlethez elengedhetetlennek számító erőszakosság is megvolt benne. Jon Jon szükség esetén tudott pofonokat osztani, úgy, hogy közben még tekintélyre is szert tett.

Paulie egy ötvenfontos bankjegyet dobott hanyagul az asztalra.

- Töltsd fel magad, fiú, és az aprót tartsd meg! Jon Jon pedig tette, amit parancsoltak neki.

Paulie elnézte, ahogy a srác átverekszi magát a mostanra már zsúfolt bárban, és magában ismét vigyorgott. Jon Jonban volt egy-

fajta arrogancia, ami a járásában is megnyilvánult. Veleszületett adottság.

Paulie elgondolkodott, vajon ki lehet a srác apja, mert erre vonatkozóan a jó öreg Joanie sosem célzott senkire. Joanie csak egy áldozat volt, aki folyton várta, hogy történjen valami. Mindig is áldozat volt, és mindig az is marad.

Amikor Jon Jon visszafelé tartott az asztalhoz, Paulie észrevette az egyik csatlósát, aki éppen egy alacsony, sötét hajú lánnyal lépett be a bárba. Zajos és füstös volt már a helyiség, így hangosan kellett rájuk kiáltania, hogy magára vonja a figyelmüket. Jon Jon éppen csak leült, amikor a férfi az asztalukhoz ért.

- Minden rendben, Paulie?

Nagydarab volt, erős csontú, és láthatóan hihetetlenül ideges.

- Nem gondoltam, hogy itt találkozunk.

- Persze hogy nem. Megvan a pénz?

A fickó éppen válaszra nyitotta a száját, amikor Paulie ökle lecsapott. Miközben felállt a székéből, többször is pofon vágta, majd mellbe lökte az emberét.

Azután a földre rántotta, és a fiatal lány felé lökte, akivel érkezett.

- Huszonnégy órád van, pöcsikém!

Jon Jonra nagy hatást gyakorolt a jelenet, de szokása szerint pókerarccal figyelte, mi történik.

Amikor Paulie visszaült mellé, folytatta a számolgotást, és egy szóval sem említette a történeteket; ugyanott folytatta a beszélgetést, ahol abbahagyták.

A célját azonban elérte, ezt mindketten tudták. Sokat elmondott a bárról, hogy senki nem próbálta felsegíteni a sérült férfit. Még a kis barna hajú lány is otthagya.

- Nos, hol is tartottunk?

Paulie és Jon Jon aznap este barátok lettek, bár ezt a tényt egyikük sem ismerte volna be mások előtt.

A kívülállók számára úgy tűnt, fegyverszünetet kötöttek.

Ötödik fejezet

Carty visszanyerte az eszméletét, és miután Jon Jon meglátogatta, hirtelen hajlandó volt vallomást tenni, amellyel teljesen tisztázta egykori barátját. Carty nagyon csúnyán festett, de a szíve mélyén Jon Jon kicsit sem bánta, amit tett. Szükséges volt, és elkerülhetetlen.

Megkönnyebbült, amikor az egész ügy hivatalosan lezárult. Nem számít, mit gondol a rendőrség, mindaddig, amíg nem tudják bizonyítani is. Ezt már nagyon fiatalon megtanulta.

Cartynak még ahhoz is volt pofája, hogy megpróbálja meggyőzni - mintha olyan hülye lenne, hogy bármilyen kapcsolatba bocsátkozik egy kokainossal. Akár üzletről volt szó, akár másról, most már csak teher volt számára, nem tartozott többé a baráti köréhez. Akár meg is dögölhet. Jon Jon megfenyegette, amiért a lepcsés pofájával kifecsegte a magánügyleteiket, és Carty szó nélkül tudomásul vette a fenyegetést. Rémült volt, ez látszott rajta.

A fickó kész röhej lett, régi önmaga árnyéka. Jon Jon csak abban reménykedett, hogy a kórházban töltött idő segített neki leállni az anyagról, még mielőtt az teljesen leállítaná.

Végül is ő nem haragtartó ember.

A kórházi látogatás befejeztével Jon Jon elintézett néhány telefont és megszervezett egy-két találkozót, azután a szokásos módon, vagyis egy engedély nélküli taxival visszament az anyja lakásához.

Jon Jon tudta, csak akkor vezethet, ha leteszi a vizsgát. Elég dörzsölt volt már, tisztában volt vele, hogy növekvő hírneve miatt bármikor számíthat ellenőrzésre, így a jogosítvány nélküli vezetést ostobaság lenne megreszkíroznia. Ezt az esélyt nem adja meg nekik. Nem tisztelte azokat az embereket, akik forgalmi vétség miatt kerültek börtönbe; nagyon szájalmasnak tartotta őket. Ha egyszer megszerzi a jogsit, mindig beköti a biztonsági övet, és biztosra megy, a kocsi költségeit, az adókat és a biztosítást rendben befizeti. Néha megéri követni a törvényes utat. A sebességkorlátozásokat sem fogja soha túllépni, ő aztán nem könnyíti meg a zsernyákok dolgát, az fix.

És most, hogy szövetkezett Paulie-val, napról napra növekedtek az esélyei egy tisztességes járgányra.

Eltöprengett, az anyja vajon mit szól, hogy elfogadta a munkát. A nagy ellenkezés után úgy érezte, megalázkodott, de hát ez túlságosan nagy lehetőség volt ahhoz, hogy kihagyja. És mivel jól ismerte az anyját, tudta, meg fogja érteni az indítékait.

Végre-valahára viszi majd valamire az életben.

Jó érzés töltötte el.

Joanie szokás szerint kacagott. Kira az ő egyik régi ruháját öltötte magára, és Jeanette, aki kivételesen úgy viselkedett, mint egy igazi kislány, segített neki kifesteni magát. Miközben Joanie az ebédre szánt marharagut kevergette, a csacsogásukat hallgatta. Jeanette órákat töltött a szekrénye átkutatásával kislánykorában, felöltözött, kisminkelte magát, kipróbálta a parfümjeit. Valaha igazán kedves kis teremtés volt.

Nagyon hiányzott neki a kiskori énjük. Mennyivel könnyebb volt akkoriban az élet; ő jelentette a világot számukra, neki pedig ők. Most Kira volt az egyetlen, akinek igazán szüksége volt rá. A másik kettő elviselte rendszertelen szeretetkitöréseit, habár, ha igazságos akar lenni Jon Jonhoz, be kell ismernie, a fiú mindig megöleli, ha érzi, hogy igényli. Ő lett a ház tiszteletbeli ura, olyan volt számára, mint egy férj – pedig sohasem volt férjnél.

Ismét felnevetett erre a gondolatra. Ám a lelke mélyén érezte, ez a legkevésbé sem mulatságos. Egyik gyerek apja sem maradt vele sokáig a fogantatás után, nem hogy a szülésig. Mégis megtartotta a gyermekeit, és ezt sohasem bánta meg. Mert ha mindennek vége, csak ők maradnak neki. Joanie nem gondolt rá, hogy már azelőtt sem volt semmije rajtuk kívül.

Most is mosolyogva fordult a konyhaajtóban álló Kira felé.

Ám a mosoly egyetlen szempillantás alatt eltűnt az arcáról.

Kira felnőtt nőnek látszott, és ez megrémítette. A szemét erősen kifestette, ajkát vörössel húzta ki, amitől csillogó lett és teltnek tűnt. Szőke haját hátrafésülte, így kerekesebbnek látszott az arca, mondhatni szexinek. Mintha tíz évvel később nézett volna a lányára, leszámítva, hogy szegény Kira akármilyen csini lesz, belül mindig gyerek marad.

Kira megérezte anyja hangulatát, és arca megnyúlt.

- Valami rosszat tettem, anya?

Joanie magához ölelte, de hangosan csak annyit mondott, inkább a maga, mint a kislány megnyugtatóására:

- Nem, szívem. Csak meglepődtem, hogy ilyen felnőttnek látlak, ennyi az egész.

Kira megnyugodott, és megölelte.

- Maradhatok így, hogy megmutassam Jon Jonnak és mindenkinek?

Joanie megrázta a fejét, és magában azt gondolta, „el tudom képzelni az arcát, ha így meglát”.

- Nem, kicsim, mosd le. Mindjárt kész a vacsora.

Kira bólintott, és visszament a hálósobába. Joanie érezte, hogy a szíve erősen ver. Szinte szurreális volt így látni a kislányt. Sokkal felnőttetebbnak tűnt. Gyönyörű, felnőtt nőnek. És ami a legrosszabb: Kira pontosan úgy nézett ki, mint Joanie ebben a korban.

Belekortyolt a vörösborba, majd mélyen letüdözte a cigarettát. Amikor kinézett a konyhaablakon, látta, hogy az éjszaka hamarosan leszáll, és ez jó érzéssel töltötte el. A sötétség megkönnyítette a munkáját. És sötétben a kislánya is ott maradt, ahol szemmel tarthatta. A lakásban.

Jeanette is úgy sétált be a konyhába, mint egy csinibaba, és vígan kérdezte anyjától:

- Hát nem fantasztikusan nézett ki, anya?

A hangjában csengő büszkeségtől Joanie-nak sírni támadt kedve. De azért rábólintott. Jeanette olyan ritkán foglalkozott a húgával, hogy nem akarta elrontani az örömét.

- Mint egy kis nő. De azért arra kérlek, Jen, ne túl gyakran ferd ki így.

Jeanette hátradobta vastag szálú barna haját, és gyengéd hangon szólt hozzá:

-Ne aggódj, anya, nem fogom. Igazán elég megdöbbenő volt így látni, akármennyire is tetszett neki. Érted, mire gondolok?

- Igen, szívem. Engem is megijesztett, hogy őszinte legyek.

- Készítettem róla egy-két fotót a hálósobában, hogy örüljön, azután lemostam az arcát. Még mielőtt Jon Jon meglátja. De látnod kellett volna, hogy pózolt az ágyon, igazán természetesen. Egyik pillanatban vigyorgott, a másikon pedig kihívó volt. Nem normális ez a gyerek.

Joanie összeborzolta a lány haját.

- Mi az, csak nem lettél lelkiizős?

Jeanette felnevetett, és szokásától eltérően nem lökte el magától az anyját, így Joanie megkockáztatott egy ölelést. Jeanette viszonzta, és hamarosan Kira is csatlakozott hozzájuk. Mind nevetgéltek és ölelgették egymást, amikor Jon Jon robbant be az ajtón.

- Bárki beszállhat, vagy csak tagoknak?

- Mi az a tag?

Kira magas hangjában érdeklődés csendült, és Joanie csipkelődve felelt neki.

- Az attól függ, kitől kérde, drágám.

Erre megint mind nevettek, kivéve Kirát, aki csak élvezte a vidám hangulatot maga körül, habár nem tudta, mitől ilyen nevetősek.

Jon Jon szándékosan fokozta a jó hangulatukat, és Joanie szerette volna arcon csókolni. Hangosan, sokáig kacagtak. Rég nem érezte magát ilyen boldognak.

Amikor később Joanie tálalta a vacsorát és a gyermekeire nézett, érezte, hogy duzzad benne a büszkeség, mint mindig, ha együtt voltak. Amikor boldogok voltak egymás társaságában, úgy érezte, megérte.

Végül is nem voltak rossz család. Legalább szerették egymást, és törődtek a másikkal. Többnyire.

Az esti szellő hűvösen fújt, Mónika Joanie-val beszélgetett, amíg várták, hogy megálljon egy kocsi.

Todd McArthur egyik csitrije ballagott feléjük. Úgy lebegett, mint a papírsárkány, és sima arca szürke volt.

- Minden rendben, szívi? - érdeklődött tőle Joanie.

A lány üveges szemmel meredt rá, és bólintani is alig tudott. Lassú pislogása sokat elárult a két nőnek; látták, hogy a csaj totál magánkívül van. Mintha most jött volna az altatórvostól.

Joanie nagyot sóhajtott. A szerencsétlen kis liba azt se tudja, hol van. Nem lesz képes egyetlen fuvarra se ma este.

- Gyere, hazaviszünk.

A lány megrázta a fejét, de látszott rajta, hogy nincs magánál. Nem mintha ez zavarná azokat a klienseket, akik hozzájuk járnak. Nem romantikázni vágnak, az biztos.

- Hagyd már, Joanie, még a végén kihúzod a gyufát McArthurnál - mondta Mónika unott hangon.

Joanie azonban megragadta a lány karját.

- De hiszen nincs olyan állapotban, hogy bármit is tegyen, a francba! Önmagára is veszélyes.

A lány megpróbált küzdeni vele, de annyira magánkívül volt, hogy csak néhány bólogatásra futotta az erejéből.

- Hívj taxit, Mon!

Most már Mónika is a fejét rázta.
- Nincs az az isten! Nem a mi gondunk.

Joanie a közeli bár felé kísért a lányt. A fiatal kis nő csak botladozott mellette, és amikor Joanie megfogta a karját, hogy támogassa, észrevette a tűnyomokat. Felsőhajtott.
Milyen egy szar alak ez a McArthur! Egy köcsög, egy buzi kis köcsög. Emlékezett még az anyjára, aki kedves, tiszteletre méltó asszony volt. Még az örege is kitagadta, amiért ilyen fiatal lányo-'kat árult, pedig azt gyilkosságért huszonöt évre hidegre tették. Miközben a csajt támogatta, egy Mercedes állt meg mellettük csikorgó kerekekkel, és maga Todd McArthur pattant ki belőle.

- Hát ti meg mi a faszt csináltok?
Magas, mérges hangjában enyhe hitetlenség csendült.
Joanie megpróbálta ellökni az útjából, de a férfi nem mozdult. Méretre csináltatott cipője erősen kirítt a szétszórt kondomok, fecskendők és eldobott csikkok közül.
- Azt kérdeztem, ti meg mi a faszt csináltok?
Erős, inas, sportos külsejű ember volt. Büszke volt a megjelenésére, és arra is, hogy fiatal kora ellenére komoly névnek számított a kurvabizniszben.
Arroganciája rendesen felhúzta Joanie-t.

Mónika nyugtalanul figyelte őket, még néhány nő odagyűlt, akik mind hajlandóak lettek volna kiállni Joanie-ért. Todd most először érezte magát idegesnek a placon.
- Ez a gyerek nincs magánál, és én most beültetem egy taxiba, hogy hazajusson. Nincs megfelelő állapotban ahhoz, hogy dolgozzon ma este.
McArthurt teljesen elképesztette ez a szemtelenség. Végignézett az aggódó arcok gyűrűjén. Ez csak valami vicc lehet. Már várta, hogy valaki odaszóljon neki: „kandi kamera!”.
- Azt majd én eldöntöm, oké? És most vedd le róla a koszos mancsodat!

Amikor a lány meglátta a stricijét, hirtelen remegni kezdett a félelemtől. Remegett még akkor is, amikor Todd a hajánál fogva cibálta a kocsija felé. Az összes nő Joanie-t figyelte, tőle várták az utasítást. Egy magányos kliensnek úgy kellett fütttyentenie, hogy észrevegyék, és Mónika, az örök önző indult el felé, majd ugrott be mellé, amilyen gyorsan csak lehetett.

Joanie érezte, hogy előnti az agyát a vér.
-Jobban jársz, ha most hazaviszed, fiú!
Az összes nő bólogatott, mintha összebeszéltek volna, és amikor Todd végignézett az arcokon, komoly nyugtalanság fogta el. Ám az ösztöne azt súgta, ezt el kell rendeznie, különben elveszti a tekintélyét, amelyre szüksége volt, hogy ezt a mesterséget gyakorolja.

Az autóhoz lökdöste a lányt, majd Joanie felé fordult, és rákiáltott:
- Ki a picsának képzeled magad, hogy parancsolgatsz nekem?
Joanie érezte, hogy előnti a méreg. A lány teljesen tehetetlenül feküdt a járdán, fogalma sem volt róla, mi folyik körülötte. Joanie nem éppen finoman megbökte McArthur mellkasát, és halkán azt felelte neki:
- Emlékszem még, kölyök, amikor úgy futkostál az utcákon, hogy a segged kilógott a gatyádból. Akkor is egy kis gecí voltál, most is az vagy. Figyelmeztetlek, haver, hogy a strichelés nehéz meló egy nőnek, de még nehezebb a dolga annak a stricinek, akit nem tisztelnek többé a csajok. Ezt vésd jól abba a hülye eszedbe, különben valamelyik csajod előbb-utóbb kinyiffan, és akkor megtudod, mire képes Joanie néni meg a hozzá hasonlók!

Todd McArthur nem jutott szóhoz a döbbenettől.
Csak szórakoznak vele.
A nők mind öt bámulták, erősen sminkelt arcuk és hiányos öltözetük valahogy vészjóslóan hatott a sötétedő égbolt alatt.
Azután győzött a férfi természetes ellenségessége: öklével Joanie arcába csapott. A nő hanyatt vágódott, mire McArthur előhúzta fegyverét, egy Stanley kést, és elindult felé.

A többiek rettegve figyelték. Ám ekkor, ahogy Joanie ott feküdt a koszos járdán, vérző orral és már dagadó szemmel, egyszer csak elszabadult a pokol. Meglepetten látta, hogy a fia végigvonszolja McArthur az úton, majd istenesen elagyalja. Közben az egyik nő talpra segítette. Ámulva, beteges gyönyörűséggel figyelték, ahogy Joanie fia kiszabta a büntetést a járdán hasaló férfira.

Joanie igyekezett felülkerekedni a sokkon, amelyet az okozott, hogy a fia megjelent a placcon. Ilyesmi még nem történt soha. Azután meglátta Paulie Martint, és már mindent értett.

A férfi komótosan sétálva közeledett hozzá. Megfogta a kezét, majd megragadta az állát, és egészen közelről nézett a szemébe.

- Túléled, Joanie. De McArthurral kapcsolatban már nem vagyok ilyen biztos. Erős kis krapek a fiad.

Rámosolygott, majd egy makulátlanul tiszta zsebkendőt nyújtott felé.

-Ja, amúgy ma estétől fogva állandóan a szalonban dolgozol.

Joanie arca felragyogott. A nők egymásra pillantottak, amint rájöttek, ki ez a fiatal raszta.

Amikor Paulie leállította a verést, Jon Jon tekintete találkozott az anyjával. Joanie látta a fiú arcán a zavarodottságot, és tudta, ez tükröződik most az ő arcán is.

Olyan kicsinek tűnt most, összevert, vérző arcával, ahogy elhasznált teste összegörnyedt a fájdalomtól és a megalázottság-tól, amiért a fia így látja. Jon Jon ebben a pillanatban jött csak rá, mennyire szereti ezt a nőt, aki a világra hozta. Nem számít, hogy mivel keresi a kenyerét, ő jelent számára mindent, és ez mindig is így lesz.

Odalépett hozzá, és szorosan magához ölelte.

- Minden rendben, anya?

Paulie nézte, ahogy szeretettel ölelik egymást, és különös szomorúság fogta el. Hirtelen ráébredt, hogy a lányai már évek óta nem ölelték meg, hacsak nem volt valami hátsó szándékuk. Ilyenkor általában pénzt, lovakat vagy más effélét akartak.

Egy rendőrautó hajtott el mellettük lassan. Paulie barátságosan intett a rendőrök felé. Azok csak mentek tovább.

- Most hazaviszlek.

Besegítette Joanie-t az autója hátsó ülésére, azután az(összegyűlt nők felé fordult, és tréfásan így szólt hozzájuk:

- Hívjatok egy mentőt a lánynak! McArthurnak meg egy halottaskocsit. Egy héten belül szüksége lesz rá.

Mónika pont akkor ért vissza, amikor Paulie elhajtott. Ránézett McArthurra, azután végighallgatta a történetet, és nagy, sötét szeme tágra nyílt.

Vannak még csodák.

Igazán bánta, hogy kihagyta ezt a látványosságot. Minden bizonnyal többet ért volna egy tízesnél, hogy ilyen kivételes eseményt lásson, amiről ráadásul még évekig beszélnek majd.

Tommy meglepődött, hogy Joanie ilyen hamar hazaért, főleg, hogy Jon Jon és egy érdekes férfi kísérte. Amint meglátta a nő sérüléseit, nyugtalankodni kezdett.

- Mi történt?

Joanie mosolygott, amennyire tőle tellett.

- Csak egy kis baleset.

Paulie viszolygással vegyes elragadtatással bámulta a hatalmas férfit.

Jon Jon szokás szerint Kira szobájába indult, hogy megnézze a kislányt. Aludt, szépen be volt takargatva, és elégedettnek látszott. A fiú elmosolyodott, majd fölé hajolt, és finom puszit lehelt a selymes hajára.

Utána húsz fontot nyomott Kicsi Tommy kezébe, aki gyorsan távozott is. Tudta, mikor nincs rá szükség.

- Ez meg ki a fasz? - firtatta Paulie.

Joanie csak ránézett, és nevetni kezdett. Először inkább csak kuncogott, de fokozatosan hangos hahotázásba váltott. Végül Paulie is elnevette magát.

Mindannyiuknak erre a kis megkönnyebbülésre volt szükségük. Az ő világukban minél rosszabb dolgok történtek, annál nagyobbat nevettek rajta. Csak így tudták ezt túlélni.

Paulie a díványra ült Joanie mellé. Átkarolta a nő vállát, és úgy nevettek, hogy még a könnyük is kicsordult. Jon Jon csak nézte őket, tudta, hogy valamiféle közös tréfáról lehet szó, de nem értette.

Annyit azonban megértett, hogy az anyja és a férfi között van valami sajátos kapcsolat, amelyből őt kizárták. Készített mindenkinek egy italt, addig is elfoglalta magát az apró konyhában.

Amikor Kira pizsamában belépett a szobába, Joanie azonnal kitárta a karját, majd hirtelen eszébe jutott az arca, és azt mondta a kislánynak:

- Nincs semmi baj, szívem, a mami elesett a magas sarkújában.

Kira az ölébe pattant, és óvatosan megcsókolta anyja sajgó arcát.

Paulie elragadtatással látta, hogy Jon Jon előbb egy italt hoz, majd hideg borogatást, végül fájdalomcsillapítót. Megigazította Joanie háta mögött a párnát, hogy kényelembe helyezze, azután fogta a kishúgát, és visszavitte az ágyába, miközben halkán beszélt hozzá, elűzte a félelmét, és végül meg is nevette.

Paulie le volt nyűgözve. Emlékezett még azokra a szép napokra, amiket ebben a lakásban töltött valaha. Még mindig kopottas volt minden, de makulátlanul tiszta.

- Hé, Joanie, megvannak még azok a kacatok a szekrényben?

- Igen, még újakat is vettem - felelte Joanie mosolyogva, bár bántotta a kérdés.

- Biztos, hogy jól vagy, Joanie?

Igazi aggodalmat lehetett a hangjából kihallani, és ez megörvendeztette Joanie-t. Olyan sokáig szerelmes volt ebbe a férfiba! Most, hogy a fia is beállt hozzá, Paulie végre megadta neki azt a tiszteletet, amire mindig vágyott, amiért epekedett, hogy túl tudja élni a mindennapokat.

- Persze! Remélem, a kiscsaj is rendben lesz. Túl fiatal, átkozottul fiatal.

Jon Jon a beszélgetésüket hallgatta. Anyja és Paulie olyan természetesen beszélgettek, mint a régi barátok, és feltételezte, hogy tényleg azok. Eszébe jutott, hogy évekkel korábban egyszer felébredt, és Paulie-t látta anyja ágyában, és arra is emlékezett, milyen boldog volt a nő akkor, amikor ez történt. Paulie

mindannyiuknak bőséges reggelit készített, és megnevette őket. Ő volt az egyetlen férfi, aki valaha is apaként viselkedett velük.

Am a látogatásai egyre ritkultak, míg végül telj esen megszűntek. A maguk módján mind hiányolták Paulie-t, de mégsem annyira, mint az anyjuk. Akkor meghalt valami a lelkében. Most, hogy Jon Jon újra együtt látta őket, tudta, az anyja még mindig szereti a férfit, aki eladja bárkinek, akinek egy tízes lapul a zsebében, és még le is vonja a maga részét a keresetéből.

Megörült a világ, és Jon Jon csak annak örült, hogy erre már egészen korán rájött.

Anyjához hasonlóan ő is csak azt hozta ki az életből, amit lehetett.

Paulie úgy érezte, jó újra Joanie-val lenni, tetszett neki a nő vicces beszéde és a még viccesebb gyarlóságai. Emlékezett rá, hogyan játszottak a gyerekekkel képzeletbeli vacsorákat, ahol Batmantól Elizabeth Taylorig mindenki meghívott volt. Ő is boldogan beszállt a játékba, nem is emlékezett, mikor nevetett annyit utoljára otthon.

Joanie mindig kedves volt vele, hatalmas szíve volt, és Paulie-nak hirtelen hiányozni kezdett a megnyugvás, amit a lába között és a házában lelt meg. A sajátjaival ellentétben a nő gyerekei szerették a bolondozást, és imádták az asszonyt, aki eladta a seggét is azért, hogy ételt tegyen az asztalukra és felruhazza őket.

Hiányzott neki az otthon érzése, és akármilyen örütségnek hangzott is, valaha itt volt az otthona. Nem úgy, mint a saját házában, ahol le kellett vetnie a cipőjét, és úgy settenkedett, mint egy alattomos betörő, nehogy zajt csapjon. Szerette a reggeli teát az ágyban, a játszó vagy vitatkozó kölykök viháncolását

és Joanie hangját, amikor barátságosan rájuk szólt. Elég pártatlanul tudta osztogatni a fenékre verést és a puszikat is. Paulie-nak a lakás illata is hiányzott: a gyerekeké és Joanie-é. A saját háza sterilen szaglott a pot-pourritól és a tisztítószertől, kicsit úgy, mint a felesége.

És hiányzott neki az is, ahogy Joanie mindig a mellére húzta, hogy megnyugtassa, így igazán el tudott lazulni, mert tudta, a nő mindig ott lesz vele, akármilyen történik is. Amikor a szemébe nézett, újra érezte ugyanazt a vonzást. Annyi évvel ezelőtt a nő kedvessége, nagylelkűsége tetszett meg neki először, és rájött, hogy ez még mindig hat rá. Joanie az egész életét ajánlotta fel, ő elfogadta a gyerekeit, az otthonát, aztán elvett tőle mindent, és eldobta magától. Sokkal többet kapott tőle, mint amennyit ő bármikor is adott neki. Voltak persze más Joanie-k is, fiatalabbak, feszebb testűek, de mindegyikükből hiányzott az a valami, amit csak benne talált meg. Akármilyen volt is az, még mindig megmozdított benne valamit. De volt egy kis gond -Joanie prosti, akárhogyan is nézzük. De hát miért érez így egy kis cafka iránt? Mi vonzza úgy, miért van az, hogy csak akkor érzi magát teljesnek, amikor vele van, sőt, még a gyerekeit is kedveli, pedig ahányan vannak, annyi színűek.

Még mindig kívánta Joanie-t, habár a nő mintha megöregedett volna mostanában, kicsit meggyötört lett. De ha mosolygott, a szája sarkában még megjelentek a kis gödröcskék, és a szeme még mindig ragyogott, habár az egyik most kezdett csúnyán bedagadni. Joanie mindent megragadott az életben, amit tudott, és elfogadta, bármit is kapott. Az erős túlélő ösztöne tette olyan élettélivelé.

Lehetséges, hogy tulajdonképpen csodálja ezt a nőt? Nem tudta, de nem is akarta tudni. Hirtelen túl fájdalmasnak érezte, hogy ezen elmélkedjen.

Átkarolta a nő vállát, finoman magához húzta, ő pedig elhelyezkedett a karjában, és a szívverését hallgatta. Paulie szorosan tartotta, és élvezte, hogy hozzáérhet. Puha csókot nyomott a feje búbjára, mire Jon Jon ki osont a szobából, és egyedül hagyta őket.

Volt programja ma estére, és most, hogy Paulie itt van, senki nem fog érdeklődni, hová megy. Eltöprengett, vajon feltűnik-e egyáltalán nekik, hogy távozott.

Amint becsapódott mögötte a bejárati ajtó, már azon járt az esze, mi lesz a ma esti ügy következménye.

Remélte, hogy akármilyen történik is majd, anyja boldog lesz. Egyszer az életben megérdemli, hogy igazán boldog legyen. És ha a boldogsága Paulie-n múlik, hát legyen. Jon Jon bízott benne, hogy az anyja most végre megkapja, amit akar. Ki ő, hogy megmondja neki, mit tegyen, hogyan élje az életét?

Olyan kevés boldogságban volt része, miért tagadná meg tőle a fia, hogy azzal a férfival töltsen az éjszakát, akire vágyik? Csak abban reménykedett, hogy Paulie nem fog olyan fájdalmat okozni neki, mint korábban.

Amint Jon Jon a hűvös éjszakai szélben sétált, már azon az ügyön járt az esze, amit aznap este kellett elintéznie.

Jeanette és Jasper dörömbölésre ébredt. Egymás mellett feküdtek, és hallgatták, ahogy a fiú anyja káromkodik és átkozódik, miközben az ajtóhoz megy. Jasper már a nadrágját húzta fel, amikor kivágódott a hálószoa ajtaja, és Jeanette-tel együtt meglátták a lány bátyját.

- Mit dörömbölsz? Gyere be! Szaros nigger - ordította Karén Copes rekedt hangon. A múlt éjszakát nyilvánvalóan a kocsmában töltötte.

Jasper szégyelte magát miatta. A szemét is becsukta, úgy üvöltött rá:

- Húzz a picsába, anya!

Azután kilökte a nőt a szobából, aki az előszobában nyúlt el. Jasper ekkor Jon Jon szemébe nézett.

- Akkor most már tudod, igaz?

Jon Jon a hűgára meredt. A lány meztelenül feküdt. Ő csak a fejét ingatta, majd szomorúan annyit mondott neki:

- Kelj fel, és öltözz!

Zavarban volt, ahogy a lány is. Mindkettejüket kínozza ez a dolog. Jon Jon hátat fordított, és kiment az előszobába.

Jasper Jeanette-et nézte, ahogy rémülten kimászik az ágyból. Odadobta neki a ruháit, azután követte Jon Jont.

- Kifelé!

Mindketten kiléptek a lakásból, Jasper követte a betolakodót le a lépcsőn, ki a hátsó udvarra. A sötétséget csak a folyosók bejáratánál világító égők fénye törte meg. A két fiú tökéletesen látta egymást a pislákoló, halovány fényben is. Ugyanazt a dühöt és gyűlölködést tükrözte a tekintetük.

Jasper a brit nemzeti párt nevét borotváltatta a fejére. Úgy nézett ki, mint egy Harmadik Birodalomból leselejtezett katona. Vele szemben állt Jon Jon a lány fürtjeivel és kávészínű bőrével. Egyetlen közös dolog volt bennük ebben a pillanatban, a gyűlölet, amit egymás iránt éreztek.

- A húgom még csak tizennégy éves, te szemét strici! Jasper megrázta a fejét.

- Szeretem, és ez ellen nem tehetsz semmit. Nem a te tulajdonod.

A hangjából kicsendülő arrogancia úgy hatott Jon Jonra, mint a vörös posztó a bikára.

- Ő a húgom, a testvérem, és egy ilyen kis fasz, mint te, nem kerülhet a közelébe.

Amikor Jon Jon felemelte az öklét, hogy leüsse Jaspert, Jeanette lépett közéjük. Kiabálva rohant feléjük:

- Kérlek, Jon Jon! Kérlek... Sajnálom! Menjünk haza!

A bátyja karjába kapaszkodott. Jasper őt nézte, különösen távolinak érezte most. A szokásos smink nélkül Jeanette annak látszott, ami valójában volt: kislánynak. Egy rémült kislánynak, hogy pontosak legyünk.

Jon Jon az anyjára gondolt, vajon ő hogyan nézett ki ennyi idősen, és mit gondolt az életről. Úgy érezte, ha most nem tesz semmit, ez a lány ugyanazokat a köröket futja majd le. Ujjával kitapogatta a kést a zsebében, gyengéden dédelgette, mielőtt előhúzta volna.

Amikor Jeanette meglátta, felsikított.

Jon Jon gyorsan és ügyesen kapta el Jaspert, akit előntött a szégyen, amikor Jon Jon a torkához tartotta a pengét.

- Most kicsinálhatnálak, de annyit sem érsz. Egy kibaszott szájhős nem ér meg egy életfogytiglant. De annyit elmondok neked: jól nézd meg a húgom! Az apja török volt. Néhány hétig maradt csak, azután lelécelt. Szóval, aranyapám, ez jusson eszedbe, amikor elmész mellette az utcán. De ne szólj hozzá, észre se vedd, vagy esküszöm, kinyírlak!

Ezután Jon Jon úgy lökte félre Jaspert, mint egy utolsó rongyot. A fiú ereje éppen ebben a megvető viselkedésben rejlett, ezt mindketten tudták.

Jeanette is teljesen megsemmisültnek érezte magát, hogy a saját bátyja így beszél róla.

-Jon Jon, te szemét! Ezt tennéd velem?

Megbántott hangja egy fikarcnyit sem zavarta a fiút.

- Egy szemét kis verőlegény! Nézz már rá, Jen, nézd meg jól, mire pazarolod az életed! Hiszen még csak nem is áll ki melletted! Az élete abból áll, hogy baromságokat hord össze, és szórakozik a zsarukkal. Szétverem a pofáját ennek a köcsögnek, ha még egyszer hozzád ér. A verőlegény meg a török csaj? Kiröhög téged, ő is meg az összes haverja is, te hülye kis picca!

Jon Jon igazat beszélt, és Jeanette szörnyen megalázottnak érezte magát.

Jasperre nézett, és a szíve összeszorult. A fiú nem is mert a szemébe nézni.

Jon Jon felnevetett.

- Te szemétláda! Gyerünk, próbálj csak még egyszer hozzányúlni a húgomhoz!

- Fekete geci, reggae-t hallgatsz, és közben agyon akarsz verni minket. Kapd be, te szemét, idióta barom! - vigyorgott gonoszul.

Erre Jon Jon nekilátott, hogy úgy megverje Jaspert, ahogy még soha életében nem verték meg. Jasper, aki most nem számíthatott a barátai segítségére, csak a fejét védte, és megadóan tűrte az ütések. Nem tehetett semmi egyebet. Tudta, hogy ha egyedül van Jon Jon ellen, csak a másik győzhet.

A verés gyors volt, brutális, megsemmisítő. Jon Jon elrángatta a lakásból Jeanette-et, aki úgy sírt, mint még soha.

Jasper a földön feküdt, úgy érezte, mintha elszállt volna. Számított rá, hogy Jon Jon bármelyik pillanatban előkapja a kését, és a félelem szinte megfojtotta. Iszonyatosan fájt mindene, és sejtette, hogy az arca felismerhetetlen lesz reggelre. De legalább él.

A sötétben cigarettára gyújtott, és érezte, hogy könnyek szúrják a szemét. Élt, de porig alázták.

Joanie az ágyban feküdt Paulie-val, és még mindig alig hitte, hogy a férfi újra

mellette van. Kizárólag a szexre emlékezett: Paulie volt az egyetlen ember, akivel igazán élvezte az aktust, és tudta, ez nem fog megváltozni soha. Olyan ismerős volt az érzés, ahogy a mellére dőlve aludt, mintha az elmúlt évek mellőzöttsége semmivé vált volna.

. Gyengéden ölelte magához, hallgatta mély horkolását, és megpróbálta a pillanatot teljesen kiélvezni, mert tudta, ez kivételes alkalom.

A tompa fényben is ki tudta venni az arcvonásait. Még mindig nagy hatással volt rá. Nagyon szerette; régen olyan álmokat dédelgetett, hogy örökre vele marad. Persze, csak a nőjeként látta magát, nem a feleségeként – azért nem vesztette el teljesen az eszét. Ám attól még az első számú pipije lett volna. A kedvenc ágyasa.

Elmosolyodott a gondolatra. Valaha lehetségesnek tűnt, mint minden más is. Volt valami, amit szeretett volna elmondani neki, de elgondolkodott, hogy most, évekkel később elmondja-e. Lehet, hogy vele maradna, többet találkoznának, de az is lehet, hogy örökre elveszítené.

De nem. Évekkel ezelőtt elmulasztotta az alkalmat. Ezt el kell fogadnia, azt veheti csak el ettől az embertől, aki mellette alszik, amit az ajánlani tud. Be kell osztani a morzsákat, amelyek neki jutnak. A baj az volt, hogy tökéletesen tisztában volt a saját értékével.

Még egyszer megölelte a férfit, megcsókolta homloka puha bőrét, és hálát adott ezért a kis időért, mert valójában sosem gondolta volna, hogy még egyszer ilyen közel kerülnek egymáshoz. Hallotta, amikor megjöttek a gyerekei, és bevágták a szobájuk ajtaját. Most már megpróbálhat ő is aludni egyet.

Mulatságosnak tartotta, hogy bár a gyerekek már a maguk életét élték, és haszontalannak bizonyult minden erőfeszítése, hogy segítse őket, még mindig nem tudott elaludni, amíg mindannyian haza nem értek. Épen és egészségesen. Csak úgy tudott elaludni, hogy tudta, a kis ágyaikban szundikálnak békésen, szépen betakargatva. Ez így volt ma éjjel is, amikor itt feküdt nyugodtan a férfi karjaiban, akit azóta szeretett, hogy először meglátta hosszú évekkel ezelőtt. Élvezettel gondolt vissza együtt töltött napjaik minden keser-édes emlékére, noha némelyiktől sírni támadt kedve.

Végül – úgy érezte, órák teltek el – sikerült elaludnia.

Hatodik fejezet

Karén Copes még akkor is kiabált, amikor a kórházi személyzet 1 reggel fél hatkor arra kérte, hogy távozzon. Magánszámát folyamatosan előadta, amíg beértek az ügyeletre, és mostanra a kiabálás, átkozódás, káromkodás kissé megterhelő lett. Már így is testi | sértéssel fenyegetett két nővért, egy orvost és a kórházi recepcióst. Annak ellenére, hogy mindent megtettek a fiáért, ő úgy érezte: '|| te, nem igyekeznek igazán. Végül úgy döntöttek, mennie kell, ám Karén kijelentette, nem tesz egy lépést sem.

Az, hogy a saját fia kérte az eltávolítását, még dühösebbé tette. Szitkozódása az egész osztályon visszhangzott. Három orvos, egy biztonsági őr és végül saját haragos fia kellett ahhoz, hogy eltűnjön az épületből.

Csak azért ment haza, mert szükségét érezte, hogy magába döntsön egy italt, bár ezt nyíltan sosem ismerte volna be. Kezdett olyan mértékben inni, hogy az már önmagának is feltűnt. A reggelek voltak a legrosszabbak; nehéz volt úgy leküldeni egy gyors kupicát, hogy közben sasolták. Ő ugyan még mindig állította, hogy csak alkalmi ivó, de ebben maga is kételkedett.

Most, Jasper sérüléseit látva, meg volt győződve róla, hogy senki nem szólhatja meg azért, ha aggodalmait itallal próbálja enyhíteni. Még mindig fel volt háborodva, hogy kitették a kórházból. Fájt neki, hogy a saját fia nem akarja látni, és elég esze volt ahhoz, hogy tudja, Jasper előbb fogadná azt a borjúszerű gyereket, mint őt.

Ám most, hogy a fia elkezdte a nagy harcot, nem nézhetné végig, mi lesz belőle? Az fel sem merült benne, hogy Jasper meghal-

hatott volna, most pedig súlyos sérültként fekszik a kórházban. Sokkal jobban érdekelt az egésznak a háttere. Az, hogy megtörtént, és hogy következményei lesznek. A szíve mélyén úgy érezte, hogy Jasper egy kicsit puhány volt, bár ezt nem mondta volna ki. Ha a fia újra lábra áll, minden megoldódik majd. És ha vért pisál? Nagy ügy! Ott volt, megtette! Bárki azt hinné, hogy ő keres majd elsőként

menedéket. Túl könnyedén veszik ezt manapság, ez a gond.

A taxisofőrnek le kellett hajtani a kocsit ablakát, mert Karén úgy bűzlött, mint egy pálinkafőzde. A nő nem vette sértésnek. Neki is jót tett a friss levegő.

Jasper megkönnyebbült, amikor az anyja elment végre, mert nagyon idegesítette már. Megkérte a hűgát, Junie-t, hogy hívja fel Jeanette-et a mobilján, és mondja el neki, mi történt; arra is utasította, hogy senki másnak ne mesélj en a történetekről. Tudta, ha ez kiderülne, kisebb háború törne ki a lakótelepeken. Neki esze ágában sem volt ekkora felfordulást okozni. Az volt a legrosszabb, hogy tudta, ugyanezt tette volna, ha ő van Jon Jon helyében. Ez benne volt a pakliban, de az, hogy ilyen könnyen megadta magát, sokkolóan hatott rá. Ahogy ott feküdt az ágyban, rémült kisfiúnak érezte magát, és ezt nagyon nehezen viselte.

Még az sem változtatta meg a lány iránti érzéseit, hogy megtudta, az apja török volt, és ez már önmagában is meglepte. Talán legbelül mindig is sejtette ezt. A lány idegennek látszott, és ez ellentétes volt azokkal az értékekkel, amelyek szerint őket felnevelték. Az anyja arra tanította őket, hogy utáljanak mindenkit, aki nem angol. Érezte velük, hogy a származásuk miatt eleve felsőbbrendűek.

Ám most már nem volt ebben olyan biztos. Azokon a barátain kívül, akiknek volt állása, az összes többi haverja segélyeken élt, és az már nem tűnt olyan irigylésre méltónak. De végül is ki akar dolgozni? Hát, Jon Jon dolgozik, az egyszer szent, halálra melózza magát, és bármit gondolt is róla Jasper, tudta, hogy ezért volt olyan ideges a múlt éjjel. Ott, ahol Jon Jon dolgozik, keménynek kell lenni, ha fenn akar maradni az ember.

Ám ő akkor is szereti Jeanette-et, ahogy Jon Jon is - ezt bizonyította számára az elmúlt éjszaka. Ezt be kell ismernie, Ugyanígy érzett volna, ha a húga, Junie olyan valakivel jön össze, mint Jon Jon.

Jasper Copes életében először valaki más szemszögéből kezdte látni a dolgokat, és ez az újdonság erejével hatott rá.

Joanie megpillantotta magát a hálószoatükörben, és rezignáltan állapította meg, hogy volt már csinosabb is. A szeme bedagadt és bekékült, de legalább az orra nem sérült meg, és már ez is valami.

Hallotta, hogy Kira a konyhában nevetgél Paulie-val, a férfi. mély hangja áthatolt a falakon.

Joanie az ágyban fekve ízlelgette a pillanatot. Azt kívánta csak,, bár nagyobb rendet hagyott volna a szobában. Tudta, hogy a lakása teljesen tiszta, de irigylte Paulie feleségét, neki jutott takarítóra és kertészre is. Leginkább azért irigylte, hogy egyáltalán van kertje, mert ezt a luxust Joanie gyerekei sosem ismerték. Néhányan észre sem veszik, hova születnek.

Jon Jon lépett a szobába, kezében egy csésze erős, édes teát < két fájdalomcsillapítót hozott. Joanie hálásan mosolygott rá, hagyta, hogy szemügyre vegye az arcát.

- Hülye kis szarzsák! Legközelebb kétszer is meggondolja hogy egy nőre kezét emeljen!

Joanie nem válaszolt, de megfogta a kezét, és finoman meg szorította.

-Jó fiú vagy, Jon Jon.

És hozzá tényleg jó volt. Szerette az anyját, és ő ezt érezte ahogy a fiú is érezte az ő szeretetét egész életében. Ebből merítette az önbizalmát, amely életben tartotta nap mint nap. Jon Jon leült az ágyra, és felsőhajtott.

- Paulie hatalmas főzőcskézésbe kezdett a konyhában. Mint régen, nem igaz?

Joanie boldogan bólintott.

A fiú gyengéden mosolygott rá.

- Nem bánod, hogy visszakoztam, és mégis beállok hozzá melózni?

Az anyja mosolyra húzta a száját.

- Persze hogy nem. Legalább odafigyel rád rendesen. Ha már az utcán keresed a pénzed, fiam, jobb, ha biztosra mész, és olyannal üzletelsz, aki vigyáz rád. Tiszta szívemből mondom, Jon Jon, hogy örülök.

Ezzel megnyugtatta a fiút, és ezt mindketten tudták. Annyi minden maradt kimondatlan kettejük között, hogy időnként már-már szégyellték magukat egymás

előtt. Ám eljön majd az az idő, amikor beszélgetni kezdenek, és minden megoldódik.

Addig azonban nem, amíg Paulie a lakásban tartózkodik; addig nem, amíg nem tudnak arra koncentrálni, mit mond a másik.

Jon Jon azonban mégis úgy érezte, hogy figyelmeztetnie kellene Joanie-t az esetleges következményekre. Már az is kész csodának számított, hogy eddig nem csípték nyakon. Jasper egy seggfej, és a seggfejek fel szokták hívni a zsarukat. Ám az anyja olyan boldognak látszott, hogy nem volt szíve elrontani a kedvét. Így aztán mosolygott, beszélgetett, és várta a kopogtatást az ajtón. Nem akart olajra lépni, mert tudta, ha Jasper beköpte, úgysem tud hová menekülni. Lelki szemei előtt látta, ahogy Paulie múlt éjszaka integetett a hekusoknak. Amikor Jon Jon leütötte McArthur-t, abban reménykedett, hogy újdonsült főnöke a kapcsolatai révén elsimítja a dolgokat. Ám Jasper másik ügy.

Vitt egy csésze teát Jeanette-nek is, de a szobát üresen találta. Életében először igazán megrémült, amikor arra gondolt, mibe keveredhetett a húga. Jasperhez hasonlóan ő sem akarta, hogy a lány élete legnagyobb baklövését kövesse el.

Kira gyomrában szalonnás tojással, szívében jókedvvel indult az iskolába. Boldogság sugárzott az arcáról.

Tommy az erkélyről figyelte, és Kira vígan integetett neki.

A férfi ekkor jött rá, hogy szereti. Olyan volt számára, mint a kábítószer, ha láthatta. Minél több időt töltött a társaságában, annál magányosabbnak érezte magát, ha a lány nem volt vele.

Nézte, amíg el nem tűnt a szeme elől, azután nagyot sóhajtott, és visszament a lakásba, hogy egész nap várja, mikor láthatja és beszélhet vele ismét.

A lány fényképére nézett, amelyet a konyhaablakban tartott. Kira nevetett, nagyon bájos kép volt. Hirtelen felvette, és tömzsi ujjaival megsimogatta a lány arcát.

Apja csak ránézett, de nem szólt egy szót sem.

A masszázsszalonokat végigjárva Paulie elmagyarázta Jon Jonnak, mit vár tőle. Paulie jelenlegi első számú emberével, Earl Jonesszal közölni kell a rossz hírt. Csak tapintatosan, persze. Azt fogja mondani Earlnak, hogy szélesebb felelősségi köre lesz, a biznisz más oldalait is meg kell ismernie – vagy legalábbis így adja majd be neki a dolgokat. A valóságban Paulie-nak csak egy nehézfiúra volt szüksége Earl személyében, semmi másra. Earl nagyszerű srác, de nem a legbriliánsabb elme. Pusztán a Paulie iránti hűsége miatt állt még mindig alkalmazásban. Jon Jon sokkal jobb helyettesnek ígérkezett. Tudott számolni anélkül is, hogy az összes ujját használja. Emellett pedig természeténél fogva dörzsölt volt. Azt, hogy mindig is szerette a srácot, Paulie magának sem ismerte be. Ha túl sokat elemzi az ember a dolgokat, az csak összezavarja a fejét; ezt már korán megtanulta.

– Meg kell tanulnod, hol helyezkednek el a szalonok, és be kell szedned nekem a pénzt úgy és akkor, ahogy és amikor kérem. Sosem készítem el előre a beosztást. Ha így csinálnám, átvágnának. Ezt véd az agyadba, Jon Jon! Akármilyen híred van is, mindig lesznek kisebb bandák, akik a könnyű pénzre pályáznak.

Hogy elkerüld a lopást meg a rablást, sose adj ki belső infókat. Érted?

Jon Jon bólintott, de a gondolatai messze jártak, ahogy Paulie magában megállapította.

– Untatlak, vagy mi a fasz van? Itt lököm neked az én figyelemre méltó bölcsességeimet és tapasztalataimat, erre te úgy ülsz ott, mint egy kitömött állat a kirakatban – szólt undokul.

Jon Jon csak legyintett egyet, majd őszintén bevallotta:

– Majdnem megöltem valakit múlt éjjel. Paulie felnevetett.

– Ne nyugtalankodj, Jon Jon! McArthur életben marad, őszinte sajnálatomra.

Jon Jon sóhajtott egyet, azután rágyújtott egy Marlboro Redre, és elmesélte a főnökének Jeanette és Jasper sztoriját. Paulie egy ideig csendben vezetett, majd azt felelte:

– Én ugyanezt tettem ebben a korban. Még mindig dilinyós vagy egy kicsit. Várjuk meg, mi történik, mielőtt bármilyen tervet szőnénk, oké? Nem lesz olyan hülye, hogy elmenjen a jardra. Egy ilyen szájhős nem tenné.

Ezt gúnyosan mondta, de azért Jon Jonhoz hasonlóan ő is azon töprengett magában, hogy Jasper vallomást tesz-e. Ha még mindig ragaszkodik Jeanette-hez, valahogy el kell tüntetnie a bátyját az útból. A személyes gondok okozzák a legtöbb problémát az ő munkájukban. Mindannyian tisztában voltak azzal, hogy sok jó embert leültettek már a régi nője kétes állításai alapján.

Joanie már régen volt ilyen boldog. Amikor Paulie azt mondta, hogy áthelyezi az egyik szalonba, feltételezte, hogy kurvaként. Ám úgy tűnt, fia üstökösként felívelő karrierjének köszönhetően ő lesz a recepciós. Gyakorlatilag ő fogja vezetni a helyet, miután a vezető csaj, bizonyos Lusta Caroline villámgyorsan kitanítja.

Paulie őszintén nyájasnak látszott, amikor elmagyarázta az új beosztását, és Joanie úgy érezte, újra éled benne a remény. Talán visszatérhetnek a dolgok a régi kerékvágásba. Ám akármilyen

történik is, úgy vezeti majd a férfi üzletét, ahogy még soha senki azelőtt. Ez élete nagy lehetősége, és nem fogja elvesztegetni. Miközben Joanie a teáját szűrte, úgy érezte, menten szétrobban a boldogságtól.

Ma első dolga lesz, hogy levágatja és rendesen befesteti a haját, eltünteti az ősz csíkokat, és rendbe hozatja a körmeit. Talán egy új ruhával is megajándékozza magát, ami illik majd új helyzetéhez. Olyan volt ez számára, mint egy tündérmese.

A szeme nem volt olyan rossz állapotban, a duzzanatot el tudja takarni egy kis sminkkel. Amint rendbe hozatja a haját, jól fogja magát érezni.

Kopogást hallott, azt gondolta, Mónika érkezett. Amikor kinyitotta az ajtót, megdöbbenve látta, hogy Jeanette az.

- Hol a fészkes fenében jártál egész éjjel? Már megint telefonáltak az iskolából - azután észrevett valamit a lánya tekintetében, és hangosan felkiáltott:

-Mi?Miaz?Kira?

Jeanette feldúlt volt, és ez a hangjából is kiérződött, amikor visszaüvöltötte:

- Nem, nem a drágalátos kis Kirád az! Aztán kitört belőle az egész történet. Jasper Copes? Hogy a lányának pont vele kellett összeállnia! Jasper, a helyi verőlegény, a kis rasszista.

Igazán nevetséges volt a helyzet, de Joanie mégsem tudott nevetni rajta.

Jasper óvatosan méregette a két rendőrtisztet.

- Nem értem, miért jöttek. Kiraboltak. Az idősebb nyomozó nagyot sóhajtott.

- Talán fehér botja és vakvezető kutyája is volt a rablónak? Csak mert pont a tárcát, a kulcsaidat, az ékszereket és a drogokat nem vitte el.

Jasper vállat vont.

A férfi közelebb hajolt az ágyához, és halkán a fiú fülébe súgta:

- Ne szarakodj velem, Jasper! Anyád már így is ellátott részletekkel.

Jasper megpróbált vigyorgni.

- Totálrészeg volt szokás szerint? - kérdezte, és ismét felnevetett. Ám az erőltetett kacagás elég fájdalmasan hangzott. - Az esetek felében azt sem tudja, milyen nap van, a másik felében pedig a saját nevét sem tudná megmondani. Ahogy már mondtam, kiraboltak. Vagy fogalmazzak másképp? Megpróbáltak kirabolni. Miért nem hagynak békén?

- Tehát magad akarod elintézni?

A rendőr gúnyos hangsúllyal tette fel a kérdést, mire az ágyban fekvő összetört fiú ujjával közelebb intette. A férfi szemében hirtelen érdeklődés csillant, amikor a beteg fölé hajolt.

- Kopjanak le, hekuskáim!

A tiszt szomorúan ingatta a fejét. Lemondó hangon válaszolta:

- Sosem tanulsz, igaz? Legközelebb megássa a sírodat is, fiú, és több tanút vonultat fel, mint egy simlis zsaru, ha kirúgott a hámból. Megássa a sírodat, tudod, az mit jelent? Nem fogom magam fárasztani miattad. Nem érdemelsz segítséget, csak azt érdemled, amit kapni fogsz. És Jon Jon Brewert ismerve, eleget fogsz még kapni.

Ezután magára hagyták Jaspert, de az elhangzott szavak még sokáig a fiú fülébe csengtek. Ő nem fog beköpní senkit; ő nem az a fajta. Meg aztán öt perc alatt elintéznék az utcán, ha csak megpróbálná is. Csak haza akart menni, de még mindig iszonyatos fájdalmak kínozták, és a kórházban legalább biztonságban

érezte magát.

Kira ebédidőben jött el az iskolából. Egyedül tartott az út menti büfé felé, amikor a forgalmas út másik oldalán észrevette Jeanette-et, és átintett neki. A nővére üres tekintettel meredt maga elé. Kira folytatta útját a büfébe, de elkedvetlenedett.

Azután észrevette Tommyt, aki éppen felé kacsázott, és a széles, üdvözlő mosoly feledtette vele, hogy testvére semmibe vette.

Feltűnt neki, hogy időről időre összefutnak a férfival ebédidőben, és már szinte várta ezeket az alkalmakat. Bethany szokás szerint lógott az iskolából, de Kira túlságosan félt ahhoz, hogy vele tartson. Tudta, hogy az anyja aggódik miatta, és Joanie ezt úgy magyarázta neki, hogy amíg iskolában van, addig legalább nem kell nyugtalankodnia, hiszen tudja, hogy jó helyen van. A gyerek pedig félt a hiányzástól, mert nem akarta összetörni az anyja szívét. Ennek eredményeképpen azonban sokszor volt egyedül.

Ám ma szerencséje volt! Nemcsak Tommyval találkozott, de a büfében már ott ült Bethany is. A barátnője kiszaladt elé, de kerek arcán zavar tükröződött.

-Hallottad?

Kira a fejét rázta.

- Mit kellett volna hallanom? - Jon Jonról.

- Mi van Jon Jonnal?

Kira most igazán megijedt. Miközben Bethany egy újabb változatot mesélt az előző este történeteikről, Tommy elkészönt tőlük. Nem, igazán nem szívelheti Bethanyt. Ismerte már a fajtáját, és Kirát magának akarta. Ez legtöbbször elég volt neki is és a kislánynak is. Olyan csalódottság vett erőt rajta, hogy még a Jon Jonnal kapcsolatos pletykát sem hallgatta végig.

Jeanette elveszettnek látszott, miközben a testvérére várt. Hosszú haját nem fésülte ki, és a sminkkel sem vesződött, úgyis csak lesírta volna magáról. Anyjának tíz percébe került, hogy rábeszélje Jon Jont, találkozzon vele. A helyi McDonald's-ban ült, ideges volt és izgatott. Szerencsére a személyzet már megszokta a hozzá hasonló vendégeket. Ebben a McDonald's-ban gyakorta találkoztak a kábszeresek. Több üzlet köttetett itt, mint London belvárosában, alig tíz percre innen.

Jeanette a parkolót bámulta az ablakon keresztül, de valójában a körülötte zajló jövés-menést figyelte. Láttá, ahogy a kis | csomagok és a rolnizott tízesek veszedelmes gyorsasággal cse-
rélnék gazdát. Ismerte a dílerék többségét, és a klienseiket is. Időről időre feltűnt egy csinos BMW vagy Citroen ZX, és a díler zsebét újratöltötték krekkel, heroinnal, kokainnal.

Ha füvet vagy hasist akart az ember, azt az utcán intézte. A drogosok büntetésének elengedése csak megkönnyítette a dílerék dolgát. Nem kellett messze menniük, hogy a munkájukat elvégezzék. Ehelyett csak itt lődörögtek, beszélgettek, ahogy Jon Jon mondta, „lazán” jöttek-mentek.

Jeanette meglepődött, amikor meglátta, hogy a bátyja Paulie első számú emberével, Earllel érkezik. Ha Jon Jon egy verőembert hoz, akkor nyilván fél a megtorlástól. Vajon kitől tart jobban? Jaspertől és bandájától vagy a rendőröktől?

Jeanette sóhajtott. Nem érdemes ezen agyalni, úgyis mindjárt megtudja, mi az ábra.

Earl már tudta a rossz hírt Paulie-től, de elégedett volt az új feladataival is. Magában elismerte, hogy az egész túl sok volt neki. Nagyszerűen végezte magát a begyűjtést, de a pénz kikalkulálá-sával és összeszámlálásával már akadtak problémái. Ha éppen a számolás közepén tartott, és elment mellette egy bige, vagy megcsörrent a mobilja, kezdhette előlről az egészet. Időigényes és unalmas munka volt.

Most a Csodagyerekre vigyázott. Magában csak így hívta Jon Jont. Hallott az előző esti virtuskodásáról, de csodálta érte, bár irigyelte is. Kemény kis kölyök, pedig még csak tizenhét. Paulie azonban mindig jó szemmel választotta ki az embereit. Earlon sem véletlenül akadt meg a szeme. És kedvelte Jon Jont is.

Earl fekete volt, akárcsak mindkét szülője. Jon Jon félvér volt, de jó srác. Jon Jon haverságban volt Sippyvel is, ami önmagában is garantálta, hogy bármely társaság tárt karokkal fogadja. Sippy Earl unokabátyja volt, nagyon szoros kapcsolatban álltak egymással. Ő már korábban is mondta Earlnek, hogy figyeljen Jon Jonra, aki nagykutya lesz még az év vége előtt, és lám, a prófécia már be is teljesült.

Amikor beléptek a Mekibe, a gengszter barátságosan Jon Jonra kacsintott. Jon Jon elégedett volt. Aggasztotta, hogyan fogadja majd Earl a hírt, hogy átvette az első helyet, de úgy tűnik, nem vette a lelkére. Most minden energiáját a hűgára összpontosította, aki olyan fiatalnak látszott, könnyáztatta arca olyan szép volt, hogy Jon Jon kísértést érzett, hogy ismét elagyabugyalja Jasper Copest.

Karén Copes olyan részeg volt, hogy nem értette, mit mondanak neki. Csak mosolygott, bólogatott, és azon töprengett, mikor mennek már el a rendőrök a házából.

Szokás szerint a lánya, Junie beszélt helyette. Jasper már betanította, és ő pontosan tudta, hogyan fogalmazza meg és milyen összefüggésbe helyezze a mondandóját.

A rendőrök cseppet sem lettek okosabbak, és kifejezetten csalódottan távoztak, mert tudták, hogy ez minden, amire számíthatnak. Egy pillanatig sem izgatta őket Jasper, hiszen ő is csak egy volt azok közül, akit el akartak tüntetni az utcákról. Jon Jon Brewer feje azonban jól mutatott volna a tálcán, ám ez alkalommal nem jártak sikerrel.

Annak a fickónak hét élete van, mint a macskának, és ügyesen kisiklik a kezükből. De ők várni fognak rá. Várnak és figyelnek. Végül elkapják őt is.

Joseph Thompson nagyon elégedett volt a napjával. Amikor leparkolt a barátnője, Della háza előtt, a nő a kiskertből integetett neki. Joseph reménykedett, hogy a nő otthon ebédel. Benn Della feltett egy kanna vizet, és csacsogott, miközben kipakolta a bevásárlószatyrait. A férfi szeretett itt lenni, mert napos, barátságos és világos hely volt.

Della az ötvenes évei elején járt, nagy mellű, molett nő volt. Őszülő haját rövidre vágatta, és többnyire melegítőben és pólóban járkált. Szinte folyamatosan mosolygott, és mindig örült Josephnek.

- Gondolkodtál azon, amiről beszéltünk, Joe?

Kérdő tekintettel nézett rá, de a férfi tudta, hogy nem az a fajta, aki erőltetni akarna valamit. Könnyedén elmosolyodott, és remélte, hogy a nő tényleg nem fogja folytatni, ha meghallja, amit mondani akar.

- Nehéz ez, Della, tudod, ott az a dolog Tommyval. A nő felsóhajtott.

- Megérttem, persze hogy megérttem. De az alapján, amit hallottam, jól ellesz magában is.

Joseph megdermedt.

-Mégis mit hallottál?

Della megérezte a hangjában rejlő nyugtalanságot. Tudta, hogy a férfi számára kényes téma a fia, és úgy vélte, ismeri az okát. Joseph ugyan nem tudta, de ő látta már Tommyt. A Bingóban dolgozó barátnője mutatta meg neki az egyik boltban. Ugyanazon a lakótelepen lakott, és azt mesélte Dellának, hogy mindenki kedveli ott Tommyt, vagy ahogy ők nevezik, Kicsi Tommyt. Ám amikor Della a saját szemével látta, megértette Joseph érzéseit. A fia szörnyen hájas volt, és ő úgy érezte, hogy egy olyan temperamentumú férfinak, mint Joseph, nehéz lehet együtt élni valakivel, aki ennyire távol áll a tökéletességtől.

Úgy titkolózott, hosszú ideig egyáltalán nem is akart beszélni a fiúról. Ez már önmagában is sokat elárult az érzéseiről. Della hallott olyan pletykákat is, hogy a férfi nem bánik kedvesen a fiával, de nem akarta elhinni ezeket a történeteket, hiszen Joseph olyan kedves volt vele és az ő gyerekeivel, és imádta az unokáit is. Mindig azt mondta, hogy jó dolog egy igazi család részének lenni, és Della tudta, mire gondol.

- Semmi különöset nem hallottam - válaszolta. - Te vén bolondos! Csak azt, hogy megvan a maga kis élete, ott, ahol laktok. Ennyi az egész.

Joseph láthatóan megnyugodott.

- Nem is tudom, Della. Nem hagyhatom csak úgy magára. A nő gyengéden elmosolyodott.
- Nos, az ajánlat áll, ha te is készen állsz majd.

Azután témát váltott. Nem fog mélyebben belemenni ebbe a beszélgetésbe, mert a férfi esetleg megkérheti, hogy a torzszülőfi fia is lakjon az ő házában, neki pedig magyarázkodnia kellene hogy ez valami olyasmi, ami soha nem fog bekövetkezni. Della valójában nem volt annyira édes és kedves, amilyennek az emberek gondolták. Meg tudta védeni a maga érdekeit, ha kellett.! Néhai férje megértette ezt, és alkalmazkodott hozzá. Della bizonyos volt benne, hogy Joseph Thompson ugyanígy fog tenni.

Mindennek megvan a maga ideje, gondolta magában. Előbb be kell csábítania az ajtón.

- Mit szólnál egy finom szalonnás tojáshoz ebédre? - kérdezte mosolyogva. Joseph arca felderült.

- Istenien hangzik!

Della kinyitotta a hűtőt, és kivette az ételt.

- Extra adag húsos káposztát készítettem tegnap. Ez is lecsúszik majd mellé, ugye?

Azután kivett néhány paradicsomot, gombát és kolbászt is.; Tudta, hogyan éreztesse egy férfival, hogy kell neki. Ez volt Della.! Fantasztikusan főzött, nagyszerű háziasszony volt, és nem jött: azzal reggel, délből, este, hogy egy kis etyepetyére vágyik.

Joseph sokkal rosszabbul is járhatott volna, ezt tudta. Majd - gondolkodik, hogy adja be Tommynak a rossz hírt.

Jasper már jobban érezte magát, de az esze máshol járt, miközben a cimborájával, Dessie-vel beszélgetett.

Úgy nézett a haverjára, mintha most látná először; észrevette, hogyan bámulják a nővérek a tetoválásait. A nyakán az állt: „Itt vágd el!”, és egy vékony kék vonal meg is jelölte a pontos helyet. Egy nap valaki megteszi majd, és Jasper megint fáradtnak; érezte magát erre a gondolatra. Ragyogó mosolyú, kedves fekete ápolónő indult az ágya felé, de egyetlen pillantást vetett csak Dessie-re, és már vissza is fordult. Jasper már megint zavarba jött.

Ezt a nővért kedvelte a legjobban, mert amikor megérezte rajta, hogy fél nagyon ügyesen és kedvesen végezte a dolgát. Jaspernek most is fájdalmai voltak, és nagyon várta már az enyhülést nyújtó injekciót. Azt kívánta, menne már el Dessie, de persze ezt nem akarta megmondani neki.

- Szükséged lenne rá, mi?

- Csak egy hülye nővér, de most jól jönne.

Dessie bólintott, de nem örült, ez látszott rajta. Érezte, hogy valami nem stimmel. Azt várta, hogy majd végighallgathatja az egész történetet, de Jasper folyamatosan másra terelte a szót.

Végül Dessie elvesztette minden együttérzését, és durván így szólt:

- Na ide figyelj, Jasper, nem fogom itt elszarni a napomat. Mi történt? Anyád azt állítja, az az idióta Jon Jon Brewer tette.

Dessie egy pillantást vetett a haverjára, miközben beszélt, de Jasper arca meg sem rezzen.

- Ökörség.

- A muterod szerint nem.

- Mégis mi ő? Egyszerre ő lett a megbízhatóság szobra? Nehogy azt mondd, hogy a változatosság kedvéért józan volt! Hiszen még innen is kizavarták. Gyűlöli szegény Jeanette-et, és azt akarja, hogy kidobjam. Fogd már fel a szűk agyaddal! Hangja olyan elutasító volt, hogy Dessie is megnyugodott. A nagy pofája ellenére egyáltalán nem vágyott igazi konfrontációra, ha el lehetett kerülni. Jon Jon abnormális és kiszámíthatatlan. Mit tett Cartyval is?

- Fekák voltak? Jasper megrázta a fejét.

- Á! Olyan skinheadek, mint ti!

Dessie a szemöldökét ráncolta, nagy, nyílt arcán tanácstalanság ült.

- Úgy érted, mint mi?

- Nem, Dessie. Úgy értettem, olyanok voltak, mint ti. Nagydarab, tudatlan disznók, akik csak bandában erősek.

Dessie megsértődött, látszott rajta. Nem ez volt az első alkalom, hogy nyíltan megkapta, nem ő a keresztény világ legbát-rabbja, ha egyedül van. Ő csak tömegverekedésben villogott.

- Hát ez szép, nem? Jasper mosolygott rá.

- Könnyű téged felheccelni.

Dessie felnevetett, de egyáltalán nem érezte viccesnek a dolgot. Az igazság sosem vicces. Mindketten tudták, hogy ami elhangzott, azt már nem lehet visszavonni.

- Mit gondolsz, honnan jöttek?

Gyakran keveredtek verekezésbe más bőrfejűekkel, ez benne volt a vérükben. Jasper vállat vont.

- Tököm tudja! Nem mutatkoztak be.

Jasper egy kicsit megnyugodott. Dessie hitt neki, és a többiek is követik majd a példáját. Most, hogy elindította a hazugságot, már csak fenn kell tartania.

Reménykedett benne, hogy Jeanette ugyanolyan jól boldogul, mint ő.

Kedvelte a lányt, igazából szerette is, de természetesen ezt sosem mondta volna ki. Ahhoz túl kemény fiú volt.

- Kérlek, Jon Jon!

A fiú a kávéját kortyolta, és a húga arcát tanulmányozta. Csinos volt és ravasz - és örült módon belegabalyodott egy kibaszott verőlegénybe, aki azzal tölti a szombatjait, hogy focimecs-cseken balhézik, a fennmaradó időben pedig azért imádkozik hogy Anglia a fehérek országa maradjon.

Hogy történhetett ez Jeanette-tel?

Ők egy soknemzetiségű családot alkotnak. Jeanette hosszú, sötét haját egy török ürgétől örökölte, akivel anyjuk járt egy ideig. A pasas öt hónap után lelécelt a tévével, a videóval és Joanie erszényével. A búcsúajándéka a kezekkel, lábakkal teli nagy pocak volt.

Jeanette elég világos bőrűnek számított, de ha jól megnézte az ember, előbukkant a török hatás is. Feltűnő szeme mogyorószínű volt, olyan zöldesbarna. Az anyjuk is természetesen sötét hajú volt, csak szőke csíkokat festetett a hajába. Jeanette is melírozta a haját, de nem szőke, hanem vörösesbarna csíkokkal, amelyek lágyabbnak mutatták markáns vonásait.

Jon Jon megdörzsölte az arcát. Kifáradt.

Jeanette ismét próbálkozott.

- Semmit nem mondott a zsaruknak. Mindenki másnak azt mondja majd, hogy egy rivális banda, egy másik skinhead csoport támadta meg. Nem köpött be téged.

Jon Jon még mindig nem válaszolt.

A mindenki más nyilván Copes bőrfejű cimboráit jelenti.

- Ha ezt most beveszem, tudod, hogy soha többet nem találkozhatok vele, ugye?

A lány bólintott, Jon Jon mégsem tudott a szemébe nézni. Láta, hogy Jeanette számított erre. Újra megszólalt, kedvesen, de határozottan.

- Komolyan gondolom, Jeanette. Nemcsak úgy beszélek a nagyvilágba. Úgy értettem, hogy vége, lezárva, egyszer s mindenkorra. Vagy legközelebb tényleg megölöm, és mosolyogva vonulok a börtönbe.

A lány ismét bólogatott, és majdnem elsírta magát, amikor a bátyja halkan hozzátette:

- Gondolkodj el ezen, oké?

Megtörölte a szemét. Már ez is több volt, mint amit remélt.

Hetedik fejezet

Joanie jól nézett ki, és jól is érezte magát.

A haja tökéletes volt, a melír csodásan sikerült, ízléses sminkjét egy helyes lány készítette nagy gonddal a kozmetikai szalonba! Egyenes szabású fekete nadrágkosztümöt és fehér blúzt viselt. Szexis volt, de ugyanakkor üzletasszonyos és csinos is. Hosszú körmeit francia manikűrrel készítette el, hátul nyitott, magassarkú cipőt viselt.

Amikor megnézte magát a tükörben, elámult az átváltozáson." Úgy nézett ki, mint aki munkába indul, igazi munkába, és a gondolat, hogy soha többé nem kell kivillantania az alsóneműjét a megélhetésért, hihetetlenül boldoggá tette.

Jon Jon is bejött hozzá, és csodálata balzsamként hatott Joanie lelkére.

- Nagyszerűen nézel ki, anya.

Joanie megölelte. A fia igazán jóképű fickó. Még a rasztafürtök is jól állnak neki. Hajlott orra miatt kifinomultnak és intelligensnek látszik, és az is. Jon Jon igazán eszes. Amikor még méltózta-tott iskolába járni, a tanárai azt akarták, hogy legyen belőle valami. Még mindig lehet – de nem törvényes úton. Joanie elhessegette ezeket a gondolatokat. Ez egy szép nap, és ő nem hagyja, hogy bármi vagy bárki elrontsa.

– Úgy érzem, új életet kezdek, és mindezt neked köszönhetem, Jon Jon. A fiú elvigyorodott.

– Nem, ez nem miattam van, anya. Csak egy kis lökés kellett a megfelelő állást kapd meg. Paulie azt mondja, talán a kártyára is ráhajthatnál. Joanie most újra mosolygott.

– Én és egy normális állás! Bárcsak tudnám, hol az anyám, mert ez halálra mulattatná.

Mindketten felnevettek.

– Hát, a nagyit ismerve, olyan részeg lenne, azt se tudná, miről beszélsz. Joanie egyetértően bólogatott.

– Kira késik.

Egyszerre néztek a faliórára, amely a Tádzs Mahal másolata volt, aranyszínű, csillogó műanyagból. Vacak gagyi. Kira vette az egyik karácsonyra. Egyiküknek sem volt szíve megmondani neki, mit gondolnak róla valójában, így azóta is a falon lógott.

Amint valaki a szobába lépett, az óra rögtön magához vonzotta a tekintetét. Most mindketten ezt bámulták, és az aggodalomtól elfelhősödött az arcuk. Már majdnem öt óra volt, a kislánynak már egy órája otthon kellett volna lennie.

– Talán átment Tommyhoz.

– Megyek, megnézem. Készítesz egy csésze teát, anya?

Jon Jon örült, hogy van hová mennie, és gyorsan kisurrant a lakásból.

Kótyagosnak érezte magát, egész délután füvezett, és tudta, hogy ki kell tisztítania a fejét, mert később még egy kis munka vár rá, amihez tiszta tudatra lesz szüksége.

Rettegett Jasper miatt. Hallotta, hogy majdnem szétverte a skinhead máját, és hogy Copes még mindig nagybetegen fekszik a kórházban. Elég furcsa volt a helyzet: Jon Jon tudott gonosz is lenni, de Jasper megverése egészen más tésztából volt. Családi ügy, és ez még inkább érzelmi színezetet adott a dolognak.

Nem olyan volt, mint amikor munka vagy pénz miatt ruházott meg valakit – azt a fajta zűrzavart helyre tudta tenni a fejében. Ám a húga miatt annyira aggódott, hogy már nem tudta kontrollálni magát. Igazából ez zavarta Jon Jont.

Kira részeg volt.

Bethanynek és egy Alana nevű másik lánynak köszönhetően magatehetetlen állapotba került. Borzalmas látványt nyújtott. Bethany nagyon megrémült, mert az egész csak tréfának indult, de most kicsúszott a kezükből az irányítás.

Egy üveg Bacardit hozott el az anyjától a kabátja alatt, ami elsőre izgalmasnak tűnt, és az, hogy játszóteret építettek maguknak a bokrok között, szintén nagyszerű volt. Ám a kólával kevert édes és finom Bacarditól hamar rosszul lettek. Kira pedig csak folytatta az ivást. Most hányni kezdett, az arca egyik pillanatról a másikra váltott fehérről égővörösbe. A hányás édeskés szagától Bethanynek is okádnia kellett. Alana már rég hazasprintelt.

Bethany tisztában volt vele, hogy az anyja és Kira mamája közt megromlott a kapcsolat. Tudta, hogy anyjának nem tetszik Joanie új munkája. Nem tudta biztosan, hogy miért, mindössze annyit tudott, hogy anyja már kerüli régi barátnőjét, és őt is megkérte, hogy tartsa távol magát Kirától.

És most jött ez az egész.

Kira elhevert a füben. Hűvös volt, ő pedig forrónak és lázasnak érezte magát. Ha a látását is fókuszálni tudná, minden rendben lenne. Ám akárhányszor próbálta, túl sok Bethanyt látott, és ettől nevetnie kellett. Haja szétterült a földön, úgy nézett ki, mint <, egy tébolyodott.

Bethany közel állt a síráshoz. Ő is rosszul volt attól, amit megivott, de ahogy elnézte, hogy Kira sugárban okádja a fekete epét, neki is újra ki kellett adnia magából mindent, és addig hánytak kettesben, amíg megfájdult a nyelőcsőjük.

Ekkor talált rájuk a parkőr.

Húsz perccel később megérkezett a rendőrség, Bethany zokogott, Kira pedig újra nevetőgörcsöt kapott.

A rendőrnő csak a fejét csóválta, mert undorította, amit látott. Kira még mindig öklendezett, ruháján, a haján és a kezén is hányásfoltok díszeltek.

A rendőr mentőkocsit hívott.

Jon Jon még sosem látott olyan kövér embert, aki annyira fürgén mozgott volna, mint Tommy. Amint a férfi meghallotta, hogy Kira nem ért haza az iskolából, már húzta is a kabátját, és készen állt, hogy átkutassa az utcákat. Jon Jonra nagy hatást tett, hogy ennyire aggódik a kishúgáért. Eltartott egy ideig, amíg megbízott Tommyban, de most már ugyanúgy vélekedett róla, mint az anyja - kedves, gondoskodó embernek tartotta.

Amikor Tommy felkapta a telefont, és apjától érdeklődött, hogy látta-e Kirát, a hangjából áradó nyugtalanság ragályosnak bizonyult. Most már Jon Jon is igazán ideges lett.

- Biztosan nem láttad? - ismételte a nagydarab ember. Amikor Jon Jon kérte, hogy nyugodjon már meg, végül letette a kagylót, és azt mondta:

- A tiéteken kívül csak az ő számát tudom. Kira nem mehetett messzire, ugye? Nem tűnne el, mert tudja, hogy mind aggódnánk miatta.

Közel állt a síráshoz.

- Most jobb, ha visszamegyek anyámhoz. Értesítünk majd - mondta Jon Jon. Örült, hogy eljöhet a lakásból. Tommy idegessége villámgyorsan átragadt rá, és most már kezdett ő is nagyon nyugtalan lenni.

Joanie negyed kilenc után ért be a kórházba. Bethany végül hajlandó volt megmondani a nevüket, és így Joanie egyszerre érkezett Mónikával. Egyik nő sem szólalt meg, amíg az orvos el nem magyarázta nekik a helyzetet.

Kira kisebb epilepsziás rohamot kapott, és alkoholmérgezést szenvedett; Bethany a megpróbáltatásokat leszámítva jól volt, és azonnal haza is engedték.

- A ribanc kis Bethany!

Joanie minden hátsó szándék nélkül mondta, ami éppen eszébe jutott. Mónika azonban nem hagyhatta, hogy az ő lányát vádolják a kudarc miatt - mert annak fogta fel a helyzetet.

-Na ide figyelj, Joanie Brewer. A te kis Kirád sem szent. Megitta azt a rohadt italt, pedig senki nem kényszerítette. Joanie dühösen rázta a fejét.

- Ne bosszants! Te is tudod, hogy a lányomnak magától eszébe sem jutott volna ilyesmi, Mon. Bethany találja ki ezeket a kis stikliket.

Mónikának még mindig fájt Joanie hirtelen előléptetése, és nem volt érvelgetős kedvében. Azonnal szűnni akart.

- Mit képzelsz magadról, ki a picca vagy te?

Ezt mindenki hallotta, és Joanie elcsüggedve hunyta be a szemét, mert tudta, mi következik.

- Betáncikálsz ide kirittyentve, és első dolgod, hogy belekötsz az én kis Bethanyomba. Mintha Kira valami ártatlan báránka volna. Csak mert nem a seggeddel keresed már a pénzt, nehogy jobb legyél nálam, szivi! Mindent tudok rólad, drágaságom, ezt ne felejtse el!

- Te is tudod, Mon, hogy Kira nem tenne ilyet, hacsak nem mondják neki. Hiszen ismered...

Joanie erősen próbálta visszatartani az indulatait, de nagyon nehezebbre esett. Mónika csípőre vágta a kezét, úgy kiabált rá:

- Miért csak most említed, Joanie? Hiszen le van maradva a gyerek, buta, mint a segg! Ezt akarod végre elmondani nekem? Mert erre már a legtöbben maguktól is rájöttek.

Látta Joanie tekintetét, és azonnal megbánta a szavait.

- A gyerekem beteg, Mónika. Alkoholmérgezése van, és rohama volt. Sok mindenben igazad lehet, de nem gyenge-elméjű.

Joanie keze ökölbe szorult, és Mónikának még időben eszébe jutott, mire képes a nő, ha felbosszantják.

Hosszú, vörös hajú, szemüveges nő figyelte őket. Nyomott szövetből készült nadrágkosztümöt és fekete csizmát viselt. Mindketten feltételezték róla, hogy ő is látogató, amíg kimondottan szakértői hangon meg nem szólalt:

- Tammy Jones vagyok, a kórház szociális munkása. Ha befejezték, válthatnánk egy szót?

Mindkét nő döbbenten meredt rá.

Jon Jon mentette meg a helyzetet. Karon ragadta Mónikát, és elmasírozott vele, hogy Joanie nyugodtan beszélhessen a nővel.

Mónika meg volt rettenve. Jon Jon bizonyára hallotta a vitájuk végét, és már nagyon bánta, amit mondott. Ám a fiúnak éppen máson járt az esze. Nem túl finoman kilökte a kórház ajtaján a nőt, és utánavakkantott:

- Húzd el a beled, Mónika! Vidd haza Bethanyt! Mónikának nem kellett kétszer mondani.

Jeanette kihasználta, hogy senki sem látja, és üzenetet írt Jaspernek. A verekedés óta sms-en keresztül tartották a kapcsolatot, és mindketten úgy látták, hogy szerelmük erősebb lett, mint valaha. Amikor Jeanette újabb üzenetet kapott, amelyben a fiú biztosította teljes odaadásáról, úgy érezte, szétrobban a boldogságtól.

Valami módon talán... Elszántan hitte, hogy hidat tudnak építeni valahogy, és újra összejöhetnek. Csak azon múlik, hogy meg tudják-e ragadnia lehetőségeket. Lehet, hogy Jon Jon úgy gondolta, mindent elrendezett, de ő nem hagyja, hogy a bátyja vagy bárki más parancsolgasson neki, és megmondja, mihez kezdjen az életével.

Küldött egy sms-t Jaspernek Kira, az imádott gyermek legutóbbi botlásáról. A húga legtöbbször csak macerát jelentett számára, de ezt természetesen nem írta le. Egyszerűen csak örült, hogy egy időre kikerült a figyelem középpontjából.

Tammy Jones az előtte ülő, jól öltözött nőre mosolygott. Két csésze kávéval húzódtak be a rendetlen kis irodába, hogy kikérdezze Joanie-t az esetről.

- Kira nem hülye, néha kifejezetten értelmes, de tudja, tanulási nehézségei vannak.

Tammy mindent értett. Joanie kétségbeesetten szeretett volna kijutni már az irodából, szeretne volna otthagyni azt a nőt, aki a szemében semmiben sem különbözött a rendőröktől.

- Csak könnyen befolyásolható, ez minden - mondta kétségbeesetten. - Vissza szeretnék menni a lányomhoz, szüksége van rám. Nem tud mihez kezdeni nélkülem, vele kell most lennem.

Tammynak kétsége sem volt afelől, hogy Joanie őszinte. Mivel várt még rá egy kisbaba, akinek mindkét lába eltört, és egy idősebb nő, akiről azt gyanították, hogy a saját fia használta ki szexuális céljaira, Kirát nem tartotta annyira jelentős esetnek. Megírja majd a jelentését, és kész. Egy-két héten belül családlátogatást tesz majd, csak a biztonság kedvéért, de úgy tűnt neki, hogy mind emlékezetes leckét kaptak.

Nem érdekelte, hogy Joanie prostituált: a gyermek nem volt alultáplált, nem éhezett. Nem voltak látható nyomai megrontásnak sem. Tényleg úgy tűnt, hogy mindössze egy gyermeki csíny ütött ki balul.

Joanie hálásan hagyta el az irodát egy kicsivel később, és vissz-szament Kirához. Egész testében remegett. Ha elkapja Bethanyt, a lány nagy árat fog fizetni ezért.

Mónika köszönetet rebegethet istennek, hogy Kirát nem vették fel a veszélyeztetett gyermekek listájára, és nem fogja szociális munkás látogatni, aki a nap bármely szakában feltűnhet. Mert ha így történt volna, Joanie-nak egyszer s mindenkorra el kellett volna ezt intéznie Mónikával. Amilyen hangulatban most volt, ezzel nem kis munkát adott volna a rendőrségnek.

Jon Jon a húga mellett ült. Joanie figyelte, ahogy óvatosan itatja a kislányt. Kira borzalmasan nézett ki. Pár másodperccel később Tommy is berobbant, és már hárman ültek a fekvő kislány mellett, aki beteg és gyenge volt, de úgy érezte, még sosem szerették ennyire egész életében.

Nem sokkal később megérkezett Paulie is, és természetesnek tűnt számukra, hogy mind együtt legyenek, noha a kívülállók számára elég érdekes látványt nyújtottak.

Bethany nagyon nyugtalan volt. Anyja majdnem megölte a piaügy miatt, most fájt mindene, és zaklatottnak érezte magát. Kedvelte, sőt szerette Kirát, és tudta, hogy egyáltalán nem lett volna szabad italt adnia neki. Most Bethany is másnapossággal küzdött, és égett a gyomra. Mindenkinek az idegeire ment, ezért lelépett az iskolából, hazasliszolt, és az anyja szobájában kifestette magát. Azután töltött magának egy pohár Bacardit kólával Mónika készletéből. Kutyaharapást szőrivel, anyja mindig ezzel nyugtatta egy-egy ti-vornyázás után. S mivel Mónika mindennap dorbézolt, Bethany nagyon is tudta, miről beszél.

A lakás koszos volt, de ez is az ő hibája, hiszen anyja már néhány évvel korábban átadta neki a házimunkát. A ruhák és az ágyneműk mindig mocskosak voltak; Mónika csak akkor izgatta magát ezen, ha elég józan volt ahhoz, hogy összekapja magát. Most, hogy a veszekedés óta napközben nem ment át Joanie-hoz, Mónika kocsmába kezdett járni, így Bethany tudta, a lakás rámarad. Kirával ellentétben élvezte az alkohol adta érzést, habár elhatározta, hogy többé nem iszik túl sokat, csak annyit, amennyi megnevezteti. Amitől elmúlik az a fájdalom ott belül.

Kirára egész csomó ember vigyázott. Bethanynek nem igazán volt senkije, leszámítva Mónikát, akinek csak hébe-hóba jutott eszébe, hogy van egy lánya, és akiben a fel-feltörő szeretethullámokat elnyomta a vágy a felejtést hozó alkohol iránt.

Ma Bethanynek sírhatnékja támadt az alkoholtól, de még ez is jobb volt a semminél. Reményvesztetten nézett körül a rendetlen szobában, és a könnyei egyre gyorsabban csorogtak. Sírás közben mind gyakrabban kortyolt a Bacardi-kólába, ami csillapította a fájdalmát, akárcsak az anyjának.

Tommy még mindig halálos félelmet érzett a Kirával történetek miatt. Joseph csak hallgatta, ahogy folyamatosan mondja a magáét, amíg végül elege lett. Elege volt már abból, hogy el kell viselnie a fiú állandó csoszogását, és hogy a hatalmas testével lever

mindent, miközben az idióta Brewer családról beszél egész álló nap. Joseph menekülni akart. A barátnőjével akart lenni, és annak a családjával, és élvezni akarta mindazt, amit tőlük kaphatott.

Számtalan előnye származna abból, ha velük élne. A ház Delláé, erre már rájött. A férje biztosításából kap néhány fontot, istenien főz, és néha megiszik egy-két pohárával is.

Igazán szemérmes nő, ritkán szeretkeztek, akkor is gyorsan befejezték, minimális felhajtással. Megfelelő társra lelt benne; az előző nője folyton a szex miatt nyavalygott. Egyszerűen kiszipolyozta. Joseph úgy gondolta, nem kell annyira túlértékelni a szexualitást, különösen az ő korukban.

Della háza ragyog a tisztaságtól, lehet nála fogni a Sky tévét, és az unokái megtöltik a házat nevetéssel.

Akkor meg mire vár?

Még egyszer a fiára meredt, és érezte, hogy gyűlik fel benne az utálat. Ki kell innen jutnia. Úgy érezte, mintha börtönben lenne, csapdába került volna.

- Fogd be egy kicsit, és figyelj rám végre!

Kicsi Tommy az apja szemébe nézett. Tömzsi ujjaival éppen egy teáscsészét törölgetett, amely egyszerűen nem illett húsos kezébe, olyan volt, mint valami gyermekjáték.

- Elköltözöm, Tommy.

A fiú egy másodpercig csak bámulta, azután megszólalt:

- Hogy érted, hogy elköltözl? Joseph felsóhajtott.

- Ideje, hogy megtanulj magadra vigyázni. A barátnőmhöz költözöm.

Joseph várta a fogadtatást, de teljesen meghökkent, amikor Tommy csak elvigyorodott, és azt felelte:

- Jó neked. Mikor akarsz menni?

Joseph egy pillanatig nem is tudott mit válaszolni neki. Mindenre számított, de a fia nyilvánvaló öröme és boldogsága váratlanul érte. Mi a pokolhoz kezd majd Tommy, ha ő nem parancsolgat neki?

- Minden rendben lesz, Tommy?

Apja ezt a kérdést még sosem tette fel neki. Amikor ráébredt, milyen hosszú ideje voltak együtt, hirtelen megérezte, amint a szörnyű magány rátelepszik. Túlságosan is sokáig éltek együtt.

Felragyogott az arca.

- Hát persze hogy rendben lesz, te bolond. Mikor találkozhatok a szerencsés hölgygel?

Joseph itt le is állította, visszakoznia kellett.

-Mindennek eljön az ideje. Előbb hadd költözzem el innen.

Tommy feltételezte, hogy apja nem mindent osztott meg vele, és újra elszomorodott. Bár együtt éltek ők ketten, mégis milyen távol vannak egymástól. Tényleg nevetséges az egész.

- Nos, a mosás már majdnem kész, és a vasalást is elintézem egy szempillantás alatt. Gondolom, mielőbb indulni akarsz. Kedves nő?

Joseph vállat vont.

- Normális. Elég kedves, azt hiszem.

- Családja van?

Maga a kérdés meglehetősen ártatlan volt, ezért Kicsi Tommy nem készült fel a válaszra.

- Foglalkozz a magad dolgával, te kíváncsi kis pöcs! Úgy gondoltad, vannak-e kislányai? Ismerlek, tudom, hogyan működik az agyad.

Tommy csak rázta a fejét.

- Sosem gondoltam semmi ilyesmire, ezt te is tudod. Hallani lehetett a feszültséget a hangjában.

- Örülök a dolognak, miattad. Azt hiszem, jót tesz majd neked, hogy valaki mással vagy.

Tommy most már majdnem sírva üvöltötte:

- Miért utálsz engem ennyire? Mit ártottam neked?

Sokat elárult újfajta kapcsolatokról, hogy Tommy úgy érezte, felelősségre vonhatja az apját. Mielőtt Kira és Joanie belépett az életébe, elfogadott mindent, amit kapott, az ócsárlást éppúgy, mint apja teljes közönyét. Most csak bámult a férfira, akitől az életét kapta, és azon töprengett, hogy a pokolba lehetnek ők rokonok. Ám az apja szokása szerint oda sem figyelt rá.

Joseph tovább itta a teáját, és nem törődött azzal, hogy a fia megbántódott. Elmondta, amit el kellett mondania, és most készülődnie kellett. Körülnézett a nyomorúságos kis konyhában, és arra a kényelmes otthonra gondolt, ahova hamarosan behúzódhat.

Az új élet ígérete kivételesen mosolyt csalt Joseph arcára.

Paulie a fiatal lányt figyelte, aki bebillegett hozzá a masszázsszalónba. A közepesen magas, telt, természetes szőke hajú és nagy kék szemű lány mágnesként vonzza majd a vendégeket. A nő rá-mosolygott, és halkán azt mondta:

- Beszélhetnék az illetékessel, kérem? Azt meg kell adni, hogy udvarias.

- Mit akarsz, szivi?

A lány újra elmosolyodott.

- Munkára van szükségem.

Paulie érezte, hogy a lányból csak úgy sugárzik az önbizalom. |

- Hány éves is vagy?

Most ő is mosolygott, és a lány viszonzta, mintha számított volna a kérdésre.

- Tudom, hogy nem látszom annyinak, de majdnem húsz vagyok. Itt van nálam a születési anyakönyvi kivonatom.

Lefegyverző volt, ahogy a becsületességét fitogtatta.

- Gyere az irodába.

A lány az íróasztal másik oldalán leült, anélkül hogy engedélyt kért volna, és keresztbe vetette a lábait. Gyermeeki dundiságából fakadt a bája, és ezzel tisztában volt. Egyszerűen, de szexisen öltözz, ez volt az alapszabálya. Úgy nézett ki, mint egy hatodik osztályos kislány. Fekete szoknya, talán kicsit kurta, és kigombolt fehér blúz, amely alól bársonyos bőr villant ki. Barna lábszár, magas, telitalpú cipő.

Mégis a szeme árult el a legtöbbet a személyiségéről. Úgy nézett Paulie-ra, mint aki nagyon sokat tud, és a férfi tisztában volt vele, hogy az ilyen tekintet levenné a lábáról a kunceaftokat. Túlságosan is ártatlannak látszott a lány... amíg a szemébe nem nézett az ember. Paulie úgy érezte, a lány mindenkinél jobban tudja, milyen hatást gyakorol a férfiakra.

Szó szerint aranybányán ül ez a csaj.

- Mi a neved? Az igazira gondolok, nem arra a névre, amit ma használsz, ha érted, mire célzok.

A lány bólintott.

- Liz Parker vagyok, de általában Angyalnak szólítanak.
- Azt el is hiszem. Van bármiféle elképzelésed arról, mivel jár ez a munka?
A lány elmosolyodott, anélkül hogy zavarba jött volna.
- Pontosan tudom, mivel jár ez a munka. Tizenhárom éves korom óta ezt csinálom
Akarja, hogy kis ízelítőt adjak, ingyen?
A tekintete most megkeményedett. Paulie látta, hogy az esélyeket latolgatja.
Nagyon kellhet neki ez a munka, ha így felajánlkozik. Tudta, hogy sok strici
kipróbálja a lányokat, ami ingyen furulyázást jelentett, és a legtöbb férfi nem
utasítana vissza ilyen ajánlatot.
A lány még mindig mosolygott. Most Paulie következett. A lány rögtön látta, hogy
komiszan vigyorog rá.
- A világ minden kincséért se nyúlnék hozzád, szivi. Most mutasd a születési
papírjaid, és valami más iratot is, aztán megegyezhetünk. De testi kontaktusról
szó se lehet, értve?
A lány gyermekien szép vonásait most eltorzította kemény tekintete. Kinyitotta
hamisított Burberry táskáját, és a kért iratokat az íróasztalra tette. Nem is
szólaltak meg addig újra, amíg Paulie el nem kezdte fénymásolni a papírokat.
- Hé, ezt meg hogy gondolja?
A férfi felnevetett ezen a vakmerőségen.
- Óvatos vagyok, drágám. Ha bárki kérdezősködne felőled, tudnom kell rólad
valamit.
- Nem fognak kérdezősködni, Mr. Martin.
Paulie újra elmosolyodott. Most már „Mr. Martin” lett. A lány közben rájött,
kicsoda, bár eleinte félreértette a helyzetet. Tetszett neki, hogy a lány ilyen
gyorsan változtatott a hozzáállásán. Most ő volt az udvarias jó kislány, aki
munkát keres. Igazi munkát, a szopással ellentétben.
Nevethetnékje támadt, de erőt vett magán.
- Ürítsd ki a táskádat!
Liz magához ölelte a retiküljét.
-Minek?
Paulie teljesen kikészítette, és ettől jól érezte magát.
- Csak ürítsd ki a táskád! Azonnal.
A lány még mindig szorongatta a retikült.
- A táskám személyes tulajdon.
- Az én szalonomban nem, szivi, és ehhez jobb, ha hozzászoksz.
Erőszakkal elvette tőle a táskát, és tartalmát az asztalára öntötte. A lány
azonnal lármázni kezdett mérgében, de gyorsan leállította.
- Pofa be!
A szokásos sminkkészlet, óvszerek, különféle tollak pottyantak ki a táskából,
majd a krekkpípa és némi anyag egy banki pénzes zacskóban. Volt mellette Extasy
is, és valami, amiről úgy vélte, amilnitrát lehet. Ám ami a leginkább zavarta,
az egy tíz centi pengéjű rugós kés volt.
- Egész kis gyógyszerár. A lány holtsápadt volt.
- Kít akartál megkéselni, édes? Valakit, akit ismerek?
Úgy tartotta a kezében a pengét, mintha meg akarná saccolni a súlyát.
- Önvédelem. Az utcán dolgozom. Maga is tudja, milyen az.
Hangja most teljesen normális volt, és Paulie szinte megsajnálta. Minden
színlelt harciassága elmúlt, csak egy rémült kislány ült előtte.
- Személy szerint én nem. És most hallgass ide, szivi. Az első hibát akkor
követted el, amikor cumizást ajánlottál. Azt még lenyeltem volna, már bocs a
szóviccért, de drogoknak és fegyvernek itt helye nincs. Vagy az efféle
szaroknak. És most szedd a sátorfádat!
A lány nem moccan. Paulie-t nézte, és a férfi most először látta meg benne azt
a kislányt, aki lehetett volna, ha az élet nem csípi nyakon olyan korán. A szeme
olyan volt, mint a kisebbik lányáé. Ugyanaz a sokat tudó, gyermeki tekintet,
amit a kamasz lányok gyakorolnak a legközelebbi elérhető hímen, általában az
apjukon.
- Kérem, Mr. Martin, tényleg szükségem van erre a munkára. Soha nem vittem volna
ilyesmit munkába. Tudom, mi a dörgés, és esküszöm, semmi nem jutott volna be
ide. Semmi.
- És mi van a krekkal? Anélkül nem bírod az éjszakát? Jönmegy errefelé egy kis
koks, de az minden. Elvértve egy joint, de a krekk az abszolút tilos, kedvesem.
- Nem az enyém. A barátomé.
- Te csak tárolod helyette? Liz bólintott.

- Rendes csávó lehet. Gondolom, a pénzt is te kerested meg rá. A lány ismét bólintott.

- Akarsz egy tanácsot, szivi? Hagyd ott a pasid, méghozzá gyorsan. Három hónapon belül teljesen ráállsz majd. Láttam már nemegyszer.

Liz felsóhajtott, és látszott rajta, hogy közel áll a síráshoz.

- Szükségem van erre a munkára. Nem bírok ki még egy estét a sarkon. Egy rendes helyet akarok magamnak, ez minden.

Paulie újra leült, és egy ideig bámulta a lányt. Volt benne valami. Tudta, hogy fellendítené az üzletet. Joanie biztosan adna neki egy lehetőséget, de ő most nincs itt, miután Kira kis kiruccanást tett az alkohol birodalmába. Lusta Caroline szabadságon volt, és az új szeretőjével csavargott a nagyvilágban, így Paulie tartotta a frontot.

- Ki a pasid?

A lányt meglepte a kérdés.

- Ezt miért akarja tudni?

- Mert átkozottul kíváncsi vagyok. Na gyerünk, ki az? Újabb nagy sóhaj következett, és Paulie már látta, hogy hazudni akar valamit, így gyorsan közbevágott:

- Két órán belül magam is kiderítem, szivi. Megtudom a nevét, a címét, még a farka méretét is, úgyhogy az igazat mondd.

- Pippy Light.

Liz látta, hogy Paulie felhúzza a szemöldökét.

- Pippy! Jézus szíve, hát te tényleg lenn kezdted! Vagy esetleg lefelé haladtál a ranglétrán?

A lány csak a vállát vonogatta. -Honnan jöttél?

Liz ismét rántott egyet a vállán, aztán gondolt egyet, és halkan azt felelte:

- Eredetileg Cardiffból, de mindenfelé voltam gondozásban.

- Jól kiképeznek benneteket a gondozásban. Sok lány került hozzám onnan.

Erre már a lány is barátságosan elmosolyodott.

- Szükségem van erre a lehetőségre, Mr. Martin, és szó szerint szétdolgozom a seggem, ha felvesz!

- És mi van Pippyvel? Ócska kis strici, erőszakos és arrogáns. Nem akarom, hogy bármi felfordulást okozzon itt.

- Nem fog. Nézze, lehetek őszinte? Paulie bólintott.

- Meglepne, de azért folytasd csak.

- Pippy miatt esett a választásom erre a szalonra. A maga hírneve távol tartja tőlem, amíg dolgozom. Múlt éjjel kirabolta egy kuncsaftomat, és én nem vagyok hajlandó így dolgozni. Szeretném ezt egyszer majd abbahagyni, de úgy nehéz, ha minden pennyt elvesznek az embertől.

Paulie hitt neki, és végül tényleg megsajnálta. Gyakran találkozott ilyen lányokkal. Azután az órájára pillantott. Már késésben volt, elege lett a beszélgetésből és a társaságból is. Pippy nem fog rámozdulni, azt tudta.

- Ma este kezdesz, pontban hatkor. Kettőig dolgozol, jó?

- Köszönöm, Mr. Martin. Nem fogja megbánni. -Jobb, ha nem, szivi, mert arról tudni fogsz.

Amikor kiléptek az irodából, Liz boldogabb volt, mint valaha, és ez látszott is rajta. Jon Jon kinn várakozott az iroda előtt, és amikor meglátta a lányt, elmosolyodott. Liz visszamosolygott rá, és Paulie látta, hogy igazi mosolyt küldött, nem a kliensnek szánta. Ettől még fiatalabbnak és csinosabbnak látszott.

Az autóban ülve Paulie Jon Jonra nézett, és csípősen érdeklődött:

- Csak nem szerelembe estünk?

Jon Jon nem válaszolt, mire Paulie elnevette magát.

- Fiam, a kicsike többet lovagolt, mint egy hivatásos zsoké, és a jelenlegi fickója az az örült Pippy Light. Szóval sok szerencsét, Jon Jon, szükséged lesz rá.

Jon Jon csak mosolygott.

Tetszett neki a lány, és most csak ez érdekelt.

Nyolcadik fejezet

Kira nemcsak betegnek érezte magát, annak is látszott. Mint oly sokan előtte, ő is megfogadta már, hogy soha többet nem iszik alkoholt. A feje még mindig lüktetett, és csillapíthatatlan szomjúság gyötörte. Egy hét telt el az eset óta, és még mindig érezte az utóhatásokat. Ám a leginkább Bethany hiányzott neki. Tudta, hogy anyja és Mónika háborúban állnak egymással, de azt már nem értette, miért kellett ezért Bethanyt is kitiltani innen. Azzal a gondolattal nyugtatta magát, hogy ha visszamegy az iskolába, tisztázhatják majd a félreértést. Legalábbis ezt remélte. Anyja és Mónika még soha nem vezett össze ilyen hosszú időre, és már kezdett igazán aggódni miattuk.

Ahogy ott feküdt a díványon és a tévét nézte, egészen kicsinek és sebezhetőnek látszott. Még Jeanette is megsajnálta. Életében először félretette a saját problémáit, teát készített a hűgának, és körülötte serteptért. Most, hogy ilyen betegnek látta a kislányt, Jeanette végre felfogta, mennyire szereti Kirát. De a család többi tagjára jellemző túláradó rajongást továbbra sem érezte. Arra készült, hogy valami olyat tegyen, ami alapvetően ellentétben áll a Brewer család elveivel, úgyhogy igazán nem csoda, ha rettegés töltötte el még a gondolatra is.

Amikor anyja végre visszaállt a munkába, Jeanette felajánlotta, hogy vigyáz a hűgára, persze nem minden hátsó szándék nélkül. Jon Jon keselyűként figyelte, ezért hagyja, hadd gondolja ő is és Joanie is azt, hogy otthon van Kirával, miközben valójában Jasperrel találkozik. A fiú már otthon lábadozott, de még gyengélkedett.

Két hét telt el a támadás óta, és Jasper fizikailag egyre erősebb lett, de mentálisan még mindig gyenge volt. Jeanette eltökélt szándéka volt, hogy meglátogatja. Ma este Karén a kocsmába megy a cimboráival, Junie pedig elkíséri, hogy őrt álljon, és figyelmeztesse őket, ha az anyja hazaindul. Jasper egyedül lesz. Noha még beteg volt, gyorsabban gyógyult, mint ahogy remélték. Az orvos azt mondta, hogy mindig elámul az emberi test rugalmasságán, és hogy Jasper csodával határos módon épült fel.

A fiú mégis megváltozott; ideges lett, lesóványodott és barátságtalanul viselkedett. Jeanette úgy érezte, minden, ami a fiúval történt, az ő hibája. Végül is az ő bátyja támadta meg.

Emiatt vadul gyűlölte is Jon Jont, bár egyébként szerette. Tudta, hogy Jasper rasszizmusa áll a két fiú ellenségeskedésének központjában, és ezt meg is értette, de Jasper iránti rajongása elfeledtette vele, hogy lojálisnak kell lennie a családjához. Csak Jaspert akarta, semmi mást.

Egész délután üzengettek egymásnak, és akkor is meglátogatja a fiút, ha ez lesz az utolsó cselekedete életében. Még akkor is, ha ezzel valami vérlázítót követ el, aminek már a gondolatától is megrémül. De akkor is megteszi, semmi nem számít.

Figyelte, ahogy Kira kiissza az édes tea utolsó cseppjeit is, és várta, hogy lecsukódjon a szeme. Az altató egész éjszakára elég lesz. A barátnője azt mondta neki, hogy ő mindig illet ad a kislányának, hogy elpályázhasson otthonról, és intézhesse a dolgát, ami azt jelentette, hogy drogozott, vagy dolgozott, hogy drogot vehessen.

A szóban forgó lány még lejjebb volt a társadalmi ranglétrán, mint Jeanette családja. Tizenkilenc évesen már volt egy ötéves gyermeke, és most várta a következőt. Ő volt a Lakótelep Királynője, és minden fiatal lány mesébe illőnek látta. Ő volt a bölcsesség kútfője mindenben, a szexuális témáktól kezdve (add meg nekik, amit akarnak, és akkor te is megkapod, amire szükséged van) egészen az iskolai ügyekig (nehogy má' odamenj, akármit mondanak is, mert a végén mindig te húzod a rövidebbet, és

magadra hagynak). Az összes jó tanácsa bevált. Lorna népszerű lány volt.

Ha az ő lányánál nem mutatkoztak mellékhatások, akkor Jeanette is tehet egy próbát a hűgával. Különb is, azok után, ami most történt Kirával, senki nem fogja azt gondolni, hogy Jeanette olyan ostoba, hogy magára hagyja. Tökéletes. Mire a többiek hazaérnek, ő már a díványon ül majd és tévézik, mintha mi sem történt volna.

Kicsi Tommy is megérdemel egy szabad estét, különösen most, hogy az apja ruháit mosta és vasalta a nagy költözéshez. Jeanette tényleg mindent nagyszerűen kigondolt, mintha a sors akarta volna így.

Jon Jon valami új macát hajtott a szalonból, anyja meg Paulie-val ment el - a könyvelést nézik át, azt mondta.

Jeanette elmosolyodott. Azelőtt ezt nem így nevezte az anyja!

Újabban a férfi megint gyakran járt hozzájuk, anyja meg ragyogott a boldogságtól. Jeanette tulajdonképpen örült neki; másrésztől azonban már várta a bombát, mert tudta, hogy előbb-utóbb robban. Paulie majd eltűnik ugyanúgy, ahogy eddig is, és az anyja megint magára marad.

De úgy döntött, Joanie-hoz hasonlóan ő is megragadja a boldogságot, amíg lehet. Jasper jelentett számára mindent, és bár nem értette, miért van ez, elfogadta, ahogy anyja is elfogadta ugyanezt az érzést évekkal ezelőtt.

Kira szeme most lecsukódott végre, mire Jeanette finoman elvette tőle az üres csészét, és a kis asztalra tette. Érezte, majd szétfeszíti az izgalom, hogy láthatja Jaspert, megérintheti, szeretheti.

Tíz perccel később még egy pillantást vetett a kishúgára, aki mélyen aludt, majd kiosont az ajtón.

Jon Jon szenvedélyesen sóvárgott Liz után.

Liz Parker mágnesként vonzotta. Lenézte a gyarlóságai miatt, mégis vágyott rá, hogy szeretkezzen vele.

Amint vége lett, ott akarta hagyni, kilőni tőle, mint a puszkagolyó.

Az, hogy a lány prosti, cseppet sem zavarta; csak megdugni akarta, nem elkötelezni magát egy életre. Mégis végigment a szokásos halandzsán, randira hívta, és akárhányszor tette fel magának a kérdést, nem tudta megmagyarázni a tettei mögött rejlő logikát. Ő Paulie Martin cégénél dolgozott, így szabadon válogathatott a lányok közül. Ez volt a munka legjobb része. Rövid ideig elmélázott rajta, lehetséges-e, hogy az anyja miatt van ez a dolog. Lehetséges, hogy őmiatta bánik olyan tisztelettel a lánynyal, amelyet az biztosan nem érdemel meg?

Nem tudta. Csak annyit tudott, hogy meg akarta kapni, és minél gyorsabban.

Miközben felhúzta az alsóját, közönyösen csak annyit mondott:

- Már ennyi az idő? Jobb, ha megyek, mert húsz perc múlva találkoznom kell Paulie-val.

A lány nem válaszolt, de biztos volt benne, hogy a srác hazudik. Ezt Jon Jon is tudta. Odacsúsztatott neki egy tízest taxira, nem fizetesként, csak a költségekre, aztán miközben Liz rendbe szedte magát, otthagyta a kis lakást, amit a lány bérelt. Hazament, hogy lezuhanyozzon, mielőtt elkezd az esti munkát. Miután a lánnyal volt, mindig kényszert érzett, hogy tisztára sikálja magát.

Ez megint csak furcsa dolog volt, sokat gondolkozott rajta. Naponta háromszor kapta meg a lányt. Az napi három zuhanyt jelentett. Csak abban reménykedett, hogy a lánynak hamar elege lesz ebből, és akkor végre visszaállhat a normális kerékvágásba.

Bethany bejutott Joanie lakásába, és a díványon fekvő kábult lányt nézte. Azzal a kulccsal nyitotta ki az ajtót, amit Joanie a lakás melletti szeneskamrában szokott eldugni. Mára már az ősz-szes ilyen kamrát szeméttárolásra használták, a régi festékesdo-bozoktól az üres sörösuvegekig és a karácsonyi díszekig mindent itt tartottak. A legtöbb ember itt rejtette el valahol a pótkulcsait is.

Joanie is ezt tette. Bethany csak azért jött be, hogy körülnézzen, nem számított rá, hogy az alvó Kirát egyedül találja. Kirát sosem hagyták egyedül, nem úgy, mint őt, aki tulajdonképpen egyedül nőtt fel, hiszen nem volt senki, aki felnevelte volna.

Megpróbálta felébreszteni a barátnőjét, de mivel nem járt sikerrel, összeszedett pár dolgot, köztük egy gyűrűt Joanie öltözőasztaláról és ötven fontot ötösökben JonJon szekrényéből. Olyan halkán hagyta el a lakást, ahogy érkezett. Nem tudta biztosan, mihez kezd majd a pénzzel és a gyűrűvel, de ettől függetlenül örült, hogy megszerezte őket. Anyjához hasonlóan ő is csak a nagy lehetőségre várt.

Paulie és Joanie egy essexi pubban éppen vacsorát rendeltek, és a szalonról beszélgettek. A férfi örült, hogy Joanie visszatért végre a munkához, mert kezdett elege lenni abból, hogy maga igazgassa a helyet. Először is, a jelenléte idegessé tette a lányokat, ami persze természetes volt. Sajnos azonban emiatt

nem volt túl jó hangulat a szalonban. Meg aztán Paulie úgy vélekedett, hogy az ember csak akkor dolgozzon, ha nincs, aki elvégezze helyette a munkát. Nem akart mást odaküldeni a szalonba, mert az felfordulást okozott volna, amikor Joanie visszatér. Ha egy nő megízleli a hatalmat, az könnyen a fejébe száll, s mivel a legtöbbjük már így is szemtelen volt, ez nem könnyítette volna meg a helyzetét.

Lusta Caroline-nak is ezen a héten kellett visszaállnia a munkába, miután egy időre a görög szigetekre utazott egy fiatal lánnyal. Paulie megvonta a vállát. Az emberek különbözőek, gondolta magában.

Joanie a tengernyi idegeskedés ellenére is nagyon jól nézett ki mostanában. Paulie még mindig kívánta, és az, hogy ennyi idő után is kíván valakit, meglepte és nyugtalanította.

Gyanította, hogy kezd öregedni. Manapság a fiatal lányok mindent megtesznek, hogy elszórakoztassák a pasikat, és minden határt átlépnek, hogy biztosra menjenek. Ez állati kimerítő

tudott lenni néha, különösen, amikor nem vágyott másra, csak egy gyors numerára. Ha szexuális akrobatikához támad kedve, elmegy a megfelelő helyre, és fizet érte. A fiatalabb prostik azonban mind egyetlen férfit akartak, és bármit megtettek volna, hogy megkapják.

Olyan volt, mintha egy pornófilmbe keveredett volna, pedig számára már rég elmúlt a nagy kujonság időszaka, meg aztán tudta, hogy nem is élvezik. Miért élveznék? Csak eszköznek tekintették a céljaik eléréséhez.

Jó fejnek tartották, akinek ráadásul teli a pénztárcája – úgy gondolták, vele megbízhatóbb magukat egész életükre, miközben ő mindössze gyors dugásra vágyott, aztán vizlát. Talán túl sokat kért?

Figyelte, ahogy Joanie enni kezdi a sült húst és a krumplit. Milyen szépen eszik a jó öreg Joanie! Paulie észrevette, hogyan nézegetik Joanie-t a körülöttük ülő férfiak. A nő azonban nem is foglalkozott velük, és ez valami okból jólesett Paulie-nak.

Joanie elég jól néz ki, ez biztos, ezt nem tagadhatja. Ám azért jöttek, hogy üzletről beszéljenek, így azt is tették. Láttá, milyen jól érzi magát a nő, és feltűnt neki az is, ahogy a ráncok fokozatosan kisimultak az arcán. Az elmúlt néhány hétben sok mindenben ment keresztül, de szokás szerint sokkal jobban kezelte a dolgokat, mint a legtöbb ember.

Joanie nagy túlélő volt, és Paulie a szíve mélyén tudta, hogy ez így is van rendjén. Az ő életét senki más nem lett volna képes leélni. Legalábbis nem olyan jól, ahogy ő tette.

Később majd a kocsiban lefekteti. Szeretett az autó hátuljában kufircolni; kényelmetlen volt, de legalább nevetni lehetett rajta.

És azt el kell ismernie, Joanie mindig kapható egy jó kis nevetésre.

Mi mást is tehetne?

Jean Best éppen Joanie lakásának ajtaján kopogtatott, amikor Jon Jon felfelé baktatott a lépcsőn. Az apró, fekete hajú nő nyílvánvalóan nem a szomszédos lakások valamelyikében lakott.

– Segíthetek? – mosolygott rá a fiú lefegyverzően.

Jean visszamosolygott az udvarias fiatalemberre, és könnyedén odavetette:

– Ms. Brewert keresem, Joan Brewert. Jon Jon bólintott.

– Az édesanyám. Attól tartok, nincs itthon. Én is jó leszek helyette?

Agya egyik fele felfogta, hogy a nő minden bizonnal valamilyen megbízással jött, a másik fele azonban már a kezében tartott mappával volt elfoglalva. Vagy a családvédelemtől, vagy a próbaidősköztől érkezett, ehhez kétség nem fért.

Kinyitotta a kulcsra zárt ajtót, és beinvitálta a nőt. Feltételezte, hogy Jeanette nem nyitott ajtót az ismeretlennek, és most az egyszer elégedett volt húga ítélőképességével.

– Ez pusztán egy rutinlátogatás, a kishúga nemrégiben történt balesete miatt.

Jean Best tehát kijelölte a területét, és Jon Jon méltányolta ezt. Nagyon kedvesen megmondta, hogy ellenőrizni szeretné, minden rendben van-e a húgával, s azután már el is tűnik. Hangja elég megnyugtató és barátságos volt ahhoz, hogy higgyen neki.

Amint beléptek a nappaliba, mindkettejük arcáról eltűnt a mosoly. Kira álmában legurult a díványról, és most kicsavart pózban feküdt a padlón. Amikor leesett, valószínűleg magával rántotta a kis asztalon lévő tárgyakat is. A vak is láthatta, hogy ez a gyerek totálkáros.

Jean Best látta a döbbenetet a fiú arcán, és tudta, hogy maga is döbbenetesen néz. - Jeanette! - üvöltött a fiú, miközben felemelte kishúgát a földről. A kislány kinyitotta az egyik szemét, azután azonnal vissza is zárta. Nyilvánvaló volt, hogy altatót adtak neki, vagy magától szedett be valamit.

- Mi folyik itt? - kérdezte Jean Best megváltozott hangon. Jon í Jon életében először tanácsstalannak bizonyult, így nem válaszolt neki. Mindössze azt akarta megtudni, hol van a húga, Jeanette, most azonnal. Felállt, és az előtte álló nőre nézett. Jean elszánt arccal és könnyörtelen tekintettel mérte végig. Még vékony szálú barna haja is égnek állt a dühtől. Kira fölé hajolt, a pulzusát mérte és a homlokát tapogatta. A lány végigaludta a vizsgálatot.

Jon Jon végre döntésre jutott, és megkérte a nőt, hogy távozzon. Elmagyarázta, hogy a másik testvérének kellett volna itt lennie Kirával, és most ki kell derítenie, hova tűnt el Jeanette. Elképzelhető, hogy valahol őt keresi éppen, mondta, de tisztázta a szociális munkás előtt, hogy ő is csak húsz perce ment el otthonról. Tudta, hogy a nő nem hisz neki, de azt is tudta, hogy nehezen bizonyíthatná az ellenkezőjét.

A nő végül elment, de Jon Jon tisztában volt vele, hogy hamarosan visszatér, és akkor baj lesz. Nagy baj. De még nagyobb bajban találja magát Jeanette, ha sikerül elkapnia.

Először anyja mobilját csörgette meg, aztán a húgáét. Egyikük sem vette fel a telefont, ami egyáltalán nem lepte meg. Ezután felhívta Kicsi Tommyt, és megkérte, hogy jöjjön át, vigyázzon Kirára. Azután elindult Jasperhez.

Joanie és Paulie a férfi Jaguárjának hátuljában fonódtak össze, és szétröhögték az agyukat.

- Hé, Joanie, emlékszel, amikor néhány éve elmentünk az erdőbe, és a fakabátok bevilágítottak a kocsiba, te meg kikiabáltál, hogy „Nem szállok ki ebből a kocsiból, amíg ki nem fizetnek!”?

A nőből ismét kitört a nevetés.

- Milyen képet vágta! Az volt csak a látványosság!

Paulie most magához ölelte a nőt, a bőrét simogatta, érezni akarta a melegét, a simaságát. Joanie a szűrt fényben fiatalabb-nak látszott, és most Paulie újra felfedezte benne azt a lányt, aki annyi évvel ezelőtt dolgozni jött hozzá. Már akkor is volt benne

valami, habár sohasem határozta meg, mi volt ez a bizonyos valami. Mindössze annyit tudott, hogy szerette Joanie-t, szeretett vele lenni.

- Jobb, ha indulunk, kislány - mondta, de meg sem mozdult, ezért Joanie is maradt a karjaiban. Szerette a férfi simogatását, ahogy az is szerette az övét.

- Kösz, Paulie.

A férfi levigyorgott rá.

-Mit?

Joanie mosolygott.

- Hogy velem voltál az elmúlt néhány hétben. Paulie finom csókot nyomott a homlokára.

- Társak vagyunk, Joanie, vagy nem? Erre vannak a barátok.

Valójában azt mondta ezzel, hogy ne vegye túl komolyan; ezzel nemcsak testileg, lelkileg is eltávolodott tőle. Mindig így viselkedett, és Joanie már megbánta, hogy megszólalt.

Amikor Paulie elengedte, úgy tett, mintha nyújtózkodna. De mindketten tudták, mi az igazság. Joanie csendben öltözött fel; a hangulat újra megváltozott a kocsiban.

A nő nagyot sóhajtott.

Tartania kellett volna a száját, és akkor még mindig ott feküdnének csendben, és élveznék egymás társaságát. Most azonban viasszaguldottak a valóságba az ő hibájából.

Mindig a nagy, lepcsés szája volt a veszte.

Bethany már aludt, amikor Mónika hazaért. A díványra dőlt le, | és ahogy ott feküdt, nagyon fiatalnak tűnt. Mónika, aki szokatlan büntudatot érzett, úgy döntött, hogy az ágyába viszi a lányt.; Amikor felemelte, egy gyűrű és ötven font került elő a díszpárna alól, amit a lány a feje alá tett.

Erre már gorombán felébresztette Bethanyt, és meghallgatta az egész történetet. Mónikát azonban nem az érdekelte, hogy a lánya lopkodni kezdett, sokkal érdekesebbnek találta, hogy Kirát, a kis kedvencet egyedül hagyták otthon. Csodák mindig vannak.

A korábbi sértettsége még nem múlt el teljesen, ezért szinte azonnal beindította a pletykagépezetet. Joanie egyedül hagyta Kirát, azt a kislányt, akinek tanulási nehézségei vannak.

Mónika számára édes volt a bosszú.

Joanie-nak ott vannak a gyerekei, az állása, és most még az a kövér pondró is lesi minden kívánságát. Joanie-ét, egy prostiét, aki egy fokkal sem jobb, mint ő, Mónika. Mégis mindenki szereti, mindig is szerették.

Hát most Mónika repedést talált a páncélján, és ezt ki is fogja használni.

Tudtára adja az embereknek, hogy Joanie nem olyan ártatlan báránka, amilyennek mutatja magát.

Végtére is, mit képzelsz magáról ez a pizsok Joanie Brewer?

A szomorú az volt, és ezt Mónika is tudta, hogy akármit képzelsz is magáról Joanie Brewer, tízszer jobb anya, mint amilyen ő valaha is lesz, és ez sajtó a legjobban.

Mónika idősebb lánya egyáltalán nem törődött már az anyjával, és hamarosan Bethany is követi majd a példáját. Nehéz volt ez egy olyan nő számára, mint Mónika, és még nehezebbé tette azzal, hogy semmi más nem érdekelte, csak önmaga. Sajnos, ez mindig is így volt. A gyerekei felnőttek, amíg Mónika egy pohár itallal a kezében hátradőlt, és magukra hagyta őket.

Joanie boldogan indult hazafelé a Paulie-val töltött este után. Noha buta megjegyzésével kissé elrontotta a hangulatot, azért nagyon jól érezte magát. Egész testén érezte Paulie illatát, és nem volt kedve lemosni. Szeretett a férfival lenni, és bántotta, hogy hirtelen véget vetett az estének az a néhány elhibázott szó. Jobban kell vigyáznia, ha Paulie közelében akar maradni. A férfi szerette, ha úgy viselkedett, mintha csak haver lenne. Elismerten jó haver, de akkor is csak az.

Amikor belépett a lakásba, szélesen mosolygott. Paulie szólt neki, hogy másnap este korán menjen be dolgozni. Úgy gondolta, hogy Joanie jól végzi a munkáját a szalonban, ő pedig örült, hogy jól megy neki a munka. Ha a kölyköket és a saját magán-

életét el tudná intézni, igazán boldog lenne. Ám addig a munkájára összpontosít, arra, hogy holnap is be kell menni, és sikeressé kell tenni a szalont, egyszer s mindenkorra. Tulajdonképpen még várta is.

Amikor belépett a nappaliba, Jon Jon arcán látta, hogy a dolgok rosszra fordultak.

- Mi történt?

Joanie hangjában lemondás csendült. Ahogy ránézett, Jon Jon szomorúságot érzett amiatt, amit mondania kellett.

- Jeanette magára hagyta. Azt hiszem, valami tablettát adha tott Kirának, mert alig tudom felébreszteni.

Joanie alig bírta felfogni a hallottakat.

- Mit csinált Jeanette?

Jon Jon felsóhajtott, és még egyszer elmondta az egészet. -Jeanette, a mi Jeanette-ünk beadott valamit Kirának? Ismét hitetlenség csengett a hangjában, és kétségbeesés. Jon Jon részletesebben is elmesélte a történetet.

- És hol van most Jeanette? Hangja tompa volt a dühtől.

- Elment, anya.

Joanie értetlenül nézett a fiára.

- Hogy érted, hogy elment?

- Elment. Kidobtam - felelte Jon Jon nyersen, miközben unottan megvonta a vállát.

- Mit tettél? - kérdezte Joanie hitetlenkedve. Jon Jon leült mellé.

- Elment, anya, és ide nem is fog visszajönni az a kétszínű kis ringyó. Sem most, sem máskor. Mindennek van határa. Egy szociális munkás járt itt...

Látta, hogy anyja azonnal elsápadt. A fejét ingatta.

- Nem, Jon Jon, ugye, nem látták, hogy Kira egyedül van? Már csak ez hiányzott! Jon Jon elmondta, hogy a nőnek azt adta be, csak húsz percre tűnt el, egyébként mindig gondos felnőttként vigyáz a hűgára.

Megpróbálta megnyugtatni az anyját, de az igazat nem titkolhatta.

- Begyógyszerezte Kirát? A fiú bólintott.

- Úgy néz ki, anya. Találtam négy szem altatót a hálósobájában, a kis fiókban. Gyanítom, hogy a kis szarházi barátnőjétől kapta. Egy újabb hülye piccsa, akit meg kell látogatnom.

Szavaira Joanie elgondolkodott, kihez mehetett Jeanette. -Jasper?

Kérdésnek szánta ugyan, de a félelmet hallani lehetett, ahogy kiejtette a nevet.

- Ne aggódj, anya, nincs semmi baj. Ha ennyire akarja a hűgomat, megkaphatja.

Egy perc, és átviszem minden cókmojkát.

Joanie bement Kira szobájába, és elnézte legkisebb gyermekét, aki, úgy tűnt, nem fest rosszabbul, mint a legutóbbi megpróbáltatásakor. A balszerencse üldözi szegénykét. Bármit tett is Kira, abból mindenképpen balhé lett. Joanie csak remélte, hogy a gyermeket nem fogja örökké a balszerencse üldözni.

Amikor hátrasímitotta a kislány haját, és szépséges arcára nézett, elgondolkodott, miféle testvér az, aki begyógyszerez egy ilyen kicsi, sebezhető teremtet - és mindezt egy Jasper Copes-féle senkiházi kedvéért.

Joanie sok mindent megbocsátott volna az idősebb lányának, de az, hogy altatót adott Kirának, az utolsó csepp volt a pohárban. Ha ennyire akarja Jasper Copest, hát legyen. Jeanette élhet vele, és mindazzal, ami hozzá tartozik; beleértve a részeges anyját és az összes rasszista haverját. A család egyetlen rendes tagja a fiú hűga volt, Junie, akinek egy egész élet sem lesz majd elég, hogy elfeledje az anyját. De Joanie is az anyját igyekezett kiheverni egész életében, úgyhogy ezen a ponton együtt érzett a gyerekekkel. Ám Copesék mocskos lakása és az anya részegeskedése most már Jeanette gondja, és Joanie úgy érezte, soha többet nem akarja látni a lányát.

Tényleg olyan hülye ez a lány, hogy nem fogja fel, a származása mindig éket ver majd közéjük? Az apja mozlim volt, elég jóképű fickó, de egy vadállat. És ugyanaz a török vér csorgadozik Jeanette ereiben, akár tetszik neki, akár nem.

Jon Jonnak igaza van: hadd menjen, Joanie már úgyis mindent megtett, amit lehetett. Jeanette hamarosan betölti a tizenötöt, de már most is teljesen kezelhetetlen. Ha Joanie őszinte akart volna lenni, bevallotta volna, hogy mindig is az volt. Önző, arrogáns és nemtörődöm volt, és ez nem fog megváltozni. És féltékenykedett szegény kicsire is, akinek minden segítségre szüksége volt. Jeanette-et azonban egyetlen dolog foglalkoztatta: önmaga, önmaga, önmaga.

Joanie eltakarta az arcát, és úgy zokogott, ahogy még soha. Az a megmagyarázhatatlan meggyőződés lett úrrá rajta, hogy az élete fordulóponthoz érkezett. Amíg Paulie-val időzött, azt hitte, szebb napok várnak rá, de most már erről nem volt meggyőződve.

Míntha egy sötét felhő lógott volna a fejük felett. Akármilyen ostobaságnak tűnt is az efféle megérzés, ebben a pillanatban biztosabban hitt benne, mint addig bármiben.

Ha most Jeanette ott állt volna előtte, Joanie apró cafatokra szaggatta volna, így jobb is, hogy távol volt. Csak azt remélte, hogy Jasper Copes ér annyit, hogy érdemes miatta ennyi fájdalmat okozni - de volt egy olyan érzése, hogy a fiú fabatkát sem ér.

Egész éjszaka sírt, míg végül Jon Jon rákiabált, hogy hagyja már abba, de inkább nyugtalanság és félelem érződött a fiú hangjában, mint düh.

Joanie sok mindenre képes volt, ha felzaklatták. Kiabált, sikí-tozott, földhöz vágta, ami a keze ügyébe került, még sírt is. Ám ezt a mély, véget nem érő zokogást még sohasem hallotta Jon Jon, így elképzelni sem tudta, mit tehetne.

Paulie a sötét nappaliban ült, és az antik kristály likőrös üvegből kitöltött brandyt kortyolgatta. Nézelődött. A félhomályban a szoba baljósan festett. Mégis tudta, hogy sokak irigyelnék ezért

a szobáért, még akkor is, ha nem tartanak éppen kényelmesnek. Kétségtelenül nem üldögélésre és relaxálásra szolgált. Paulie sosem tudott lazítani az otthonában, mindig kívülállónak érezte itt magát. Ez maga volt az örület, hiszen mindezt végül is ő teremtetette meg a felesége és a lányai számára. Őket azonban nagyon

távol érezte magától, mellette éltek, nem vele. Ő fizetett mindenért, ők csak mosolyogtak, és alkalomadtán köszönetet mondtak. Nem tudott többet a lányairól most sem, mint amikor újszülöttek voltak. Megint vidéken voltak. Mostanában folyton vidékre jártak, de Paulie nem is bánta. Tudta, hogy törődnie kellene ezzel is, de képtelen volt rá. Sosem tudta, mit mondjon nekik, amikor éppen otthon voltak. Régen még lement utánuk a hétvégékre; most rájuk hagyta az egészséget, és csak hébe-hóba beszélt valamelyikükkel telefonon. Persze rendszerint csak azért, mert szükségük volt valamire. Általában valami lovakkal kapcsolatos dolgot akartak, vagy kirándulni készültek. Tudta, hogy a háta mögött csak úgy emlegetik: „a bankkártyánk”, ami valaha megmosolyogtatta. Most azonban már nem. Manapság túl igaznak tűnt. Joanie fura lakására gondolt, majd gondolatban végigjárta a saját otthonát a három fürdőszobával és a kerttel, amelyben egy cirkuszsátrat is fel lehetett volna állítani. Mégis sterilnek, használaton kívülinek érezte a házat. Még az anyja is megjegyezte azon ritka alkalmak egyikén, amikor beengedték, hogy a Borgia család is jobb vendéglátó lenne. És milyen igaza volt! Még ő is feszélyezve érezte magát itt, pedig ez az ő kurva lakása volt, az egészséget ő vette, ő fizette. Töltött magának még egy pohár brandyt, és felkapcsolta az egyik lámpát. A szoba most rózsásabb árnyalatra váltott, mire Paulie hirtelen úgy döntött, hogy az összes lámpát felkapcsolja a házban. Nevetve rohant körbe, és elárasztotta a lakást a fény.

- Akár bulit is tarthatnék!

Torkaszakadtából üvöltött az üres szobákban, amelyeket most először látott kivilágítva. Lámpák, csillárok, még a kerti és a kinti fényeket is bekapcsolta. Kiszaladt a kocsifeljáróra, és onnan nézte a házat. Emlékezete szerint most először nézett ki igazán hívogatóan. Amikor visszament, felhajtotta a brandyt. Köhögött egy kicsit, mert égette az ital, amíg leért a gyomrába. Elmélázott, Joanie mit gondolna a házáról. Imádná, ebben nem kételkedett. Ám azon gondolkodott, vajon mit gondolna, ha elmondaná neki, hogy tulajdonképpen jobban szeret az ő lakásában lenni a bolondos edénykollekciójával és a zajos kölykeivel, akik akármilyen kis csirkefogók voltak, azért sokban hasonlítottak az anyjukra is: nem alakoskodtak. Sajnálta, hogy olyan korán elbúcsúzott Joanie-től. A King's Crossra indult, az egyik haverja klubjába, de aztán az utolsó pillanatban meggondolta magát. Azt kívánta, bár csak itt lenne vele Joanie, hogy jót nevessenek, és a régi szép napokról beszélgessenek. Örült vágyak ezek, hiszen egyébként mindent és mindenki mást megkapott: pénzt, presztízst, ismeretséget. A legjobb asztalt adták neki az éttermekben, tisztelték a társai. Mégis szívesebben töltené az idejét egy kispályás prostival, akinek a három gyereke három különböző apától született, és néhány fontért árulta a testét bárkinek. Könnyek szűrták a szemét.

Hova jutott, ha Joanie fia többet jelent számára, mint a saját húsa és vére, ha úgy érzi, Jon Jont saját fiaként szereti, pedig neki sosem volt fia? Ha lett is volna, Paulie tudta, az a fiú is ugyanolyan közönyös volna az apja iránt, mint a lányai. Sylvia gondoskodott volna róla. Ez soha nem volt szerelem, és most, ha őszinte akart lenni önmagához, be kellett látnia, a lányai sem szeretik. Paulie felsóhajtott.

Végtére miért is szeretnék? Ahogy valaki egyszer rámutatott, ő csak egy simlis kurvapecér. Hányszor mondták már ezt rá! Túl sokszor is. Évekkel ezelőtt még nevetett rajta. Most azonban beigazolódott a régi mondás: „ki mint vet, úgy arat”, és ez fájt. Néha, mint ma este is, annyira fájt, hogy az már szinte fizikai fájdalom volt. A fotel karfájára hajtotta az arcát, és egy szót ismételtetett újra és újra: „Joanie.”

Kilencedik fejezet

- Valami történt ott múlt éjjel, én mondom neked.
Joseph fél füllel hallgatta csak a fia locsogását, és örült, hogy ez az utolsó napja itt, vagyis az utolsó alkalom, hogy végig kell hallgatnia a fiú újdonsült

barátainak, Breweréknek a családtörténetét.

Ez még mindig bántotta, mert miattuk többé már nem tehetett vagy mondhatott akármit, ami eszébe jutott. Vitriolos kirohanásai a fia ellen megritkultak, mert Jon Jon Brewer hajlamosnak mutatkozott megruházni, ha felzaklatta a babsitterüket. Joseph alig várta, hogy elkerüljön innen. A fia alig várta, hogy induljon már. Mindkettejüknek titkos tervei voltak, és mindketten tudtak a másikéről.

De fegyverszünetet kötöttek, és eddig ez jól működött.

- Szerintem Jeanette egy kis ringyó. Te is ismered a fajtaját, nem, apa? Az a lány csak bajt okoz mindig.

Joseph egyáltalán nem figyelt már Tommy fecsegésére, és csak akkor tért vissza a valóságba, amikor a fiú Kirával kapcsolatos terveit hallotta.

- Óvatos légy azzal a lánnyal... emlékszel, legutóbb is milyen bajok voltak?

A fiú hosszan bámult rá, halott tekintettel, pislogás nélkül, ami újszülöttkora óta Kicsi Tommy szokása volt. Josephet idegesítette a fia, aki olyan volt, mint valami üres edény.

Azután Tommy megmozdult, lassan az apjához sétált, és a konyhaasztal fölé hajolva az arcába nézett, úgy közölte vele:

-Nem. Te jobban emlékszel, mint én, te beszélsz róla folyton-folyvást. Kirával valami különleges van köztünk. Szeretem, igazán szeretem. De nem rossz módon. Azt a fajta szerelmet meghagyom a perverzeknek.

- Nem tudod, mi az a szerelem. Tommy elvigyorodott.

- Mit akarsz mondani? Hogy te tudod?

Apja lesütötte a szemét, és ez Tommynak is feltűnt. Joseph szeretett volna már egyszer és mindenkorra elkerülni ebből a lakásból.

Átrendeződtek itt az erőviszonyok, és most a fia lett a döntéshozó. Joseph már önmagában ettől is pocsékul érezte magát. Sok idejébe került, hogy legyőzze a feleségét, ám a fia könnyű prédának bizonyult. Most viszont úgy tűnt, előbújik a gubójá-ból, és határozott, ám utálatos személyiséggé válik.

Legfőbb ideje, hogy Joseph elköltözzön.

- Ja, és mondd meg szíved hölgyének, hogy ha már berendezkedtetek, átugrom majd látogatóba.

Ez fenyegetésként hangzott, mindkét férfi tudta. Elhallgattak, és a halálos csend csak fokozta ingerültségüket.

Heidi Marks gondosan elolvasta az előtte fekvő beszámolót. A Kira Brewer nevű gyermek alkoholmérgezés miatt került kórházba, de az ottani személyzet azt gondolta, hogy ez egyszeri csíny, nem több. Azonban az ellenőrzés során a gyermeket valószínűleg drogos állapotban, de kétségkívül egyedül találták otthon. A bátyja, akiről Heidi most már tudta, hogy telefonkönyv vastagságú aktával rendelkezik, azt állította, hogy a kislányt az idősebb húgra hagyták, akinek szintén tekintélyes méretű aktája volt, és hogy ő mindössze húsz percet volt távol. A fiú úgy vélte, az idősebb hűg, Jeanette, talán őt indult megkeresni.

Ez még elképzelhető is lett volna, de a gyermek ki volt ütve. A szociális munkás piros tollal írta a beszámolóra, hogy a gyermek „láthatólag gyógyszer hatása alatt állt, vagy talán részeg volt, esetleg mindkettő”. Az alkohol már korábban is szerepet játszott, ahogy azzal mindannyian tisztában voltak.

A két idősebb gyerek kiskorában már többször volt állami gondozásban, anyjuk miatt, aki prostituáltként kereste a kenyerét. Mégis úgy tűnt, a maga módján jó anya. Furcsa módon a legtöbb prostituált gyermeke jól öltözött, jól táplált, hiszen a nők többek között éppen ezért vágnak bele ebbe a munkába.

A két idősebb a koruknak és háttérüknek megfelelően viselkedett. Iskolakerülés, csip-csup lopások, mégis láthatóan elég felnőttesek ahhoz, hogy megéljenek a maguk világában. Jeanette Brewer nemegyszer szökött el otthonról és a gondozásból. Több nevelőotthont is megjárt az országban, de éjszaka távozott, és ha elkapták, megtagadta a visszatérést. Ugyanaz, mint a fiúnál, Jon Jonnál.

Különben is, miféle név ez?

A legfiatalabb gyermekkel azonban nem voltak ilyen problémák. Sosem volt állami gondozásban, és egészen mostanáig nem került a figyelmük központjába. Az iskola szerint a kislány nagyon jól viselkedik, bár lassú a tanulási nehézségek miatt, de jól táplált, és vigyáznak rá. Tulajdonképpen jobban táplálják és öltöztetik, mint legtöbb vele egykorú társát. Szorgalmasan próbálkozik a tanulással,

rendszeresen jár iskolába, és kedvelt, kiegyensúlyozott kislány. Az iskola erőteljesen hangsúlyozta, hogy Kira kivételesen jó helyzetben van, számíthat a családjára, gondosan vigyáznak rá. Szinte mindig elkíséri valaki az iskolába és onnan haza, az anyja törődik vele, érdeklődik a lánya előmenetele iránt.

De hát akkor mi történt?

Heidinek figyelmesen át kellett gondolnia a helyzetet, mielőtt lerohanja őket. Ha a másik két gyerek ennyi aktát megtöltött, a kicsike talán elkerülte a rendszer figyelmét? Újra és újra elolvasta mindhárom gyerek aktáit. Valami nem stimmelt, de a világ minden kincséért meg nem tudta volna mondani, mi az. Az agya folyamatosan dolgozott, mint egy finom gépezet, megpróbálta összerakni, mi az valójában, ami itt nem tetszik neki.

Ha jól értette, az anya most teljes állásba megy - ez olyan, mint a mennyei manna a prostituáltak számára, akik szinte sosem tudtak kikeveredni abból az ingoványból, amelybe a könnyen szerzett pénz húzta őket. A könnyen jött pénz könnyen megy is, ezt már sokszor bizonyítottak látta. Járt már olyan nőknél, akik több száz fontot kerestek egyetlen éjszaka, mégsem volt az otthonukban egy szelet kenyér a gyerekeknek, vagy nem tudtak rendes cipőt húzni a lábukra. Bár általában ez akkor történt, amikor az ital vagy a kábítószer már rabul ejtették őket. Sokan ilyen búfelejtőkhöz folyamodtak, hogy képesek legyenek elvégezni jól fizető munkájukat. Ördögi kör volt ez.

A férfiakigazán szerencsések; ezt mindig is így gondolta. Csak erre a szegény nőre kell nézni: három gyerek, és férj a látóhatáron sincs. Vagyis övé a kizárólagos felelősség, miközben az apák egész életükben csak egymás után ejtették teherbe a nőket, majd anélkül, hogy egy másodpercet gondoltak volna a gyerekeikre, továbbálltak a következő nőhöz. Gyakran azt sem tudták, hogy hátrahagytak valamit a fél pár zoknin vagy egy ingen kívül. Ám vágyaik végeredményeként egy élő, gondolkodó, lélegző emberke született, akinek azzal is meg kellett küzdenie, hogy az apja ismeretlen. Az élet előbb vágta pofán ezeket a gyerekeket, mint hogy először levegőt vettek volna. Heidi Marks mély szomorúságot érzett miattuk. Gyakran vett erőt rajta ez a fajta keserűség.

De hát ő választotta ezt a munkát.

Joanie végre visszament dolgozni, és ahhoz képest, mi mindennel kellett megküzdenie, igazán élvezte új munkáját. Ám az zavarta a leginkább, hogy egyáltalán nem vágyott már arra, hogy lássa Jeanette-et. Valójában nem is érdekelte már a lánya.

A lakás elcsendesedett nélküle, és a veszekedéseknek is vége szakadt. Joanie-t ámulatba ejtette, milyen vákuumot képes egy ember hagyni huszonnégy óra leforgása alatt. Ám annak ellenére, hogy senki nem mondta ki hangosan, mióta Jeanette elment, az életük sokkal jobb lett az állandó nyugtalanság nélkül.

Joanie mégis büntudatot érzett emiatt, pedig igyekezett féken tartani az érzelmeit a legnagyobb lányával kapcsolatban. Viccesnek tűnt, de most kezdte megérteni a saját anyját. Joanie maga is olyan volt régen, mint Jeanette. Tudta, hogy az egymás után érkező férfiak, akik annak idején anyja rendszertelen randizgatásainak köszönhetően átgyalogoltak fiatal életén, nem hiányoztak az ő és a gyermekei életéből sem. Egyéjszakás kalandok, alkalomszerű, egyhetes kapcsolatok, és az elkerülhetetlen fájdalom és elhagyatottság, miután elmentek - rendszerint a pénztárcájával és/vagy valamelyik háztartási géppel együtt. Kiűzte ezeket a gondolatokat a fejéből. Paulie tovább maradt, ő volt az egyetlen. Igaz, a végén ő is elhagyta, de mindig visszajött. Ez a legutóbbi eset is ezt bizonyította számára.

Az akkor volt, ez pedig most van.

Anyjával ellentétben Joanie igyekezett rendben tartani a dolgait, és ez megmutatkozott Kirán. Neki megvolt mindene, ami Joanie-nak vagy a másik két gyereknek sosem. A kicsikéjével minden rendben lesz, ezt elhatározta. Stabil tervei voltak a jövőre nézve, és azonnal elindítja őket, amint tudja. Ha eltűnik a feje fölül a Családvédelmi Szolgálat érdeklődésének sötét felhője, bérel majd egy szebb lakást valahol, egy jobb környéken.

így gondoskodik arról, hogy Kira rendes emberek közt nőjön fel, és jobb esélyei legyenek az életben. Rendes állásban dolgozó, normális életet élő emberek között fog felnőni. Jon Jon is segíteni fog. A fiú még arról is beszélt, hogy esetleg lakást vásárol valahol, és erre a gondolatra Joanie szédült a boldogságtól. Tudta, hogy a fiú meg is teszi. Az a gyerek bármit elér, amit csak akar. Még Paulie-t is lenyűgözte a fiú, és mostanában mindenhová magával vitte. Az pedig, hogy a srác nem verte meg Jaspert, önmagáért beszélt. Megtanulta fegyelmezni magát. Joanie biztos volt benne, hogy ez is Paulie hatása.

így aztán Jeanette-et leszámítva rózsásnak tűnt a kép. Ám akárhányszor eszébe jutott Joanie-nak, hogy a lány altatót adott a drága kisgyermeknek, a szíve megkeményedett.

Ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát. Hát Jeanette megvetette az ágyát. Most majd addig fekszik benne, ameddig csak tetszik. Töltse csak az élete minden percét Karén Copes társaságában. Ez bárkinek épp elég büntetés lenne.

Liz Parker éppen kilépett a lakásából, hogy munkába induljon, amikor néhány házzal arrébb észrevette a kerítésnek támaszkodó Pippy Lightot.

Felsőhajtott.

Már csak ez hiányzott, hiszen amúgy is késésben van.

A férfi lustán mosolygott felé, és ő rácsodálkozott, hogy az az ember, aki ilyen ártatlan és még a maga módján jóképű is, hogyan lehet olyan, mint egy sült bolond. Mert Pippy bolond volt. Nem gyengeelméjű, nem hobbant, hanem komolyan bolond. Valójában egymaga gonoszabb merényletekért volt felelős, mint Szaddam Húszéin és összes csatlósa együtt. Pippy nem volt nagydarab, sem fizikailag erős, de egyáltalán nem tisztelte az [emberéletet, beleértve a sajátját is. Már-már mániákusnak tűnt. Bárkit képes lett volna megölni, sőt maga is belehalt volna, ha ez kell, hogy elérje a célját.

így aztán Liz érthető okokból nyugtalanul közelített felé.

- Kérlek, Pippy...

A férfi elvigyorodott, és felemelte manikűrözött kezét. Nemrég szívott el néhány spanglit, így viszonylag nyugodt volt. A lány már ezért is hálát adott.

- Minden rendben, Liz. Tudom, hogy Martinnak dolgozol, és tényleg csak gratulálni tudok a választásodhoz.

Egyértelműen gúny bujkált a hangjában.

- Csak egy kis szívességet szeretnék, ennyivel tartozol nekem, kislány.

Liz beleegyezően bólintott, mert nem volt más választása, és ezt mindketten tudták.

A férfi megint mosolygott.

- Megkértek, hogy szórakoztassak néhány üzletembert, akik időnként a városba érkeznek.

A lány ismét bólintott, annak ellenére, hogy émelygett a balsejtelemtől, mert érezte, hogy ő lesz mindannyiuk szórakozása. Az egyik szervezett bandáról volt szó, akik igen népszerűek voltak a környéken. Így büntette Pippy, anélkül hogy hozzá kellett volna érnie akár csak egy ujjal is. Liz azzal békítgette magát, hogy a férfi vérmérsékletét figyelembe véve egész olcsón megúszta.

- Hét-tíz fickó várható, és mindent megteszel, amit kérnek. Ma este kilenckor legyél Jesmondnál, rendben?

Liz ismét csak bólintott.

A férfi magában kuncogott, amikor az arcára nézett.

Jesmond nagydarab fekete fickó volt, aki szó szerint mindennel foglalkozott. Ha az ember akart valamit, Jesmond biztosan talált rá módot, hogy megszerezze. Pippy és Jesmond rokon lelkek voltak, ha bármiféle deviáns tevékenységről volt szó. Ezért is jöttek ki olyan jól. Jesmond volt az egyetlen ember, aki igazi kapcsolatot tartott fenn Pippyvel, mert mindketten hasonlóan örültek voltak. Jesmondról azonban legalább azt el lehetett mondani, hogy tartós kapcsolatban él a barátnőjével, és két gyermeküket is imádja.

Pippy ezzel szemben senkit sem szeretett, és őt sem szerette senki. Liz tudta, hogy nem ússza meg könnyedén, ha otthagya. De ha egyszeri alkalomról van szó, akkor ezt még lenyeli. Végül is előfordult már ehhez hasonló eset korábban is. Valaha ez jutott neki az iparban. Tizenhárom évesen megszökött a nevelőotthonból, és hamar elnyelte a gyermekprostitúció nyomorúságos világa. Elsősorban azért menekült ide, mert a pénztől szabadságot remélt, és a férfiak

királynőként bántak vele. Ám egy idő után már nem voltak vele ilyen kedvesek, és a pénz is megfogyatkozott.

Azt nem árulták el neki, hogy ami vele történt, az a dolgok szokásos rendje volt. Adjatok a kisfiúknak és kislányoknak szeretetet és figyelmet, pénzt és biztos hátteret, majd amikor kezdik magukat biztonságban érezni, kezdjétek rosszul bánni velük, hadd aggódjanak a pozíciójukért, amit átvehetnek más, csinosabb fiúk és lányok. Ez itt a tökéletes recept egy nagyszabású és nagy hasznot hajtó katasztrófához.

Liz valaha azt hitte, hogy tud mindent, míg sokkal később rá kellett döbbsennie, hogy tulajdonképpen nem tud semmit. Azt leszámítva persze, hogy hogyan manipulálja a férfiakat pénzért, és hogyan használja a testét a maga hasznára. Szexuálisan nem voltak valós érzései, és érzelmileg összekeverte a szexet a szerelemmel azon kevés alkalmakkor, amikor egy férfi bármiféle normális érdeklődést mutatott iránta. Ám túlélésre játszott, így tovább csatázott, s miközben elfogadta az életét, amit elővigyázatlanul maga választott, mégis azon töprengett, vajon miért van az, hogy folytonosan a Pippy és Jesmond-féle kegyetlen alakok céltáblája. Folyamatosan csak azt mondogatta magának, hogy meg kell szoknia, el kell fogadnia.

De legalább Pippyről hamarosan múlt időben beszélhet, ezért inkább összeszorítja a fogát, és mosolyog, amíg véget nem ér ez az utolsó műsor.

Ha ettől leszáll végre róla, és nem kell újra neki dolgoznia, akkor megéri.

Tommy megmutatta Kirának a másik szobát, amit apja hálónak használt azelőtt. Új, ragyogó rózsaszín tapétát tett a falakra, és egy halványabb árnyalattal festette le a szekrényeket. Ez lesz a Barbie-szoba, jelentette be, amitől Kira örömmámorban úszott.

Tommy mindig megvette a Barbie magazint, és megtartotta az összes számot, a középen lévő poszterekkel együtt. Ezekkel díszítik majd a falakat. Megfelelő keretben, persze, nem csak úgy celluxszal felragasztva.

Kira már a lelki szemei előtt látta az egészet, és azt magyarázta Tommynak, hova tegyék a babákat és a cicomázószereiket.

Neki és Kicsi Tommynak is egy álma vált valóra ezzel.

- Hogy érzed magad, csillagom? A lány rámosolygott.

- Most már jobban, Tommy.

A férfi belenézett a kislány kék szemébe, és nem kapott levegőt! Ez a lány tényleg bámulatos! Elé tartotta a Csipkerózsika Barbie-t, és szomorúan mondta:

- Mintha tükörbe néznél.

Szorosan magához ölelte Kirát, és a kislány is átölelte.

- Mi lenne, ha leugranék, hogy hozzak magunknak ezt-azt? És amikor visszajövök, segítesz nekem megtervezni Barbie dolgozószobáját?

Kira bólogatott.

- Arra is gondoltam, ha neked is megfelel, Tommy, hogy az összes ruháját oda tehetnénk abba a szekrénybe, meg az összes kis cipőt és táskát is a hozzá illő ruha mellé rakhatnánk.

-Te olyan okos vagy, Kira! Ha akarod, elkezdheted a pakolást,! amíg én kiosonok ennivalóért, jó? A lány boldogan vigyorgott.

- Oké!

Amikor Tommy elindult, Kira már a hálószoba padlóján térdelt, és a cipősdobozok tartalmát öntötte a földre. A férfi szinte szökdécselve indult a boltba. Most, hogy az apja elment, az élete fantasztikus lett. Egyszerűen fantasztikus. Szabadon rendelkezett a saját lakásával. Nem kell többé aggódnia, hogy az imádott Barbie-kat lehugyozzák, nem kell eldugnia őket az apja elől. Kicsi Tommy szinte szédült a boldogságtól.

Baxter nyomozó a rendőrségi kantinban teázott, és Jon Jon Brewer legutóbbi kis kalandján gondolkodott. Szokás szerint semmit nem tudtak felhozni a fiú ellen, vagy legalábbis semmi konkrétumot. És most, hogy kebelbarátok lettek Martinnal, szinte érinthetetlen lett. Paulie Martin bizonyos szempontból a közösség egyik tartóoszlopának számított, mindig szerepelt a lapokban a karitatív tevékenysége kapcsán, miközben több lányt futtatott, mint Szodoma és Gomorra összes stricije együttvéve.

Ez keserőséggel töltötte el Baxtert, bár be kellett ismernie, hogy néhányszor

maga is haszonélvezője volt Martin nagylelkűségének. Mindenkinek kijutott belőle egyszer-kétszer. Ha bokszeccsre akart valaki jegyet, Martin megszerezte, tisztességes áron. Össze tudott hozni találkozókat a küzdő felekkel az öltözőben, és fotót készített velük, szívességből. Egész jó fickó ez a Martin. Ám ez nem jelenti azt, hogy kedvelniük kell, és le kell nyelni botrányos viselkedését.

De a francba Paulie Martinnal, végül is most Jon Jon Brewert akarja elkapni. Az az agyafúrt kis buzeráns olyan nevet szerzett már magának, hogy a híre az összes rendőrszere elért a folyónak ezen az oldalán.

Baxter várni fog. Vár és figyel. Carty már kikerült a kórházból, ahogy Jasper Copes is. Valami történni fog; ez az utca törvénye.

- Na, mi lesz? Azt mondtam, takarítsd ki a kabint!

A lány be volt szívva, de nem annyira, hogy ne tudja, mi folyik körülötte.

- Már kitakarítottam korábban, Joanie - mondta barátságosan, de azért a hangjából érződött a dac. Joanie sokkal tisztábban tartotta a szalont, mint Lusta Caroline, és a legtöbb lány örült ennek, ám néhányan nem engedelmeskedtek, pedig amióta bevezette az új szabályokat, sokkal kellemesebb illat terjengett a szalonban.

Joanie egyetlen vigyorral lefegyverezte az előtte álló lányt.

- Ne légy már ilyen seggfej! Csak fújd át az egészset sprayjel. Nem kérek sokat, és addig nem küldök be újabb kuncsaftot, amíg kész nem vagy. Rendben, Deirdre? A lány nagyot sóhajtott, de rábólintott.

- Jól van. De hülyeség, mert egy percen belül megint tele lesz olajjal és még az isten tudja, mivel.

Joanie vállat vont.

- És szedd össze az óvszeres papírokat is, és töröld fel a padlót, mielőtt valaki elszáll rajta, és beperelnek minket egy törött farok vagy valami hasonló miatt.

Deirdre nekigyürkőzött. Akármit mondanak is Joanie-ról, jól lehet nevetni vele. Kitakarította a kabint, Joanie pedig visszament az irodájába.

Amikor megcsörrent a telefon, azonnal felkapta. Imádta ezt a munkát, olyan volt, mintha igazi titkárnő lenne.

Jon Jon és Sippy a South Bank városrészben lévő Sült bolond nevű helyen sörözgettek. Kellemes pub volt, és garantáltan nem találkozhattak senkivel, aki ismeri őket. Elég különös párost alkottak, ahogy a kenyérkereset különböző módjainak részleteiről beszélgettek, és a szokásos üzletet intézték. Két svéd lány szeme-; zett velük, de ők próbáltak tudomást sem venni róluk, amíg az üzletet le nem tudták.

Sippy örült Jon Jon új státusának, különösen mivel ő maga is megjósolta, hogy ez fog bekövetkezni. Az emberek egyre fiatalabban jutnak nagy munkákhoz, mert a bírák által kiszabott kemény ítéletek gyorsan és hatásosan tüntetik el a játékosokat a táncparkettről. Ennek következményeképp mindkettejüknek voltak olyan barátai, akik csak egy kicsit voltak idősebbek náluk, de már ültek, és ettől ők sokkal komolyabban vették a saját bizniszüket. Sippy hatalmas emberhálózattal rendelkezett, akiken a rendőrségnek előbb át kellett jutnia, hogy egyáltalán megközelíthessék, és azt tanácsolta Jon Jonnak, hogy ő is járjon el így. Jon Jon figyelmesen hallgatta barátja és mentora minden szavát.

- Mi van ezzel a Lizzel? Jon Jon megvonta a vállát.

- Nem tudom. Nem érdekel. Sippy nem hitt neki, ez látszott rajta.

- Úgy hallottam, még mindig dolgozgat Pippynek. Vigyázz azzal a szemétlárával! Örült a srác.

Jon Jon megint rántott egyet a vállán.

- Ez egy szabad ország. Sippy felnevetett.

- Vigyázz Lizzel is! Ő olyan lány, aki nem képes a hűségre. Vannak kurvák, akik ilyenek, mások meg olyan hűségesek, hogy összetörik az ember szívét. Különösen a stricijüket. Csak légy óvatos vele. Pippy Jesmonddal üzletel, márpedig az a fickó veszélyes a nőkre, különösen a fehérékre.

Sippy csak most jött rá, mit mondott. Jon Jon anyja is prosti és fehér, de ő gyakran elfeledkezett erről. Ámbár tudta, hogy Jon Jon tőle nem veszi sértésnek a szavakat.

Jon Jon ismét csak a vállát rángatta, de most eltűlzott mozdulattal.

- Pippy kurvára nem ijeszt meg. Sippy hangosan felnevetett.

- Nem? Pedig kurvára beijedhetnél, mert engem is megrémít, ember. Elvetted, ami az övé, és ő mindent megtesz majd, hogy móresre tanítson, Paulie Martin ide vagy oda.

- Hát tegye. Szeretem a kihívásokat.

Ezen már mindketten nevettek, hiszen Sippy is tisztában volt vele, hogy minél több arcot fektet ki Jon Jon, annál nagyobb híre lesz. Az ő szakmájuk alapja a hírnév. Ez hozza az embernek a nagy pénzt és a többiek hűségét is.

Paulie a feleségével vacsorázott, s közben a nőt figyelte. Az asztal nagyszerűen nézett ki, mint mindig. Az étkezéslet kisebb vagyona került, az egyik karácsonyra kapta tőle a nő, és akkoriban úgy tűnt, megérte az árát, mert látta az örömet az arcán.

A tárgyak boldoggá tették Sylviát.

A szép tárgyak.

Ma este sült húst ettek gombával, paradicsommal és házi készítésű, vastagra vágott sült krumplival. Mellé salátát tálaltak, vajtól csöpögő kukoricával, és még háromféle zöldség: brokkoli és karfiol zsíros, tejszínes sajtmártásban, valamint zöldborsó. Egy kisebb hadseregnek elég lett volna ennyi minden. A lányok a

barátaiknál töltötték az estét, szóval az egész igazán pazarlásnak tűnt.

Az egyik tányért sokkal magasabbra púpozták a másiknál. Paulie elmosolyodott, mert tudta, hogy az a feleségéé. Egész Anglia helyett eszik a jó öreg Sylvia.

- Jutott elég mindenből, Sylv? Végül is nem halhatsz éhen, igaz?

Csak tréfált, és ezt a nő is tudta, de akkor is idegesítette. A neve Sylvia, szép név, és azon töprengett, a férfinak miért okoz mindig ekkora gondot, hogy kimondja.

- Sylviának kereszteltek, Sylviaként mentem férjhez. A nevem Sylvia.

A hangsúllyal sokkal inkább bántotta, mint a szavakkal. A gúny szinte tapinthatóvá vált. Igazán felidegesítette a férfit, de ez is volt a szándéka.

Paulie hátradőlt a székében, és a feleségét vizslatta. Miközben az lapátolta magába a vacsorát, úgy meredt rá, mintha életében először látná az asszonyt.

Sylvia petyhüdt ajka szinte rálógott a villára. Joanie sokkal finomabban étkezett, mint Sylvia. A felesége minden megjátszott kényeskedése ellenére úgy evett, mint egy állat. Sylvia hirtelen felpillantott rá, és abbahagyta az evést, a megpúpozott villa félúton a szája felé megállt.

- Most meg mi a baj?

Úgy beszélt vele, mint egy makrancos gyerekekkel.

-Jól mulatsz, Sylvia?

Paulie mindig erősebb külvárosi akcentussal beszélt, amikor Sylvia a kastély úrnőjét játszotta. Most még önmagát is megnevettette, amikor azt mondta:

- Lassíts! Bárki azt hihetné, hogy egy másodperc múlva elragadják előled az ételt.

Hosszú másodpercekig csak meredtek egymásra.

Sylvia nagyon gonoszul tudott nézni. Valaha megnevettette vele Paulie-t, régen, amikor még mindketten úgy tettek, mintha kedvelnék egymást.

A nő most visszatette a villát a tányérjára, és társalgó stílusban kérdezte tőle:

- Tényleg tudni akarod, Paul, miért rohanok az evéssel?

A férfi bólintott. Volt egy olyan érzése, hogy valami olyasmi folyik itt, amiről neki fogalma sincs. Valami titkos ok rejtőzött e mögött, akár pénzbe is le merte volna fogadni. Érezte Sylvia hangjából, gondosan megválogatott szavaiból.

A nő mély lélegzetet vett, mintha össze kellene szednie a bátorságát, mielőtt halkán azt mondaná:

- Azért rohanok az evéssel, mert akkor nem kell a kelleténél tovább ülnöm a társaságodban. Már sok éve nem élvezem a társaságodat, és ezt mindketten tudjuk, nem igaz? Rendkívül sok időt töltök a vidéki házunkban, hogy ne kelljen látnom, szagolnom téged, vagy beszélgetésbe elegyednem veled. Röviden, csak kényszerűségből töltöm veled az időt.

Győzedelmes tekintettel dőlt hátra a székében szavai hatását látva.

Paulie kis ideig csak hallgatott, aztán azt kérdezte:

- És a lányok, ők is így éreznek? A nő mosolyogva bólintott.

- Mégis mit gondolsz, Paul? Hogy tetszik nekik, hogy egy déllondoni strici az apjuk? Szerinted mi közös lehet bennük egy olyan férfival, aki nőket bocsát áruba a maga hasznára?

Hát ezt rendesen megkapta Paulie. Nem is sejtette, hogy a nő tudja, mivel keresi a pénzét - „ezzel-azzal”, mindig így mondta neki. Ám úgy látszik, Sylviának mégis megvan a magához való esze.

Nyelvével megnedvesítette az ajkát, mielőtt ismét megszólalt:

- Miért most jött ez elő? Sylvia megvonta a vállát.

- Elegem van abból, hogy úgy tegyek, mintha valódi házasságban élnénk. Ki akarok szállni.

Paulie elhallgatott, és a nő feltételezte, hogy nagyon feldúlt.

- Gondolom, kellenek a házak, és tartásdíjat is akarsz.

- Ez a legkevesebb, amit megtehetsz. Plusz a tandíjak természetesen, és a lovak fenntartása.

Paulie a fejét csóválta, miközben mérlegelt.

- Úgy vélem, ez tisztességes.

Sylvia hevesen bólogatott. Ha tudta volna, hogy ilyen kön' nyen megy, már évekkkel ezelőtt megtette volna.

- És mi van a marbellai villával, Sylv? Bocs, Sylvia. Azt is akarod?

A nő ismét bólintott.

Paulie felnevetett. A felesége kezdetben nyugodtan ült, ám most kezdett nyugtalanzkodni.

- Nem akarsz egy egészen picikét sokat, Sylv? Tudod, hányszor kellett furulyázni a lányaimnak, hogy megvehessem ezt az egészet?

Vadul ellökte magától a tányért, ami a földre esett, és apró darabokra tört.

Majd fülsiketítő csörömpöléssel követte az összes edény, mert Paulie felkapta az asztalt, és a felesége felé taszította.

Azután hozzá hajolt.

- Totál hülyének nézel?

Az asszony nem válaszolt, ezért megragadta az arcát, és kényszerítette, hogy nézzon a szemébe.

- Válaszolj, te dagadt szuka, vagy feltörlöm veled a padlót! Sylvia megrázta a fejét.

- Azt mondtam, válaszolj!

- Nem... Nem, Paul. Kérlek, hagyd abba! Lerítt róla a pánik félelem.

- Te nézel le engem? Az öreged egy kibaszott banki tisztviselő volt. Talán azt hiszed, királynő vagy? Semmi vagy, csak egy ön telt sznob! De ezentúl nem az én pénzemről leszel az, szivi. Akármit gondolsz is a csajaimról, ők legalább megdolgoznak a pénzükért. És akármilyen nagysága vagy, te is ezt fogod tenni a jövőben, mert innen úgy kiváglak, mint a taknyot!

Azzal ellökte magától, és Sylviának meg kellett kapaszkodnia az asztalba, hogy el ne essen. A férfi most úgy viselkedett, mint egy eszelős, és ő rémülten figyelte, hogy módszeresen szétveri az ebédlőt, miközben folyamatosan üvölt.

A rendőrség húsz perccel később érkezett ki. A nő a szoba egyik sarkában lapult sírva.

Igen, szeretne feljelentést tenni. Korlátozó intézkedéseket is kér, amint lehet, zokogta.

Paulie Martin csak akkor jött rá, hogy éppen a kezére játszott, amikor a nő önelégülten rávigyorgott, amint elvezették.

Tizedik fejezet

Kirát és Tommyt rózsaszín festék takarta tetőtől talpig. Ha csak egymásra néztek, hangosan felnevettek.

- Remélem, lemosható, különben az anyád élve nyúzz meg engem.

Átvizsgálták az átalakult hálószobát, és mindketten egyetértettek abban, hogy nagyszerűen néz ki. A padló és a plafon kivételével minden rózsaszínbe borult. Még az ajtó és a szegélylécek is sötét rózsaszínben pompáztak.

Tommy büszkén nézett körül. Sok-sok éve dédelgette már ezt az álmot, és most végre megvalósította. Nem gondolta volna, hogy valaha lehetősége lesz rá. És ami a legjobb, hogy van egy kis segítsége is, egy csinos, szorgalmas segítő, aki csak az övé. Erről sem hitte volna, hogy megtörténhet.

Kira a diétás kóláját szürcsölte, miközben Tommy a festés hibáitjavítgatta.

Amatőr munka volt, de ezt egyikük sem látta. Úgy érezték, ez a megfelelő szoba Barbie számára.

- Ugorj be a fürdőkádba, Kira, amíg készítek valami ennivalót. A lány vidáman futott ki a szobából. Miközben Tommy a víz csobogását hallgatta, újra és újra elborította a boldogság.

Kira az ő fürdőszobájában fürdik.

Most már része volt az életének, bár néha aggódott, hogy történik valami, ami miatt elveszítheti a kislányt. De semmi nem fog történni, ő majd gondoskodik róla.

Amióta az apja elköltözött Dellához, Tommy élete olyan lett, amilyennek mindig is szeretne volna: teli emberekkel, barátokkal.

És természetesen a kis Kira volt a legfontosabb közöttük.

Amikor a lány éneklését és pancsolását hallgatta, olyan derű szállta meg, amelyet nem érzett anyja halála óta. Bedörömbölt a fürdő ajtaján, és bekiáltott:

- Ne felejtsd el jól lesikálni magad!

Kira visszakiáltott, és hangjában ugyanazt a boldogságot hallotta, mint a sajátjában.

Paulie gyilkos kedvében volt, és Joanie ezt azonnal észre is vette. Senki nem tudott a kedvére tenni. Már neki is kezdett elege lenni belőle, ami önmagáért beszélt, hiszen évek óta elviselte a férfit.

- Nem lehetne, hogy csak egy kicsit próbáljátok tisztábban tartani ezt a kurva szalont? Úgy bűzlik, mint egy ribanc retikülje, a francba.

A lányok előbb rábámultak, azután egymásra tekingettek.

Mind meg voltak zavarodva. A szalon még soha nem ragyogott így a tisztaságtól. Tudta ezt a férfi is, ezzel mind tisztában voltak. Joanie-t elnevezték Madame Domestosnak, és igazán tetszett neki ez a név. Jobb volt tőle a hangulat, és emellett bizonyította a lányoknak, hogy még mindig van humorérzéke.

- Idejőnnél, és megnéznéd ezt, Paulie?

Joanie csak bajosan tudta fegyelmezni a hangját. A férfi követte az irodába, arca sötét volt a dühtől, morgását és átkozódását mindenki hallhatta.

Joanie becsapta az ajtót, azután halkan érdeklődött:

- Ki a franc húzott fel ennyire?

Paulie tudta, hogy ez jogos kérdés; a lelke mélyén azt is elismerte, hogy igazságtalanul viselkedik. De úgy érezte, menten szétrobban a dühtől.

- Ne merészelj faggatni engem a saját házamban! Figyelmeztetés volt a hangjában, ennyit még az ajtó előtt

összegyűlt lányok is hallottak.

Ám Joanie ezt egyáltalán nem hallotta. Mégis mit gondol magáról a férfi? Nem volt kedve elviselni a pózolását, és azt is be

akarta bizonyítani a hallgatózó lányoknak, hogy a végsőki ki tud tartani.

- Ott faggatlak, ahol kedvem tartja, haver! Becsörtetsz ide, úgy viselkedsz, mint valami idióta, és üvöltözöl a lányaimmal...

- Kinek a lányai? Kinek a kurva lányai, Joanie Brewer... Most már igazán zabos

volt, a szeme is kidülledt mérgében. Joanie hosszú másodpercekig meredt rá, mielőtt visszaüvöltötte:

- Én vezetem ezt a rohadt szalont, nem te. Ha alá akarod ásni itt a hatalmam, akkor feldughatod magadnak az állásodat.

- Tessék?

Teljesen meghökkent ezekre a szavakra.

- Jól hallottad. Nem fogom ezt hallgatni, valahányszor bal lábbal kelsz fel. Nem vagyok senkinek a pofozógépe, különösen nem a tiéd.

Paulie a szíve mélyén tudta, hogy a nő igazat beszél, de azt is tudta, hogy odakinn mindenki arra vár, hogyan vág vissza neki. Ha most meghátrál, át fognak gyalogolni rajta.

- Tégy, amit akarsz! Joanie felnevetett.

- Hát persze, Paulie. Azt fogom tenni, ne aggódj. A válasza még inkább felpaprikázta a férfit.

- Most hova mész, Joanie? Vissza az utcára?

Ismét egy igazságtalan kérdés, maga is tudta. Joanie a könnyeivel küzdött, miközben azt üvöltötte:

- Ha úgy is lesz, haver, nem neked fogok dolgozni, így legalább valami jó is

lesz benne!

Elrohant mellette, és felkapta a kezitáskáját. Paulie megragadta a karját. Hogy csúszhatott ez ki ennyire a kezéből? Megőrült? Csak nem Joanie-n veri le az egészset?

- Ne haragudj, Joanie. Esküszöm, nagyon sajnálom.

A nő belenézett a kék szempárba, de most először nem hatotta meg.

- Mi a baj, Paulie? Mi történt?

Ismét felülkerekedett rajta természetes kedvessége. Őszintén szeretne volna tudni, mi kínozza a férfit.

- Sylvia kidobott.

Joanie elmosolyodott. Mindez egy házastársi vita miatt? Igazán nevetséges, ennyit talán még a férfi is megérthetne.

- Csak ennyi, Paulie? Nem tart sokáig. Hiszen már mióta együtt vagytok.

A férfi csak a fejét rázta.

- Bíróügyi végzéssel tetetett ki, meg minden.

Joanie le volt nyugözve. Most már igazán nem tudta, mit mondjon. Végzés? Mi a fene jutott Sylvia Martin eszébe?

- Szóval veszekedtetek?

Paulie gúnyos hangon csattant fel.

- Nem, dehogy, éppen ölelgettük egymást, én és Sylv. Naná, hogy agyament módon veszekedtünk - ismét felemelte a hangját. Néha olyan gyerekesen viselkedett, hogy Joanie úgy érezte, Jeanette-tel beszél. Hasonló viták robbantak ki közöttük is, amikor nem tudta megértetni magát a lányával.

- Ha nem tudsz lehiggadni, menj haza, amíg nem tudsz normálisan beszélni az emberekkel. Tehát, miről volt szó?

Paulie az irodai fotelba süllyedt.

- Válni akar, mindent akar, és azt akarja, hogy úgy táncoljak, ahogy ő fütyül.

Joanie mindkettejüknek töltött egy italt. Azután az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és a köré gyűlt lányokra nézett, mintha elképzelése sem lenne, miért ácsorognak ott.

- Ti akartok valamit? Azonnal eltűntek mind.

Mielőtt becsukta volna az ajtót, még rájuk kacsintott.

- Kösz, Joanie. Te mindenre gondolsz, igaz?

A nő elmosolyodott, sajnálta, hogy ennyire letörtnek látja a férfit.

- És mi van a gyerekeiddel? Paulie csak megvonta a vállát.

- Mi van velük? Inkább az ő lányai, mint az enyéme. Erről gondoskodott.

Nagyot kortyolt az italából.

- Igazán sajnálom, Paulie. Sejtetted, hogy ez bekövetkezik? A férfi megrázta a fejét.

- Dehogy sejtettem. Ha sejtettem volna, felkészültem volna rá. Joanie még sosem látta ilyen állapotban, és kissé féltékenyen gondolt arra a nőre, aki ilyen érzelmeket tudott kiprovokálni belőle.

- Ez a végzés... nem agyabugyáltad el, ugye?

Megint megrázta a fejét, de nem tudott a nő szemébe nézni, ami sokat elárult Joanie-nak.

- Hol alszol?

- Múlt éjjel egy ismerősnél aludtam.

Joanie tudta, hogy ez egy nőt jelent, és zavarta, hogy nem hozzá ment a férfi. De hát miért is kellene hozzá mennie?

- Tudod, hogy hozzánk is jöhettél volna. Paulie már újra magas lóról beszélt vele.

- Az igazán jól mutatna váláskor, ha rájönne, hogy nálad voltam, te meg...

Nem fejezte be a mondatot, hát befejezte helyette Joanie.

- Kurva vagyok? Undokul felnevetett.

- Hát, mire a védőügyvédek befejezik az áskálódást az üzleti ügyeid körül, szerintem ez egy tízes skálán igazán alacsonyan fog mutatni, nem gondolod?

Látta, hogy Paulie arca elfehéredik, és rájött, hogy ez eddig eszébe sem jutott a férfinak. Most kezdte átlátni, mi is folyik körülötte. Ha Sylviának ügyvédje lesz, és elkezd az üzletei körül szaglászni... érezte, hogy ismét előnti a méreg.

Az az aljas ringyó!

A bankszámláira és az offshore bankokban elhelyezett pénzeire gondolt, amelyekkel hivatalosan nem tud elszámolni. Még az alvilági üzletei is csak arra szolgáltak, hogy leplezze velük a még

kevésbé legális tevékenységeit, amelyek a kábítószer-terjesztéstől az uzsorakölcsönökig terjedtek. Nemigen akadt olyan szelete a biznisznek, amelyben ne lett volna érdekeltsége, és Sylvia most mindent tönkretehet, ha úgy akarja.

- Jaj, Joanie, mi a fenéhez kezdjek most? A nő rántott egyet a vállán.

- Végül is erre vannak az ügyvédek, nem? Hogy tanácsot adjanak. Szóval szerezz egyet. Lássuk, hogy állsz.

Paulie bólintott.

Joanie töltött neki még egy italt, majd finoman a vállára tette a kezét, miközben ivott. Végül a férfi is megfogta a kezét, és rá-mosolygott.

- Az okos kis Joanie, igaz?

- Ez csak pénzkérdés, és neked tömérdek pénzed van. Ajánlj neki tartásdíjat vagy hogy hívják, és tedd magad túl az egészen.

Paulie bólogatott, de Joanie tudta, nehezen adja ki a pénzt, amiről úgy gondolja, hogy jog szerint az övé. Megdolgozott azért a pénzért.

- Olcsóbb lenne egyszerűen ráküldeni valakit, hogy nyírja ki! Joanie nem volt biztos benne, vajon most tréfál-e. Remélte, hogy igen.

Amikor kiment az irodából, eszébe jutott, hogy a nők feltehetően végighallgatták a beszélgetést, miután az ajtó becsukódott. Mindig is kedvelték őt, de most, hogy így beszélt Paulie Martinnal és megúsza, már csodálták is.

Lorna Bright a kisiskolás barátnőivel üldögélt, és a hőstetteiről szóló történetekkel szórakoztatta őket. A lánya, Laeticia szokás szerint nem ment iskolába, és kijöttek hozzájuk az Iskolaszéktől. Most éppen azt mesélte a tizenéves lányoknak, hogy mit mondott nekik. Ez leginkább káromkodásokból állt. A gyerekek megbotránkoztak, de ugyanakkor izgatottak is voltak, és azt kívánták, bár mind Lornánál lakhatnának, nem otthon, ahol nem szabad dohányozni, káromkodni és drogozni.

Lornánál mindenki azt tette, amihez kedve támadt.

A ház koszos volt ugyan, és a belépőt már az ajtóban megcsapta a felhalmozott edények, macskahűgy, mosatlan ruhák és testek savanykás szaga. A függönyöket sosem húzták el, a nappaliban állandó sötétség honolt, csak a villódzó tévé világított, amelyet még akkor sem kapcsoltak ki, ha harsogott a zene, ami nagyjából napi tizenöt órát jelentett.

Lorna éppen belelendült a mesélésbe, amikor a bejárati ajtón dörömbölni kezdtek. Szélesre tárta az ajtót, mert még több ifjú barátját várta. Előrehaladott állapotban lévő terhes volt, nagy pocakja kilógott a kis top és a csípőfarmer közül. Koszos lábát műanyag papucsba bújtatta, és a sminket olyan ötletszerűen kente fel, hogy állandóan csodálkozó arckifejezéssel tekintett a világba. Az embereknek leginkább a karján lévő tűnyomok tűntek fel, meg a kilógó pocakja, amelyet úgy hordott, mintha valami divatos kiegészítő lett volna.

A széles mosoly azonnal eltűnt az arcáról, amikor meglátta Jon Jon Brewert.

- Minden rendben, Lorna.

Úgy sétált be a bérlakásba, mintha az övé lett volna. Fintorgásából a lány tudhatta, mit gondol a környezetről, és Lorna életében először zavarban érezte magát. Szeretett volna olyan valakivel járni, mint Jon Jon. Minden értelemben könnyű életet biztosítana neki.

A konyhában azonban a kislányok ijedtnek és izgatottnak látszottak. Bethany, aki az asztalon ült, rémülten nézett. Az az ötven font és a gyűrű még mindig sokat járt az eszében.

- Tűnés! - szólt oda a fiú halk, de ellentmondást nem tűrő hangon. Egyiküknek sem kellett kétszer mondani, de sokáig tartott, míg összeszedelőzködtek.

- Azt mondtam, tűnjetek innen a picsába!

Lorna tágra nyílt szemmel figyelte a kivonulást. Amikor egyedül maradtak, Jon Jon a kislányára nézett és rámosolygott.

- Menj, tévézz egy kicsit, de csukd be az ajtót, jó?

A gyerek bólintott, nem tudta, nem is foglalkozott vele, mi folyik körülötte.

Amikor Jon Jon meglátta a pálcikára emlékeztető vékony kis karokat, érezte, hogy elborítja a méreg. A kislány bőrén kékes zúzódások voltak, nyilvánvalóan ujjnyomok, és üres tekintettel nézett maga elé. Koszos volt, a pizsamáját valószínűleg már napok óta nem váltotta.

Amikor a kicsi átment a másik szobába, Lorna megpróbált mosolyogni, és így szólt:

-Mi újság, Jon Jon?

A korábbi bátorsága már elszállt. Jon Jon hosszan meredt rá, mert tudta, hogy azzal zavarba hozza. Végül, Lorna számára úgy tűnt, hosszú órák után, a férfi halkan azt kérdezte:

- Te adtál altatót a húgomnak, Jeanette-nek?

Lorna nem válaszolt, de most már legalább tudta a látogatás okát. Jon Jon szinte látta, hogy forognak a fejében a kerekek, miközben megpróbálta kitalálni, hogyan kerüljön ki a kínos helyzetből. Azután a fiú nagy levegőt vett, és megismételte:

- Ez az utolsó lehetőség, mielőtt kiverem belőled azt a gyereket. Utoljára kérdezem: te adtál a húgomnak, Jeanette-nek altatót?

Nem állt szándékában valóra váltani ezt a fenyegetést, de ezt a nőnek nem kell tudnia. Lorna bólintott.

- Tudtad, hogy mire kell? Jól vigyázz, mit mondasz, mert tudom az igazságot.

A lány megint bólintott, a félelmét már szinte tapintani lehetett. Jon Jon elindult felé, mire Lorna felugrott. Jon Jon elnevette magát.

- Nem árt neki, Jon Jon. Esküszöm! Én is használok ezt a gyógyszert.

A fiú a padlóra köpött megvetése jeléül, de azért is, mert már a szájában érezte a lakásban uralkodó letaglózó szagot. Felemelte a kezét, hogy elhúzza szeme elől a rasztatincseket, mire Lorna ijedten bukott hátra, azt hitte, meg fogja támadni.

- Ne aggódj, most nem teszek semmit, Lorna. De ha megtudom, hogymég egyszer gyerekek jönnek hozzád, és a hülyeségeiddel eteted őket, visszajövök.

Megértettél?

A lány újra csak bólintott, arcából kifutott minden szín.

- Ha meglátsz bárkit a családomból, fuss, amerre látsz. Érted? Fuss! Ha még egyszer gondot okozol nekem, lesz egy kis elren-deznivalónk, miután a kicsikét a világba pottyantottad, világos?

Újabb bólintás.

Jon Jon ekkor magára hagyta a lányt. A célját elérte. Lorna kétszer is meggondolja majd, mikor rizsázzon megint a kölykök-nek.

Mégis zavarta valami. Ha valakitől el kellene venni a gyereket, az Lorna. Mégis megkap minden segítséget, ami csak létezik, mert a heroinfüggőknek mindig segítenek.

Ez valahogy nincs rendben.

Szegény anyja eget-földet megmozgatott, hogy ruházza és etesse őket, és ez egyetlen szociális munkást sem érdekelt. Mindent megkaptak, amire gyermekként szükségük volt: szeretetet, meleget és bőséges ételmet. Mégis, mivel Joanie az utcán dolgozott, az aljanépnél is hitványabbnak számított. Jon Jon a saját bőrén tapasztalhatta, hogy mindez mennyire helytelen.

Jeanette hallotta, mi történt Lornával, és azonnal leizzadt. Jasper is úgy vélte, hogy Jon Jonnak ezúttal igaza van, ami szintén dühítette Jeanette-et. Azt szerette volna, hogy Jasper ugyanúgy gyűlölje a testvérét, mint ő. Végül is a bátyja kidobta őt az otthonából!

Ennek eredményeképp együtt kellett laknia Jasper anyjával, akinek a vacsoráról az volt az elképzelése, hogy kinyit egy konzervet vagy elmegy a gyorsbüfébe. Nemrég eladta a mosógépet némi készpénzért, és nem találta a vasalót a mosatlan ruhák kupaca alatt. Jeanette eddig nem tudta értékelni Joanie tisztaságmániáját és háziasságát, de most anyja lepattant, ám szeretetteljes otthona valóságos palotának tűnt Copesék lakásához képest.

Annak, hogy Jon Jon megfenyegette Lornát, kellemetlen következményei lesznek. Jeanette-nek nem ad majd senki semmit, mert számíthat rá, hogy Jon Jon azonnal ráveti magát miatta, így aztán a fiú korlátok közé szorította szinte minden lehetséges tevékenységét, és Jeanette ismerte annyira a bátyját, hogy tudja, ezzel ő is tisztában van. Jon Jon megfélemlített mindenkit, aki kapcsolatban állt valami módon a húgával.

Jasper feleolyan izgató sem volt már, hogy folytonosan látta, és már azért is egyre kevésbé érzett bűntudatot, amit a bátyja tett vele. Jeanette úgy érezte, túl fiatal ahhoz, hogy itt ragadjon, ez egyszerűen nem igazságos! Akármennyire szerette is a bátyját, emiatt utálta.

És mindennek a tetejébe nagyon hiányzott neki a családja. Az anyja bolondos jelenetei, Jon Jon kemény regulái. Még Kira, bukása okozója is hiányzott neki. És az egészben az volt a legrosszabb, hogy mindezt magának köszönhetette.

Bethany látta, amikor Kira a boltba ment, és utánasietett, hogy elkapja. Miközben a járdaszegélyen várakoztak, hogy átmehessenek az Al 3-as úton, beszélgettek. Nyugodt nap volt. A kipufogógázok szaga terjengett, és a levegőben lévő porszemek láthatóvá váltak, ahogy az autók tovasuhantak a forgalmas szombat délutánon.

Kira nagyon jól tudta, hogy Bethanynek nem volna szabad beszélgetnie vele, de neki nem tiltotta meg az anyja, hogy szóba álljon a barátnőjével. Joanie sosem vonta volna be a lányát a saját civakodásaiba. Pusztán csak annyit kért, hogy Kira ne kerüljön többé kellemetlen helyzetbe Bethanyval; ezek voltak anyja pontos szavai. Ami azt jelentette, hogy legyen kedves és barátságos, de ne merészeljen még egyszer részt venni Bethany idétlen ötleteinek megvalósításában. Ám ezen a napos szombati napon annyira megörült a barátnőjének, hogy anyja szavairól meg is feledkezett. Kart karba öltve járták a boltokat, nem is figyeltek a forgalom zajára és mocskára, miközben gyalogoltak, beszélgettek, nevetgéltek.

Bethany a legjobb modorát vette elő, tudta, jól kell viselkednie. Megosztották egymással a titkaikat. Bethanyt különösen az érdekelte, hogy Tommy aznap délután találkozik apja barátnőjével.

Bethany idősebb volt a barátnőjénél, és néhány csípős megjegyzése gondolkodóba ejtette Kirát. Bethany persze az anyját majmolta, de ezt Kira nem tudta.

- Tommy tényleg kedves.

Bethany féltékeny volt rá, így rögtön visszavágott:

- Az anyám azt mondja, hogy pedofil, és a világ minden kincséért sem hagyna vele egyedül.

Mindkét lány tudta, hogy ez nem igaz. Bethany anyja nem is bajlódott babysitterekkel. Ez nemegyszer gerjesztett vitát Joanie és Mónika között.

- Én kedvelem, és az anyám is.

Bethany tudta, milyen hűséges Kira, elégszer kiállt már a barátja mellett. Aznap mégis úrrá lett rajta a féltékenység.

- Pedofil. Anyám azt mondja, már ült miatta.

Lehet, hogy az anyja ezt mondta, de mindketten tudták, csak a méreg beszélt belőle. Nem volt benne semmi igazság, amennyire ők meg tudták ítélni.

Kira kirántotta a kezét Bethanyéból, és rákiáltott:

- Nem pedofil!

- De az!

Bethany hajthatatlan volt.

- Nézd már meg, Kira, olyan furcsa!

- Nem igaz. Csak kövér, ennyi az egész.

- Kövér tetű!

Bethanyt a sírás kerülgette. Az volt a szándéka, hogy kibékül Kirával, és lám, mi történt.

Kira is mérges volt, amit ritkán lehetett tapasztalni nála, most mégis elég hangosan beszélt ahhoz, hogy a járókelők meghallják:

- A te anyád azért hagy egyedül téged, mert füttyöl rád! Az én anyukám meg mindig ezt mondja. Meg azt, hogy gyalázat, ahogy veled bánik, és te is tudod, hogy ez igaz.

Bethany nagyon is jól tudta, hogy Joanie számtalanszor vitázott az anyjával amiatt, ahogy Mónika a lányaival viselkedett, de helytelenül értelmezett lojalitása újabb ellenkezésre késztette.

- De legalább nem hagy egy hülye gyerekmolesztálóra, mint a tied.

Joanie egy szomszédja ment el mellettük éppen, és ezekre a szavakra felhúzta a szemöldökét.

- Nem gyerek... akármilyen - Kira még kimondani sem tudta ezt a szót, így inkább tovább kiabált: - Csak kövér! Mint az anyád is!

Bethany ezt már nem tűrhette. Pofon vágta Kirát. Azután mindketten sírni kezdtek, de a baj már megtörtént.

- Ne haragudj, Kira, annyira sajnálom...

Kira elrohant, és Bethany zokogva futott utána.

- Nos, mit gondolsz, Joanie?

Verna Obadiah, egy nigériai férfi nyugat-indiai felesége léleg-zet-visszafojtva várta, mit válaszol Joanie.

Ő megfordított még egy kártyát.

- Az akasztott ember! Meg fog halni, Joanie? Joanie elvigyorodott.

- Dehogy, te bolond tyúk! Ez sok mindent jelenthet. Azt viszont már most megmondhatom, hogy nem fogja elhagyni a feleségét miattad.

Verna barátja egy megdöbbenően kék szemű, vörös hajú, Roger nevű buszsofőr volt. A nő férjének fogalma sem volt róla, hogy találkozgatnak, és még egy világos bőrű gyermek érkezése sem ébresztette rá, hogy valami folyik körülötte. Verna azonban reménykedett, márpedig - ahogy Joanie mindig is állította - a hozzá hasonló embereknek legtöbbször csak a remény marad.

- A férjecskéd rájön, hogy miben sántikálsz, és te leszel az akasztott ember. Verna felnevetett.

- Ha eltűnnék, észre sem venné. Hacsak a hűtőhöz nem lép, és nem talál benne sört.

Joanie vele nevetett.

- Mit akarsz tenni, Verna?

Jogos kérdés volt, ezért Verna őszintén válaszolt. Joanie nagyszerű tanácsokat adott. Ezt mindenki tudta.

- El akarok válni a férjemtől, és remélem, hogy a pasim segít majd ebben.

Joanie a fejét csóválta, azután felállt, hogy feltegye a teáskannát.

- A férjed előbb megöl téged, Verna, azután megöli Rogert is. A nő szomorúan mosolygott.

- Tudom. Roger igyekszik megszabadulni tőlem. Azt hiszem, a felesége kiszimatolhatta, mi folyik itt.

Kinyújtózott, és hangosan ásított egyet.

- Csak annyit mondj, hogy végül elsimulnak-e a dolgok. Joanie cukrot kanalizott a csészékbe, majd unottan azt felelte:

- A dolgok végül mindig elsimulnak. Nem kell ahhoz kártya, hogy ezt tudd, Verna. Előbb-utóbb túl leszel rajta.

Ezt már számtalan nőnek mondta az évek folyamán, az utcai társaitól kezdve az olyan rangos látogatókig, mint például a Nagy John felesége, Kathy McClellan, aki rendszeresen járt hozzá, amikor a férjét leültették. Nagy John már kiszabadult, és minden szoknyának a nyomába eredt, de Kathy még mindig odavolt Joanie-ért, amiért azzal biztatta, majd elsimulnak a dolgok.

Mások erősnek látták Joanie-t. Joanie pedig azt kívánta, bárcsak ő is erősnek érezné magát.

Dellát meglepte Joseph fia. Igen, valóban óriási, de nagyon jó modorú és segítőkész. A nő igazán csodálkozott. Megkedvelte a fiút, aki megdicsérte az otthonát, a bútorait és a főztjét. Megcsodálta a családi fényképeket, és csak kis adagokat evett, miközben szemmel láthatóan ízlett neki minden.

Most éppen az egyik szomszéd kislánya mellett betöltött gyermekfelügyelői munkájáról mesélt. Della ismerte Joanie-t, és kedvelte is, már amennyire kedvelni tudott valakit. Joanie Brewernak jó híre volt a környéken, a gyermekei nem mentek tönkre, vigyázott rájuk, bármi történt is. Ha Joanie jónak látta, hogy Tommyra bízta a gyermekét - márpedig ő példás anya, ahhoz kétség sem férhet -, akkor Della kénytelen volt ugyanígy tekinteni a fiúra.

Mindemellett folyamatosan érezte Joseph idegességét. Alig beszélt, de a fia nem törődött ezzel, kitöltötte a csendet könnyed csevegéssel, sőt meg is nevetette Dellát. Amikor végül felállt, hogy mennie kell, a nő csalódottnak tűnt.

- Biztosan nem kérsz még egy csésze teát? Tommy rámosolygott.

- Nem, tényleg. Vissza kell mennem. A munkám miatt. Tudja, hogy van ez.

Della mosolygott és bólintott.

- Köszönöm ezt a csodálatos délutánt. Most már értem, miért akart az apám idejönni. Valóban bájos ez a ház, és ön a legkedvesebb háziasszony!

Della arca ragyogott, amikor a fiú lesétált a kis kerti ösvényen. Könyökével finoman megbökte Josephet, aki kedvetlenül integetett, miközben egyetlen gyermeke az úton kacsázott.

- Milyen kedves fiú, Joseph!

A férfi bólintott, de Dellának feltűnt, hogy nem válaszolt. A férfiak néha nagyon furcsák.

Sötétedett már, amikor Tommy hazafelé indult. Tulajdonképpen jól érezte magát a vendégségben, de bevallotta magának, hogy apja zavarát még annál is jobban élvezte.

Milyen volt az arca, amikor Tommy lelkesedni kezdett, hogy milyen helyesek Della unokái! Már ezért érdemes volt elmenni.

Isten nem ver bottal.

Tommy igazán elemében volt.

Miközben hazafelé sétált, az előtte álló estén gondolkodott. Ma este bekeretezik a poszttereket. Kira csillámot is szeretett volna kenni a keretre, hogy még káprázatosabb legyen az egész. Tommy aznap vásárolt csillámos ragasztót, és tudta, a lány odáig lesz érte.

Később aztán majd átmennek Kiráék lakásába, ahol lefekteti és megölelgeti, miközben esti mesét mond neki. Tommy számára az volt az este fénypontja, amikor a kislány apró teste hozzásimult, míg ő történeteket suttogott a fülébe.

Tizenegyedik fejezet

Jon Jon szokás szerint a szalonokból gyűjtötte be a pénzt. Jó hangulatban volt; az élet napról napra szebb lett. Már csak Jeanette-et kell elintéznie, és akkor minden a helyén lesz.

Belépett a barkingi új szalonba. Bent csend és nyugalom fogadta. Rámosolygott a lányokra, és egyenesen az iroda felé indult.

Az ötvenéves, vörös hajú prostituált, Ginger Carvey széles mosollyal fogadta.

Fekete fogai, amelyek minden alkalommal kivillantak, ahányszor kinyitotta a száját, sokat rontottak amúgy jó külsején, Jon Jon még a látványra is összerándult.

- Ahányszor látlak, mindig egyre jobban nézel ki, te fiú. Jon Jon felnevetett.

- Kár, hogy én ezt nem mondhatom el, Ginger. A nő ismét vigyorgott.

- Szentelen kis strici!

Töltött neki egy italt, amit a fiú gyorsan lehúzott, majd felkapta a pénzt, és már ment is. Minden lány mosolygott rá. Amióta elterjedt a hír, hogy egy kurvával jár, az összes prosti abban reménykedett, hogy ő lehet a következő. Bármire készek voltak, csak hogy könnyebb legyen az élet.

Meg aztán Jon Jon Brewer jóképű volt, és idősebbnek látszott a koránál.

Visszakacsintott rájuk, amikor kilépett az épületből. Ekkor hallotta meg a kiabálást.

Visszarohant, és a hangok forrását kereste. Az egyik fülkében egy nő guggolt, aki fölé hatalmas férfi hajolt, és a hajánál fog-

va rángatta. A nő majdnem meztelen volt, a férfin sem volt sem nadrág, sem alsónemű. Nagydarab, lógó hasú, szőrös lábú vénember volt.

Jon Jon a hajánál fogva elkapta a férfit, és a földre kényszerítette. Erre a fickó eleresztette a nőt, és átkozódni, üvöltözni kezdett.

- Mi a francokat művelsz, ember? Miért ütöd azt a lányt? - harsogta Jon Jon.

A férfi most térdre kényszerült, amit kényelmetlennek talált.

- Engedj el, te kis buzi!

Jon Jon gyomron rúgta, aztán elengedte a haját. Mire a férfi lábra evickélt, Jon Jon már kézbe vette a Stanley kést. Nem kockáztatott.

- Mi a problémád, te pofátlan vén barom?

A lány már kimenekült a kabinból, és a többi prosti vette körül.

- Tartozik nekem. Mondd csak el, te rusnya kurva. Gyerünk, mondd el neki.

A lány zokogott, és Jon Jon pillanatnyi sajnálatot érzett iránta.

- Nem, nagyfiú. Te mondd el nekem.

- Pénzzel tartozik nekem. Egy adósságbehajtónak dolgozom, és ő így dolgozza le a kölcsöneit.

- Többé már nem - szólt közbe Ginger. - Minek csinálsz ekkora ügyet abból a vacak kétszáz fontból? Már vagy tízszeresen visszafizette neked. Húzd el a beled, egyszer és mindenkorra!

Jon Jon felkapta a férfi nadrágját, és odadobta neki.

- Öltözz, és kopj le! A tartozás rendezve.

- Na ne már!

Jon Jon fenyegetően indult el felé.

- Azt akarod, hogy megvitassuk a dolgot? Mi ketten?

Volt valami Jon Jon hangjában, ami mindenkit figyelmeztetett a veszélyre. A szeme résnyire szűkült, szája zord vonallá egyenesedett. Szilárdan állt a lábán. Jon Jon készen állt a balhéra. Komoly balhéra.

A nagydarab férfi azonban nem készült fel semmire, ez látszott rajta. Gyáva volt, ez abból is kitűnt, hogy a lánnyal kötekedett. Felhúzta a nadrágját, de ahogy kifelé indult, arcon köpte a lányt.

Jon Jon teljes erővel ugrott neki. A kés felhasította a férfi fejbőrét, és amikor odakapott, a penge átsusszant az ujjai között. Jon Jon addig rugdosta és püfölte, amíg mozdulatlanul el nem terült. Végül az épület hátsó bejáratához vonszolta, és az üzletsor mögötti parkolóban hagyta.

Ezután belülről bezárta az ajtót, majd megmosta a kezét és a kés pengéjét.

- Ha visszajön, hívj, rendben? - szólt Gingerhez. A nő bólintott.

- Rendes srác vagy, Jon Jon.

- Kinek dolgozik? -Jesmondnak.

Jon Jon kacagni kezdett.

- Akkor számíthatok a hívására, ugye? Ginger is felnevetett.

- Nem is izgatod magad rajta?

Jon Jon a fiatalok arroganciájával rántott egyet a vállán.

- Pedig jobb lenne, ha zavarنا. Nehéz eset. Jon Jon rákacsintott.

-Jaj, Ginger, hiszen én is az vagyok.

Kilépett az épületből, és beszállt Earl mellé a kocsiba.

- A telefonod úgy csengett, mint a templomi nagyharang - fogadta Earl, amint elhelyezkedett mellette.

- Miért nem vetted fel? Earl vállat vont.

- Azt írta ki, hogy Anya. Vagyis nem munka.

Amikor elindultak, egy rendőrautó hajtott el mellettük, és Earl a lámpánál elévágott. Csak nevetett, amikor a zsaruk félreállították őket.

~ Te hülye pöcs!

Earl abbahagyta a nevetést, amikor rájött, mit tett. Jon Jonnak sem volt éppen kedve egy újabb perpatvarhoz, különösen most, hogy több mint negyven rongy lapult az ülés alatt. Kénytelen lesz később visszahívni az anyját.

Joanie egyre nyugtalanabb lett. Kirának nyomát sem látta egész délután. Amikor átsétált Tommyhoz, még mosolygott. Kirát any-nyira lenyűgözte a Barbie-szoba kifestése, hogy talán még most is ott tracssol.

Amikor Tommy ajtót nyitott, láthatólag meglepte, hogy Joanie keresi.

Fürdőköpenyt viselt, és nyilvánvalóan most jött a zuhany alól.

-Szia, Joanie!

Nem invitálta beljebb, és a nő kellemetlenül érezte magát egy pillanatra.

- Épp most szálltam ki a fürdőből. Joanie bólintott a magyarázat hallatán.

- Nem kell Einsteinnek lenni, hogy erre rájöjjön az ember, Tommy. Nem láttad véletlenül Kirát?

A férfi azonnal aggódni kezdett.

- Nem. Úgy volt, hogy átugrik, de még nem jött. Összehúzta magán a köpenyt, ami nem kis bravúrnak számított, hiszen legalább két számmal kisebb volt a méreténél.

- Mondott neked valamit, hogy menni akar valahova? A félelem kihallatszott Joanie hangjából.

Tommy csak a fejét rázta.

- Egy szóval sem. Kerested már a barátnőinél?

- Mindjárt hét óra lesz, Tommy. Nem maradna el ilyen sokáig.

A férfi a fejét ingatta, és tanácstalannak látszott.

- Figyelj, Joanie, felöltözöm és átmegyek. Rendben?

A nő bólintott. Tommy figyelte, ahogy elmegy, aztán becsukta az ajtót, ledobta a köntöst, és felküzdötte magára a ruháit.

Mónika majdnem elájult, amikor meglátta Joanie-t a küszöbén. Ezen az sem segített, hogy éppen józan volt, és csak most ébredt.

-Jól vagy, Mon?

Joanie barátságosnak látszott, így Mónika mosolygott, ameny-nyire tudott, és behívta. A szíve mélyén alig várta, hogy megtudja, miről van szó. Szinte senki nem viselte el, csupán Joanie.

Eközben Joanie a beivódott kosz fanyar bűzében megérezte Mónika legutóbbi

vacsorájának szagát. Nem is értette, korábban miért hagyta zavartatni magát. Mónika gyakran megengedte Bethany-nak, hogy náluk aludjon, de Joanie egyetlenegyszer sem engedte Kirának, hogy Mónika lakásában maradjon. Ez állandó vita tárgyát képezte közöttük. Most már annyira ideges volt, hogy az sem érdekelte volna, ha Kirát Bethany szennyes lepedővel leterített ágýában találja.

- Itthon van Bethany? Csak Kirát keresem.

Mónika pislogott kettőt, mielőtt a lánya nevét kiáltotta volna, aztán vállat vont. Átment a konyhába, és Joanie követte.

- Még csak fél nyolc van, Joanie, valószínűleg kinn van a barátaival - mondta Mónika unott hangon. - Átkozottul sokat aggodalmaskodsz. Hagyhatnál neki egy kis önállóságot is időnként. Jót tenne neki!

- Úgy érted, ahogy te teszed Bethanyval?

Kicsúszott a száján, mielőtt végiggondolhatta volna, és Mónika rögtön nekitámadt.

- Ezzel meg mit akartál mondani?

Támadás érződött a hangsúlyából és a testtartásából is. Joanie nagy levegőt vett.

- Ne haragudj, Mon, de nagyon aggódom. Mónikát lecsillapította a bocsánatkérés.

- Figyelj, a kölykök néha elkószálnak. Ez természetes. Talán játszik kinn, és megfélekezett az időről. Bethanyval is mindig ez van.

Mert Bethany tudja, hogy soha senki nincs otthon. Vagy legalábbis senkit nem érdekel, hol jár. Joanie azonban megállta, hogy ezt ne mondja ki hangosan.

- Nem azzal a Tommyval van? - kérdezte Mónika sunyin. Joanie higgadtan felelt: - Mónika, tégy nekem egy szívességet, és ne húzz fel ma. Tudom, mire céloztál, de igazán nem akarok veszekedni ma, rendben?

Mónika lebiggyesztette az ajkát, és felsóhajtott.

- Ott valami nem stimmel, Joanie. Felnőtt ember azzal a rengeteg babával... ez nem természetes.

Hangja barátságos volt, de úgy viselkedett, mintha mindent tudna, ezért Joanie úgy döntött, elindul, mielőtt még elszabadulnak az indulatok.

- Ha látod Bethanyt, kérd meg, hogy szóljon, ha találkozott Kirával, jó?

- Hova mész?

Joanie szomorúan sóhajtott.

- Megyek megkeresni a lányomat, Mon. Apro-pó, egész pontosan hol is van Bethany?

Mónika nem válaszolt.

- Fogalmad sincs, igaz? Akárhol lehet, te abszolút nem foglalkozol vele, nem?

- Tud magára vigyázni - mondta Mónika közönyösen. Joanie csak bámulta egykori barátnőjét, majd körülnézett a lelakott lakásban, és maró gúnnyal annyit válaszolt:

- Hát, mindig kénytelen volt vigyázni magára, nem igaz? Miközben a gyomos ösvényen sétált lefelé, eltöprengett rajta, hogy lehet ilyen közönyös a barátnője a saját gyermeke iránt. Szegény Bethany, nem is csoda, hogy olyan, amilyen.

Ha megtalálja Kirát, gondolta Joanie, úgy letolja, hogy azt nem fogja egyhamar elfelejteni. Aztán majd készít neki egy tál finomságot, és egész éjjel ölelgeti.

Paulie és Jon Jon éppen Earlt osztotta ki, aki nagyon jól viselte az egészet.

- Ezt el sem hiszem, Earl! Elment az a csepp eszed is, haver? Ha a hekusok átvizsgálják az autót, és megtalálják a pénzt, ti ketten már a sitten csücsültök. Hogy magyaráztad volna ki?

Earl nem válaszolt.

Paulie dühöngött. Ma már csak ez hiányzott neki.

Megkapta az első levelet Sylvia ügyvédjétől, és a fejlécen álló név már önmagában is sokkolta. Egy vagyonba fog kerülni, és volt egy olyan érzése, hogy ő állja majd a saját válása költségeit is.

Most meg itt ül vele szemben a Csodagyerek, mint valami agyhalott amőba, miután majdnem rájuk szabadította a zsarukat.

- Az adóhivatal is elég szar lett volna, de egész pontosan mit mondtál volna a szervnek a több mint negyven lepedőről készpénzben?

Earl még mindig nem válaszolt. Jon Jon sajnálta, de megértette Paulie-t is.

Earl felelősségre kellett vonni. Telefonja csipogott, és gyorsan elolvasta az sms-t.

- Mennyi az idő?

- Miért? Feltartunk, Jon Jon? Randid van egy tyúkkal? Megrázta a fejét.

- A kishúgom eltűnt, ha mindenáron tudni akarod. Earl az órájára pillantott.
- Kilenc múlt, Jon Jon.
Hálás volt, hogy elterelődött róla a figyelem.
- Biztos azzal a kövér szivarral van - mondta Paulie engedékeny hangon, de Jon Jon már kifelé indult, és Earl követte.
- Bocs, Paulie, mennem kell. A férfi felállt a székéből.
- És mi lesz a többi pénzzel?
- Majd később begyűjtöm.

Jon Jon már ott sem volt, Earl pedig elveszett báránkaként követte. Paulie ideges volt, de lenyelte. Tudta, milyen Jon Jon, ha a húgairól van szó.

Bethany a barátnője lakóháza előtt járt, amikor meghallotta a híreket Kiráról. Úgy tűnt, kora délután óta nem látták. Minden anya róla beszélgetett, ő pedig hallgatta az eszmecserét.

- Akármit is mondtok, arra a lányra nagyon vigyáztak.
A többi nő egyetértően mormogott. Mindannyian részt vettek a lakások és a környező utcák átkutatásában: férjek, élettársak, gyerekek. De senki sem talált semmit. Már majdnem éjjel tizenegy óra volt.

Bethany még nem járt otthon, és most eszébe villant, hogy őt nem keresi senki. Anyja elment volna úgy munkába, hogy meg sem nézi, ő otthon van-e. Érezte, hogy az önsajnálathatalmas hulláma borítja el.

Elsírta magát. Az egyik nő szomorú hangon szólította meg:

- Ugyan már, Beth, drágaságom, elő fog kerülni.

Ezeztől a szavaktól Bethannak még jobban kellett sírnia. Az összes nő vele kezdett foglalkozni, de ez nem ellensúlyozta a tudatot, hogy Kira miatta tűnt el.

- Már kihívtam a rendőrséget, Jon Jon.

A fiú bólintott.

Éjfél elmúlt már, és Kirának még nem akadtak nyomára. Mindenhol keresték, jártak minden házban és lakásban, benéztek minden melléképületbe és raktárba a lakótelepen. Elmentek a parkba, a szemetestelepre, és még a kocsmákba is. Jon Jon még a szemetesládákba és tárolókba is bekukkantott, bár erről nem szólt az anyjának. Mintha Kira eltűnt volna a föld színéről.

Joanie már komolyan aggódott mostanra, leginkább azért, mert tudta, legkisebb gyermeke magától nem szökne meg. A kislány soha nem ment sehova anélkül, hogy megmondta volna, merre lesz.

Kopogtattak az ajtón. Joanie beengedte a szomszédasszonyát. A rendetlen, őszülő hajú és sötét, csillogó szemű Mary Brannagh apró termetű, testes nő volt; látszott rajta, hogy cigány származású. Joanie és Mary között mindig volt egyfajta versengés, mivel Mary szintén jósolt tarot-kártyából.

- Minden rendben, Joanie?

Joanie bólintott.

- Elő fog kerülni, Mary drága. És ha meglesz, én magam fogom ellátni a baját. Joanie igyekezett olyan könnyed hangon beszélni, ahogy csak telt tőle. Mary vészjósló hangon válaszolt.

- Olyasvalakivel van, akit ismer. Egy sötét hajú emberrel, Joanie.

Fojtott hangon beszélt, és Joanie akármennyire is tudta, hogy Mary jót akar, legszívesebben fojtogatni kezdte volna, hogy aztán kipenderítse a bejárati ajtón. Jon Jon mentette meg azzal, hogy válaszolt helyette.

- Gyerünk, Mary! Kifelé, angyalom. Nem kell ez a duma, anyám így is elég ideges. A zsaruk is megérkeznek egy percen belül.

Azzal kihessegette a nőt az ajtón, habár az nem örült ennek. Mégsem tudott mit tenni.

Amikor bezárult mögötte az ajtó, Joanie a fiára nézett, és gyászos hangon kérdezte:

- Hol a fészkes fenében lehet, Jon Jon?

Mary igazán ráijesztett, mert Joanie hitt a kártyában. Jon Jon csak nagyot sóhajtott.

- Nem tudom, anya. Most nyugodj meg, talán csak megfélemedezett az időről.

Ám Joanie-t ezzel nem lehetett leszerelni.

- Nem feledkezhett meg az időről, meg se tudja mondani, mennyi az idő. Eltűnt.

De legalább valaki olyannal van, akit ismer. Mary ezt mondta, nem igaz? Kit ismer, akivel ilyen soká kinn maradna? Kit ismerünk, akinek sötét a haja? Jon Jon a díványra telepedett, és arcát a kezébe temette.

- Hagyd már abba, anya! Ha már Mary Brannaghra is hallgatsz, akár be is jelentkezhethnél a diliházba.

- Hát akkor hol van?!

Joanie most már hisztérikusan üvöltött.

- Honnan a bűdös picsából tudnám!? Te engedted el, hogy a rohadt boltokban csavarogjon, mutter, nem én.

Joanie érezte, hogy nem igazságos a fiához, de nem tudta türtőztetni magát:

- Talán engem vádolsz?

Jon Jon megpróbálta átölelni, tudta, mennyire zaklatott, de tehetetlennek érezte magát, mert képtelen volt segíteni neki. Anyja ellökte magától.

- Hagyjál, Jon Jon! Kirát akarom. Nem téged, nem is mást. A kislányomat akarom.

Ekkor kezdődött az igazi zokogás. Mire egy órával később a rendőrök megérkeztek, Joanie már közel állt az idegösszeroppanáshoz. Nem tudta abbahagyni a sírást. Jon Jon mindent elmondott a zsaruknak, amíg anyja egy fotelban ülve egymás után szívta a cigarettákat, és vodkával kevert teát ivott.

Tommy fáradhatatlanul kereste a lányt, ezt mindenki megjegyezte. Mire megvirradt, a legtöbben már feladták, és hazamentek, hogy pár órát aludhassanak, mielőtt munkába indulnak.

Az egész lakótelep Kirát kereste. Még Sippy Marvell és a csatlósai is körbekocsikáztak, és nézelődtek. Paulie minden férfi beosztottját ideküldte, és Jasper haverjait is bevonták.

Jeanette teljesen kikészült. Hajnali egykor érkezett az anyjához, kisírt szemmel. Most Tommyval és Joanie-val ültek, a híreket várták. A lány egyre inkább felengedett Kicsi Tommyval szemben, különösen amikor látta, milyen gyengéden öleli át síró anyját. A férfi arcán egyértelműen látszott a fájdalom.

A rendőrség átkutatta Kira szobáját. Abban bíztak, hátha találnak valamit, ami nyomra vezetheti őket. Joanie egyre türelmetlenebb lett.

Amikor betámolygott a szobába, hangosan azt mondta nekik:

- Nem szökött el. Hányszor kell még ezt elmondanom maguknak?

A rendőrnő gyengéden rámosolygott.

- A gyerekek életében gyakran van olyan ember, akiről nem beszélnek a szüleikkel. Bizonyosan kell tudnunk, hogy nem tart-e kapcsolatot levélben vagy telefonon valakivel titokban. Használ számítógépet az iskolában? Internetkávézókban? Joanie csak a fejét rázta.

- Mondtam már, tanulási nehézségei vannak. A saját nevét is alig tudja leírni, az isten áldja meg! A számítógépek pedig egyáltalán nem érdeklik. Nézzen szét a szobájában: mindjárt betölti a tizenkettőt, de mintha négyéves lenne. Valaki elrabolta, elcsalta az utcán, maguk meg itt szarakodnak!

- Hagyd abba, anya! Hagyd abba. Lehet, hogy csak eltévedt. Joanie hitetlenkedve nézett a fiára.

- Az egész lakótelep őt keresi, és te azt hiszed, hogy eltévedt? Ennyi kutatással még a Loch Ness-i szörnyet is meg lehetne találni! Mindenki ismeri Kirát, akkor meg hol a francban van? Hol van a kicsikém?

A haját tépte, és már sikítozott.

A rendőrnő óvatosan félrehúzta Jon Jont, és neki mondta:

- Sajnálom, öregem, de ideje kihívni egy orvost.

A fiú bánatosan bólintott, anyja rettegése mostanra mindenki számára nyilvánvalóvá vált.

Joanie-nak reggel nyolc óra harmincöt perckor adták be a nyugtatót. Több mint egy órába telt, hogy rábeszéljék az injekcióra. Jon Jon örült, hogy sikerült meggyőzniük. Már a helyi hírekben is bementék a történetet, és a fogalmazásból mindenki számára kétségtelenül az derült ki, hogy Kira Brewer nem fog hazatérni. A bűvárok már kezdték átkutatni a folyót is.

Jon Jon a szobájába húzódott, és úgy sírt, mint egy kisgyerek.

Paulie Martin a barátnője lakásában figyelte a híreket. A fiatal, csinos lánynak sűrű, szőke haja, fakókék szeme volt. Már-már betegesen sovány volt, de olyan didije volt, amiért meghalni is érdemes lett volna. A lány készített Paulie-nak egy csésze erős kávé, majd leült mellé a hatalmas bőrfotelba, és együtt nézték tovább a híradásokat.

-Szegény Joanie! A férfi bólíntott.

- Ha valami történik azzal a gyerekkel, megbolondul, annyira szereti.

Paulie ismét bólíntott, de egyáltalán nem örült annak, ahogy ez a lány Joanie-ról beszélt. Joanie az ő barátnője. Elgondolkodott, Jenny mennyit tudhat kettejükről, és vajon mit akarhat még megtudni. Tudta, hogy a prostik milyen pletykások.

- Olyan rendes volt velem, amikor az abortuszom volt. Paulie azonnal felkapta a fejét ezekre a szavakra.

- Miféle abortusz?

Fél szemmel a tévét figyelte, a másikkal Jennyt. A lány felnevetett.

- Jaj, ne aggódj, nem a tied volt. Egyetlen kósza Martin sem távozott engedély nélkül.

És nem is fog. A lány most látta őt utoljára, gondolta Paulie, de egyelőre nem árulta ezt el neki.

- Terhes lettem tavaly a srácomtól. Ő viszont nem akarta a gyereket, és hogy őszinte legyek, én sem. Szóval elvetettem, de utána nagyon rosszul éreztem magam, sírdogáltam meg minden. Joanie segített ki akkor, elmagyarázott mindent a hormonokról, meg ilyesmi.

Jenny szomorúan meredt maga elé.

-Joanie azt mondta, ő is gondolkodott rajta, amikor kiderült, hogy terhes Kirával, de végül nem tudta megtenni. Azt mondta, túlságosan szerette a gyerek apját, és hogy talán ez minden, amit valaha is kaphat tőle.

A lány most felnevetett.

- Nem hiszem, hogy ő lett volna a világ legmegbízhatóbb pasija, érted, mire gondolok. De Joanie azt mondta, hogy évekig tartott: hol összejöttek, hol szétmentek.

Felkelt, kinyújtózott, és ártatlan hangon mondta:

- Kedvelem Joanie-t, bárcsak ő lenne az anyám! Azok a kölykök jelentik számára a világot, és a legkisebb...

Felsőhajtott.

- Ha valami történt vele, Joanie belehal, az tuti.

- Elmondta, hogy ki az apja? A lány megrázta a fejét.

- Nem. Most lezuhanyozom. Lehet, hogy később beugrom hozzá, megnézem, hogy van. Te magadtól is kitalálsz, igaz?

Paulie bólíntott.

Gyakran felmerült benne a kérdés, vajon Kira az ő gyereke-e. Ez tartotta távol akkoriban Joanie-tól, Sylvia miatt. Ha csak felmerült volna a feleségében, hogy mástól is van gyermeke, pako-lian megfizetett volna érte, és ő csak várt, hogy Joanie zsarolni kezdje. De ő nem tette, mire Paulie megkönnyebbülten lélegzett fel, és úgy ment minden tovább, mint addig.

Most elgondolkodva csóválta a fejét. Joanie megmondta volna neki... Paulie mindig azt hitte, csupán egy kliens volt, akár a többi gyerek apja. Vannak férfiak, akik felszedik a prostikat, belőlük élnek néhány hónapig, azután visszatérnek a normális életükbe.

Paulie természetesen nem érezte úgy, hogy ebbe a kategóriába tartozna.

Kira fényképe jelent meg ismét a képernyőn. Emlékezett a nevető arcra, arra, hogyan ült az ölében tipegő korában, és mosolygott fel rá. Az is eszébe jutott, mennyire szerették a kicsit, Joanie és a másik két gyerek. Maga előtt látta, milyen ragyogó szemmel nézett rá a kislány, amikor néhány hete reggelit készített neki. Eszébe jutott Kira aggodalma, amikor Todd McArthur képen vágta az anyját.

Kedves gyermek volt.

A képernyőn egy iskolai fényképét mutatták, amit már sokszor látott Joanie-nál, de soha nem nézte meg igazán. Kisbabakorától ismerte ezt a kölyköt. Látta a lelki szemei előtt a másik kettővel együtt, amikor segítettek megtervezni a fantáziavacsorákat, és együtt nevettek anyjuk örültségein.

Joanie jó anya. A férfi mindig is tudta, hogy részben ezért vonzódik hozzá. A nő

lakása tökéletes ellentéte volt az ő házának.

Az ő otthonában mindig a gyerekek voltak az elsők, ami azt jelentette, hogy ő csak utánuk következhetett. Sylvia így gondolkodott. Joanie-nál is a gyerekek voltak az elsők, de ő a megosztott első helyet kapta. Mert a gyerekek is szerették azon egyszerű oknál fogva, hogy boldoggá tette az anyjukat. Annyira szerették Joanie-t, hogy azt akarták, amit ő akart.

Ha Kira tőle lenne, vajon elmondta volna Joanie?

A józan paraszti ész azt súgta, hogy nem, mert elveszthette volna Paulie-t.

Amikor Jenny kilépett a fürdőből, ő még mindig ott ült a széken, és látszott rajta, hogy sírt. Éppen telefonon beszélt meg valakivel egy találkozót tizenegy órára. Mire a lány visszajött a konyhából, már el is ment.

El sem köszönt.

De ami ennél is lényegesebb, egy fityinget sem hagyott ott. Jellemző Paulie Martinra.

Tizenkettedik fejezet

Baxter nyomozó Joanie-ra nézett, és olyan sajnálatot érzett iránta, amiről nem is sejtette, hogy létezhet a lelkében. A nő húsz évet öregedett egyetlen éjszaka alatt; arca hamuszürkére váltott, a szeme kifejezéstelenné vált. Amint közelebből is megnézte, ugyanazt a rettegést látta a tekintetében, mint minden áldozat szemében, akivel hosszú pályája során találkozott.

Sosem kedvelte Joanie-t, sem a családtagjait, de még ez a természetes ellenszenv sem akadályozta meg, hogy most együtt érezzen a nővel. Joanie teljesen összetört; a remény is elszállt belőle. Látszott a szeméből, az egész viselkedéséből.

Baxter egészen eddig ki nem állhatta a Brewer familiát. Joanie egy egész csapat bűnözőnek adott életet. Jon Jon erőszakos, link kis drogdíler, Jeanette pedig az első bolti lopása óta macerás kiscsajnak számít. A nevét a szökés szinonimájaként is használták: „Brewerkedni”, ahogy a helyi kapitányságon vicceltek vele. Csakhogy ez most egyáltalán nem volt tréfa. Jeanette problémás eset volt, az igaz, de Joanie sosem nézett ki így, ha a nagyobbik lánya lépett olajra.

Amikor Baxter először hallotta Kira nevét, azt hitte, egy újabb kis bajkeverő Brewerről van szó. De mekkorát tévedhet az ember! Úgy tűnt, a kislánynak nem volt ki mind a négy kereke, és az egész család odaadóan gondoskodott róla.

Baxter most szörnyen sajnálta Joanie-t, sőt, talán még Jon Jont is. Látta arcukon a feldúltságot. Tudta, min mennek keresztül, anélkül hogy maga megtapasztalta volna.

- Képes vagy elmondani a felhívást, Joanie? A nő bólintott.

Országos szintre emelték a körözést, abban a reményben, hátha valaki látta Kirát. Illetve egész pontosan abban a reményben, hogy ha valaki fogva tartja, akkor most elengedi majd. De ezt persze Baxter nem mondta el Joanie-nak.

- Persze hogy képes vagyok rá.

Bármit megtesz, hogy megtalálja a kislányát.

- Baxter nyomozó, gondolja, hogy valaki elrabolta?

A férfi nem válaszolt a kérdésére. Annyit mondott csak:

- Ne spekuláljunk, Joanie. Egészen ki fogsz készülni. A nő szomorú tekintetet vetett rá.

- Hálás vagyok mindazért, amit tett. Ugye, tudja? Baxter bólintott, de még feszélyezettebbnek érezte magát. Amikor Joanie elhagyta a szobát, látta előreroskadó vállát,

csoszogó lépteit. Mintha hirtelen megöregedett volna.

Baxter akkor eszmélt rá, hogy ez most komoly, komolyabb, mint eleinte gondolták, amikor a rendőrfőnökkel beszélt telefonon. A főnök ellentmondást nem tűrő hangon közölte vele, hogy az ügyet úgy kell kezelni, mintha maga a királynő tűnt volna el. A férfi először elgondolkodott, kivel dughatott Joanie, hogy ilyen reakciót váltott ki a főnökből, de végül arra jutott, hogy bizonyára Paulie Martin kongatta meg a vészharangot.

Mivel egy Brewer tűnt el, kezdetben mindenki úgy vélte, csak egy újabb szökés. Jeanette-nek annyi ilyen ügye volt, hogy már nem is tartották számon - nem

mintha ezt bárki nyilvánosan elismerte volna. Most azonban már maga Baxter is nyugtalanodni kezdett, és büntudatot érzett. Ha hamarabb kiszálltak volna, a gyerekek talán már meglenne.

De hát egy Brewerről volt szó!

Mind jól ismerték az utca világát. Erre most kiderül, hogy a kicsike olyan buta, mint a sötét éjszaka. Épp csak elkerülte a diliházat. De hát ezt neki honnan kellett volna tudnia?

Ha Jeanette és Jon Jon példája alapján ítélték, jogos volt a fel-tételezés, hogy a kislány összerúgta a port az anyjával. Vagy ösz-szeállt valami helyi szélhámossal, mint a másik testvére. Jeanette már így is bejárta egész Angliát a semmirekellő pasija miatt, és állandó munkát adott a szerveknek. Jon Jonnak is jó esélye volt, hogy lesitteljék, miután majdnem megnyomorította a pasast, nem is beszélve azokról, akiket az évek során megtámadott, beleértve a legjobb barátját, Cartyt is. Aznap este is volt egy kis csetepatéja, amikor a húga eltűnt.

Ám Jon Jon szobája igazi meglepetést okozott. Mindenhol könyvek, könyvek és könyvek. Ki a fene gondolta volna Jon Jon Brewerről, hogy használja is az agyát valamire? Baxter azt már tudta, hogy az utcán jól kiigazodik, de ezek a könyvek mások voltak. Kimondhatatlan nevű orosz írók klasszikus regényei. Az egyik srác mondta, hogy amikor átnézték őket, Jon Jon feljegyzéseit találták a margókon, a saját gondolatait arról, amit olvasott.

Most majd jobban odafigyelnek rá, mert az okos emberek jó balhékat tudnak kitervelni, és Jon Jon egy nap átveszi az ellenőrzést a környék felett, erre Baxter akár fogadni is mert volna. Ő Paulie Martin pártfogoltja. A kis kedvence. Ha a Lángész címre is pályázik, ki tudja, miről álmodik még!

A Családvédelmi Központból ma reggel küldték át az aktákat. Baxter remélte, hogy a tartalmukkal majd fedezheti magát. Ám akármivel nyugtatta is magát, akármivel próbálta igazolni a tetteit a nyilvánosság felé, belül büntudatot érzett.

Kira Brewer igazán kedves kölyöknek látszott.

Annak alapján, amit hallott, az is volt.

De még ha olyan istenátka volna is, mint a testvérei, akkor is teljes körű rendőri nyomozást kellett volna elrendelni, amint bejelentették az eltűnését. A férfi újabb cigarettára gyújtott, és gyorsan elszívta. Valójában már két éve abbahagyta a dohányzást, de ezen a reggelen nagy szüksége volt egy slukkra, mert ha már a rendőrfőnök is beszállt az ügybe, akkor igazán nagy bajban vannak.

Különösen azért, mert úgy tűnt, a főnök személyesen érdekelt az ügyben.

Baxter remélte, hogy a televíziós felhívásnak lesz valami eredménye. Végül is az egész országban leadták. Talán, remélhetőleg, Kira valahol egy McDonald's-ban ül, eltévedt, vagy egyik barátnőjénél felejtette magát. Sokszor előfordult, hogy amikor az elkóborolt gyerekek megkerültek, kiderült: nem is sejtették, eltűnésük mekkora felfordulást okozott. Hiszen a gyerekek nem nézik a híreket.

Mégis tudta, hogy ez már az utolsó szalmaszál.

Senki nem látta a kislányt. Olyan volt, mintha elnyelte volna a föld, és valójában ez nyugtalanította a nyomozót.

A kisgyerekekre folyamatosan vigyáztak, így nagy volt az esélye, hogy jól ismerte azt, aki elrabolta - és Baxter már szinte biztos volt benne, hogy elrabolták.

Ám Joanie múltját ismerve ki merné biztosan állítani, hogy nem egy kuncsaft, valami szépfiú vagy egy volt szerető tette?! Elképzelhető, hogy valaki követte Joanie-t a munkahelyétől. Az egész életét meg kellene vizsgálni. Elkezdik ellenőrizni a barátokat és rokonokat is, különösen a bennlakásos gyerekfelügyelőt, azt a kövér faszt. Első látásra gyanús a fickó. Pedofil vagy homokos? Nem könnyű eldönteni, de Baxter majd utánajár.

Kira Brewer több mint huszonnégy órája eltűnt. Ha egy szökött gyerek nem kerül elő az első huszonnégy órában, feltételezhető, hogy többé nem tér haza.

Sajnos ez többnyire így van.

A rendőrség végzett Kira szobájával, és Joanie most újra rendet rakott. Áthúzta az ágyat, majd Kira új Barbie-takaróját terítette rá. Ha majd hazajön, örülni fog neki. Az aprócska szoba nagyobbaknak tűnt, mióta Jeanette Jasperhez költözött. Kirának hiányzott ugyan a testvére, de tetszett neki, hogy azt tehet a szobában, amit akar.

Tommy sokat segített Joanie-nak. Nem beszéltek ugyan, de az asszony már attól is jobban érezte magát, hogy ott volt mellette. Úgy helyezték el Kira mackóit az ágyon, ahogy a kislány szokta.

Ahogy Joanie körülnézett a szobában a lánya képein és játékain, sikítani szeretett volna a rettegéstől, de visszafogta magát. Még mindig meg volt győződve róla, hogy Kira visszajön, vagy megtalálják valahol a rémült, elcsatangolt kislányt.

Nem halt meg.

Noha nagyon jól tudta, hogy semmi nem tarthatja vissza a lányt, ha haza akar jönni hozzá, a végsőkéig reménykedett, hogy Kira olyasvalakivel van, akit ismer. Valakivel, akinek sötét haja van, ahogy Mary is mondta. Joanie ebbe a reménybe kapaszkodott. Valaki olyannal van, aki ismeri, márpedig aki ismeri, az szereti Kirát. Isten nem veheti el tőle a gyermekét. Nem lehet ilyen bosszúszomjas. Akárhogy is élte ő az életét, a kislány nem ezt érdemli. Ezt Isten is tudhatná. Tommy kedvesen mosolygott rá.

- Szerintem nagyon jól beszéltél a tévében, Joanie.

- Kösz, Tommy. Remélem, valaki meglátja, felismeri, és hazahozza végre.

- Én is, Joanie drága. Én is - felelte halkán Tommy, miközben a kis öltözőasztalkát fényesítette.

Joanie tudta, hogy a férfi sem igazán reménykedik már.

Azért imádkozott, hogy ha Kira nem jön haza, legalább az legyen az oka, hogy baleset történt vele, nem más. A másik lehetőség annyira rémisztő volt, hogy nem is mert rá gondolni. Folyamatosan el kellett üznie a fejéből ezt a gondolatot. Munkájánál fogva jobban látta, mint mások, hogy mire képesek a férfiak. Néhány vendége, aki az évek során megfordult nála, olyan követelésekkel állt elő, hogy nem maradtak illúziói afelől, mit tudnak tenni a férfiak a nőkkel, lányokkal, akár az egészen kicsi lányokkal is.

A szíve mélyén tudta, mindannyian tudták, hogy Kirasosem hagyná el őt vagy a családját szándékosan. De akkor hol van most? Kivel van? Talán valakivel, akinek sötét haja van? Mary Brannagh ennyit mondott csak, és Joanie hitt neki.

Csekélység volt csupán, de az egyetlen kapaszkodója. Ettől a tudattól üvöltöni tudott volna. Ehelyett inkább a lánya szobáját takarítgatta, és mindent előkészített a hazatérésére.

Felkapta a kislány pizsamáját, és az arcához tartotta, hogy belélegezhesse az illatát, látta maga előtt a mosolygós arcot, hallotta a boldog nevetést. A gyermekizzadságnak olyan édes illata volt, hogy a mellkasában érzett fájdalom szinte szétfeszítette Joanie testét.

- A hétszentségit, Paulie, már ráállítottam mindenkit az ügyre! Mi mást tehetnék még? - David Smith rendőrfőnök ideges volt, ez látszott is rajta.

-Jól van, csigavér.

Smith mérges volt, és egy pillanatra elfelejtette, kivel beszél.

- Ezt telefonon is elintézhettük volna. Paulie hamar elveszítette a türelmét.

- Nem, nem intézhettük volna el. Most pedig hagyd abba a rizsázást, és hallgass végig! Azt akarom, hogy ez elrendeződjön, és a kislány minél előbb hazakerüljön. Értve vagyok?

Smith bólintott. Hirtelen felfogta, kivel is tárgyal. Eszébe jutott minden olyan ügye, amely Paulie Martinhoz kapcsolódott, és volt egy olyan szörnyű érzése, hogy Paulie ezeket fel fogja használni ellene.

Természetesen nem is tévedett.

Paulie valóságos főnyeremény volt számára, mióta csak elindult felfelé a ranglétrán. Paulie kért néhány szívességet az évek folyamán, és Smith gondoskodott arról, hogy megkapja, amit akar. Igazán nem voltak nagy dolgok, csak a szalonok létesítésének engedélyezése, néhány hatályon kívül helyezett feljelentés. Piszlicsáré ügyek.

Smith nem is ez nyugtalanította, hanem az, amit cserébe elfogadott. Pénzt, naná, és nyaralásokat. Egyszer egy autót is, egy új Jaguárt, amiért segített Paulie egyik üzleti partnerének, akinek gondja akadt a bankokkal a priusza miatt, amely aztán csodálatos módon eltűnt az országos adatbázisból.

Smith ezután elfogadta az autót, és tízezer fontot készpénzben. Ez utóbbiból mindössze kettőt mért ki annak a lánynak, aki

ténylegesen törölte a férfi nevét a nyilvántartásokból. Akkor azt gondolta, nagyon okosan cselekedett. Most azonban az járt az eszében, vajon Paulie tudja-e, hogy kapzsiságból, önhittségből megtartotta a pénz oroszlánrészét.

Hirtelen kísértetni kezdte a múltja, és Smith gyötrődött a gondolattól, hogy gyanús ügyletei mindenkinek a tudomására jutnak. Mint minden hozzá hasonló ember, ő is a lebukás szégyenétől és a közvéleménytől tartott. Aggasztotta, mit

gondolnak majd róla a barátai és a kollégái.

Paulie nagyon is tudta, hogy mi jár a fejében, és nevetni szeretett volna rajta. A jó öreg Smith és az ő hírneve! Akkor kellett volna erre gondolnia, amikor belekezdett ebbe a suskusba. Senki sem kényszerítette ebbe a helyzetbe, ő választotta. Szeretett fontos emberek társaságában lenni, szeretete, ha a haverjai felnéznek rá.

Smith tényleg azt gondolja, hogy Paulie Martin kedveli őt? Azt hiszi, hogy haverok? Talán nem tudja, hogy csak kihasználják egymást? Tényleg ennyire hülye? Igazi kis pöcs, de Paulie rá fog támaszkodni, hogy az a gyerek minden lehetséges segítséget megkapjon. Ez a fickó annyira röhejes, mindig csak magára gondol. Még a luvnyák is kiröhögték, márpedig David Smith mindig is szeretete a prostikat. A fiatalabbakat is. Az ilyesmi nem tilos, de nem is teszi közhírré az ember. Fiatal, sebezhetőnek látszó... jól mutatna a bulvárlapok címlapján. Márpedig Paulie ott jelentetné meg a sztorit, ha Smith nem engedelmeskedik. Mert Smith Paulie tulajdona volt, az első pillanattól fogva, hogy a szívességeért cserébe elfogadott egy italt.

Paulie nem tartozott neki semmiféle hűséggel. Smith zsaru, és ami ennél is rosszabb, megvesztegethető zsaru. A többiekkel legalább tudta, hányadán áll az ember, és némi tiszteletet is tanúsítottak iránta. Miből gondolja ez a pondró, hogy ő más, mint a többi? Hát Paulie most kiábrándítja egyszer és mindenkorra. - Figyelj, Dave, beszállsz te is az ügybe, és szépen megmondod nekik, hogy ez azért van, mert ha nem segítesz egy barátodnak, az mindent elmesél az összes kis mocskos ügyedről. Ezenkívül azt akarom, hogy mondd meg Baxternek, bánjon úgy Joanie Brewerrel, mint valami előkelőséggel. Épp elég neki, ami történt, nincs szüksége rá, hogy Baxter úgy viselkedjen, mintha az is kegy lenne, hogy egyáltalán végighallgatja. Smith szinte észrevehetetlenül bólintott.

- Segítened kell, Davie fiú, ahogy én is segítetttem neked jó párszor az évek során. Ezt hívják egyezségnek, érted? Én a magam részéről betartottam. Most pedig te következel. Rózsaszín buborékokat fogsz szarni, ha azt parancsolom, megértetted?

A rendőrfőnök ismételtén bólintott, de arca elfehéredett és megfeszült. A virtuskodásnak vége szakadt.

- Azt kérdeztem, rendben?

Paulie már üvöltött, és Smith rémülten habogni kezdett.

- Oké, Paulie, persze.

- Ne próbálj átbaszni, Davie fiú, mert nem sok hiányzik hozzá, hogy saját kezűleg tekerjem ki a nyakát valakinek, és nem akarjuk, hogy az a valaki te legyél, ugye?

Smith bólintott, és Paulie tudta, hogy egyelőre ennyi is elég volt. Smith nyilvánvalóan nem örül a helyzetnek, de tisztában van vele, hogy nem tehet semmit. Ezentúl majd nem lépi át a törvényes határokat. Legalább valami jó is származik ebből az ügyből.

Smith számára most az volt az igazi kérdés, hogyan szabaduljon meg ezek után Paulie-től mindörökre. A rendőrfőnök most ébredt rá, hogy minél előbb el kell határolnia magát Martintól. Csak most fogta fel igazán, mi vár rá.

Amikor először fogadott el ajándékot Paulie-től, az olyan diszkréten történt, hogy nem is vette észre, hogy valójában helytelenül cselekszik. Ráadásul az akkori főnöke is csak biztatta. Tulajdonképpen ő mutatta be Smith-t Paulie-nak, így aztán egyáltalán nem tűnt helytelennek, amit tett. Ha a főnöke benne van, ő miért ne tehetné ugyanazt?

A felesége örült a pluszpénznek és a jobb életnek, és ha őszinte akart lenni, ő maga is örült neki. Nők, amikor csak megkíván-

ta őket, a nap huszonnégy órájában rendelkezésére álltak. Még a barátainak is szerzett nőket, és figyelte hitetlenkedő arcukat, amikor látták, hogy egyetlen telefonhívással mi mindent tud elintézni. Szeretett kérkedni a hatalmával.

Azt állította, hogy Paulie csodálja őt, de most azon méltázott, vajon hitte-e ezt valaha is. Eddig a pillanatig a tiszteletreméltóság látszatát nem fenyegette semmi. Most azonban már bánta, hogy valaha is szóba állt Paulie Martinnal. Minden hengegést, minden ígéretet százszorosan látott a lelki szemei előtt.

- A büntetés sosem marad el.

Az anyja nem is sejtette, milyen igaz ez a mondas.

Penny Cross öt éve dolgozott a Supa Snapsnál, és imádta a munkáját. Szerette nézni a fényképeket, amikor kijöttek a gépből, és ő egy pillantást vethetett más emberek életére. Pletykás természete miatt örült, hogy betekintheset mások nyaralásaiba, születésnapjaiba vagy csak a hétköznapijaikba.

Kira arca a helyi új ság első oldalán virított. A kislány eltűnéséről beszéltek most mindenütt, hiszen Kirát mindenki ismerte. Penny magában duzzogott, hogy az egyik iskolai fotóját tették közzé, nem egyet azok közül, amelyeket ő hívott elő az évek során. Joanie szerette fényképezni a gyerekeit, Penny ezt mindenkinél jobban tudta.

Joanie-től tudta meg, hogy a férjének van valakije. A környéken lakók többségéhez hasonlóan Penny is kirakatta a kártyákat időről időre. Joanie azután nagyon kedves volt vele, de Penny tudta, hogy a férje azért ment el, mert az a liba, egy bizonyos Pauline Garston képes volt gyereket szülni neki. Már kettőt is szült, mire Penny rájött az egésze.

Pauline tíz évvel fiatalabb volt nála, és sokkal termékenyebb. Penny most már nevetett rajta, de akkoriban megviselte ez az ügy.

Ám ez mind a múlté már.

Hétfő reggel volt, és szombatról még maradtak vissza filmek, amelyeket elő kell hívni, szóval jobb, ha csipkedi magát.

Miközben a kávéját szűrte, Kira Brewer képeit látta kijönni a gépből, és a szíve nagyot dobant.

Kira biztosan szombaton hozta be a filmet, habár Penny nem találkozott vele. Ki is volt benn akkor? Minden bizonnyal a fiatal pályakezdő, Maurice lehetett az. Érdekes, de nem talált borítékot a rekeszekben a vevő adataival.

Penny felkapta a fényképeket, és csak bámult. Nem tetszett neki, amit látott, különösen azok után nem, ami történt. A kislány eltűnt, és mindenki őt kereste. Azután megrémült; nem tudta, mit tegyen. A rendőrségnek adja a fotókat, vagy Joanie-nak? Nem akart bajt.

Újabb öt percig meredt a felkavaró fényképekre, majd tárcsázta a 999-et. Úgy döntött, a rendőröknek adja őket, aztán majd kiderül, ők mihez kezdenek velük. Ám a félelme nem múlt el akkor sem, amikor a képeket egy barna borítékba helyezte, és a rendőrség megérkezéséig bezárta egy fiókba.

Della még be sem lépett a házába, már hallotta a kiabálást. Miközben a kulcsot a zárba helyezte, magában háborgott, hogy a szomszédok meghallják ezt a zajt. Joseph és a fia vitázott, pontosabban Joseph üvöltözött. Kicsi Tommyról ezt Della el sem tudta képzelni. Mindig olyan halk szavú volt a fiú. A nő a nappali felé vette az irányt, és azonnal látta, hogy Tommy a díványon reszket, Joseph pedig felette áll, felemelt ököllel.

- Mi az ördög folyik itt?

A két férfi hosszan nézte, majd Joseph leeresztette a karját.

- Te meg hogyhogy ilyen korán hazaértél?

Ezt úgy mondta, mintha Della valami rosszat, valami aljasat tett volna. Hiszen csak hazajött a saját házába!

- Tessék? Most már talán engedélyt kell kérnem, hogy beléphessek a saját lakásomba?

Tommy figyelte az apja reakcióját, azt várta, hogy leüsse a nőt egyetlen ütéssel, ahogy Tommy anyját is szokta, ha valaha is megpróbált így visszakérdezni.

Ehelyett Joseph elmosolyodott. Tényleg mosolygott, amikor azt felelte:

- Épp egy családi vitába csöppentél, szívem. Ül le, amíg készíték egy csésze teát, jó?

Dellát kissé lecsillapította a hangja, de még mindig azt találgatta, vajon mi történhetett.

- Meg akartad ütni?

- Meg akart ütni? - indult Tommy felé.

Tommy nem válaszolt, de minél emeltebb hangon beszélt az asszony, annál rokonszenvesebbnek találta.

- Hozzad beszélek, Joseph Thompson, szóval jobban teszed, ha válaszolsz nekem! Joseph kiment a szobából, és a konyhába tartott. Mindegyikük számára nyilvánvaló volt, hogy nem fog válaszolni.

Della most minden figyelmével Kicsi Tommy felé fordult.

- Mi az ördög folyik itt?

Tommy nehezen szedte össze magát; látszott rajta, hogy sírt.

- Jobb, ha őt kérdezi, Della. Sajnálom, hogy szemtanúja volt ennek az egésznek. Igazán sajnálom.

- Úgy érzem, tudnom kellene, mi történt. Nos, Tommy? A fiú szomorúan ingatta a fejét.

-Tényleg az apámmal kell beszélnie. Joseph ekkor tért vissza a szobába.

- Tűnj el innen, te kis szarházi! Tűnj el ebből a házból, és az életemből! Ha még egyszer meglátlak, megöllek!

Della teljesen elképedt. Soha nem hitte volna, hogy Joseph képes így beszélni valakivel, hát még a saját fiával. Tommy csak meredt az apjára, és Della gyűlöletet látott a tekintetében, ugyanazt a gyűlöletet, amely az apja szemében tükröződött vissza.

- Gyerünk, Tommy, mondd el! Gyerünk, ha mered! Joseph valami okból most majdnem nevetett.

- Te kerülsz bajba, fiú, ne felejtse el! Nem én.

Tommy lassan kiballagott a szobából. Úgy lépkedett, mintha vízben gyalogolna.

- Azt hitted, hogy megfenyegethetsz, igaz? De csak gondolkodj el rajta, fiú, gondolkodj el alaposan! Én nem tettem semmit, emlékszel? Semmit. Szemmel láthatólag te voltál az, nem én. És az anyád gondoskodott erről, kisöreg! Ez jusson eszedbe, amikor legközelebb késztetést érzel, hogy kinyisd a lepcsés, kövér pofádat! Anyád tette ezt veled, nem én.

Della a távozó Tommy után bámult, és életében először meg-némult a döbbenettől. Amikor a fiú végül elment, csak annyit kérdezett halkán:

- Mi az isten folyik itt?

Joseph szomorúan ingatta a fejét, miközben válaszolt neki:

- Sosem jutott túl az anyja halálán, és mindig előrángatja a múltat. Elismerem, hogy nem mindig voltam vele kedves, Della, de nehéz egy férfinak szinte egész életét egy ágyhoz kötött nővel tölteni. Mindennek a tetejébe pedig ott volt őis koloncnak a nyakamon, meg minden.

Megrázta a fejét, majd szélesre tárta a karját, hogy karjába zárja a nőt és az egész szobát.

- Nem is tudod, milyen sokat jelent ez nekem, Della. Ez az élet veled együtt. Nem kell takarítani és főzni egy beteg asszonyra és egy gyerekekre, akinek az asszony mindenféle csúfságot mesélt rólam. Úgy eltávolított minket egymástól Tommyval, hogy a köztünk lévő szakadékot még Jézusnak is nehéz lenne áthidalni. Féltékeny volt, és a fiú ebben rá hasonlított. Tudja, hogy életemben először boldog vagyok, és gyűlöli, hogy igazi, csinos barátnőm van, akit imádok. Ezt nem bírja elviselni, ezért jött ide, és hozakodott elő a múlttal. Azzal a múlttal, amit legjobb lenne eltemetni.

Joseph legyőzöttnek tűnt, szinte összement, és Dellát megindította a látvány. No és a bókók is segítettek.

Imádják, tényleg?

Hát ez remek! Kétkedéséről megfélelkezve karolta át a férfit, és szorosan magához ölelte.

- Most megfogtál, öregem.

- Tudom, Della, és naponta köszönetet mondok érte a jó istennek - felelte Joseph mosolyogva.

Miközben Tommy hazafelé tartott, émelég fogta el. Nem tűrheti, hogy az anyját egy ilyen gonosztevő emlegesse. Az anyja minden gyengesége ellenére jó asszony volt, egészen a haláláig el kellett viselnie ezt a férfit és a gorombáskodásait. De hát többféleképpen is ki lehet ugrasztani a nyulat a bokorból, és ő majd gondoskodik róla, hogy az apja megfizessen azért, amit a múltban elkövetett.

Joseph mindig szemmel tartotta Tommyt. Még a mai nap is emlékeztette bizonyos dolgokra, hogy a fia tudja, hol is a helye.

De ez már a múlté. Most már háború folyik. És ha Tommyn múlik, ő meg is nyeri. Della is megtudja majd, mit vett a nyakába.

A rendőrnő a fényképekre nézett, és felsóhajtott. Nem tetszett neki a dolog,

egyáltalán nem tetszett neki. Valójában teljesen más megvilágításba helyezte az egész ügyet.

A táskájába süllyesztette a képeket, azután felírta Maurice Delray telefonszámát és címét. Majd szorosan megmarkolta a táskát, és kilépett a Supa Snaps üzletből. Penny Cross figyelte a távozó rendőrnőt, és azon gondolkodott, helyesen cselekedett-e. Joanie végül is jó ismerőse volt, és Penny bizonyosra vette, hogy azoknak a szörnyű képeknek semmi köze hozzá. Ám azután felülkerekedett pletykás természetű. Különböző is, érvelt magában, Joanie végül is prostituált. Az effajta dolgok talán a mesterségével járnak.

Felkapta a telefont, és elkezdte körbehívni a haverjait, hogy megtudja, ki mit hoz ki ebből.

Hiszen a fényképekről hamarosan úgymint mindenki tudni fog.

Tizenharmadik fejezet

Maurice Delray ideges volt. Anyja, Oleta úgy bámult rá, mintha hirtelen még egy feje nőtt volna. A nő teljesen ledöbbszent. Érezte, hogy elönti a forró rémület, és mindez a nappalijukban várakozó rendőrtiszt miatt. Annyira nem illett ez az egyenruhás alak az ő tiszta, rendes otthonukba. Oleta nagyon megijedt, hogy Maurice valami bajba keveredett.

Amikor a fiára nézett, látta nyugtalan arcát és a rémületet a szemében. Ha ugyanarra az útra tévedt, mint a bátyja, Wendell, akkor keményebben fogja majd, mint eddig. Mindent elkövet, hogy ez a gyermeke ne süllyedjen a bűnözés mocsarába.

Wendell tizennyolc évet ült fegyveres rablásért, de olyan halottnak tűnt számára, mintha ő még mindig a St. Lucián élne, a fiú pedig az apjával, aki egyetlen napot sem dolgozott végig becsületesen életében.

Oleta nagyon igyekezett, hogy jó életet biztosítson az egész család számára, amikor Angliába érkeztek, de nehéz volt. Wendell sosem engedelmeskedett senkinek, és ebben a tekintetben az apjára ütött.

A nő most napi tizenkét órát dolgozott egy gyár éttermében Barkingtonban, vett magának egy kis lakást, és legkisebb fiát, Maurice-t főiskolára járatta. Hátat fordított eddigi életüknek, tisztességes életet éltek, nem olyat, amilyent a férje választott magának. És úgy érezte, Maurice-ban testesül meg munkája eredménye. De akkor miről van most szó? A kezét tördelte félelmében és csalódottságában.

- Mit akarnak?

Maurice hangja megremegett a félelemtől és a feszültségtől. Érezni lehetett lágy nyugat-indiai akcentusát, amely alig felismerhetően, de ott volt a beszédében. A rendőr feltételezte, hogy az idegesség miatt.

- Kira Brewerről szeretnénk beszélni önnel! Maurice látta, hogy anyja elsápad. Nem tudja, hogy ki az a lány, mondta a fiú, soha életében nem látta. Ekkor a rendőr megmutatta neki a fényképét.

- Ő az a kislány, aki eltűnt. Biztosan látta a hírekben vagy az újságokban, igaz?

A nyomozó ekkor jött rá, hogy nem látott televíziót a szobában, csak egy kis hordozható rádiót. A hely szinte érintetlennek látszott, minden ragyogott a tisztaságtól. A díványon és a székeken még az eredeti fólia is rajta volt, és a szőnyegre még egy futószőnyeget is helyeztek, nehogy bepiszkolódjon.

A falakon vallásos nyomatok sorakoztak, gyönyörű pasztellszínekben. Jézus mindegyiken jóképű és szőke volt, szemét a mennyekre függesztette.

A fiú óvatosan biccentett.

- Látta őt a Supa Snapsben szombaton?

A fiú fontolóra vette a kérdést, mert tudta, hogy fontos, és minden figyelmét ennek szentelte. Azután megrázta a fejét.

- Nem, nem láttam. Emlékeznék. De aki behozta a tekercset előhívásra, annak a neve rajta lesz a borítékon.

A rendőr bólintott.

- Csakhogy nem volt boríték, érti? Arra gondoltunk, talán szívésségből hívta elő a képeket egy barátjának vagy ismerősének...

Maurice azonnal a fejét ingatta.

- Nem, nem tennék ilyet. Elveszíthetném az állásom.

A rendőr hitt neki; volt valami veleszületett becsületesség ebben a fiúban, amely átragyogott rajta. Vagy tényleg becsületes, vagy nagyon jó színész, de a nyomozó úgy gondolta, ez utóbbit kizárhatja. A fiú majdnem szívinfarktust kapott, amikor meglátta. A legtöbb kölyök, akivel dolga akadt, úgy hazudott, mint a vízfolyás, ráadásul jól is hazudtak. Látta, hogy az anya is megennyhült, amikor a fia tisztán és tömören megválaszolta a kérdéseket. Örült, hogy a nőnek nem okoznak gondot, mert kedves asszonynak látszott.

- Bejönne velem a kapitányságra, fiam? Csak hogy biztosan kizárhassuk, hogy köze van az ügyhöz. Ujjlenyomatot veszünk, ilyesmi.

A fiú rábólintott ugyan, de tisztán látszott, hogy nem örül a dolognak.

- Küldhetünk egy jelöletlen kocsit is, ha akarják. Látta, hogy az anyának fogalma sincs, mire gondol.

- Úgy értem, Mrs. Delray, hogy küldhetünk egy normális autót a rendőrautó helyett. Így senki nem tudja majd, hova megy a fia.

Látta a hálát a nő arcán. A szomszédok mindennél fontosabbak voltak a számára, és ez végül is érthető. Ez a nő még mindig Wendell ügyét próbálja kiheverni. A zsaru mindent tudott a másik fiúról, de elég dörzsölt volt ahhoz, hogy ezt ne árulja el.

Maurice és az anyja egymásra mosolygott.

A nyomozó néha nagyon utálta a munkáját, de amennyire lehetett, igyekezett megkönnyíteni azok dolgát, akikkel kapcsolatba került. Ezzel a kisebbséghez tartozott a kapitányságon, és nem ő volt a legnépszerűbb fickó a környéken. A legtöbb kollégája megpróbálta minél nehezebbé tenni mindenkinek az életét, aki nem tartozott a szervhez.

Ám ennek a nőnek az arcát látva úgy érezte, minden gúnyolódást megér, hogy nem olyan rendőrtiszt, mint a többiek.

Della aggódott amiatt, ahogy Joseph a fiával viselkedett. Amikor később elgondolkodott róla, arra jutott, hogy nem mondták el neki az egész történetet. A férfi még nagy vonalakban sem

árulta el, hogy valójában mi történt közöttük. Csak rizsázott a szerelemről, imádatról. Della tudni akarta, hogy mi volt ez az egész. Ezzel szekálta Josephet, bár ettől a férfi megint csak ideges lett. Della látta, hogy egyre inkább előnti a düh. -Jaj, hagyd már, Della! Családi ügy.

- Most már én is a családot hoz tartozom, nem?

Joseph felsóhajtott, és kezét végighúzta izzadó arcán. Idegesnek és mérgesnek látszott, ami Joseph Thompsonnál halálos kombináció volt, de ezt Della nem tudhatta. Ő csak tovább erőltette a témát, és nem is sejtette, hogy mit kockáztat.

- De hogy értetted, amikor azt mondtad: „Gyerünk, Tommy, mondd el! Gyerünk, ha mered”? - Della elszántan igyekezett kideríteni, mi rejlik a veszekedés hátterében.

- Nem értettem sehogy.

Ám a nőt nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

- De ennek jelentenie kellett valamit. Ez nem olyan kijelentés, amelyet csak úgy mond az ember, ennek jelentése van.

Joseph megragadta a karját, és a díványra taszította.

- Nem jelentett semmit! Csak zaklatott voltam. És most ejthetnénk végre ezt a kurva témát? A francba, mi volt a legutóbbi munkád? Csak nem te adtad ki az ételcsomagokat Auschwitzban?

Dellával még soha életében nem beszéltek így. Ahogy ott feküdt a díványon, ráeszmélt, hogy Joseph nem olyan irányítható, amilyenek elsőre gondolta. Valójában veszélyes férfi, és úgy tűnik, képes lenne komolyan bántalmazni.

Miközben a férfira meredt, legidősebb lánya jött be a hátsó ajtón. Della még soha életében nem örült ennyire senkinek.

Della lánya, Patrícia az apjára ütött: alacsony volt, testes és rendkívül béketűrő. A saját három lánya azonban olyan volt, mint a nagynanyjuk: társaságkedvelők és elég hangosak ahhoz, hogy szükség esetén meghallják őket.

- Mi történt, anya?

Joseph könyörgő tekintetet vetett Dellára, és az asszony - bár tudta, nem cselekszik helyesen - nem árulta el az igazságot. Nem akarta, hogy

bárki megtudja, gondjai vannak.

- Semmi, drágám. Tedd fel a teáskannát!

Pat tette, amit mondtak neki, ám tudta, hogy valami nem stimmel. Ám ami ennél is fontosabb, a lányok is tudták.

Mind nagyra nyílt szemmel bámulták az új nagypapát, kivéve a legkisebbet, Aurorát, aki azonnal az ölébe ugrott egy kis dögö-nyőzésre.

Ám ma nem töltötte el Dellát boldogsággal ez a látvány; valahogy kellemetlenül érezte magát, de nem tudta, miért.

Joseph ingerültsége már kezdett elpárologni, de az asszonyt továbbra is nyugtalanította az ügy.

Nagyon is nyugtalanította.

Lorna ott álldogált Jon Jonék háztömbje előtt. A fiú elsétált mellette anélkül, hogy egy pillantást vetett volna rá. Úgy tűnt, hatalmas hasa lehúzza Lornát, nagyokat szuszogott, miközben megpróbálta beérni Jon Jont.

-JonJon!

A fiú szándékosan csak az utca végén állt meg, és megvárta, hogy a lány odaérjen hozzá.

- Mi van?

Kérdés volt, de egyben elutasítás is. Lorna már egyáltalán nem volt benne biztos, hogy helyesen cselekszik. A fiú belenézett a lány arcába, amely már elvesztette szépségét.

- Lorna, nem érek rá.

A lány beharapta az ajkát, mielőtt válaszolt volna, amitől nagyon fiatalnak látszott. Néhány pillanatra előbukkant a smink és a keménység felszíne alól a kislány, aki valójában volt. Ha nem vigyáz, a húga is idejut majd, gondolta Jon Jon. Jeanette ugyanazt az utat járja, mint ez a riherongy, csak olyan ostoba, hogy észre sem veszi.

- Hallottam valami pletykát... azt hiszem, hallanod kell. A fiú ránevetett.

- Mi a fasz vagyok én, piaci kofa? Úgy nézek én ki? Lorna gyorsan megrázta a fejét, majd hozzátette:

- A húgodról van szó. Úgy értem, Kira húgodról. Jon Jon azonnal csupa fül lett.

- Mi van vele?

Lorna még mindig nem volt benne biztos, hogy helyesen jár el. Jó pontokat akart szerezni Jon Jonnál, de talán nem ez a legjobb módja. Earl már rájuk dudált a kocsiból, tudta, hogy Jon Jon is siet. Olyan gyorsan kell előadnia a mondandóját, ahogy csak lehet.

Azt mondogatta magában, hogy az unokatestvére nem egy halandzsázós fajta, vagyis amit elmesélt neki, az a szintiszta igazság, de legalábbis nagyon közel áll hozzá.

- Hát akkor ki vele! Lorna ijedten mondta ki:

- Tommy Thompson volt az.

Jon Jon nagyot sóhajtott, és csípősen visszakérdezett: -És?

- Már elítélték egyszer zaklatásért. Jon Jon megtörölte az arcát.

- Mónikával beszéltél? A lány csak a fejét rázta.

- Nem, Jon Jon. Ezt az unokatestvéremtől hallottam, Carly Lanesbroughtól.

Bermondseyből ismeri a fickót, régen ott éltek.

Jon Jon azonnal elkapta a karját.

- Szállj be a kocsiba!

Azzal betuszkolta a lányt, aki nehézkesen tottyant le a hátsó ülésre, mert hatalmas pocakja minden mozdulatát ügyetlenné tette.

- Indíts! Bermondseyba megyünk! Earl vezetett.

Nem is kérdezte, mi történik, úgyis megtudja hamarosan. Ez volt a jó Jon Jonnal.

Nem voltak hosszú, kényszeredett beszélgetések, az ember csak hajtott, és tette, amit tennie kellett.

Carly szép lakásban élt a férjével, Colinnal. Teljes ellentéte volt az unokatestvérenek, aminek Jon Jon igazán örült. Nehezen bírta volna cérnával, ha még egy Lornát el kellett volna viselnie. Carly kávét főzött nekik, és közben elmondta, amit tudott.

- Éppen vendégségben jártam felétek, amikor meghallottam, mi történt a húgoddal. Különben is, mindenki tud már róla, hiszen tele vannak vele a hírek.

A fiú bólintott.

A nő megpróbálta igazolni, miért pletykálkodott, ezt megértette.

- Szóval hallottam erről a Tommyről, és ha ugyanaz, mint akit én ismerek, akkor már meggyanúsították egyszer egy kislány molesztálásával. Semmi nem lett belőle aztán, ezt jobb, ha elmondom - emelte fel a kezét beszéd közben. - A lány családja azonban megvádolta, és azután költöztek el az apjával. Senki nem tudta, hova, egyszerűen csak eltűntek. De ha ő az, akkor ez eléggé egybevághat azzal, ami történt, nem?

Jon Jon bólintott.

- Mondj el mindent, amit tudsz róla, Carly. Hogy nézett ki?

- Nagydarab, kövér fickó, az apjával élt. Nem voltak itt túl soká. Temérdek babája volt, meg ilyenek, és néhány kölyök átjárt hozzá játszani.

Jon Jon érezte, hogy egyre hevesebben dobog a szíve ezekre a szavakra.

- Végül aztán az egyik kislány azt állította, hogy hozzányúlt, és ennyi. Gondolhatod, a szomszédok utána üldözni kezdték őket. Aztán már csak annyit tudtunk meg, hogy a feljelentést visszavonták, ők pedig eltűntek. Senkinek eszébe sem jutottak, amíg ez meg nem történt.

- Tudod, hogy miért ejtették a vádat? Carly megrázta a fejét.

- Hallottam valami olyasmit, hogy az apa barátnőjének az unokája vagy unokahúga volt, vagy valami hasonló, de tudod, milyenek a pletykák. Most a Canary Wharfnál laknak, tanácsai lakásban. Rowe-nak hívják őket, ennyit tudok.

Baxter a fotókat bámulta, és érezte, hogy összeszorul a szíve. Sok mindenre számított, de erre semmiképp.

Ismét a képekre nézett. Olyannak látta Kirát, amilyennek el sem tudta képzelni. Annyira távol állt attól a gyermektől, aki az iskolai fotón mosolygott, hogy az egyszerűen hihetetlen volt. Vastag sminkje miatt felnőtt nőnek látszott, de igazán a szeme vonta magára a nyomozó figyelmét.

Mindentudó szem volt.

Úgy hatott, mintha egy jó kis hancúrt ígért volna, úgy hatott, mint egy tizenegy éves, sokat látott felnőtt.

Pontosan úgy nézett ki, mint az anyja.

Baxter egy újjászületett Joanie-t látott a képeken, és ez komolyan megdöbbentette. Úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna, képtelen volt levegőt venni. Ilyesmire semmiképp nem számított. De leginkább az nyugtalanította, hogy beszélnie kell Joanie-val.

Ha ezek a képek azt jelentik, amire gondol, akkor Joanie vagy nem tud semmiről, vagy olyan jó színésznő, hogy Oscar-díjat érdemelne.

Ismét a fényképekre meredt. Egyszerűen nem hitt a szemének.

Jeanette összepakolta a holmiját. Úgy döntött, hazamegy az anyjához. Az igazat megvallva örült, hogy hazamehet. Jasper is tudta, hogy így érez, és szerencsére megértette. Ha tehette volna, ő is valahol máshol élt volna. Senki sem időzött szívesen Karén társaságában. Amióta az ital rabja lett, kész rémálom volt vele élni.

Miközben Jeanette pakolt, Jasper anyja egy futó megjegyzésben közölte, hogyan vélekednek az emberek Kira eltűnéséről.

Egy pillanatig sem gondolkodott el Jeanette esetleges érzésein, egyszerűen közölte:

- Meghalt, angyalom, az már biztos.

A lány egy pillanatra behunyta a szemét kínjában.

- Már megbocsásson, Karén! A kishúgomról beszél. Ostorcsapásszerű, durva szavak voltak, és ez nem került el

Karén Copes figyelmét sem, aki a részegség azon fokán volt már, ahol pont azt várta, hogy ilyesmi történjen.

- Csak elmondtam, amit hallottam.

Kásás hangon beszélt, alig lehetett kivenni a szavait. Már csak nehezen tudott fókuszálni, és pislogva próbált szembenézni Jeanette-tel. Ekkor vette észre, mintegy mellékesen, hogy milyen rend van a kis szobában. Jeanette a padlótól a plafonig kitakarította, és ez valami miatt felbosszantotta Karént. Mintha gyalázat esett volna rajta és az otthonán.

- Nem vagyunk elég jók neked, mi?

Jeanette nem is válaszolt, tudta, hogy nem érdemes.

- Azt hiszed, te rózsaillatút szarsz? Úgy hallottam, kisasszony, hogy anyádat is hamarosan lecsukják. A kishúgodat megrontották, és ő mindenről tudott.

Jeanette tudta, hogy csak az alkohol beszél a nőből, tudta, hogy Karén már csak

ilyen, azért kötekedik, hogy verekedhessen. Mindig verekedni akart, ha ivott, és rendszerint szegény Junie húzta a rövidebbet.

De Jeanette azt is jól tudta, hogy valószínűleg van némi igazság abban, hogy pletykálnak róluk. A lakótelepen keringő pletykák mindig is túloztak, ezért is szerették annyira az emberek őket. Ő maga is szerette a pletykákat, amikor nem a családjáról szóltak. Most azonban a becsülete forgott kockán, de Jasper kedvéért hajlandó volt elengedni a füle mellett a sértést. Így aztán folytatta a pakolást, noha legszívesebben nekiugrott volna Karennek.

Karén úgy fogta fel, hogy ezzel neki ad igazat.

- Semmit nem mondasz? Fáj az igazság, mi?

- Miért nem fogja be egyszerűen a pofáját, Karén?

Az asszony olyan hevesen kezdett el kacagni, hogy neki kellett támaszkodnia az ajtófélfának.

- Megyünk haza az Év Anyjához, mi? Joanie, a prosti.

Jeanette behunyta a szemét, és igyekezett megfékezni az indulatait. Ő úgy beszél az anyjáról, ahogy akar, de ezt más nem teheti meg. Legalábbis nem hallótávolságon belül.

- Ha maga csak feleolyan jó lenne, mint az anyám, már minden rendben lenne magával, Karén!

A lány bekapta a csalt, Karén repesett az örömtől. Elszántan küzdött, hogy valamilyen reakciót váltson ki belőle, és most sikerült. Hosszú pillanatokig meredtek egymásra, a levegő megtelt gyűlölettel.

- Lehet, hogy vannak hibáim, de legalább vigyázok a gyerekeimre.

- A gyerekei ki nem állhatják magát! Maga kész röhej. Egy részeges nő. Egy férfi sem szép látvány, ha iszik, de egy nő egyenesen undorító!

Jeanette halkan, de erélyesen beszélt. Karén tudta, hogy komolyan gondolja minden szavát.

- Az anyám, minden hibája ellenére, jó asszony, rendes ember. És tudja, mit? A maga gyerekeivel ellentétben mi szeretjük az anyánkat. Bármit tett is, mindig értünk tette, a mi kedvünkért, és mi tudjuk ezt, ha maga nem is!

- Ha az anyád olyan kibaszottul csodálatos, hogyan tűnhetett el a húgod?

Karén félig-meddig tisztában volt vele, hogy a kérdés nem jogos, tudta, hogy gonosz, gyűlöletes dolgokat mond, de akkor is kimondta. Ez a lány nem megy el innen veszekedés nélkül, Karén ezt már elhatározta. Ez is olyan, mint a többiek. Mind azt hiszik, hogy olyan okosak, olyan hű, de nagyon nagyszerűek, amikor egy fokkal sem jobbak nála.

Mind ezen a tetves tanácsi lakótelepen tengődnek, és arról a napról álmodoznak, amikor majd az önkormányzat jobb helyre költözteti őket, bár addigra már megvan a baj. A gyerekek kicsúsznak a szülők kezéből, a szülők elválnak, vagy túlságosan hozzászoknak már ehhez a környezethez, máshol már nem is tudnának létezni.

Nevetséges, hogy némelyek még mindig hogy adják a bankot, a nyomorult lapos képernyőjű tévéjükkel meg a kertészeti műsoraikkal. Ez itt egy pöcegödör, és minél előbb rájönnek erre, annál jobb.

Hallotta, hogy Jon Jon házvásárlásról beszélt. Mi a faszt gondol magáról, ki ő? Mit képzelnek magukról Brewerék, beleértve ezt a lányt is?

- Ezt jobb, ha visszaszívja, Karén. Karén felnevetett.

- Az igazság fáj, nem igaz? A húgod eltűnt, nem? Vagy én maradtam le valamiről? Talán csak eltévedt, erről lenne szó?

Jeanette megnedvesítette az ajkát, miközben az előtte álló vén satrafát nézte, ahogy okáda magából a rosszindulatot. Mintha egy üszkös seb nyílt volna szét, és az egész gennyes, bűzlő nedv ennek a nőnek a száján áradt volna ki utálatos szavak formájában.

Jeanette most eszmélt rá, hogy bárki lehetne az ő helyében. Karén készen állt az ütésre, és ő volt a mai nap szerencsétlen célpontja. De annyira gonosz volt, amit az asszony fröcsögött magából, és annyira igazságtalan az anyjával szemben, aki igazán jól gondoskodott róluk a maga módján, bármit gondolt is magában Jeanette.

- Nem mutatták meg a kártyák az anyádnak, hogy hol van a kislány? Kész vagyont szerez azzal, hogy mindenkinek kártyát vet. Nem tudna tanácsot kérni a kártyáitól, és megtudni a pontos címet, ahol az a szegény lány van?

Jeanette visszafogta magát, de ehhez minden erejére szüksége volt. Karén csak azért állt még mindig a lábán, mert ő volt Jasper anyja. Csakis ezért. Bárki más lett volna, Jeanette már feltörölte volna vele a padlót.

Ám Karén Copes még nem végzett. Sőt, valójában csak most indult be.

- Csodálom, hogy te nem az utcán melózol. Pedig ez benne van a családban, nem? A kurválkodás családi biznisz - már a nagy-mamád is mutogatta a bugyiját boldog-boldogtalannak. És mégis azt képzeled, többet érsz, mint én meg a családom? Egyikőtök sem tudja, ki az apja! Fogalmatok sincs róla, honnan származtok. Mind korcs fattyak vagytok, söpredék, egytől egyig!

Hirtelen felkapta a cigarettáját, és rágyújtott. Egy mély slukk után társalgási stílusban érdeklődött ismét:

- Ez történt Kirával is? Összebalhéztatok, és nem ment haza, mi? Nem pusztán a szavak tették, hogy Jeanette-nek eldurrant az agya. Az önelégült vigyor miatt vesztette el a türelmét. Az ütés, amelyet Karén Copes kapott, keményebb volt, mint amilyeneket eddig tapasztalt. Karent mindenki elkalapálta egyszer-egyszer, aki a közelébe került. Férj, gyerekek, a család is eljutott már odáig, hogy megüsse a mocskos szája miatt. De még soha nem verték meg úgy, mint most.

Mintha Jeanette-et megszállta volna valami. Minden aggodalma, félelme és sérelme ott volt az ütéseiben és a rúgásaiban. Minden kimondott szó ott visszhangzott az agyában, amikor rátámadt a nőre, aki elővigyázatlanul ürügyet adott neki arra, hogy levezesse az indulatait. Amikor Jeanette végzett, a földön fekvő véres testre nézett, és sírni kezdett. Mit tett már megint? Hogy menjen most haza Joanie-hoz, amikor csak még több gondot okoz neki? Ezt nem teheti, nem lenne igazságos az anyjával szemben. Most nem. Jeanette épp most ítélte magát további száműzetésre, és gyűlölte magát emiatt.

Azután észrevette, hogy Junie figyel, és könyörgően nyújtotta ki a kezét. Nem is tudta, hogy a lány otthon van.

- Rákényszerített, Junie, túl messzire ment!

Jasper húga közönyösen bólintott. Láttá már ezt nemegyszer.

- Túl fogja élni. Tűnj el egy kicsit innen, amíg kihívom a mentőket. Én majd vigyázok rá, ne aggódj.

Valójában Junie ebben a pillanatban mindennél jobban gyűlölte az anyját.

Különben is, hallott minden mérgezett szót, amelyet Karén mondott.

Sylvia nyilvántartást vezetett Paulie minden üzletéről. Átkutatta a három otthoni széfet, figyelmesen tanulmányozta a papírokat, mintha aranyporral lennének behintve. Hiszen számára ez természetesen így is volt.

Hónapokig figyeltette a férfit, és most már mindent tudott róla. Ámbár a Brewer nővel való kapcsolata ámulatba ejtette. Tudta, hogy Paulie-nak a fiatalabb nők a gyengéi, ezért tulajdonképpen pillanatnyi féltékenységet érzett a prostituált iránt, aki, úgy tűnik, fülön csípte a férjét. Még a fia is neki dolgozott.

És most a nő gyermeke eltűnt, ami borzasztó dolog.

Akármilyen volt is Sylvia, anyai szív dobogott benne.

A saját gyermekeit befektetésnek tekintette. Amíg vele vannak, biztonságban van. Ez azt jelentette, hogy van valamije, amivel Paulie fölé tud kerekedni. Valami olyan eszköz, amivel folyamatosan kiszedheti belőle a pénzét.

Tudott mindent a férjéről, amit tudni lehetett, és a régi mondás, miszerint a tudás hatalom, még sosem hangzott ilyen igaznak. Ha a férfi együttműködik vele - és ő feltételezte, hogy így lesz -, akkor ő is elfogadja a tartásdíjat, hátradől a székében, és elfelejti, amit tud. Ha nem így történik, akkor a megfelelő hatóságoknak eljuttatja az információkat, és vár.

De emiatt nem igazán aggodalmaskodott. Paulie-nak is megvan a magához való esze, ahogy neki is. Sylvia csak a fejét ingatta, miközben átlapozta a papírokat, majd mindet félretette. A lányok most néhány hétig az anyjánál nyaraltak, amíg itt minden lecsillapodik.

Teletöltötte a kádat, belefeküdt a forró vízbe, és élvezte a magányt és az ilang-ilang olaj aromáját.

Ahogy ott heverészett, behunyta a szemét, és egy kis dalt dú-dolt magában. Szerette ezt a házat, de a legjobban akkor, ha egyedül lehetett. Paul sosem értette meg, hogy szüksége van néha a magányra, az egyedüllétre.

Igaz, Paul könnyen tanult. Sylvia nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy jó modorra nevelje a férjét, ahogy ő maga fogalmazott.

Ha a férjén múlt volna, úgy végzi, mint azok a borzalmas nőszemélyek, akik a férfi üzleti partnereihez mentek feleségül. Leselejtezett szőke kis macák, akik csak a villáikról, a nyugágaikról és a hülye gyerekeikről tudtak beszélni,

miközben a férjeiknek minden utcában volt egy nője.

Nos, ez nem neki való, gondolta Sylvia. Nem fog élete végéig ! kitartani egy olyan ember mellett, aki képtelen normálisan viselkedni, és jelentéktlenebb egyéniség, mint az a labrador, amelyiket két éve szerencsére eltemettek a kertben. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor a férje ellene fordult - amikor a lányok kutyát akartak. Előbb az ő fülét rágták, de ő nemet mondott, aztán egy nap a férfi egy kiskutyát hozott kartondobozban egy haverja szemétdombjáról. A lányok aznap odáig voltak az apjukért, és Sylvia levonta a tanulságot. Sosem hagyhatja, hogy azt higgyék, az apjuk az ő érdekeiket nézi, mindennek úgy kell tünnie, mintha tőle származna. Ennek megfelelően a lányok sosem hitték, hogy apjuk valóban meg akarja venni nekik a lovakat, úgy tudták, anyjuknak kellett rábeszélnie.

Sylvia elmosolyodott, amikor erre gondolt.

- Minden rendben, Sylv?

Azonnal kinyitotta a szemét, ahogy meghallotta a férje hangját. A másodperc töredékéig azt hitte, csak hallucinált, ám a férfi ott állt az ajtóban, és úgy tűnt, nagyon is otthon van ebben a környezetben, noha a végzés kitiltotta a házból. Sylvia felült, és a mozdulat hatására kicsobbant a víz a padlóra.

-Jaj, Sylv, nem vagy te ilyen rendetlen!

A nő egészen mehökkent.

- Na, most már emeld ki a kövér segged a kádból, és gyere le, mert beszélnünk kell.

Az asszony arcán elmélyültek a ráncok, látszott rajta a döbbenet.

Paulie végigmérte a testét, ahogy ott ült, és közölte vele, mit gondol.

- Basszus, Sylv, eszetlen ronda vagy így anyaszült meztelen! Jót nevetett a saját idétlen tréfáján, mert tudta, hogy ezzel igazán felbosszantja a nőt, és ennek minden másodpercét élvezte

Tizennegyedik fejezet

Idős nő nyitott ajtót, majd leplezetlen ellenségeséggel meredt látogatójára. Jon Jon érezte, hogy olyasvalakivel áll szemben, aki többet verekedett Miké Tysonnál, és feltehetőleg megnyerte a legtöbb csatáját.

- Elnézést kérek, egy bizonyos Rowe családot keresek, és úgy hallottam, itt laknak.

Jon Jon elővette a legszebb mosolyát, de abból, ahogy a nő visszanézett rá, már látta, hogy ragyogó és barátságos arckifejezése nem lesz elég. Volt egy olyan érzése, hogy a másik semmibe veszi a politikai korrektséget. Az öregasszony egy feketét látott maga előtt, és kész. Talán azt gondolta, a rablók most indultak kilesni, hová törjenek be legközelebb.

- Ki keresi őket?

Mély hangja volt, igazi dél-londoni akcentussal beszélt. Jon Jon legszívesebben elmosolyodott volna, amint meghallotta. Az apró öregasszony igazi, régimódi dél-londoni volt, és ezt büszkén vállalta.

Jon Jon tudta, hogy a legjobb, ha nyíltan válaszol a kérdésre, ezért minden köntörfalazás nélkül közölte:

- Én keresem őket, Mrs. Rowe.

Az utca törvénye ezt diktálja errefelé, ezt megértette. Azután sokkal csendesebben és tisztelettudóbban hozzátette:

-Jon Jon Brewer vagyok. A kishúgom, Kira eltűnt. Benne volt-a hírekben is.

Az asszony lassan bólintott, de még mindig őt vizslatta, és a fiú érezte, hogy kevésnek találtatott.

- Mi közünk ahhoz?

Az öregasszony olyan gyanakvó volt, hogy Jon Jon már azon gondolkodott, hogy a picsába olvassák le ennek a vízóráját. Kezdte úgy érezni, hogy könnyebb volna bejutni vasárnap délután a Nemzeti Bankba, mint átlépni ennek a kedves idős hölgynek a küszöbét. Azt is sejtette, hogy mindez a bőrszíne miatt van így. Már hozzászokott, de még mindig zavarta.

Ismét a lehető legbehízeltgőbb hangon próbált megszólalni:

- Úgy hallottam, hogy ön kapcsolatban volt bizonyos Kicsi Tommyval...

Erre az ajtó becsapódott az orra előtt, ám ő előrelökte a kezét és lábát, hogy megállítsa az asszonyt.

- Kérem, Mrs. Rowe, ez fontos!

- Vidd a nyüves lábadat a küszöbömről, te boglyas fejű! Igazi ellenfél volt, és ezért Jon Jon csodálta. De már kezdte idegesíteni.

Ha ez a nő tudja, mi történhetett Kirával, akkor el is fogja mondani, még akkor is, ha úgy kell belőle kiverni. És ő meg is teszi, akármilyen idős hölgyről van szó. Tudni akarja, most akarja tudni. Visszafojtotta az érzelmeit eddig, de egyre nehezebb lett, ahogy az idő haladt előre. Jon Jon nagyot sóhajtott, s közben erőszakkal benyomta az ajtót.

A nő ekkor látta meg Earlt, és agresszív tekintettel mérte végig tetőtől talpig. Jon Jon akarata ellenére megkedvelte az öregasz-szonyt. Le merte volna fogadni, hogy a maga idejében számolni kellett a hölgygel. Talán még most is.

- Nyissa ki az ajtót, hölgyem, kérem! - mondta Jon Jon halkán, szinte könyörögve.

- Nincs semmi mondanivalóm az ön számára - felelte a nő keresztbe tett karral, és a testtartása magáért beszélt.

A fiú ismét felsóhajtott. Ezúttal hangosabban, ellentmondást nem tűrő hangon közölte:

- Én pedig úgy hiszem, hogy van. A lányát, az unokáját vagy akárkijét állítólag molesztálta ez a pöcs, és én tudni akarom, mi történt. Nem megyek sehova, amíg ezt meg nem tudom.

Jon Jon világosan beszélt, és tudta, hogy semmi értelme ezt tovább cifrázni. Farkasszemet néztek egymással. Mrs. Rowe apró, szinte madárszerű teremtes volt. Valaha fekete, most ősz haját kis kontyba fogta, és nagy aranykarikákat hordott a fülében. Annyi kacatot viselt, hogy egész ékszerészüzletet lehetett volna nyitni belőlük: gyűrűk, karkötők, nyakláncok.

Kötényruhát viselt, azt a fajtát, amelyet oldalt kellett megkötni, hogy a ruhája tiszta maradjon, miközben dolgozik. Ám mégis az arca búvólte el Jon Jont leginkább: a ráncai mintha nem jó helyen lettek volna. Az asszony úgy nézett ki, mint egy kis pókmajom, barna tekintetéből vagy alattomoság vagy intelligencia áradt. Jon Jon egyelőre nem tudta eldönteni, melyik, de majd kideríti.

- Mrs. Rowe, ezt elintézhethük barátságosan és barátságtalanul is. Csak öntől függ!

Elég erőszakosnak mutatta magát ahhoz, hogy a nő kétszer is meggondolja, mit tegyen. Az öregasszony még néhány másodpercig csak bámulta, majd szélesre tárta előtte az ajtót.

- Ő kinn marad! -biccentett a vigyorgó Earl felé.

- Nem is akartam bemenni, drágaságom! - vágott vissza Earl, majd Jon Jonra nézett. - A kocsiban leszek, oké?

Jon Jon bólintott.

- Biztos rendben lesz minden? Elvetemült nőnek látszik.

- Szemét kis seggfej! - kiáltott oda a nő bosszúsan, de már nem volt annyira ellenséges. Earl a megjegyzést bóknak vette. Mrs. Rowe egyetlen szó nélkül ment be a lakásba, egyenes tartással, továbbra is barátságtalanul.

Jon Jon követte, de előbb gondosan megtörölte a lábát, majd finoman betette maga után az ajtót. Benn fánk illatát érezte, az otthonos szag illett a környezethez. A kicsi nappaliban kétszemélyes dívány állt, és egy kényelmes szék, mellette csempézett kandalló öreg gázégővel, és egy kézzel rakott, vörös téglás polc a másik oldalon, amelyen hordozható televízió és régi rádiókészülék kapott helyet. Ezen voltak a három mosolygó kislány - mind szőke és kék szemű - fényképei is. Jon Jon feltételezte, hogy egyikük a szóban forgó gyermek.

A kandalló fölött egy síró fiút ábrázoló festmény lógott. A falakat burgundi vörös tapéta takarta, a díszítő csík már lepattogott és megsárgult a gázfűtés miatt.

Jon Jon az idős kor tehetetlenségét érezte ebben a szobában, és ez felzaklatta. Szerencsétlen vén szatyor túlélte egy világháborút ezért - hogy egy dohos, lepukkant, ütött-kopott lakásban lakjon, amelyet már rég le kellett volna dózerolni, miközben a közeli raktárházakat kipofozzák, és vagyonokért adják el bennük a divatos „tetőtéri lakásokat”.

Magára erőltetett egy mosolyt. A hűga iránti aggodalom most minden mást háttérbe szorított az életében. Csak az anyja kedvéért szedte össze magát, de már az összeomlás szélén állt, és ezen akármennyi kannabisz sem változtathatott.

Az öreg hölgy ismét őt bámulta, és szinte érezte, ahogy felméri, de igazán érdekesnek azt találta, hogy minél tovább nézte, annál jobban kezdte

megkedvelni. Nem egy szívtelen nő, gondolta JonJon.

- Kér egy csésze teát?

Kelletlenül hangzott el a kérdés; a nő jó modora most felülkerekedett vele született rasszizmusán. Jon Jon bólintott. Bármit hajlandó megtenni, amivel szóra bírhatja anélkül, hogy durván beszélne vagy bánna vele. Volt egy megfoghatatlan érzése, hogy ő az első fekete, aki átlépett a nő küszöbén.

- Cukorral és tejjel?

Újabb bólintás, majd amikor végül elhelyezkedtek a kandalló körül a teával, Jon Jon ismét beszélni kezdett:

- Igazán szükségem van a segítségére, Mrs. Rowe. Biztosan hallott a húgomról, Kira Brewerről. Még csak tizenegy éves, és eltűnt. Nos, egy régi szomszédjától hallottam, hogy egy fickót, aki most ott lakik a közelünkben, az ön családjából valaki molesztálással vádolt. Ez tényleg fontos nekem, Mrs. Rowe, mert ő talán tudja, mi történt Kirával... tudhatja, hogy hol van. A nő újra végigmérte, természetes rosszindulata ismét úrrá lett rajta. Végül, óráknak tűnő hosszú percek után megszólalt:

- A nagyfiam, a legidősebb, harminc évet kapott: drogok és fegyveres rablás. A felesége, Leigh, aki egy utolsó mocskos kis szajha, itt lakott a közelben. A teájába kortyolt, hogy legyen ideje gondosan megfogalmazni a mondandóját.

- Elkezdte erre a Tommy Thompsonra hagyni a lányokat. Aztán legközelebb már csak azt hallottuk, hogy összeállt a fiú apjával, Josephfel.

Megint ivott egy kis teát, hogy időt nyerjen. Jon Jon gyanította, hogy nehezebb eshet a családjáról mesélni egy idegennek.

- A középső lánya, Caitlin, mindig ott lófrált; imádta, nem is lehetett volna visszatartani. Aztán egyszer azt mondta, hogy megérintették, úgy, testileg. De ennek sosem jártunk utána. Sosem mondta el, ki volt az, az apa vagy a fia. Csak annyit tudtunk, hogy azt állította, megtörtént. Leigh távol tartott minket az egésztől. Nem akarta, hogy bárki is megtudja, a fiam miatt. Addigra már jó ideje rács mögött volt, de Leigh tudta, hogy választ várna, így inkább lelépett a lányokkal... akármit tett is a fiam, szerette őket. De az anyjuk... a férjét még alig ítéltek el, és ő már folyton eljárt otthonról. Félt, hogy a fiam megtudja, mennyire nem törődött a lányokkal, ezért tűnt el innen. Éjszaka ment el, és azok is, a Thompsonék. Tudták, hogyha ez egyszer kiderült, nekik nem lesz maradásuk errefelé. A szarnak szaga van, nem igaz? Azóta sem láttam őket. Mind eltűntek, fiam.

Mrs. Rowe nagyot sóhajtott.

- Senki nem tudja, hova ment Leigh az unokáimmal. Én úgy gondolom, valaki pénzt adott neki, hogy menjen el, és higgyen nekem, fiam, el is akart menni. El akart kerülni innen. Bizonyos szempontból meg is értem. A fiam nem volt egy mintaférj, erőszakos, szadista állat, mint az apja, de ahogy már mondtam is, sosem sikerült a dolgok végére járnunk. Csak Leigh, a lányok és a két fickó tudják, mi történt. És hát nézzünk szembe vele, ők nem fognak mondani semmit, igaz?

Hátradőlt a székében, mintha kifárasztotta volna a beszéd. Jon Jon jól gondolta, hogy kevés látogatója akadt manapság. A napjai azzal teltek, hogy meglátogatta a fiát, vagy arra várt, hogy levelet kapjon tőle. Bárkinek szörnyű lett volna ez a lét, hát még egy büszke asszonynak.

- És fogalma sincs, hol lehet Leigh? Az idős nő megrázta a fejét.

- Annyit azonban elmondhatok, hogy sosem kedveltem sem az apát, sem a fiát, de ha választani kellene, százszor inkább a fiút választanám. Úgy bántak vele, mint a ronggyal, és ő mindent lenyelt. Látja, az esetről nem tudtam sokat mondani, mert a menyem akkor már kifelé igyekezett a fiam életéből, és ezzel egyben az enyémből is. Vigyáznom kellett, hogy mit mondok, mert csak az ürügyre várt. Elvesztettem a fiamat, azután elvesztettem az unokáimat is. Hát mi maradt nekem? Látta a fiú szemében a félelmet, így egy cseppnyi vigaszt nyújtott neki.

- Megvan Leigh anyjának a címe. Nem tudom, hogy még mindig ott él-e, de ha igen, biztosan tudni fogja, hol van a lánya. Nagyon közel álltak egymáshoz. Nekem szart se mond el, ezért már nem próbálkozom nála. Azt hiszi, elmondanám a fiamnak, ami az igazat megvallva, valószínű. De ha megtud bármi bizonyosat, kérem, szóljon nekem.

Jon Jon bólintott.

- Természetesen. Hogy bírja a fia nélkül?

- Igyekszem. Mi mást tehetnék? - vont vállat.

- Gondoskodnak magáról a fia cimborái?

Ez az utca törvénye: a lesíttelt haverok családjáról gondoskodni kell.

Elvesztették a támaszukat, és adni kell helyette másikat.

- Nézzen már körül, fiam, hát mit gondolsz?

Azután bement a hálósobába, és egy borítékkal tért vissza, amelyre gondosan ráírták a címet.

- A telefonszámukat nem tudom, és abban sem vagyok biztos, hogy ott laknak-e még, de egy próbát megér - mondta, és visszaült, majd halkán hozzátette: - Ha megtalálja az unokáimat, mesélje el, hogy vannak, rendben?

Jon Jon szíve összeszorult. Az asszonynak nyilvánvalóan hiányoztak a kicsik.

- ígérem, úgy lesz.

Azzal felállt, és az asszony két kezét a kezébe fogva azt mondta:

- Köszönöm, Mrs. Rowe! Igazán hálás vagyok, hogy segített nekem.

A nő most először mosolyodott el, és Jon Jon tudta, hogy végre megnyerte magának.

- Nem igazán voltam én a segítségére, fiam. Remélem, hogy megtalálja a kishúgát.

Erre Jon Jon elővett egy köteg pénzt, és leszámolt belőle ötszáz fontot. Az asszony sóvár tekintettel nézte a bankjegyeket.

- Kényeztesse magát egy kicsit!

Mrs. Rowe azonnal karomszerű kezébe fogta a pénzt.

- Nem utasítom vissza, hálás vagyok érte!

Ezután Jon Jon leírta a mobiltelefonja számát, és azt is odaadta.

- Ha bármit hall, Mrs. Rowe, csörögjön rám! Az asszony bólintott.

- Ha pedig bármikor szüksége lenne valamire, hívja fel ezt a számot, hallja?

Ismét bólintott, mert tudta, hogy a fiú komolyan gondolja, amit mond.

- Sok szerencsét a kereséshez. Jon Jon felsóhajtott.

- Ha a zsarukra hagynánk, még semmire nem jutottunk volna.

- Mindig ugyanaz a nóta - az öregasszonyból a tapasztalat beszélt.

Amikor kikísérte, a fiú még egyszer kezét rázott vele.

- Vigyázzon magára, Mrs. Rowe!

- Te is, fiam, minden britek gyöngye.

Nem csukta be azonnal az ajtót, hanem figyelte, míg a fiú a kocsijához ért, majd végül ő is visszament a lakásba. Kedves fiú volt. Tisztelettel. A legközelebbi beszélőn mesél majd róla Haroldnak.

A mellére szorította a pénzt, és vetett egy pillantást az órára. Ha siet, még kiér az ügetőre az utolsó futam előtt.

Paulie-t élvezettel töltötte el a felesége arcán látott félelem. Évek óta nem érezte úgy, még a leghalványabban sem, hogy ő irányítja a kapcsolatukat. Sylvia gyakorlatilag egész együtt töltött életük során a gyermekei anyjaként viselkedett, és ha másért nem is, ezért tisztelte.

De most csak gyűlöletet érzett iránta. Akármivel foglalkozott is, mindig gondoskodott a családjáról, és a nőnek tudnia kellett volna, hogy örökké gondoskodik majd róla és a gyerekeiről. Ha ennyire el akar menni, azon is túlteszi magát. Mindent megtett volna értük, fizette volna a tandíjakat meg mindent. De a nő ehelyett csak bajt kevert. Komoly gondot okozott neki. Azt hitte talán, annyira ostoba, hogy ezt is lenyeli?

Látta, hogy az asztal egy személyre van megterítve. Sylvia a szokásos maratoni ebédre készült. Többet evett egyetlen étkezés alkalmával, mint a legtöbb nő egy hét alatt. Paulie kinyitotta a hűtőt. Teli volt étellel, már a látvány is nevetséges volt.

Amikor az asszony végre a konyhába ért, Paulie még mindig kacarászott. Sylvia vastag fürdőköpenyt viselt, amelyet derékban szorosan összehúzott. Csak a „Nem bejárat” tábla hiányzott róla. Ám ez nem volt szokatlan nála. Arcát erősen lemosta, olajos bőre mégis csillogott a napfényben.

Paulie ránézett, és elgondolkodott, hogyan tartozhattak valaha is össze. Elment az esze, amikor feleségül vette. Olyan távolinak érezte most az asszonyt, mintha a holdon volna, de azt szí-

lárdan elhatározta, hogy Sylvia nem kapja meg, amihez állítólag joga van.

- Jól be vagy kötve, igaz, Sylv?

- Mit akarsz?

Ó, hát visszanyerte a hangját? Olyan hangon beszélt hozzá, mintha a szolgája vagy egy bolti eladó lenne. Valaki, akire ügyet se vet.

Paulie a gránit munkalapnak támaszkodott, és közönyösen fonta össze a karját.

-Te meg ki a faszhoz beszélsz?

A nő nem válaszolt. A férfi hangjából tudta, hogy bármelyik pillanatban robbanhat a bomba. Csendben maradt, csak bámulta a férjét, és várta, hogy ismét megszólaljon.

Paulie ismerte ezeket a jeleket; Sylvia jó volt ebben. A végén mindig elhitte az ember, hogy ő tett valami rosszat. A nő akár napokig is képes volt hallgatni. Még a lányoknál is alkalmazta ezt a módszerét.

-Jobb, ha elkezdesz beszélni, Sylv, mert nincs egy egész napom. Mi ketten ezt most el fogjuk intézni, egyszer s mindenkorra.

A mosogató felé indult, mire a nő felugrott. Paulie-nak tetszett, hogy megijesztette. Sylviának szüksége van egy kis ijedségre. És egy istenes verésre is szüksége lenne, amennyire Paulie meg tudta ítélni, és ha ma megsérti, az biztos, hogy meg is kapja a magáét.

Paulie feltette a teáskannát.

Az asszony lassan a hátsó ajtó felé hátrált, mire Paulie anélkül, hogy ránézett volna, halkán csak annyit mondott:

- Ha csak megközelíted a riasztót, leszakítom a csöcseidet, értetted?

Megfordult, hogy szembenézzen Sylviával, és a nő bólintott.

- Most pedig leülsz, és rendesen beszélsz velem, és ha megpróbálsz lekezelni, vagy trükközni akarsz, akkor igencsak összeakasztjuk a bajszunkat, hallod?

A nő megint bólintott, és leült az asztalhoz. Paulie teáskannát és két csészt helyezett az asztalra. Miközben kitöltötte a teát, azt kérdezte:

- Hol vannak a lányaim?

- A vidéki házban.

A férfi gúnyosan mosolygott rá.

- Az nem egy vidéki ház, Sylv. Az egy Tudor-utánpot, amely történetesen vidéken áll. Ki van velük, az anyád?

Az asszony bólintott.

- Ó, nagyszerű. Morticia pedig szokás szerint azon igyekszik, hogy ellenem fordítsa őket? Vagyis, minden férfi ellen? Mint ahogy veled is tette?

Sylvia nem válaszolt, és ő is úgy döntött, hogy inkább hagyja az egészet. Úgysem érdekli.

- Nos - Paulie beleszürcsölt a teájába -, megkapod ezt a házat és a vidéki szemétdombot, kapsz egy csinos kis summát, amellyel fenntarthatod azt az életstílust, amelyhez szoktál, és elfogadod azt az összeget, amelyet én határozok meg. Mert ha nem, Sylv, akkor gondoskodni fogok róla, hogy a főút mellett keresd a kenyered életed hátralévő napjaiban. És nem tréfálok. Ezúttal túlméntél minden határon. Ahogy aljasul és titokban kitettél a saját házamból, mert ez az én házam is. És ami a legjobban fáj, kizártál a lányok életéből is. És tudod mit, Sylv? Még csak nem is szeretem a lányokat. Kedvelem őket, de nem szeretem. Két fenn-héjazó kisasszony, de hát te gondoskodtál róla, hogy ilyenek legyenek, nem igaz?

Kilötytyent a teája, amikor felemelte a csészt - dühe egyértelmű volt.

- Már évek óta le akartam lépni, Sylv. Ha megkértél volna, boldogan mentem volna.

Az asszony megsértődött, de nem tudta, miért. Paulie szavai az elevenébe vágtak.

- És most mit csinálsz? Elmész valamelyik kurvához? Tényleg féltékeny! Paulie elámult, bár elszomorította ez az egész.

- Hát csak erről van szó? Azért mentem hozzájuk, Sylv, mert te évekkal ezelőtt leállítottál mindent közöttünk. És nekem szükségem van egy kis törődésre, szeretetre, ha neked nem is. Gondoskodtam rólad, nagyon is tisztességesen gondoskodtam rólad.

- Magadról gondoskodtál, a saját szükségleteidről. De mi van az enyémmel?

A férfi felnevetett ezekre a szavakra.

- A te szükségleteid? Hiszen neked más sem kell, csak egy étellel megpakolt hűtő, édességekkel, ropogtatnivalóval teli szekrény és két gyerek, akiket manipulálhatsz és öltöztethetsz. Akartál egy puccos házat, és megkaptad. Kellott egy menő merdvső, megkaptad. Egyedi konyhabútor kellett, megkaptad. Így elégittem ki az igényeidet, Sylv, mert mindent én vettem, szívi. És mit kaptam én ebből az egészből? Megmondjam, mit kaptam? Nagy bűdös semmit, szokás szerint. Még egy kis etyepetyét sem. Egyetlen kedves szót sem kaptam a gyerekeimtől, pedig az én gyerekeim. Akármit akarsz is beadni nekik, ők az enyémmel.

Sylvia becsukta a szemét a szavak hallatán, és Paulie majdnem megsajnálta. Az

igazság erős fegyver, és tudta, hogy az asszony ezzel nem tud szembeszállni.
- Nem a hülye apád vagyok, akit addig nyaggattatok, míg korán sírba tettétek. Szerencsétlen balfasz. Az anyád a saját csalódottságát adta át neked, és te majd továbbadod a lányoknak, ha isten meg nem segíti őket. De már megint csak csapongok. Megadok nektek mindent, de ha még egyszer ilyen kunszttal próbálkozol, Sylv, lőttek a pénzednek, egy kanyi vasat se kapsz. És én meg tudom tenni. Ismerned kellene már ennyire.

A nő még sosem látta ilyennek, legalábbis vele szemben sosem. Vele mindig tisztelettel bánt a férfi. De néha utálta Paulie-t, utálta, hogy olyan könnyedén bánik az emberekkel, és olyan könnyen elfogad mindent. Az emberek szerették a férjét. A szabadkőműves találkozókra és a partikon megfigyelte, ahogy a barátai a férje köré gyűltek. Volt benne valami vonzó.

Tudta, hogy azon töprengenek, mit lát benne a férfi, és minél mellőzöttebbnek érezte magát, annál többet evett, és annál többször lökte el magától Paulie-t, míg végül meggyűlölte a férjét. Nem versenyezhetett azokkal a lányokkal, akikkel a férfi ősz-szefeküdt. Hogy is versenyezhetett volna velük? Azok megtették mindent, amire ő sosem lett volna hajlandó. Miért nem tudta néha csak megölelni őt? Miért kellett minden érintésnek szexben végződnie? Időnként úgy érezte, akárki lehetne ott helyette. A férfinak csak egy lyuk kellett, ahova bevághatta, és már boldog volt.

Azok a nők egész nap férfiakkal henteregtek, így keresték a pénzüket, és ezt Paulie is tudta, aki részesedett ebből a pénzből, mégis képes volt simogatni őket. Meg tudta csókolni őket, kívánta őket. És most van képe azt kérdezni, ő miért nem kívánta az érintését!

Paulie a felesége változó arckifejezését nézte, és mogorván vetette oda:

- Mi a gond, Sylv? Elveszek a jó kis evőidőből? Már vagy tíz perce, hogy semmit nem tömtél a pofádba, nem igaz? Most már biztos elvonási tüneteid vannak.

Tudta, hogy mélyen megsérti a nőt, de nem tudta visszafogni magát. Amikor a rendőrséggel vitette el a saját házából, minden érzése megszűnt iránta. Most pedig eljött a revans ideje, és ő nagyon jól érezte magát.

- A lányok jelentik az életem...

A nő megint szenteskedni kezdett, visszatért a jó öreg Sylvia.

- A lányokkal minden rendben, te is tudod jól! Hiszen a női Frankensteinre hagytad őket! Azt hiszed magadról, hogy olyan nagyszerű anya vagy, de én ismerek valakit, akinek nem volt eny-nyi segítsége, mint neked, a gyerekei mégis remekül felnőttek. Kedvesek, a rajongásig szeretik. Most az egyik eltűnt, és ő majd' beleőrül, de te el sem tudod képzelni, milyen az élete. Hogy milyen hatással volt ez rá. Te azt hiszed, az a gond, ha valamelyik lány nem készíti el a házi feladatát. Ki kellene végre lépned a való világba, Sylv, ahogy mások is tették!

- Úgy érted, én is kurválkodjak?

A férfi erre hangosan felnevetett. A nő szájából durvának hangzott ez a szó.

- Az lehetne a kezdet, Sylv! Legalább megtudnád, milyen, ha magad keresed a kenyered!

Látta a felesége szemében a könnyeket, de nem enyhült meg. Most már ő is válni akart, talán jobban, mint a nő.

- Az nem is érdekel, hogy egy gyerek eltűnt? Nem is kérdezted, hogy megtalálták-e, hogy jól van-e! Anya vagy, törődnöd kellene ezekkel a dolgokkal. Bassza meg, hiszen még én is törődöm vele!

Sylvia csak vállat vont, és megszokott közönyös hangján mondta:

- Úgyis előkerül. Az olyan kölykök mindig előkerülnek.

- Mit értesz azon, hogy az olyan kölykök?

Paulie most szinte suttogott, és a nőt bosszantotta, hogy eny-nyit foglalkozik egy prostituált fattyával. Hallott már az anyáról. Ki ne hallott volna róla?

A hangja minden egyes kimondott szónál egyre magasabbra emelkedett, amikor csúnyán visszavágott neki:

- Olyan kölykök, akiknek az anyja ellenszolgáltatásért fekszik le férfiakkal. Olyan kölykök, akik egyedül nőnek fel. Olyan kölykök, akik hozzászoktak, hogy éjjel-nappal az utcákat járják. Olyan kölykök, akiket te nyilvánvalóan fontosabbnak tartasz a saját lányaidnál. És ha nem megy haza, az anyjának lehet még gyereke, nem? Hiszen az olyan emberek mind így csinálják, nem igaz? Paulie még az „ellenszolgáltatás” szónál elakadt. Csak Sylvia tudott úgy beszélni, mintha ez lenne a normális. Mintha mindenki így beszélné.

- Te kurvára beteg vagy, Sylv, tudod? Lehet, hogy az a gyerek halott, de a hülye sznobériád miatt nem látsz tovább az orrodnál! Csak hogy tudd, Joanie Brewer

rendes nő, jobb ember, mint amilyen te valaha is lehetsz, és jobb anya is! A gyermekei a becsületére válnak. És tudod, mit? Sokkal otthonosabban érzem magam a kis tanácsi lakásában, mint itt bármikor!

Felállt, érezte, hogy jobb, ha elmegy, mielőtt megütné a nőt.

- És most visszatérhetsz a hobbidhoz!

Azzal kinyitotta a hűtőt, és minden ételt a földre söpört. Élvezve a kuplerájt és azt, hogy így megalázza a nőt.

- Indulhat az evőverseny, kislány! Hajrá! Egyél egy tortát a kedvemért. De ne felejtsd el, amit mondtam, Sylv! Ha erőszakoskodszt, egy bűdös vasat se kapsz tőlem.

Ezután otthagya az asszonyt, és amikor becsapta maga mögött az ajtót, hihetetlenül könnyűnek érezte magát.

Joanie Baxter nyomozót hallgatta, aki éppen azt magyarázta, hogy fel kell tenniük még néhány kérdést a lányával kapcsolatban. Joanie bólintott, arca érzelmmentesnek látszott, ahogy arra koncentrált, amit a nyomozó mondani akart neki.

- Megtalálták, Mr. Baxter? Rémülten várta a választ. A férfi csak a fejét ingatta.

- Néhány kérdést tennék fel ezekkel a képekkel kapcsolatban, amelyeket kaptunk. Szeretnénk, ha elmondaná, ki készítette őket, és ha tudja, azt is, hogy miért készültek.

Joanie újra bólintott, de nem tudta, miről beszél a férfi.

A nyomozó egyesével az asztalra helyezte a fotókat. Joanie hosszan nézte a kislánya képeit, eszébe jutott, amikor csinálták őket, és emlékezett rá, milyen jól szórakoztak. Eszébe jutott az a hirtelen félelem is, amelyet akkor érzett, amikor Kirát olyan felnőttesnek látta. Ebben a pillanatban fogta fel émelve, hogy ez az oka a kérdezősködésnek. Azt hiszik, hogy a saját gyereket molesztálta!

- A lányom, Jeanette készítette őket már nagyon rég, hónapokkal ezelőtt. Felöltöztette Kirát, és ki is festette. Amint látja is, jóval idősebbnek látszott így.

Zavarában és meglepetésében csak dadogott, és tudta, hogy Baxter úgy véli, valami gonosz szándék rejlik a képek készítése mögött. Hogy van itt valami rejtett ügy, amelyről nem beszélt.

- Mr. Baxter, Jeanette készítette ezeket a képeket tréfából. Tényleg el tudja képzelni, hogy bármi más okból készültek volna.-'

A férfi nem válaszolt. Fel kell tennie ezeket a kérdéseket, és különben is, ki állíthatja biztosan, hogy a másik lány nincs benne?

Joanie prosti, tehát bármit megtenne pár fontért. Ki állíthatná, hogy nem adta el a saját gyermekét is? Önmagát épp elégszer eladta. Óvatosan kell ezzel bánnia, nem szabad részrehajlónak lennie. A képeket egy pszichológus is megnézte, aki erre specializálódott, habár ő személy szerint elgondolkodott, milyen ember az, aki egész nap képes ezt a szemetet nézegetni. Baxter már attól is rosszul volt, ha csak Kira mosolygós, festett arcára nézett. A gyermek láthatóan istenien érezte magát.

- Hinnie kell nekem, Mr. Baxter, viccből készültek, semmi több. Kira imádott beöltözni. Szerette a sminket és a ruhákat, a csillogó, lányos dolgokat. Én is megdöbbentem, amikor megláttam a képek elkészítése után. Olyan felnőttesnek tűnt.

Joanie ismét elsírta magát, és Baxter figyelmesen nézte.

- Ki vitte be ezeket a Supa Snapshez szombaton? A nő megrázta a fejét.

- Fogalmam sincs. Talán Kira volt?

A nyomozó is a fejét csóválta, amikor válaszolt:

- Nem ő volt. A filmet még csak borítékba sem tették. Se név, se cím, semmi.

Joanie teljesen elképedt. Vagy nagyon jó színésznő, vagy elképzelése sem lehet arról, mi történhetett. Baxter most még nem tudta eldönteni, de majd rájön.

Azért került ilyen állapotba, mert eltűnt a gyermeke, vagy azért, mert neki is benne volt a keze a dologban? Baxter időről időre találkozott ilyesmivel. Ha megöltek valakit, akár szándékosan, akár véletlenül, a büntudat rágta a tettest, és ha közeli hozzátartozó volt az áldozat, akkor az emberek elvárásának megfelelően könnyek mögé rejtőztek a gyilkosok. Néha még úgy is érezték, hogy

megérdemlik az együttérzést.

Ezek a képek most egészen más megvilágításba helyezték a dolgokat. A gyerekeket legritkább esetben ölik meg idegenek. Statisztikailag alacsony a valószínűsége, bár azért előfordult. Ám rendszerint rokon vagy barát a gyilkos, valaki, akit a gyerek ismer, és akiben megbízik.

És a nyomozó most már biztos volt abban, hogy Kira Brewer halott. Már csak meg kell találni a holttestet, és egy kicsit megpiszkálni a bűnöst. Aki akár lehet a gyászoló anya is.

Tizenötödik fejezet

- Azt hiszik, hogy közünk van az eltűnéséhez, Jon Jon - jelentette be Joanie hitetlenkedő hangon.

- Ne bolondozz már, anya! Joanie szomorúan ingatta a fejét.

- Nem voltál itt. Az a pondró Baxter kikérdezett azokról a fényképekről, amelyeket hónapokkal ezelőtt készítettünk Kiráról, amikor egyik este felvette a ruháimat, Jeanette meg kifestette, és csinált róla néhány képet. Majd meglátod, legalább húszévesnek látszik rajtuk. Mindegy, a lényeg, hogy Baxter és a társai most azt gondolják, zaklatás történt. Még pszichológust is hoztak a parádéhoz. Beleszűröskölt a teájába.

- Mivel az utcán keresem a pénzem, a jardon azt hiszik, hogy nincs erkölcsi érzékem. Vagyis képes lennék a saját lányomat molesztálni. Mi a faszt tudnak egyáltalán? Megmondtam neki egyenesen: talán ha azonnal kijöttek volna, amikor telefonáltam, már megtalálták volna Kirát. Több mint két órát kellett várnom, hogy ezek a köcsögök egyáltalán idedugják a képüket.

Újra elsírta magát. Jon Jon átérezte anyja fájdalmát, mintha a sajátja lett volna.

- Még azt sem tudják, hogy kerültek a fényképek a Supa Snapshez, érted? Állítólag nem úgy vitték be őket, ahogy szokták. Nem volt rajta név vagy ilyesmi. De én megmondtam Baxternek, hogy ha ilyesmit terveztünk volna, nem vittük volna előhívatni azokat a nyomorult képeket. És tudod, mit válaszolt erre az a szemtelen kis fasz? Azt kérdezte, akkor hova vittük volna őket?

- Meg kellett kérdezniük, anya.

Jon Jon a díványra dobta magát, helyes arca elszürkült az aggodalomtól.

- Te leszel a következő, akit kikérdeznek. A fiú felsóhajtott.

- Nincs miért nyugtalanzkodnunk, nem igaz? Ha Jeanette készítette a képeket tréfából, akkor ezt végül el kell fogadniuk.

Joanie kiitta a teáját, és újabb cigarettára gyújtott.

- Hogyan gondolhatják egyáltalán, hogy közünk van Kira eltűnéséhez, Jon Jon? A fiú átkarolta.

- Minden szemszögből meg kell vizsgálniuk az ügyet. Ez a dolguk.

Azt nem említette, hogy ő is végzett egy kis magánnyomozást. Előbb vár, és majd meglátja, ki lép elsőként. Nincs szükség arra, hogy az anyját nyugtalanítsa, amíg ő sem tudja, mi a pálya. Kétszer járt már Leigh anyjának a házánál, de nem talált otthon senkit, úgyhogy ma este visszamegy még később, hogy fülön csípje őket - mindig ez a legjobb módszer, hogy információkat szerezzen az emberektől. Akkor kell rajtuk ütni, amikor a legkevésbé számítanak rá.

Az eszébe sem jutott, hogy ezt a tudást megossza a rendőrséggel. Ez személyes ügy volt, nem akarta hagyni, hogy elbaltázzanak neki valamit. Ha elkapják, aki ezt tette, egyszerűen bekasztlizzák, és abból neki mi haszna lesz? Megtorlást akar, és keresztül is viszi az akaratát. Ezért nem említett semmit az anyjának. „Mindennek megvan a maga ideje.” Ismerte a Bibliát, Sippynek köszönhetően elég gyakran olvasgatta a tanításokat. „Szemet szemért.” Na ja, ő majd kiszúrja a szemét annak a nyomorultnak, az fix. Tetszett neki ez a bibliai büntetés. Ha valaki elszart valamit, fizessen is meg érte. Ha megkívánod az ökreimet, én billogot égetek a fejedre. Végül is még mindig ez az utca törvénye. Úgy érezte, a Biblia kétezer év múltán is többet mond az embereknek, mint az egész papság és a politikusok együttvéve.

- Készíték neked egy szendvicset, anya, enned kell valamit. Joanie megrázta a fejét.

- Egyél csak, én nem bírok.

Azért Jon Jon neki is készített egy szendvicset, és megpróbálta rávenni, hogy

megegye. Azután megvárta, míg Paulie megérkezett, hogy éjszakára Joanie mellett legyen. Nagyon közel került hozzájuk az elmúlt néhány napban, és Jon Jon tudta, hogy anyja jobban érzi magát, ha Paulie is ott van. Mással nem is hagyta volna ott, mert a nő mást szinte észre sem vett.

Paulie legalább lefoglalta. Jon Jon hallotta, hogy szeretkeznek, és boldog volt. Ha ez eltereli az anyja gondolatait, Jon Jon azt sem bánta volna, ha tucátjával viszi haza a férfiakat. És Paulie szereti Joanie-t. Próbál úgy viselkedni, mintha nem szeretné, de aki csak egy pillantást vet rájuk, láthatja, mi az igazság. Jon Jon igazán sajnálta mindkettőjüket. Egy másik életben talán együtt élnének, és boldogok lennének.

Még egy pillantást vetett Kira fotójára, és istenhez fohászkodott, hogy vigye haza a kislányt. Nem sok reményt fűzött ahhoz, hogy imái meghallgatásra találjanak.

Kicsivel később otthagya őket; anyja a díványon feküdt, Paulie Martin pedig ott ugrált körülötte, és leste minden gondolatát.

Nem akármilyen látvány volt.

Jasper Copes és a haverjai még mindig keresték Kirát. Mintha küldetésük lett volna, Jasper becsületbeli kötelességének érezte, hogy segítsen megtalálni Jeanette kishúgát.

Sippy és barátai is keresték még, és az utcákon keringő BMW-k száma megduplázódott az elmúlt huszonnégy órában, amióta Jon Jon más barátai is beszálltak a kutatásba. A rendőrség örült ennek, mindenkinek kijelöltek egy területet, és ők életükben először azt tették, amire a zsaruk kérték őket. A hírtévék stábjai imádták az egészet. Skinheadek és raszták működtek együtt gyilkosokkal és alkalmi munkásokkal, és erről

| csodás filmet forgathattak; mindenki félretette az ellentéteket, hogy megtalálják a kislányt. Kira Brewer néhány óra alatt többet tett azért, hogy a különféle csoportok kibéküljenek egymással helyi szinten, mint a kormányok hosszú évek alatt.

Ám mostanra a kutatócsoportok azt is tudták, hogy egy holttestet keresnek, nem pedig egy lélegző, élő kislányt.

Igaz, ezt hangosan nem mondta ki senki.

Amikor Sippy rágyújtott egy füves cigire, miközben lelkiismeretesen segített átkutatni a Victoria parkot, a rendőröknek szeme sem rebbent. Mindenki egy célért fogott össze, és most semmi más nem számított.

Később csatlakozott hozzájuk a klubok közönsége is, kiürültek a kocsmák, amikor a hír körbejárt. És Joanie lakása előtt az emberek virágokat helyeztek el, a remény üzeneteit. Ám az idő egyre fogyott, és minden érintett számára ezt volt a legnehezebb tudomásul venni.

Leigh Rowe anyja nagydarab, festett szőke nő volt, a szájában állandóan cigaretta fityegett. Amikor meghallotta a dörömbölést az ajtón, azt hitte, a gyerekek. Azon a környéken, ahol lakott, mind ördögfajzatok voltak, és életük fő céljának tekintették, hogy mindenkibe belekössenek, akibe csak lehet. Kiütős Ginger volt valójában az egyetlen ellenfelük errefelé.

Rövid, fekete csipkeruhában nyitott ajtót. Mogorva képet vágott, a cigaretta most is ott lógott a szájában, ám amikor meglátta Earlt és Jon Jont, a legkevésbé sem jött zavarba. Éjfél volt, de ő úgy tárta ki előttük az ajtót, mintha kora délután lett volna.

- Mi az?

Arca kemény, zárkózott volt. Earl Jon Jonra nézett, és vállat vont.

- Na? Mi van, baráti látogatás?

Kivette szájából a csikket, és szakszerűen az utcára pöccintette.

- Maga Mandy Costner?

A nő úgy mérte végig Jon Jont, mintha egy patkány állt volna a küszöbén.

- Ki a fene akarja tudni?

Jon Jonnak mára elege lett az East End-i nehéz esetekből. Miközben betolta a nőt az előszobába, azt üvöltötte:

- Én! Én akarom tudni, bassza meg!

Earl követte a házba, és magában halkan kuncogott.

-Nincs itthon!

Az asszony megpróbálta őket visszatartani. Jon Jon és Earl csak most jött rá, hogy azt hiszi, adósságbehajtók, és a férje miatt jöttek.

- Nem pénzért jöttünk, csak a lányát akarjuk megtalálni... A nő már lihegett a megerőltetéstől.

- Minek keresik? Harold küldte magukat? Mert ha igen, akkor nem tudom, hol van. Ekkor kinyílt a nappali ajtaja, és kopasz, széles vállú, pocakos férfi lépett a szűkös előszobába.

- Mi a franc folyik itt?

Jon Jonnak elege lett az egészből.

- Húzzon befelé! Earl, csukd be azt a kurva ajtót! És maga... - mutatott a nőre

- maga fogja be végre a pofáját, és menjünk a hallba, hadd térjek végre a tárgyra!

Mind ostobán bámultak rá, míg végül Earl kedvesen annyit mondott:

- Tegyük, amit mondott. Tényleg nincs olyan hangulatban, hogy baszakodjanak vele!

- Idej önnek a házamba, és nekiállnak parancsolgatni...

A nagydarab fickó ideges volt, ezt Earl és Jon Jon is megértette, de Jon Jon már így is épp elég időt elvesztegetett. Belökdöste őket a hallba, Earl pedig követte, és bezárta maga után az ajtót. Most tudták, hogy két láthatóan elmebeteg férfival vannak összezárva. Ez is része volt a pszichológiai előnyyszerzésnek.

A szobában remegve figyelte őket az idős pár. Jon Jon nagyot sóhajtott.

- Nem Harold küldött ide, de meg akarom találni a lányukat. A férfi és a nő kételkedve nézett össze.

- Valóban? - Mandy hangja üresen csengett, eltűnt belőle minden félelem. - Nem tollas a hátam egész véletlenül?

Lassan újabb cigarettára gyújtott, és mélyen letüdözte a füstöt, mielőtt ismét megszólalt volna:

- Mindig Harold az. A szart is kiverte abból a lányból, és még élvezte is. Hogy annak mit kellett elviselnie...

Megint szívott egyet a cigarettáján.

- Nem érdekel, ha fegyverük van, lelőhetnek, de akkor sem mondok maguknak semmit. Szóval csak vesztegetik az idejüket.

Eltökéltnek tűnt.

A férfi is hátradőlt a székében a kandalló mellett, és elkezdett egy cigarettát sodorni magának.

- Igazat beszél, haver. A lányom épp eleget szenvedett a férjétől, amíg az szabadlábon volt. Akármilyen történik is, mi nem mondunk magának semmit.

Jon Jon leült a díványra, és legbarátságosabb hangján közölte:

- Esküszöm, pajtás, hogy még csak nem is ismerem Haroldot.

- Akkor mit akar?

A férfi éppen a dohánypapírt nyálazta be, ahogy ezt kérdezte. Nyilvánvaló volt, hogy egyáltalán nem érdekli a válasz.

- A húgomat Kira Brewernek hívják. Eltűnt. Láttam, hogy a két ember egymásra pillant.

- Igazán sajnáljuk, de mi közünk nekünk ehhez? Most Mandy beszélt, a hangja gyengédebb lett. Jon Jon nagy levegőt vett, mielőtt folytatta:

- A lányuk megvádolt egy pasast a kislánya, Caitlin molesztálá-sa miatt. Ugyanaz a férfi, egy bizonyos Kicsi Tommy Thompson vigyázott az én húgomra is.

Azok ketten ismét összenéztek.

- Készíts teát, Mandy! - vetette oda a férfi a feleségének.

A nő bólintott, és kiment a szobából, Earl azonban követte. Nem örültek meg, ma este senkit nem hagynak magára.

- Nos, mi mondanivalójuk van?

Jon Jon kivárta, míg a férfi végigmérte tetőtől talpig. Megértette az elővigyázatosságot, mert hallott már Harold Rowe-ről, tudta, hogy veszett alak. Jon Jon azzal is tisztában volt, hogy előbb el kell nyernie a bizalmukat, de ez az egész tökölés kezdte ingerelni.

- Caitlin kilencéves volt, amikor ez történt. Tudja, átjárt ahhoz a fickóhoz a többi gyerekkel együtt. Leigh összeállt a srác apjával, habár fogalmam sincs, mit látott benne. Annyi idős volt, mint én! Harold után, gondolom, mindenki jobbnak tűnt. Nagy fasz volt az öreg; eltörte az orrát, a karját, egyszer kilyukasztotta a tüdejét is. Mindenféleképpen megvádolta a lányunkat az a féltékeny disznó. De Harold is észnél volt, és amikor lecsukták, minden csak rossz-szabb lett. Leigh a nap minden órájában, éjjel-nappal kapott hívásokat az úgynevezett

barátaiktól. Érti a dolgot. Szórakoztatni akarták a szalmaözevegget, akár akarta, akár nem.

Jon Jon bólintott.

- Mindegy, ennek a Josephnek volt egy kis pénze, valami kárpótlás vagy mi, nem tudom pontosan, és úgy volt, hogy elviszi mindannyiukat. Aztán az egész lekerült a napirendről, ne kérdezze, miért, és akkor hozakodott elő Caitlin is az üggyel. Nem jártak utána, semmi ilyesmit nem tettek. Volt néhány csetepaté, én persze rendesen meggyepáltam a vénembert. Aztán Leigh talált magának lakást, és elment, aztán Thompsonéknak is menniük kellett, mert itt túl forró lett a talaj a lábuk alatt.

Jon Jon folyamatosan bólogatott.

- Akkor egész pontosan kit vádolt meg Leigh?

- Előbb az apát, aztán a fiút, ha jól emlékszem, aztán kiderült, hogy mindketten benne voltak, tudja. Micsoda kibaszott páros, hát nem? És az a dagadt pöcs, olyan ártatlan képe van, mintha kettőig sem tudna számolni. De el kell mondanom, nekem azonnal gyanús volt. Azok a kurva babák! Miféle férfi játszik babákkal, hacsak nem hiányzik egy kereke? - kérdezte, és a homlokára mutatott, hogy hangsúlyozza, amit mond.

- Igazán sosem derült ki az egész. Leigh csak a lényegét mondta el nekünk, amikor rájött. Hiszen természetes is, ha belegondol az ember. Ki akarja, hogy mások megtudják a gyerekéről, hogy zaklatták?

- És hol vannak most? A férfi elvigyorodott.

- Sajnálom, fiam, de erről egy szót sem mondok magának. Sok gondot okozott neki Harold Rowe, és én nem kockáztatom, hogy esetleg rátaláljanak. Harold megölné, vagy valakivel megöletné. Sajnálom.

Jon Jon megértette. Ő is védené a saját hűgát vagy lányát. Mandy ekkor érkezett vissza a teával, és nevetgélt. Láthatóan jól összemeglekedtek Earllel.

- Honnan volt az a pénz, amelyet állítólag Joseph kapott? Jon Jonnak azon járt az esze, vajon nem gyerekpornó vagy valami más sötét ügylet áll-e a dolgok hátterében.

- Pénzt ajánlott Leighnek, hogy ne vonj a be a rendőrséget, és én azt tanácsoltam neki, hogy fogadja el. Azt mondtam: „Lányom, elfogadod, és elhúzol innen, ebből az egészből.” És végül is így tett. Akár helyes, akár nem, ezt tette.

Earl látott benne logikát, de Jon Jon találta a fején a szöveget, amikor kibökte:

- De ha zaklatta a kislányt, miért nem tett meg mindent Leigh, hogy többé ne követhessen el ilyet? A hűgom eltűnt, lehet, hogy már halott, és ez azért van, mert a maguk lánya nem szólt senkinek. Futni hagyta a fickót.

Mandy úgy tett, mintha szégyenkezne, de azért hidegen közölte:

- Maga nem ismeri Haroldot. Amikor Joseph felajánlotta Leighnek azt a pénzt, mintha isten ajándéka lett volna. Leighnek szüksége volt rá, hogy egyszer s mindenkorra meg tudjon szabadulni a férjétől.

Jon Jon elborzadt, ez látszott rajta.

- Szóval a saját lánya molesztálását használta ki, hogy ezt megtehesse? Undorodva csóválta a fejét.

- Tudják, mit? Az ilyen emberektől, mint maguk, hányingerem van! Ha a lányok elment volna a hatóságokhoz, a hűgom még velünk lenne.

Érezte, hogy vad düh tör elő belőle újra, a helyzet igazságtalansága miatt.

- Nem tudhattuk ezt, igazán.

- Ha egyszer megtette, volt esély rá, hogy újból elkövesse. Maguk nem foglalkoznak a többi emberrel. A lányok elvehette volna a pénzt, és utána feldobhatta volna.

Most már Mandy is ideges lett, és csípősen vágott vissza:

- Hát nem tette. Honnan kellett volna tudnia, hogy majd valaki másnál próbálkoznak?

Jon Jon szó szerint üvöltött:

- Rástartolt a lányára, szerintem ez már sejtet valamit, nem? Vagy azt hiszi, hogy az unokája még élvezte is a molesztálást? Ha egyszer valaki pedofil, mindig az marad! Olyan, mint egy betegség, nem igaz?

Senki nem szólt.

Leigh apja újabb cigarettát sodort, de remegett a keze.

- Csak azon járt az eszünk, hogy megszabaduljunk Haroldtól és a családjától - morogta.

Mandy folytatta.

- El sem tudják képzelni, milyen volt: még nekünk is el kellett költöznünk, ezért jöttünk ide. Harold állandóan zaklatott minket. Kutyaszárt tett a postaládánkba, taxik jöttek éjjel-nappal, ócsárolt minket, ha az utcán jártunk, arrafelé, ahol az anyja lakik... az is egy dilis vén szatyor! Olyan volt, mint egy rémálom. A lányom úgy nézett ki, mint egy zombi, nem evett, nem aludt. Harold még a börtönből is folyamatosan irányította az életét. A lányai nem is érdekelték, csak arra használta őket, hogy Leigh-t kínozza. A lányom elfogadta a pénzt, és elmenekült, ki vádolhatja ezért?

Jon Jon émelygett.

- Ezért senki nem vádolja, de be kellett volna köpnie Thompsonékat.

- Hogy bevonja a rendőröket is? Harold tőlük egyszerűbben megszerezte volna a címét, mint bárhol máshol. Ezt tudnia kellene, fiam. A legtöbb zsaru bármire hajlandó egy italért, miért ne adna meg egy címet? Nem, Harold nem hagyta volna élni a lányomat. Csak azt tettük, amit abban a pillanatban jónak láttunk.

Jon Jon cinikusan felnevetett.

- Vagyis ami maguknak jó volt. Felállt.

- Gyerünk, Earl, ez a hely az agyamra megy!

Jon Jon azt már tudta, hogy itt nem tudnak meg többet Leigh lakhelyéről. Legalábbis kérdésekkel nem. Kinn a kocsiban bekapcsolták a radarjukat, és addig szöszmötöltek vele, míg meg nem hallották Mandy hangját a vonalas telefonon. Akár mobilt is le tudtak volna hallgatni. Feltételezték, hogy a nő tudatja majd a lányával a történeteket, és igazuk lett.

A lehallgatásra szolgáló rádióvevő igazi áldás volt a munkájukban. Bármit lehallgathattak vele: rendőrségi rádiókat, mobil- és vonalas telefonokat, feltéve, hogy vezetékek nélküli telefon volt, amelyet manapság a legtöbb emberhez hasonlóan Mandy is használt.

A menekültek rá szoktak állni a taxi társaságok hullámhosszára, és elhappolták a fuvarjaikat.

Mandy elmagyarázta a lányának, mi a helyzet. Leigh-t hallható-lag megrémítette az eset. Anyja azonban gyorsan megnyugtatta.

- Elég kedves fickók voltak, szívem. Különben sem hiszem, hogy a te Haroldod bokszosokkal üzletelne, ismered, milyen. És a nagydarab, az az Earl... hát, lányom, én mondom, nem rúgnám ki az ágyamból!

A két nő vihogni kezdett, Earl pedig zavartan forgatta a szemét.

- Na, most megkaptad, Earl! A férfi vállat vont.

- Anya, borzalmas vagy!

A két nő ismét felnevetett.

- Nem, komolyan, édes volt! Mandy kacarászott.

- A kis Kira... szerinted megtalálják, anya?

- Ki tudja azt, lányom? Reménykedem. Egyem a kis szívét, pont úgy néz ki, mint Caitlin. Ugyanaz a szőke haj, kék szem.

-Jaj, szegényke.

- Ha annak a két nyomorult Thompsonnak köze van ehhez! Hát, nem lennék a helyükben, amikor a ma esti két pasi elkapja őket.

Mandy nem említette, hogy Kira bátyja Leigh- vádolta, amiért nem emelte fel a szavát, de ez kimondatlanul is ott feszült közöttük. Leigh gyorsan témát váltott.

- Minden rendben veled és apával?

- Igen, jól vagyunk. És nálatok?

- Minden oké. Még itt vagyunk Pevensy Bayben, élvezzük a nyár végét. Vasárnap megyek vissza. Imádnak itt lenni, anya, és én is.

- Milyen a lakókocsi?

- Hát, egy kicsit rendetlen volt. Nem tudom, kinek adtad ki legutóbb, de nem sokat szöszölt vele. De ne aggódj, én már túl vagyok a tavaszi nagytakarításon. Tényleg, kiraktam neked a terrakottaedényeket is.

-Jól van, szívem, köszönöm. Holnap hívlak még.

- Kösz, anya. Mindent köszönök. Szia!

Leigh szavaiból szeretet áradt, és Mandy szomorúan válaszolta:

- Szeretlek, te lány.

De a lánya már letette a kagylót.

Earl közben már Pevensy Bayt kereste a térképen.

- Ne fáradj, eleget hallottam!

- Indulunk?

Jon Jon megrázta a fejét.

- Nem, most alibit szerzünk magunknak. Earl vállat vont.

- Ahogy akarod.

- Szeretnéd, ha megszerezném neked Mandy mobilszámát? A férfi elvigyorodott.

- Na, kopj le, Brewer!

Miközben elhajtottak, Jon Jon hangosan gondolkodott:

- Hogyan fogadhattak el pénzt, Earl, miközben tudták, hogy ezek a szörnyetegek megint kisgyerekeket fognak molesztálni? Az én kis Kirám...

Earl lelassított.

- Ismerem Rowe-t, és hidd el nekem, tényleg veszélyes barom! Csak védekezni próbáltak. Az ő helyükben mi is mind ezt tettük volna. És igazuk volt a járddal kapcsolatban: hány címet kaptunk meg tőlük csak az elmúlt néhány hónapban? Rowe rátalált volna Leigh-re a bírósági iratok alapján. Használd az eszed, Jon Jon.

- De nem a te húgodat zaklatták, vagy igen?

- Az én kishúgom olyan, mint egy amfetaminnal bevetett vadmacska. Nincs az az épeszű pedofil, aki meg merné közelíteni.

Jon Jon nem mosolygott, pedig nemegyszer találkozott már Renee-vel. A lány tizenhárom éves volt, de huszonkilencnek látszott.

- Na jó, nem poénkodok, de különben is, Jon Jon, nem tudhatod biztosan, hogy Thompsonék voltak, nem?

- Ők voltak, tuti.

- Gondolod, hogy hozzányúlnának a húgodhoz, miközben mindent tudnak rólad?

Jon Jon felsóhajtott.

- Hát, nem túl logikus, az biztos, de előzőleg egy Rowe gyereket zaklattak, és Harold Rowe sem éppen a legbarátságosabb bandita a környéken, nem?

Earl helyeslően bólintott.

- Van benne valami.

Jon Jon egy jointot kezdett sodorni útközben, amit még sosem tett nyilvánosan.

- Fordulj vissza! Elfeledkeztem valamiről! - utasította hirtelen Earlt, aki azonnal megállt és visszakanyarodott.

Mandy egy filmet nézett, a férje pedig mindkettejüknek nagy adag brandyt töltött. Mozgalmas estéjük volt.

- Rosszul érzem magam, te nem, Mandy? A nő bólintott.

- De honnan tudhattuk volna, hogy ez fog történni?

Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy bármi közük lehet a kislány eltűnéséhez.

- Mennyit adott Thompson Leigh-nek?

- Huszonöt lepedőt.

A férje döbbenten nyelte félre a brandyt.

- A francba! Az szép kis summa, nem? Nem is gondoltam, hogy ennyi.

Mandy bólintott.

- Mégis olcsón megúsza, Mandy. Őszinte leszek, egy ideig azt gondoltam, hogy a lány csak kitalálta az egészet. Tudod, hogy Leigh sem hibátlan...

A felesége rögtön félbeszakította.

- Most ne gyere ezzel. És különben is, az már évekkal ezelőtt volt, amikor még csak kislány volt.

A férfi előbb belekortyolt a brandybe, s csak azután folytatta:

- Tudod, Mandy, én sosem hittem el, egy szót sem hittem az egészből.

Az asszony nyomban megfordult, hogy szemügyre vehesse a férjét, a filmről máris megfeledkezett.

- Hát te meg miket beszélsz?

Az csak vont egyet a vállán, hatalmas hasa hullámozott a mozdulatra.

-Megkérdeztem Caitlint, és ő azt mondta, hogy Leigh mondta meg neki, mit mondjon az embereknek.

- Persze hogy megmondta neki, mit mondjon másoknak! Te sem akarnád, hogy a gyereked isten tudja, miről beszéljen minden jöttmentnek. A saját lányod, és mégse vagy képes elhinni egyetlen kurva szavát sem!

-Jól van, jól van. Azért nem kell rögtön pattogni. Légy őszinte, Mandy, azért mondott egy-két sületlenséget az évek során, nem igaz? Csak annyit mondtam, hogy én sosem láttam semmi mocskos dolgot.

- És? - Mandy dühösen horkantott rá. - Azt vártad, hogy előtted csinálják majd?

Ezt akarod mondani?

- Én mindössze annyit mondtam, hogy mikor volt egyáltalán alkalma bármelyiküknek is, hogy ilyesmit műveljen? Leigh is ott lakott, nem? Úgy értem, azok csak átugortak hozzájuk, elmentek a parkba a kölykökkel, és ennyi...

Mandy szörnyülködve rázta meg a fejét.

- Akkor ezt miért nem mondtad el annak a szivarnak? Ha olyan biztos vagy benne, hogy azok ártatlanok, a lányod meg egy mocskos hazudozó!

- Mert ő az én lányom, azért.

A nappali ablakát ebben a pillanatban törte be egy kockakő. Mandy és férje tehetetlenül bámulták, hogy a feldühödött Jon Jon egy baseballütővel ripityára veri a kocsijukat.

- Gyerünk csak, hívják a zsernyákokat! Jaj, de maguk nem hívják ki őket, igaz? Még akkor sem, ha köcsög pedofilokról és gyilkosokról van szó! - üvöltötte a fiú a törött ablakon át.

Nem válaszoltak neki. Nem tudtak mit mondani.

- Most boldog vagy, Mandy? - mormogta a férj.

Az asszony lerogyott a díványra, és miután végignézett a szobán, elsírta magát. Ám ahogy Jon Jon is feltételezte, nem hívták a rendőröket. Annyira nem voltak ostobák.

Joanie szokás szerint ébren feküdt. Amilyen csendesen csak tudott, kilopózott az ágyból, hogy ne zavarja fel Paulie-t. A konyhában készített magának egy csésze teát, és erősen megtámogatta whiskyvel. Mary Brannagh aznap hozta az üveget, és mivel más alkohol nem akadt a házban, Joanie most hálásan nyakalta.

Azután elővette a tarot-kártyákat, kényelmesen kevergette őket, majd maga elé helyezte a lapokat az asztalra. Úgy meredt a kártyákra, mintha ellenségek lettek volna, és ebben a pillanatban valójában azok is voltak. Éjszakáról éjszakára próbált kártyát vetni a lányának, megnézni, mit mutatnak számára a lapok. Mióta Mary azt állította, hogy Kira egy sötét hajú emberrel van, Joanie remény és kétség között ingadozott.

Tisztában volt már azzal, hogy mindenki úgy véli, Kira halott. Most azonban, hogy a kártyákban is ezt látta, megrettent. Nagyon kortyolt a langyos teából; a whisky felélénkítette, bár nem állhatta az ízét. A fejét az asztalra hajtotta, és ismét sírni kezdett. Halkan sírdogált, a hangos zokogáshoz már nem volt ereje. Most a félelem és az önvád könnyei potyogtak a szeméből.

Nem lett volna szabad elengednie Kirát aznap, de annyi dolga volt, hogy nem ügyelt rá olyan éberén, mint szokott. Amióta összevesztek Mónikával, szegény Kira egyedül bókászott, mint egy elveszett báránka, hacsak nem volt éppen Tommynál. De aznap a férfi sem volt otthon.

Mi az ördögöt gondolhatott Joanie, hogy hagyhatta egyedül elmenni a boltokhoz? Lehet, hogy a kislánya valahol átfázva, fáradtan várja most? Valaki bezárta? Egy hűtőben tartják fogva, ahol levegő után kapkod?

A lehetőségek végtelennek tűntek, és Joanie tudta jól, hogy semmi haszna, ha nekiáll találgatni. Egyszer csak felnyögött, a hang ijesztően hatott a csendes lakásban. Még a lakótelepen megszokottnak számító hangos zene sem dörömbölt ma este, talán tisztelettel voltak a gyászára. Tehát ő most gyászol? - gondolkodott el magában. Gyászolja a gyermekét?

Azután okádni kezdett, kezét a szája elé szorítva akadályozta meg, hogy a rossz szagú sugár betérítse a konyhát. A mosogatóhoz botladozott, és addig hányt, míg az oldala belefájdult.

Hirtelen egy kezet érzett, amely gyengéden megsimogatta a hátát.

Paulie volt az.

Ismét öklendezni kezdett, de a férfi tovább simogatta, és megnyugtató szavakat suttogott a fülébe.

Ám Joanie nem igazán hallotta.

Csak a kis Kira hangját hallotta, ahogy az anyukáját hívja, de az anyukája nincs ott vele.

Tizenhatodik fejezet

Kicsi Tommy kint állt a lépcsőházban, és egy nőkből és férfiakból álló

sokadalommal beszélgetett. Kira után már három napja nagy erővel kutattak, de ennyi idő után lankadt a lelkesedés. Most már mindenki, beleértve a rendőrséget is, a holttestet kereste.

A keresés összehozta az embereket, ezt korábban el sem tudták volna képzelni. Mindannyian egy közös célért dolgoztak, és ez a cél egy gyermek volt, Kira Brewer. Az újságírók még ott hemzsegték mindenütt, habár a London központjában robbant bombának köszönhetően a híradók kamerái már eltűntek. A lakótelepet felélénkítette a várakozás, és noha egyre kevesebb remény volt Kira megtalálására, a lakók számára még mindig izgalmat jelentett, hogy az újságok címlapján szerepelhetnek.

Ahogy saját szavaikat olvasták az újságokban, egyáltalán nem találták olyan képtelennek, hogy Kira eltűnése összekovácsolta őket. Ebben a közösségben mindenki jól ismerte a másik életét. Beláthattak egymás lakásába. Ismerték egymás családját, gyengeségeit, azt is pontosan tudták, ki drogozik, és ki nem. Ki kivel feküdt össze; kit sitteltek le, és ki jött ki éppen. Tudták a másik gyermekeinek és unokáinak nevét és korát. A lakótelepen álló házak tervezőjének köszönhetően egymás szájában éltek. Amikor a hatvanas években megépültek a házak, az emberek magánéletének nem jutott hely. Ez a lakótelep azért készült, hogy az East End nyomortanyáiról érkező emberáradatot elhelyezzék valahol. Régi lakások voltak, omladozó épületek, amelyekre már olyan régen ráfért volna a felújítás, hogy most már csak azt lehetett volna tenni, hogy lebontják őket, és újakat építenek helyettük.

Mégis, ez a hely jelentette az otthonukat, és a maguk módján a legjobbat hozták ki belőle. A tanács elhelyezte őket itt, majd a sorsukra hagyta. Az itteni viselkedésnek íratlan szabályai voltak.

Mónikának éppen se híre, se hamva nem volt, de ez senkinek nem tűnt fel mindaddig, míg valaki kézbe nem vette az egyik bulvárlapot. Mónika szomorú, tartózkodó arckifejezéssel nézett rájuk a főcím alól: „Én is a sarkon álltam az eltűnt lány anyjával.”

A kétoldalas cikkben elmesélte, hogyan találkozott Joanié-val, milyen volt Kira, és hogy Joanie miként dolgozott az utcán és a szalonokban.

Ebből semmi nem volt hazugság, de mégis mindenki úgy érezte: Mónikának nem lett volna szabad Joanie személyes dolgait kitergetni csak azért, hogy pénzre tegyen szert. Égbekiáltó árulás volt ez, és mindannyian tudták, hogy Mónika még egyszer nem mehet végig ezeken az utcákon. Legalábbis anélkül nem, hogy bárki meg ne szólna. Ez egy összetartó közösség, és ő áthágta a szabályokat.

- Az a rühes kis kurva! Mintha szegény Joanie-nak nem lenne így is elég baja! - morogta az egyik szomszéd, aki rendszeresen veszekedett Joanie-val az évek során, rendszerint a gyerekek miatt, de mindezt most elfeledte a tragédia okán. - Majd ő is megkapja a megérdemelt büntetését! Ezek után senki nem áll majd szóba vele.

Mind egyetértően mormoltak, majd szétszéledtek, hogy mindenki vegyen magának egy példányt a lapból, és megvitassa a tartalmát más barátokkal és a családdal. Mónikát mostantól levegőnek nézik.

Joanie-t sok mindennek lehetett nevezni, de jó anya volt, példás anya, és ezzel mindenki tisztában volt. Kedvelték az emberek, és a lakótelepen ez számított igazán. Ők gondoskodnak arról, aki hozzájuk tartozik, és ezt még visszafizetik Mónikának.

Kicsi Tommy lassan baktatott vissza a lakásához. Benn vizet forralt, és készített magának egy csésze kávé. Megvette az összes aznapi újságot, amelyeket az asztalra terítve tanulmányozott, majd tekintete elidőzött Kira fényképén.

- Szépséges kis hercegnőm.

Amikor kimondta a szavakat hangosan is, szétnézett, és szinte azt várta, hogy ott álljon mellette a lány. Épp felforrt a víz, amikor kopogtattak az ajtón. Lecsoszogott a bejárathoz, hogy ajtót nyisson.

Bedagadt a lába mára. Rengeteget gyalogolt az elmúlt néhány napban, és ennek most fizette meg az árát. Mérhetetlenül szomorú volt a történetek miatt, és ez meg is látszott kókadtságon arcán és egész viselkedésén, amikor kitárta az ajtót.

Jeanette már a rendőrkapitányságon várakozott, ahova Karén Copes megtámadása

miatt hozták be. Karén nem jelentette fel, ennek ellenére benntartották éjszakára a lányt, hogy egy szociális munkás is beszéljen vele. Jeanette kezelhetetlen, ezt mind tudták, de senki nem tudott mihez kezdeni vele. Amikor Jeanette elküldte melegebb éghajlatra a szociális munkást, a nő egy újabb megjegyzést írt az aktájához, majd távozott. Jeanette tizennégy éves, és együtt él egy tizennyolc éves fiúval, akit már elítéltek. A fiú anyja alkoholista, és ő meg a fia már többet szerepelt a rendőrségi aktákban, mint a maffia összes tagja együttvéve.

Ám Jeanette jogilag azt tehetett az életével, amit csak akart, és ha ez azt jelentette, hogy ezekkel az emberekkel akar élni, hát ez is megfelelt minden érdekeltnek. Még ha Joanie szerette volna is hazavinni, nem tehetett volna. A Gyermejjogi Charta biztosította Jeanette-nek ezeket a jogokat, és ő a maga érdekében alkalmazta azokat, hogy pontosan azt tegye, amit tenni akar.

Baxter elámult, hogy ez a lány még akkor is képes bajba keveredni, amikor a húga talán holtan fekszik valahol.

Azt nem is feltételezte, hogy Jeanette idegei pattanásig feszültek, és Karén Copes túlfeszítette a húrt. Ő csak egy cafkát látott, számára Jeanette ugyanolyan volt, mint az anyja. Az egész család ugyanolyan volt. Azok a képek a sminkkel kikent kisgyermekről végre felnyitották a szemét, és rájött, mi folyik itt. Az ő elmélete szerint Kira Brewer is része volt a családi üzletnek. Őt nem érdekli, hányszor csörög rá a rendőrkapitány, ezen a véleményén nem fog változtatni.

- Te vitted be ezeket a képeket előhívatni? - faggatta Jeanette-et. Jeanette megrázta a fejét.

- Nem. Ha én lettem volna, miért ne adtam volna meg a nevem és a címem?

Használja már az agyát, tudnia kell, ki vitte be őket!

Hangja azt sugallta, hogy kettőjük közül az egyik hülye, és az semmiképp sem ő. Nagyot sóhajtott, mintha untatnák a nyomozó kérdései.

- Nézze, ahogy már mondtam, tréfából készítettük a képeket. Én öltöztettem fel és fényképeztem le, kurva nagy ügy! Ezt nem tiltja a törvény, ugyebár?

Hátradőlt a széken, és a férfi bámulta.

Rövid fekete szoknyájától aprócska topjáig minden porcikáján látszott, hogy ő a verőlegény barátnője. Haját valami fényes zselével kente be, amitől úgy nézett ki, mintha már nagyon elkelne neki egy hajmosás. Kicsiny, vékonyka lábán borotvavágások látszottak, nehéz cipője úgy hatott, mint egy durva facipő.

Erősen kisminkelte magát: az alapozót és a pirosítót csak vésővel lehetett volna leverni a bőréről; szemhéján élénk színek; ajkán ragyogó rózsaszín rúzs, amitől tapasztalt nőnek tűnt. Pont mint a másik lány, mint Kira Brewer a fényképeken. Baxter kétségbeesett, ahogy Jeanette-et figyelte. Ha még nincs benn a családi bizniszben, hamarosan bizonyára bekerül. Sokszor látta már ezt, a lányok követték anyjukat az utcára. Mintha elhivatottságot éreztek volna.

- Tehát elismered, hogy te készítetted ezeket a fotókat a húgodról?

A lány bólintott.

- Persze hogy elismerem. De tulajdonképpen mit kéne elismernem? Hiszen, ahogy mondtam már, a fényképezést nem tiltja a törvény, vagy igen?

- Az ilyesfajta fényképek készítését igen.

A képekre mutatott, ujjával szinte felnyársalta őket. Jeanette a plafonra meredt.

- Csak maga hiszi, hogy valami probléma van ezekkel a képekkel. Maga látja őket olyannak. Azért csináltam őket, hogy örömet szerezzek vele Kirának. Szeretett öltözködni, szerette a ruhákat és a sminket is. És most elmehetek, kérem?

- Hol volt a film, amikor legutoljára láttad? Jeanette egy pillanatra eltöprengett.

- A hálóban, Kira hálósobájában. Biztosan ő vitte be az üzletbe, senki más nem férhetett hozzá. És most elmehetek, kérem?

Elutasító volt a nyomozóval, és Baxter tudatában volt ennek. A lány arroganciája nem ismert határokat. Errefelé mintha minden gyerek már az anyatejjel ezt a szemtelenséget szívna magába.

De el kellett engednie a lányt, mert semmivel nem lehetett megvádolni.

Tommy kinyitotta Jon Jon és Earl előtt az ajtót.

Arcán a mosolyt rettegés váltotta, amikor Jon Jon megragadta a tarkójánál fogva, és az előszoba falához dőngölte, majd durván bevonszolta a hallba és a padlóra

lökte.

- Tudod, hogy miért jöttünk, igaz?

Tommy nem válaszolt. Még mindig erősen szuszogott a kimerültségtől, de a tekintetéből látszott, hogy van elképzelése a látogatás okáról.

- Mit tettél a húgommal, te szemét pedofil?!

Jon Jon halkan beszélt, nem kiabált, csak meg akarta félemlíteni a férfit.

Néhányszor belerúgott, érezte lötytyedt húsának puhaságát a bakancsa alatt. Tommy pusztá érintése is felbőszítette; meg volt győződve róla, hogy ez a dagadt állat kirökhögi. Mikor a

kerek arcra nézett, érezte, hogy ez a hülye dagadék megvetéssel néz rá.

- Biztosan azt hittétek, hogy megússzátok, te és az a szemét apád! Mindent tudok Caitlinről, találkoztam a nagyanyjával, és ő mesélt nekem rólad!

A lány említésére Tommy elsápadt.

- Nem igaz, Jon Jon, esküszöm! Az a lány úgy hazudik, mint a vízfolyás. Sosem nyúltam hozzá.

Tommy iszonyatosan megrémült, ez látszott rajta.

Jon Jon nagy nehezen talpra rángatta, majd az arcába köpött.

- Megöllek, ha nem mondd el, hogy pontosan mi történt, hallod?

Earl eddig csak figyelte az eseményeket, de most megszólalt:

- Tedd meg, Jon Jon! Bökd le! Csináld ki a fickót!

Jon Jon félig elfordította a fejét, hogy meghallgassa barátját. Azután észrevette, hogy Tommy teste egészen kihűlt. A rémülettől elájult.

- Előfordul ilyesmi, a félelemtől van - mondta Earl, mint aki mindent tud.

Jon Jon kiment a konyhába, és mikor látta, hogy a vízforraló még gőzölög, ismét bekapcsolta. Amikor a víz felforrt, víz-szament vele a hallba, és az egészet Tommy hasára és lábai közé locsolta.

Tommy vászonnadrágot és vékony inget viselt csak. A víz azonnal leforrázta. Szeme kinyílt, és egy sikoly hagyta el az ajkát.

- Most pedig elmondod, amit tudni akarok! Jon Jon Earl felé nyújtotta a kannát.

- Forrázd le ezt a gecit megint. Meg fogom főzni. Tommy szeme elhomályosult a fájdalomtól.

- Kérlek, Jon Jon, könyörgök neked...

- Fáj, mi, te dagadt pöcs? Mit tettél vele? Könyörgött, hogy ne bántsd?

Könyörgött?

Tommy a fejét rázta csak, szinte megbénult a rettegéstől.

- Halott, ugye?

Jon Jon bemosott még egyet a fejére.

- Hol a húgom? Mondd el, hol van!

Tommy zokogott, kövér takonycseppek és köpésnyomok terítették be az arcát.

- Nem tudom, esküszöm... Az apámat kérdezd ... Ő volt... nem én... - kezdett összefüggéstelenül beszélni, ahogy a fájdalom ráborult. - Ő szerette a kislányokat... nem én. Nem úgy! Nem én... - nyöszörögte fájdalmasan, ahogy próbálta meggyőzni Jon Jont.

- Hol a húgom? Mit tettetek vele? Tommy már félig delíriumba esett.

- Nem tudok semmit. Anyám sírjára esküszöm. Hangosan sírt, nehezen vette a levegőt is, amitől szavai szinte kivehetetlenné váltak. Jon Jon minden érzelemtől mentesen nézett le rá.

- Olyan édes volt, olyan édes. Kirám...

Az ijesztő zokogás most kezdett igazán erősödni.

- Szerettem... szerettem. Sosem akartam, hogy baja essen.

A szavak áthatoltak Jon Jon agyán, és a rugdosás ekkor kezdődött teljes erővel. Minden józanságát elvesztette, addig rúgta a férfit, amíg teljesen ki nem merült.

- Szeretted, igaz?

Már lihegett a megerőltetéstől.

- Megöllek, te geci, és az apádat is!

De már késő volt Tommyhoz beszélni.

Az már nem hallott semmit.

Mielőtt Jon Jon távozott volna, még egy kanna frissen forralt vizet öntött Tommy arcára, s még egyszer leköpte.

Egyenesen az apa barátnőjének házához hajtottak. Jon Jon úgy vezetett, mint egy örült, s közben átkozta a gyermek gyilkosait. A szemét is kisírta, mert most már tudták, hogy a kislány meghalt; most már csak az maradt, hogy megtalálják a

maradványait. Jon Jon szinte hisztérikus lett a gyásztól; mintha megnyíltak volna a zsilipek, és soha többet nem tudná abbahagyni a zokogást. Maga elé képzelte a rettegő lányt, mindazt, ami történt vele. Mintha filmet vetítettek volna az agyában. És ő még befogadta az árulót az otthonába. Jon Jon úgy érezte, mindenről ő tehet. Eszébe sem jutott, hogy felhívja a rendőrséget. Ez személyes ügy, maga is megbirkózik vele.

Tommy szomszédasszonya, Mrs. Carling csak arra várt, hogy elinduljanak, majd hívta a rendőröket. Természetesen név nélkül. Semmiképp sem akarta keresztezni Jon Jon Brewer vadászösvényét. Ezt még szombaton eldöntötte, és tartotta magát hozzá.

Della és Joseph Patríciánál jártak látogatóban, majd visszafelé megálltak ebédelni Upminsterben. Dellával most madarat lehetett fogatni. Joseph meggyőzte, hogy szóváltása Kicsi Tommyval szigorúan családi ügy volt. A fiú féltékenykedett, mert az apja elköltözött. Bár el kell ismernie, Tommy nem tűnt ilyen embernek. Valójában úgy látszott, amint arra az asszony többször is rámutatott, hogy örömmel töltötte el az apja elköltözése. Most, hogy Kira Brewer eltűnt, Della amiatt aggódott, milyen hatással lesz ez rájuk. A rendőrség már járt nála, és kihallgatták Joseph-et. Noha tudta, hogy mindez természetes, mindenkit kikérdeznek, aki ismerte a gyermeket, azért zavarta a dolog. Nem hagyhatta szó nélkül, és tudta, hogy ez idegesíti Joseph-et. De ami történt, az olyan borzalmas, hogy természetes, ha folyton erről beszél, nem igaz?

- Szerinted ismerte Kira azt, aki elvitte?

Joseph kortyolt egyet a söréből, és nem válaszolt. Már Della lányánál sem volt hajlandó erről beszélni, pedig Patríciát legalább annyira érdekelte az eset, mint bárki más. Ismernek valakit, akitől első kézből származó híreket kaphatnának egy olyan esetről, amely az egész országot izgalomban tartja, és erre a férfi csak ül ott, mint egy faszent. Joseph fia, emlékeztetett Patrícia, közeli ismerte a kislányt. Végül is ő vigyázott rá, az istenért! Ám Josephnek még ez sem oldotta meg a nyelvét.

Ehelyett elvitte Della unokáit a parkba, és otthagya őket kettesben, hogy beszélgessenek. Most meg itt ül mellette, a sörét iszogatja, mintha semmi rendkívüli nem történt volna a világban.

Nagyon különös.

- Válaszolnál, Josep?

A férfi csak a fejét rázta.

- Nem akarok folyton erről hallani. Túl szörnyű ahhoz, hogy folyton ezen rágódjunk.

Ez igaznak tűnt, Della mégsem volt elégedett a válasszal. Joseph közel járt ahhoz, hogy megtudja - ahogy korábban megtudta Della férje is -, milyen az új barátnője, ha egyszer elkapja a hiszti.

- Bárki azt hihetné, hogy valami rejtegetnivalód van. Joseph csak meredt rá, a söröskorsót tartó keze félúton megállt a szája előtt.

- Hát ezzel meg mit akarsz mondani?

Della közömbösen vállat vont, majd gúnyosan azt felelte:

- Találd ki. Csak azt akarom mondani, hogy bárki más, bármely normális ember érdeklődne a történetek iránt. De te nem.

Joseph most csúfondárosan vigyorgott rá.

- Tehát mivel nem vagyok pletykafészek, gyanús lettem, ugye?

Igyekezett barátságos hangon beszélni, de egyre keményebben koppantak a szavai. Szerette volna pofon vágni a húsos arcú, önelégültnek látszó nőt.

Della újra vállat vont.

- Gondolj, amit akarsz.

Most már küzdelmet akart, igazi veszekedést. Tudatni akarta Joseph-fel, kivel is van dolga. A férfi nagyot kortyolt a söréből.

- Megtennél nekem egy szívességet, Della? Hangja nyugodt és barátságos volt.

Az asszony bólintott.

- Fogd be a pofádat!

Della arca jól tükrözte az érzelmeit, és Joseph úgy érezte, megérte a beszólás, hogy lássa ezt a döbbenetet.

- Hogy merészselsz nekem ilyet mondani?!

Halkan beszélt. Végül is egy kiskocsmában voltak, és nem akart feltűnősködni.

- Rendben, menjünk, Della! Itt nem vitázom.

Úgy mondta ezt, mintha azt sejtetné, hogy az autóban, ahol kettesben lehetnek, hajlandó lenne megvitatni a kérdést. Ez újdonságot jelentett Della számára. Mindaddig övé volt az irányítás.

A kocsiában az asszony ott folytatta, ahol abbahagyta. A férfi még ki sem tolatott a parkolóból.

- Nem tudom pontosan megmondani, mi az, de valami nem stimmel ezzel az egésszel...

Joseph nem válaszolt, hiszen éppen a főútra próbált kikanyarodni. Azonban amint kiértek az útra, visszavágott:

-Tényleg, Della? Nagyszerű érzés lehet mindent tudni. Te vagy az egyetlen nő a földön, akinek kibaszott hatodik érzéke van.

Ez egy olyan Joseph volt, akit Della korábban nem ismert, és nem tudta bizonyosan, hogyan kezelje, míg végül ismét a férfi szólalt meg:

- Miben is halt meg a férjed? Halálra unta magát, gondolom, ha reggel, délben, este a te locsogásodat hallgatta.

A nyíl célba talált.

- Hogy merészselsz így beszélni, Joseph Thompson!?

A férfi csendre intette, és Della csodás módon el is hallgatott.

- Merészelek, a francba, merészelek, mert te egyszerűen nem tudod abbahagyni, igaz? Tudod egyáltalán, min megyek keresztül? Ismertem azt a gyereket, nagyon is jól ismertem. Járt az otthonomban. Szerettem.

Hangja eltorzult az érzelmektől, és Della azon gondolkodott, mit indított el. A férfi hangjából az igazság szólt. -Nézd.Joe...

-Jaj, nem, nem, Della. Ezúttal nem fogod az egész utat végigdumálni. Tudod, mi vagy te? Egy rohadt zsarnok.

Tudta, hogy a helyzetre jól illik a mondás: bagoly mondja verébnek, hogy nagy fejű, de ez egy pillanatig sem zavarta.

- Hát ennyi volt, kisanyám. Visszamegyek a saját otthonomba, szegény fiamhoz.

Ekkor megszólalt Della mobilja, és így nem kellett válaszolnia. Amint a hívót hallgatta, Joseph látta a szeme sarkából, hogy tekintete döbbszerűen zavarodottságot tükröz.

-Jaj, istenem!

Hangja elvékonyodott.

-Mi a baj, Della?

- Kicsi Tommyt megtámadták otthon. Kórházban van, Joe, azt mondják, súlyos az állapota.

A férfi lassított, a mögöttük közlekedők legnagyobb bosszúságára.

- Ki tette?

Egy kocsielhajtónál megállt, hogy elengedje a többi autót, és néhány percig csak bámult maga elé. Azután áthajolt Dellán, és kinyitotta a kocsiját.

- Szállj ki!

- Micsoda?

- Hallottad, Della, kifelé az autóból!

Volt valami a hangjában és a viselkedésében, ami csak fokozta a nő dühét.

Kiszállt az autóból. A férfi azután elhajtott, őt pedig ott hagyta az út szélén. Della zokogni kezdett a mobiltelefonba, a lánya pedig próbálta megérteni, mi az ördög történt.

Baxter már azt fontolgatta, hogy előnyugdíjazását kéri. A Kicsi Tommy Thompson elleni legutóbbi támadás újabb felfordulást okozott, és a lapok imádták az ügyet. És ami a legrosszabb, mindenki tudta, ki tette, de egész kocsmányi ember bizonygatta, hogy Jon Jon Brewer a támadás idején ott időzött velük.

Baxter utánajárt annak a pletykának is, hogy Tommyt molesz-tálással vádolták.

Kerestette az országos adatbázisban, de semmit sem talált. Mindenféleképpen rákerestek, ám így sem kaptak semmit. Ám a pletykát hallották, és most, hogy a

férfi a Billericay Kórház égési osztályán feküdt, élet-halál között lebegve, Baxter feladata volt, hogy rendbe szedje a dolgokat. . Joseph Thompson is

lelécelt valahova. Vajon azért, mert valami sötét ügybe keveredett, vagy attól tartott, hogy fiával együtt megvádolják? Nem fogják megtudni, amíg meg nem

találják.

A polgárőrszerepben tetszelgő Jon Jon senkinek nem tett szívességet, mégis hősként ünnepelték az emberek errefelé.

Baxter csak azért is be fogja rendelni. Aztán meglátja, mi történik.

Joanie nem akarta elhinni, amit a fia mondott neki. Nem akarta elhinni, hogy ő maga hozta lánya vesztének okozóját az ő otthonukba.

- Hallgass ide, anya! Ez egy köcsög kis pedofil, ő is meg az apja is.

Megvádolták őket, de pénzt adtak egy bigének, hogy befogja a csipogóját. Annak az exférjét lesittelték, erőszakos állat volt, akitől egyszer s mindenkorra meg akartak szabadulni. A pénzzel el tudtak menekülni. Még mindig próbálom megtalálni azt a ri-bancot, és ha meglesz, pontosan tudni fogom, hogy mi ment ott. De az egyik Thompson tudja, hol van Kira, hol van el...

Nem mondta ki, hogy „eltemetve”, de Joanie így is kitalálta. Furcsa módon már nem tudott többé sírni. Mintha minden könny-nyét elhullatta volna. Kiszáradt, testileg-lelkileg.

Tisztos mennyiségű vodkát töltött magának, és nagy kortyokban lehajtotta. Azután felkapta az üveget, a hálósobájába masírozott, és becsapta az ajtót.

- Az kurvára nem segít semmin, anya! - üvöltött Jon Jon.

A nő kinyitotta az ajtót, végigmérte a fiát, azután szomorú hangon válaszolt:

- Van jobb ötleted?

Joanie feladta a küzdelmet, ezt Jon Jon is tudta. Körülnézett a lakásban. A nő mindent kiborogatott a szekrényekből a földre. A dolgait nézegette, mielőtt a fiú hazaért. A gyermekeivel töltött vidám időkre emlékezett, a képzeletbeli partikra, amelyeket any-nyira szerettek. Ide vonult vissza, mint mindig, ha vigaszra vágyott. Ez volt minden, amit fel tudott mutatni az életében, és Jon Jon hirtelen nyomasztóan szálnalmasnak találta, hogy egy háromgyermekes, hosszú életet leélt nőnek végül is ennyi maradt: pár száz fontot érő emlékek.

A fiú a padlóra térdelt, és felvett egy ezüst tortavillát. A mellére szorította, és úgy zokogott, mint egy kisgyerek.

Tommy Thompson kritikus állapotban volt. Nagyon csúnyán leforrázták, és kegyetlenül megverték. Most már mindenki tudta, hogy gyerekeket molesztált, és még azoknak a nővéreknek is Kira Brewer arca jutott eszükbe róla, amikor hozzáérték, akik korábban együttérzést mutattak iránta.

A kislány arcképe mindenkinek az agyában megragadt.

Amikor a nővérek ránéztek a férfira, akit felelősnek tartottak a kislány eltűnéséért, óhatatlanul is felmerült bennük, hogy egy gyilkost próbálnak meggyógyítani.

A Tommy ágya mellett ülő rendőr egészen más nézeteket vallott. Ami őt illeti, ha Jon Jon Brewer vagy bármelyik haverja feltűnne a kórházban, hogy bevégezze a munkát, amit elkezdett, egyszerűen elfordítaná a fejét. Ez a hatalmas, petyhüdt hústömeg, amely valaha ember lehetett, akár el is pusztulhat, őt nem érdekli. Csak ennyit érdemel.

A pletykák szerint vagy Kicsi Tommy, vagy az apja volt a bűnös, esetleg mindketten bűnösök voltak.

Az újságok az után nyomoztak, hogy a rendőrség mulasztást követett-e el Kira Brewerrel és a családjával szemben, amikor nem jártak utána azoknak a célzásoknak, amelyeket a szomszédok tettek a pedofilokkal kapcsolatban. Joseph Thompson egyszerűen felszívódott, amivel csak megerősítette azt az általános elterjedt meggyőződést, hogy van valami gyanús az egész családban.

Kicsi Tommynak, aki szörnyű sérüléseket szenvedett, csak a morfin maradt; mindenből kiszállt. Ha túléli ezt, csakis életfogytig tartó börtön várhat rá. Természetesen csak akkor, ha a többi rab hagyja, hogy letöltse a büntetését.

Tizenhetedik fejezet

Baxter újra és újra elolvasta az újsághíreket, majd nagyot sóhajtott. Gyűlölte ezt az ügyet. Az újságok élvezték a helyzetet, és most mindent a nyakába zúditottak.

Az a köcsög Jon Jon Brewer.

Hogy tűnne a picsába.

Nemzeti hős lett. Mindenki tudta, hogy ő tette, de senki sem tudta

bebizonyítani. Feltételezés, a britek kedvenc időtöltése. Baxter most mindössze arra vállalkozhatott, hogy menti a menthetőt. Ha vád alá helyeznék Jon Jon Brewert, az tömeggláziadást váltana ki. Kira édes arcának emléke elegendő, hogy ez történjen.

Úgy érezte, szeretne hazamenni, elaludni, és soha többé fel nem ébredni. Volt egy olyan érzése, hogy Joanie Brewer is ugyanezt szeretné, de egészen más okokból.

Mónika elemében volt most. Utálatos gyanúsítgatásai igaznak bizonyultak, Jon Jon végre kézbe vette az ügyet, és alaposan helybenhagyta azt a dagadt állatot. A nő éppen a kávéját szűrte, amikor kopogtak az ajtaján.

- Nyisd ki, Bethany!

Már egyáltalán nem aggódott a szomszédok miatt. Jon Jonnak hála, kiderült, hogy igaza volt. Már valóságos hősnőnek látta magát. Mónika önteltsége nem ismert határokat.

Amikor Bethany meglátta, ki kopogtatott, legszívesebben elszaladt volna. Nem tudott a másik arcába nézni.

- Anya, Joanie Brewer az.

Mónika egészen meghiúsult. Joanie feltehetőleg azért jött, hogy bocsánatot kérjen, és ő kegyesen el is fogadja a bocsánatkérést. Végül is évek óta barátok, és még Joanie is követhet el hibákat.

- Na, hát nyisd ki neki az ajtót, vagy azt várod, hogy keresztülsétáljon rajta? Normális esetben egy hasonló beszélgetés Bethany jó nevétett volna, de a gyermek mély depresszióba zuhant, mióta Kira eltűnt. Mónikával ellentétben Bethany valóban rosszul viselte az egészet. Szinte személyes ügyként kezelte. Éjjel-nappal a Sky Newst bámulta. Különös kis nőszemély volt.

Bethany beengedte Joanie-t. A látvány elszomorította. Joanie egyetlen éjszaka alatt megöregedett, és most roskatag öregasz-szonynak látszott. Ápolatlan volt és piszkos, csak az árnyéka volt régi önmagának.

- Hello, Joanie szívem. Minden rendben?

Mónika hangja megtelt barátsággal és bajtársiassággal. Mintha semmi feszültség nem lett volna köztük az életben. Mintha sosem árulta volna el legjobb és valójában egyetlen barátját.

Joanie alig észrevehetően bólintott.

- Kérsz egy csésze teát? Joanie lassan ingatta a fejét.

- Van valami töményed?

Még a hangja is tompa volt és rekedt, mintha hónapok óta nem használta volna.

Mónika nagy pohár Bacardit töltött neki, majd egy adag kólát tett mellé.

- Tessék, kislány, ezzel öblítsd ki a szád.

Joanie nagyot húzott az italból, majd a dívány szélére telepedett. - Olyan vékonyka vagy, Joanie! Joanie közönyösen meredt rá. -Jól áll neked, évekké fiatalabbnak látszol... Joanie félbeszakította az ostoba csacsogást. Csakis Mónica képes ilyenkor súlyról és külsőről süketelni. Mónica akkor is megkérdezné, hogy nagynak látszik-e a hátsó fele, ha valaki pisztolyt tartana a fejéhez.

- Hazudtál, amikor azokat mondtad Tommyről?

Bármire számított is Mónica, erre biztosan nem. Ez nyilvánvalóan látszott döbbent pillantásán is.

- Hogy érted ezt? Hangja sértettséget sugallt.

- Úgy értem, hogy csak kitaláltad-e, amit Tommyről mondtál, hogy gyerekeket molesztál?

Joanie tekintete megkeményedett, és Mónikának most villant csak az eszébe, hogy pengeélen egyensúlyozik.

- Az igazat akarom.

Mónika halálosan megsértődött, ez látszott rajta.

- Dehogyan hazudtam. És még ha túloztam is egy kicsit, igazam lett, nem? - felelte önelégülten, sértett büszkeséggel.

- Tudod, hogy mit tettél, Mónica? Felfogtad, hogy mit okoztál?

Mónika egyáltalán nem örült annak, hogy ilyen fordulatot vett ez a beszélgetés.

- Berángatták a fiamat, és emiatt akkor is lecsukják, ha a fene fenét eszik - mondta Joanie, és kiürítette a poharat. - Tudod, hogy mit gondolnak róla, és hála neked, most jó okuk van arra, hogy bevágják a sittre.

Joanie majdnem elsírta magát.

Amikor a rendőrök felszólították Jon Jont, hogy menjen be velük a kapitányságra, az ő szíve majdnem megállt a rémülettől. Meg volt róla győződve, hogy most hűvösre teszik a fiát. Baxter már nagyon rég el akarta kapni, ezúttal már nem menekülhet. A fiú szerencséje sem tarthat örökké.

Az egész családja szétesett Kira eltűnése óta. Ujjával régi barátnőjére mutatott.

- Lenyeltem, hogy közhírré tetted az újságban, hogy együtt stricheltünk. Nem foglalkoztam vele, hiszen igaz volt. De ezt nem bocsátom meg neked. Ha elviszik a fiamat is, nem marad senkim, és akkor eljövök érted. Hallod, amit mondok? Jon Jonnak nem lesz beleszólása, ha egyszer beindulok.

Mónika mindent tisztán értett. Ez a régi Joanie volt, az, akit az emberek elkerültek, ha nagyon felidegesítették. Az a Joanie, aki minden követ megmozgatott egy barátért, a gyerekeiért vagy önmagáért. Mónikának muszáj tisztáznia magát, méghozzá gyorsan.

- De hát Tommy tette, ezt mindenki tudja. Joanie vállat vont.

- Tényleg? Én nem hinnék jobban Lornának vagy az unokatestvérének, mint neked. Szemét hazudozók vagytok mind egy szálig! - Még mindig Mónikát bámulta, majd folytatta. - Csak kavarod a szart, Mónika. Folyamatosan hazudsz, és most a fiamat is beetetted. Évekre is lecsukhatják. De ha az megtörténik, életem célja lesz, hogy téged szenvedni lássalak. És az olyan szenvedés lesz, amelyet el sem tudsz képzelni!

Azzal felállt.

- Egy gyerekemet elvesztettem, Mónika, és ha még egyet elvesztek...

Befejezetlenül hagyta a mondatot.

- De nem fogod, Joanie. Jon Jon igazi hős! Most senki nem merészné elkapni. Szívességet tett a zsaruknak, és ők is ugyanúgy utálják a pedofilokat, mint mi. Joanie felsóhajtott.

- Pedofilokat szolgáltunk ki egész életünkben, csak túl ostobák voltunk, hogy észrevegyük. Nézd csak meg a fiatal lányokat, akik jönnek-mennek minden évben. Ugyanolyan rosszak voltunk, mint a stricik, mert sosem lett volna szabad belekeverednünk ebbe. Minden rossz mögött, amely ebben az országban történik, a szex áll. Csak éppen mindig a leggyengébbek fizetnek meg érte, mint te meg én. Mónika nem találta logikusnak azt, amit Joanie mondott. A gyász miatt vádolta magát olyasmért, ami felett nem volt hatalma, vagy ha volt is, már rég elvesztette, mindörökre.

- Ennek semmi köze hozzánk és ahhoz, amit teszünk, te lány.

Mónika a maga módján azon igyekezett, hogy megnyugtassa a barátnőjét, hogy Joanie felfogja, nem ők tehetnek arról, ami történt.

- Semmi? Akkor miért sújt minket a balszerencse? Az ősz-szes dolgozó csajt. Minden kibaszott tragédiát egy újabb követ. Használd a sütnivalód, Mónika! Egyszer az életben próbálj meg távlatokban gondolkodni.

-Joanie, hallgass...

-Jaj, kopj le, Mónika! Ne akarj úgy viselkedni velem, mint egy barát. Halvány sejtelméd sincs arról, mi az a barátság. Ez egyszer foglalkozz a saját családdal! Foglalkozz ezzel a kislánnyal, aki már most túlsúlyos és boldogtalan. Foglalkozz Bethanyval! Ő egy újabb Mónika, és ugyanúgy végzi majd, mint te, hacsak isten meg nem segíti. Egy szemét dög vagy, Mon! Szart se érsz, és ezt jól tudod. De én mondom neked, kisanyám, vigyázz magadra, vigyázz nagyon! Ezután távozott, Bethany pedig tompa tekintettel bámulta az anyját, aki majd felrobbant barátnője igazságtalanságától.

Bethany megtartotta a saját véleményét, de büntudata határtalan volt.

Hazudott a rendőrségnek, és hazudott mindenkinek.

Ki vett róla egyáltalán tudomást? Az biztos, hogy az anyja nem, aki megsejthette volna, hogy valami gond van. Joanie kitalálta volna, ha Kira titkolt volna valamit.

Bement a szobájába, és titokban töltött magának a saját Bacardi-kólájából.

Minden reggel elcsórt egy üveggel anyja készletéből, és Mónika azt hitte, ő maga itta meg előző este. Ettől Bethanynek kellemes érzése támadt, az ital felmelegítette belülről. Egy időre elmúlt a magánya és a büntudata.

Amikor ismét kilépett a szobájából, anyja már nem volt otthon. Úgy ment el, hogy el sem köszönt.

Mrs. Carling nagy dilemmában volt.

Látta Kira Brewert szombaton, az eltűnése napján az üzleteknél, de senkinek nem beszélt róla. Azzal a pimasz kis Bethanyval volt, de Mrs. Carling sosem ütötte más dolgába az orrát, hacsak nem pletykáról volt szó, így ezt az információt megtartotta magának.

Feltételezte, hogy a gyermek végül elő fog kerülni, ezért úgy határozott, kimarad az ügyből. Főleg, mivel a Brewer családról volt szó. Egyiküket sem akarta a küszöbén látni, épeszű ember nem is akarná. Hiszen csak meg kell nézni, mi történt Tommyval. Habár Joanie nem volt olyan rosszfej, ha igazságos akart vele lenni. Minden tőle telhetőt megtett, és ez nem volt könnyű feladat, amikor isten olyan nehéz terhet rakott a vállára. A kimosott ruhái hófehérek voltak, márpedig Mrs. Carling ez alapján ítélte meg az embereket, és abból, hogy milyen tisztán tartják a folyosójukat.

Most azonban úgy tűnt, a gyermek végleg eltűnt, és ő kezdett büntudatot érezni. Szegény Tommy kórházban fekszik, és minden olyan kusza. De a rendőrségre nem mehet, igaz? Ilyen későn már semmiképp. Tommy és az apja voltak a legvalószínűbb gyanúsítottak. Nem változtatna ezen semmit, amit mondana, vagy igen? Nem is volt száz százalékosan biztos abban, hogy látta a lányokat beszállni abba a kocsiába... így aztán megtartotta magának, amit tudott, és meg volt győződve arról, hogy helyesen cselekszik. Tommyt és az apját majd vád alá helyezik, és ez pontot tesz az ügyre. Ugyan mi jó származna abból, ha ő is belekeveredne egy ilyen robbanékony helyzetbe?

Készített magának még egy csésze teát, és úgy döntött, aznap este bingózni megy, hogy elterelje a figyelmét.

Jon Jon borzalmasan nézett ki, ahogy ott ült Baxterrel szemben. Úgy nézett ki, mint akinek olyan titka van, amelyhez senki nem férközhet.

- A Hajólapátban voltam egész nap, Mr. Baxter, hiszen tudja. Harminc ember esküdött meg rá. Mit akar még, bírói végzéssel igazoljam, hogy hol voltam? Csak mert nem sok bíró van errefelé, ha jól látom.

Mosolygott, és Baxter késztetést érzett, hogy egyszer s mindenkorra letörölje a kölyök arcáról ezt a kifejezést.

- Hogy jöttél ki Tommyval?

Jon Jon vállat vont, de egyre nehezebbnek találta, hogy fenntartsa az ártatlanság látszatát.

-Jól. De hát akkor még nem tudtam róla, hogy pedofil.

- Ki mondta ezt neked? Gondosan ellenőriztünk mindent, de nem találtunk semmit. Jon Jon elvigyorodott.

- Nem akarok tiszteletlen lenni, Mr. Baxter, de maguk a kurva Hubble teleszkópot se találják meg, ha az út közepére esne.

- Na, ide figyelj, Jon Jon...

A fiú megrázta a fejét, rasztafürtjei ingerülten röpködtek.

- Nem, most maga kagylózzon! A húgom ott van valahol kinn, lehet, hogy halott, és magának van pofája kikérdezni engem, mert valaki megtámadott egy kibaszott pedofilt! Jól mulat, vagy mi a fasz van? Kár, hogy eddig nem volt annyi ideje, hogy megtalálja a húgom! Hiszen még csak ki sem jöttek időben! Csak egy Brewer az, ki a fasz foglalkozik velük? Csupa köcsög.

Egyik kezével végigsimította az arcát, amely már izzadt egy kicsit.

- Az újságírók folyton a nyomunkban járnak, de mi nem állunk szóba velük, mert undorító dögök mind. De ha nem száll le rólam, és nem teszi azt, amit az adófizetők várnak, beszélni fogok. Magának az a dolga, hogy találja meg a húgom, és tudja meg, mi történt vele! Tizenegy éves, és eltűnt. Minden lap, minden tévécsatorna az ő történetével foglalkozik, maga is tudja, de egyetlen ember sem látta sehol. Egész véletlenül keresik Joseph Thompson is, vagy csak az én családommal szarakodnak?

Baxter felsóhajtott. A fájdalom olyan volt, mintha kést forgattak volna meg a szívében, és a lelke mélyén tudta, hogy a fiú igazat beszél.

- Nem járhatsz el az igazságszolgáltatás helyett, Jon Jon.

- Nem is tettem. Valaki megtette helyettem. Nézzon szembe a tényekkel, Mr. Baxter. Ha magukon múlt volna, Tommy még mindig otthon csücsülne, és élvezné a tetves életét.

Jon Jon ismét megtörölte az arcát, felindultsága egyértelmű volt.

- És ne nagyon merjen az igazságszolgáltatásról pofázni nekem! Elég sok mindent

próbáltak már rám varrni az elmúlt évek során. Akármilyen is történt Tommyval, számíthatott rá, és remélem, az apja ugyanezt kapja. Baxter hátradőlt a székében, és hosszú percekig tanulmányozta Jon Jont, mielőtt lassan azt mondta volna:

- Rád bízhatok valamit, jon jon?

Jon Jon nem tudta pontosan, mire akar kilyukadni, így inkább nem válaszolt.

Baxter tudta ugyan, hogy amit tenni készül, az helytelen, de tudára akarta adni a fiúnak, hogy mi folyik itt. Intelligens volt, és a maga módján korrekt is.

Egy aktát helyezett Jon Jon elé az asztalra, majd csendesén így folytatta:

- Én most hozok neked egy csésze teát, és ha te történetesen belelesel ebbe az aktába, amíg én nem vagyok itt, én nem tehetek semmit, igaz? Mert nem is tudom, hogy belenéztél, ugye? Hiszen nem leszek a szobában.

- Miért akarnék belenézni? Baxter vállat vont.

- Mondjuk, kíváncsiságból.

- Hogy hamar megöregedjek?

- Szerintem egy pillantásba még nem halsz bele, Jon Jon. Felállt.

- Tejfel és cukorral?

Jon Jon bólintott, és figyelte, ahogy a férfi kisétál a szobából.

Egy ideig az előtte heverő aktára meredt, és azon töprengett, mit tegyen. Még

most sem vette biztosra, hogy Baxter nem próbálja meg átverni. De úrrá lett

rajta a kíváncsiság, így hát kinyitotta az aktát. Mindössze egy darab papírt

talált benne. Rögtön látta, hogy Kicsi Tommy orvosi kartotékjából származik.

Jon Jon kétszer is elolvasta, szépen lassan, majd visszatette a mappába. Azután felállt, és sietősen elhagyta a szobát. Baxter éppen visszafelé jött a teával, és amikor meglátta az üres szobát, elmosolyodott. Ő maga is vetett még egy pillantást a beszámolóra.

Ebből úgy tűnt, hogy Kicsi Tommy nem lett volna képes szexuális életet élni. A nemi szerve nem fejlődött ki teljesen, és az elhízás elleni gyógyszerek miatt az a kicsi is elsoványodott, ami valaha volt neki.

Ez nem azt jelenti persze, hogy nem járhattak ilyen gondolatok a fejében, de bizonyíték volt arra, hogy testileg nemigen tehetett semmit. Minden pszichiátriai jelentés ugyanazt tartalmazta: nem érdekelte a szex, és nem is voltak róla valós ismeretei.

Szegény összevert, leforrázott Tommy Thompson valódi eu-nuch volt.

Della már járt a rendőrségen, hogy bejelentse, mi történt vele. Leginkább az zaklatta fel, hogy kidobták az autóból. Ám a tény, hogy Joseph elvitte a házából az ingóságait, szintén önmagáért beszélt.

Az egy pillanatig sem jutott eszébe, hogy esetleg elijesztette a férfit - mindenért őt tette felelőssé. És ennek hangot is adott.

A hír aznap délután fél hatkor jelent meg. Most aztán vége Joseph Thompsonnak; bárki, aki meglátja, tudni fogja, ki ő. A fényképét bemutatta minden hírcsatorna és minden újság. Huszonnégy órán belül törvénytisztelő angol turisták jelentették Európa több helyéről is, hogy látni vélték.

Ám Kira Brewerhez hasonlóan mintha őt is a föld nyelte volna el.

Liz Parker Jon Jon oldalán feküdt, és élvezte testének érintését. A férfi aznap már korábban megérkezett hozzá, és gyors, de viharos menetet zavartak le. Azután a szokásos eltűnéseket helyett Jon Jon ott maradt vele, mellé feküdt, és egyik jointot a másik után szívta.

- Kérsz egy sört, Jon Jon? A fiú bólintott.

A lány mindkettőjüknek hozott egy doboz sört a kis hűtőjéből, aztán együtt iszogattak. A fiú átadta neki a jointot.

- Minden rendben, Jon Jon? Erre már felnevetett.

- Ja, nagyszerűen vagyok. A kishúgom eltűnt, feltehetően halott, de ezt leszámítva eszméletlenül jól vagyok. És te?

Liz felsóhajtott.

- Csak kérdeztem, semmi szükség rá, hogy gúnyolódj.

Jon Jonnak sikerült felbosszantania a lányt. Soha nem gondolta volna, hogy ez is megeshet. Amikor a kislányos arcra nézett, hirtelen büntudata támadt.

- Ne haragudj, Liz.

Halkan ejtette ki a szavakat, és egyikük sem tudta volna megmondani, kit leptek meg jobban, őt vagy a lányt.

Azután Liz elmosolyodott, igazi mosollyal, nem a szokásos profi mosolyával,

amely valahogy sosem jutott el a szeméig.

- Te ne haragudj. A kishúgod helyes lány volt.

Hosszan belélegezte a füves cigi füstjét. Jon Jon azt kérdezte tőle:

- Mikor láttad te egyáltalán a húgomat?

A lány megfordult, hogy rendesen az arcába nézhessen:

- Láttam néhányszor, veled és az anyáddal. Csak erre-arra, érted. A fiú bólintott.

Liz ismét elhelyezkedett mellette, és telt teste megnyugtatta Jon Jont. Jó érzés volt, biztonságot adott.

Körülnézett a lány kis szobájában, amely a változatosság kedvéért most tiszta volt, habár az ágyneműt már hetek óta nem

mosta ki. Mindig ugyanaz volt, valahányszor a fiú jött, így biztos lehetett benne, hogy nem osztozik rajta más férfival.

Bolondos ágynemű volt, gyerekes. „Klassz pipi” - ez állt a dűf-tintakarón ragyogó színekkel, alatta kamasz lány képét vázolták fel az élénk rózsaszín vászonra. Kira imádta volna.

A szobában szörnyű virágos tapéta borította a falakat, mélyzöld és narancsszínű szőnyeg a padlót. Úgy nézett ki, mint valami hajléktalanszálló.

De sok tekintetben mégiscsak az volt, ami. Egy hely, ahol Jon Jon lehajthatta fáradt fejét. Hol olvasta ezt? Egyetlen szempillantás alatt ugrott be neki, és ugyanilyen gyorsan meg is feledkezett róla. Mostanában semmi sem maradt meg a fejében. Gyanította, hogy a körülmények miatt, de nem is próbálta kielemezni az okokat.

Liz átvette dundi fehér lábát Jon Jon barna combján. A fiú a kontrasztot figyelte, tetszett neki ez az ellentét. A lány megmász-szírozta a hasát szépen manikűrözött kezével, majd lecsúsztatta a lábai közé, és ismét dédelgetni kezdte.

- Még egy videoklipben is több élet van most, te lány.

De már érezte, hogy megpezsdl a vére, és tudta, hogy Liz is érzi, mert győzedelmes mosoly jelent meg az arcán. Mi volt benne, ami miatt Jon Jon úgy érzett, ahogy? A lány napi tíz férfit is kiszolgált, és mégsem zavarta. Valami baj van vele?

Szájon csókolta Lizt, beszívta a nyelvét, ez volt az első alkalom, hogy rendesen megcsókolta.

Ám arra a gondolatra, hogy a lány más férfiak farkát szívja, gyorsan ellökte magától. A lány a falnak esett, és beütötte a vállát. Aztán csak ült, az ütés helyét simogatva.

- Mi a franc bajod van, Jon Jon? Mit csináltam? A fiú visszadőlt a párnákra.

- Ma van a születésnapom - mondta, azután zokogni kezdett. Igazán sírt.

Könnyezett, mire Liz feszengve a karjába vette, és ölelgette, ahogy csak tudta.

Paulie és Joanie a nő hálósobájában volt. A férfi lefektette Joanie-t, és most engedte meg neki a fürdővizet.

- Nem akarok fürödni! Paulie ügyet sem vetett rá.

- Bűzlesz, mint egy kibaszott görény, de most megfürdesz.

- Mi a fasz vagyok?

A férfi még mindig folyatta a vizet, és édes illatú fürdősót szórt bele.

- Na, kapd a virgácsaid, és szállj be a kádba!

Ellenvetést nem tűrő hangon szólt a nőre, ám az mégsem mozdult. Paulie erre kiment a konyhába, és elkezdte kipakolni az élelmiszereket, amelyeket hozott. A bor olyan hideg volt, hogy ki is nyitotta, és töltött belőle két pohárral. Nem ez volt a legjobb fajta, de a hűtve kaphatók közül a legelső.

- A kádban vagy már?

Miközben beszélt, a hálósoba felé ment, és azt figyelte, hallja-e a víz csobbanásait. A nő még mindig az ágyon feküdt, és tudomást sem vett róla. Paulie lehúzta róla a takarót. Joanie méltatlankodva ült fel koszos fehér alsóneműjében. Paulie felkapta, és küszködve a fürdőszobához cipelte, majd minden teketória nélkül az illatos vízbe dobta.

A nő feje kicsit alámerült, de aztán vizet és szitkokat köpködve kiemelkedett.

Paulie kiment a fürdőből, és a boros poharakkal tért vissza. Joanie most nyugodtan feküdt a vízben, elfogadta a sorsát.

A férfi odaadta neki az egyik poharat, ő pedig hálásan vette el, beleivott, majd felsóhajtott.

- Nem veszed le a bugyogódat?

Joanie-ból hirtelen kitört a kacagás. Nem normális nevetés volt ez, hanem hisztérikus visítás.

Paulie lehajtotta a vécé tetejét, és arra ült. Hagyta, hadd nevéssen a nő. Hátha ettől megkönnyebbül. Joanie most már szó szerint rázkódott a röhögéstől, a bor végigfolyt a testén. Paulie előrehajolt, elvette tőle a poharat, majd felállt, és bezárta a fürdőszoba ajtaját.

Azután boxeralsóra vetkőzött, miközben Joanie figyelte, és egyre erősebben nevetett. Amikor a férfi belépett a kádba, még inkább hahotázott.

- Nem veszed le a boxered?

Ez beindította a nőt, és amikor Paulie mögé csusszant a vízben, és amennyire csak tudta, magához ölelte, Joanie már köhögött és fröcskölt jókedvében. Azután a nevetés ugyanolyan hirtelen félbeszakadt, ahogy kezdődött, és a nő most nekidőlt, enyhén meg is fordult, hogy arcát Paulie mellére temethesse.

Sírt, szinte zokogott, amikor a férfi gyengéden megcsókolta, és szorosan magához húzta. Szerelmes szavakat suttogott neki, amelyeket azelőtt sosem hallott tőle, és amelyekről nem is gondolta, hogy valaha hallani fogja majd.

- Szeretlek, Joanie Brewer, mindig is szerettelek.

Joanie élvezte, hogy a férfi ilyen kedves hozzá, de tudta, hogy ezt csak azért mondja, mert ő annyira szenved. Tényleg úgy érezte, hogy a fájdalom megöli. Remélte is, hogy így lesz, és nem kell még egy napot megélnie a kicsikéje nélkül. Azt kívánta, hogy szabadítsa meg a halál, ám közben mégis visszavárta a gyermekét.

De Kira már nem jön vissza többé, ezt tudta.

Ez telepedett rá éjszakánként, ez a felismerés, hogy a gyermeke örökre elment. Most már a többiek miatt rettegett.

Tudta, hogy Jeanette mindig a maga útját járja majd, és ez most jobban megrémítette Joanie-t, mint eddig bármikor. De tudta: elsőszülöttje, Jon Jon az, aki miatt a leginkább kell aggódnia mostantól.

Hármuk közül ő volt az egyetlen, aki hűséges volt hozzá az életben. Akármilyen történik is, a fiú mindig ott lesz vele. Ő volt Joanie védelmezője, és boldogan játszotta a szerepét. A nő néha bűnösnek érezte magát amiatt, ahogy a fiával bánt, és azt kívánta, bárcsak mindent másképp csinált volna. Miért nem tudta egyetlen férfival leélni az életét, mint a normális emberek? Miért élt ilyen módon? Önmagát és a munkáját okolta azért, ami a legkisebb lányával történt.

És most Paulie, a férfi, akit olyan sokáig szeretett, azt mondja neki, hogy szereti, és ez mégsem jelent a számára semmit.

Túl késő már.

A lelkéből elszállt a szerelem, nem tudott sem adni, sem elfogadni. A férfi ölelése mégis jó érzéseket keltett benne. Szüksége volt valakire, aki helyrehozza az életét. De igazán senki sem volt rá képes. Paulie karjaiban legalább nem érezte magát olyan magányosnak.

Amikor a férfi kikapcsolta a melltartóját, nem állította le. Paulie is csak olyan, mint a többi férfi. Minden érzelmi megnyilvánulása szexhez vezetett. Sietősen és gyengéden ölelte át, ahogy szokta, azután csak szótlanul feküdtek a gyorsan hűlő fürdővízben. Élvezték egymás bőrnek érintését, testük síkosságát. Végül Paulie csókot nyomott a feje búbjára.

- Szeretlek, Joanie.

És komolyan gondolta. Joanie is tudta, hogy komolyan gondolja. Erre várt hosszú évek óta, és most, hogy a férfi kimondta, mégsem válaszolt semmit. Csak bólintott, majd behunyta a szemét, nekidőlt, és a szívverését hallgatta.

Túl késő volt, mindketten tudták.

Azután együtt szundikáltak. Paulie úgy ölelte, mintha valami értékes porcelán lett volna. Elárasztotta az az érzés, hogy valóban szereti ezt a nőt. Bármilyen lehetett mondani Joanie-ra, de olyan kapcsolat volt közöttük, amilyent mással még nem élt meg soha. Még a saját gyermekeivel sem.

Azután a nő kinyitotta a szemét, felnézett rá. Most mintha fiatalabbnak látszott volna. A ráncok eltűntek néhány percre, miközben megpihent és elbóbiskolt.

- Kira az én gyermekem volt, Joanie? Joanie a szemébe nézett, és bólintott.

Mindketten elfogták, hogy Paulie múlt időt használt. Mintha ezzel pecsételődt volna meg Kira sorsa. Azután együtt sírtak.

Életet életért,
szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért, égetést
égetésért, sebet sebért, horzsolást horzsolásért.
Mózes II. 21:23-25.

Tizennyolcadik fejezet

Bámulatos, mi mindennel megtanul együtt élni az ember. Joanie időnként úgy érezte, mintha Kira sosem élt volna, mintha a lánya csak egy álom lett volna, amit sok éve álmodott.

Máskor meg azt érezte, hogy összeroskad bánata súlya alatt, és a rémálmok, amelyekben a lánya az életéért könyörgött, oly valószerűek, oly élesek voltak, hogy amikor izzadságban úszva felébredt, biztosra vette, hogy az a valóság. Ám három hónapja már, hogy a kislány eltűnt, és még mindig nem lelték nyomát. A lapok is megfélelkeztek az esetről. Úgy tűnt, azon a kis közösségen kívül, amelyet Joanie az otthonának nevezett, mindenki megfélelkezett Kiráról. Látta a barátok és a szomszédok sajnálkozó pillantásait, érezte bennük a szomorúságot, ahogy érezte önmagában is.

Manapság már nem jött egyetlen hírtévé csapata sem, nem írtak róluk az országos lapok. Kira mindössze egy fénykép lett a rendőrségi aktákban, habár Jasper egyik barátja elkészítette a Kira Brewer internetes oldalt, amiért Joanie hálás volt, noha nem igazán értette, mi a franc haszna lehet. A lánya eltűnt. Valahol már rothadni kezdett. Meghalt. Másképp már rég otthon lenne, csacsogna azon az édes, vidám kis hangján, mindenki láthatná gyönyörű mosolyát. De a fájdalom, anyja fájdalma nem múlt el, sem a harag.

Kopogtak, és Joanie ajtót nyitott; ő maga pontosan tudta, hogy a mosolya hamis, bár a látogató számára ez nem volt nyilvánvaló. Már túljutott azon, hogy minden kopogtatásnál izgalmat

érezzen; nem várta már, hogy Kirát találja egyszer az ajtó előtt, aki majd elmondja, hogyan tévedt el, s talált azután haza.

Joanie most Baxter nyomozó előtt nyitotta ki az ajtót, és akarata ellenére a remény költözött a tekintetébe, amikor a férfira nézett.

Az csak szomorúan mosolygott.

- Bejöhetek, Joanie?

A nő már a hangjából tudta, hogy nincs semmi hír, legalábbis olyan nincs, amelyet ő akart hallani. Baxter követte a lakás belsejébe.

- Tommy Thompsonról van szó.

Joanie most nagyot sóhajtott. Úgy gondolta, Tommy a legfőbb ellenség. Jon Jon győzte meg erről.

- Mi van vele?

Intett a nyomozónak, hogy üljön le, mire az óvatosan a dívány szélére ült.

Joanie szinte érezte, milyen kellemetlen ez neki. Világos volt, hogy nem jó hírt hozott.

- Meghalt?

Ismét remény csendült a hangjából. A nyomozó megrázta a fejét.

- Joanie, figyeljen ide, kedves. Minden lehetséges helyen utánanéztünk, hogy megtudjuk, mi történt, de nem találtunk semmit arról, hogy valaha is elkövetett volna valamit. - Megvárta, míg a nő megemésztte ezt az információmorzsát, majd folytatta. - Nem találtunk korábbi feljelentést sem, sem ellene, sem az apja ellen. A lány, akiről azt állították, hogy megvádolta, ez a Caitlin Rowe, mindent tagad. Azt mondja, az egész csak pletyka. Anyja kérésére most a tanács máshova költözteti, nehogy még egyszer megtalálják. Az anya meg van rémülve, hogy Caitlint valami olyasmibe rángatják, amihez semmi köze.

Baxter a nő megnyúlt arcát nézte, az új ráncokat a szeme és a szája környékén. Ezeket a mély árkokat a túl sok ital és az álmatlan éjszakák okozták.

- Szóval ennyivel megúsza? Mi van a pénzzel, amit Joseph adott nekik? Nem tudják bebizonyítani, hogy így volt? Nem tudják kideríteni, honnan volt Josephnek pénze? A nyomozó nagyot sóhajtott.

- Kaphatnék egy csésze teát, Joanie?

A nő kiment a konyhába, és feltette a kannát. Baxter követte oda is, a szíve legalább olyan nehéz volt, mint Joanie-é.

- Nem találtunk semmit, Joanie, semmi használhatót. Thompson-né lakásában semmi

sem volt. Kétszer is átkutattuk. Egyetlen oda nem illő dolgot sem találtunk.

- Akkor miért lécelt le az apa? Joanie veszekedést akart.

- Talán megrémült, Joanie. Maga nem ijedt volna meg az ő helyében?

A nő magában elismerte, hogy a nyomozónak igaza van, de nem mondta ki.

Baxter tovább erőltette.

- Én tudom, hogy meg lennék ijedve, ha Jon Jon lenne a nyomomban.

- Nem találtak semmit? Mi van a lány anyjával, ezzel a Leigh

Rowe-val?

- Tagadta az egészet, és ha ő nem nyitja ki a lepénylesőjét, a mi kezünk is meg van kötve. Senkit sem csukhatunk le pletykák alapján, Joanie, szükségünk van bizonyítékra.

Joanie gúnyosan kacagott.

- Na, ez új! Ez eddig még sosem volt akadály maguknak.

- Ez igazságtalan, Joanie, és ezt maga is tudja. Ez teljesen más. A nő közben forró vizet öntött a teafilterekre, bár legszívesebben Baxter fejéhez vágta volna a kannát.

Azt szerette volna, hogy szenvedjen, úgy, ahogy ő szenved. Egy hang azt súgta: ahogy Kicsi Tommy szenved.

- Ő tette, én tudom, hogy ő volt az. Ő és az apja. Perverz pöcsök mind a ketten. Hangjából kiérződött a nehezen féken tartott indulat, és Baxter tudta, hogy Kicsi Tommy soha többé nem lesz biztonságban.

- Bizonyíték nélkül, Joanie...

A nő ismét felnevetett. Hangja tompán kongott.

- Úgy érti, a holttest nélkül. Hiszen arra gondol, igaz? így volt, de Baxter ezt nem akarta kimondani.

- Nézze, én szívből sajnálom önt és a családját, tényleg, de nincs okunk letartóztatni Tommy Thompsont. A szóbeszéd nem elég, Joanie, még akkor sem, ha hihetően hangzik. Sziklaszilárd bizonyítékra van szükségem.

- Sosem volt rá szüksége, amikor engem üldözött meg a családomat, nem igaz?

Órákig vártam magukra aznap éjszaka is, amikor a kislány eltűnt.

Joanie közel állt a síráshoz. Baxter együtt érzően nyújtotta ki a kezét, de a nő félrelökte.

- Órákig vártam magukra, a rohadt életbe!

Úgy nézett körül a lakásban, mintha ugyanúgy látná, mint azon az éjjelen.

- Még egy rendőrmacát sem voltak képesek ideküldeni. De minek is, igaz? Hiszen csak egy Brewer tűnt el. Mi a szarért foglalkoztak volna vele?

Baxter látta az arcán a gyötrelmet, és még életében nem érezte magát ilyen rosszul, mint most.

- Azok a Brewerék senkik, a föld mocskai. Az anya prosti, a gyerekei olyanok, mint az állatok... tényleg azt gondolja, hogy nem tudom, mi futott át az agyukon azon az éjszakán?

A nyomozó nem tudott a szemébe nézni. Tudta, hogy amit Joanie mond, az igaz, és ő legalább olyan bűnös, mint mások. De akkor is tagadta. Muszáj volt.

- Ez nem igaz, Joanie. Mindent megtettünk, amit lehetett, és most is minden lehetséges módon...

-Jaj, ne etessen már, Mr. Baxter!

Baxter úgy döntött, el kell mondania az igazságot.

- Joanie, Tommy Thompson képtelen bármiféle szexuális tevékenységre. Jon Jon is tudja ezt. Látta az orvosi papírokat.

- Elmondta nekem, de ahogy ő, úgy én sem hiszem. Lehet, hogy Tommy nem képes tettekre, de az nem azt jelenti, hogy nem gondolhat rá, nem igaz? Baxter megint sóhajtott egyet.

- Csak a saját helyzetét nehezíti, Joanie. Nem tudhatja, hogy bántalmazták-e Kirát szexuálisan. Lehet, hogy a folyóba esett... bármi. A legrosszabbat feltételezi.

Joanie a plafonra emelte a tekintetét.

- Kapaszkodjon meg, Mr. Baxter, maga ugyanazt gondolja, amit én. Maga is azt hiszi, hogy az a pöcs és az apja tette.

Megpróbálta megosztani Baxterrel a bűntudatát, és egyben a fájdalmát is.

- Befogadtam az otthonomba, a barátja voltam. Törődtem vele... Bíztam benne - ismét közel állt a könnyekhez. - Olvastam a pedofilokról. Közel férkőznek a családhoz. És ismerjük be, ki gondolta volna, hogy bárkinek lesz mersze ilyet tenni velem és Jon Jonnal? Tudom, hogy Kira nem esett a folyóba. Ha úgy lenne,

már előkerült volna. Senki nem látta, senki! Pedig helybeli volt, és még mindig itt van valahol. Csak meg kell találni. Őt, vagy azt, ami maradt belőle. Semmi olyan nem történt vele, amit nem az a szar alak meg az apja tervelt ki. Különben is, hol van az apa? Miért tűnt volna el így, ha nincs vaj a fején? Még a bűnözőknek is nehezen megy, hogy így elrejtőzzenek.

Baxter ugyanezt gondolta, de nem erősítette meg.

- Talán kinyírta magát, Joanie. Minden eshetőséget számba kell vennünk - vetette fel ehelyett.

A nő bólintott, egy pillanatra vidámabbnak látszott, nyugodtabbnak.

- Remélem, igaza van, Mr. Baxter, és remélem, hogy Kicsi Tommy is követni fogja az apját. Amíg el nem tűnnek a föld színéről, nem alszom nyugodtan.

- Nem volna szabad ilyeneket mondania előttem, Joanie... Joanie lebiggyesztette az ajkát.

- Mintha fikarcnyit is érdekelné, mi történik velem.

Baxter nem sokkal később távozott, Joanie pedig egyedül üldögélt és dohányzott, ahogy mostanában szokásává vált.

Paulie megszorongatta a lány seggét, mire az élvezettel visítózott.

- Paulie!

A férfi felnevetett, és miután kikászálódott az ágyból, öltözködni kezdett. A lány új volt, Linette-nek hívták. Természetes szőke haja és zöld szeme volt. Ha nem strichelt volna egészen fiatal korától kezdve, mostanra biztos férjhez ment volna, és a szépsége miatt kincsként vigyáznák. Ehelyett egy olyan férfi használta, aki akár az apja is lehetett volna. Mert Paulie ugyanúgy használta őt, ahogy az életében minden nőt használt.

- Tehát akkor az új szalonba kerülök?

Paulie bólintott. Amúgy is oda tette volna. Az új szalon fiatal, szép külsejű lányokra specializálódott. Ezt tükrözték az árak és a név is: Angyali Lányok. A King's Crosson volt, Spearmint Rhino közelében, és a citybeli hivatalnokokat szolgálja majd ki. Paulie hat hónapot adott neki. Ha a bevételekből nem jönnek ki a költségek, akkor kiszáll. De Jon Jon jól végezte a házi feladatát, és Paulie örült, hogy ismét érdeklődést mutat a dolgok iránt. Bárcsak mindig a munkán járna az esze!

Ám a srác annyit változott az elmúlt három hónap során, hogy valójában nem lehetett felismerni benne azt a fickót, akit Paulie eredetileg alkalmazott. Idősebbnek látszott, és keményebb lett. A kisfiús külseje már rég a múlté volt, egyetlen éjszaka alatt eltüntette a fájdalmat.

Jon Jon kegyetlen volt, de kegyetlenségét irányítani tudta. Azelőtt gyors dührohamok kapták el, most állandóan kereste az alkalmat a verekedésre, és meg is találta. Mindig győzött.

Paulie felsóhajtott, amikor erre gondolt. A dolog pozitív oldalát az jelentette, hogy belevetette magát a munkába, és ez igencsak fellendítette az üzletet.

De Paulie Joanie miatt aggódott a legjobban.

Mintha feladta volna a harcot, életben volt ugyan, de nem élt. Paulie csak így tudta megfogalmazni, miben állt Joanie megváltozása. Sétált, beszélt, néha még evett is, de mintha lassított felvételen mozogna. Minden csak látszat volt. A lányával akart lenni, és csak addig tartott ki, amíg biztosan meg nem tudja, hogy a gyermek meghalt. Paulie nem is kételkedett benne, hogy akkor Joanie is hamarosan követné Kirát.

Ő maga is megrémült, ha arra gondolt, mi történhetett Kirával. Akkor is elég szörnyű az egész, ha csak egy ismerős gyerek az. Ám most, hogy megtudta, Kira az ő lánya volt, mintha fejbe vágták volna. Paulie elhessegette a gondolatot magától, nem is akart erre gondolni. Meg aztán csak Joanie állítására támaszkodhatott. Magában azzal érvelt, hogy lehetne ebben biztos a nő?

Joanie több fickóval volt, mint a Kikötői Kata, a dokkmunkások nagy barátja, így aztán Paulie nem volt benne biztos, hogy Kira valóban az ő gyermeke, vagy csak Joanie szerette volna, ha az övé lenne. Tudta, hogy a nő hiszi is, amit mond, de önmagáról már nem mondhatta el ugyanezt. Akármilyen is az igazság, nem akart ezen gondolkodni.

Mikor Linette kilépett a lakásból, Paulie kimérten mosolygott rá. Amint a lány felöltözött, őt már nem is érdekelte igazán. Elég különös volt ebből a szempontból, jól tudta.

Ő mindenestre fülelt, és pénzt ajánlott fel annak, aki megtalálja Thompsonékat.

Ha fellelhetők valahol, ő megtalálja őket, ez a legkevesebb, amit megtehet.

Kicsi Tommyt még mindig állandó fájdalom kínozza, de napról napra könnyebben viselte. Egyápolóotthonban volt Sheffieldben, amelyet az állam fizetett neki, mert a börtönben fennállt volna a veszély, hogy megtámadják. Itt senki nem tudta róla, hogy kicsoda, a Jeffrey Palmer névre hallgatott. Egész megkedvelte ezt a nevet, erőteljesnek érezte.

Már vagy századszor töprengett el azon, mit csinál az apja, és hova mehetett.

Josephnek rengeteg haverja maradt a régi időkből, így Tommy feltételezte, hogy felkereste valamelyiküket. Megadott néhány nevet a rendőrségnek is, de nem találtak semmit. De hát nem is fognak.

Annyira azért nem volt hülye, hogy minden nevet megadjon nekik. Nem akarta, hogy az apja ismét felbukkanjon.

Az arca szörnyen festett. Biztosra mentek, ezért nem volt tükör a szobájában, de néha meglátta az arcképét az ablaküvegben, és tudta, hogy nagyon csúnyán néz ki. De magában azt mondogatta, hogy azelőtt sem volt nagyszerű látvány.

Csak így tudott megbirkózni ezzel.

Éjszakánként legtöbbször az anyjával álmodott, érezte, ahogy ringatja, mint amikor kisfiú volt. Ha még élne az asszony, ez nem történhetett volna meg, ebben bizonyos volt.

Megint elkezdett enni, evett, hogy vigasztalja magát.

És azt kívánta, bárcsak sosem pillantotta volna meg Kira Brewert. Apjának végig igaza volt. Csak bajt okoz, mondta, és ismét beigazolódott az állítása. Miért is nem hallgatott rá?

Az ápolónő hozott egy kancsó friss vizet, de ő tudomást sem vett róla. Valójában persze a nővér vette semmibe őt. Igazán egyik nővérke sem beszélt vele, és azt is tudta, hogy nem szeretnek hozzáérni. De hát ez igaz volt az egész életére. Soha senki nem akart a közelében lenni.

Kivéve természetesen Kirát.

És lám, micsoda bajt okozott vele!

Felsőhajtott, és újabb Mars szeletet bontott ki. Miközben bambán csócsálta a csokoládét, azon gondolkodott, meddig lesz itt, mikor kell ismét mennie.

Állandóan költöztették.

Menekülnie kell? Feltételezte, hogy igen. Ezen aztán elrágódhat, ahogy az anyja szokta mondani.

Jon Jon egy nyugat-londoni sráccal találkozott. Egy rasztával, aki eredetileg Jamaicából jött, majd Newcastle upon Tyne-ban telepedett le. A fickó rávigyorgott, aztán kezét ráztak, a kölcsönös tisztelet világosan látszott a testtartásukon és az arcukon.

-Jó, hogy végre találkoztunk.

Sippy rámosolygott a két emberre; örült, hogy összehozta őket. Sippy nagyon kedvelte Jon Jont. Sok hasonlóság volt köztük, üzleti és személyes értelemben egyaránt. Mióta Jon Jon húga eltűnt, még közelebb kerültek egymáshoz. Sippynek is volt egy húga, akit egy jamaicai lövöldözésben eltaláltak. Még most, testileg érett nőként is gyermek volt szellemileg. Sippy tekintélyes mennyiségű pénzt fizetett havonta, hogy rendes helyen éljen, és gondoskodjanak róla Surreyben. Mégiscsak a saját vére volt, ez számított. Azt, hogy nem reklámozta a lány létezését, magánügynek tekintette. De Jon Jonnal bizalmas viszonyban volt, és segített neki megérteni, hogyan lehet túljutni bizonyos dolgokon.

Még a legrosszabbakon is.

Most, miközben Errolt és Jon Jont figyelte, örült, hogy megszervezte ezt a találkozót. Ha valaki meg tudja találni Tommyt, az Erről. Az egész járd a zsebében van, szó szerint mindent meg tud szerezni bárkiről. Most azt az embert kereste, akit felelősnek véltek Kira haláláért.

A lány meghalt, mindannyian tudták.

Most azt akarták megtudni, hogyan.

Sippy előrehajolt a székében, és halkan így szólt:

- Ha Jon Jon megtalálná a holttestet, eltemethetné, és vele együtt a fele fájdalmát is. Attól gyötrődik a leginkább, hogy nem tudja, mi történt vele. Erről bólintott egyet a busa fejével. Jóképű volt, de ezt tudta is. Szeretett fehér mellényt hordani kék farmerral, úgy nézett ki, mint egy valódi raszta - pontosabban csak addig, míg be nem ült a limitált szériás Mercedes

sportkocsijába.

Ritkán viselt cipőt, előnyben részesítette a szandált, és testét rendszeren felpumpálta a súlyemeléssel.

Erről hátradólt a székben, és vidáman iszogatta a Guinness sörét.

- Nos, lehet, hogy jó hírekkel szolgálhatok. Két lehetséges emberem van. Az egyik Sheffieldben, a másik Birminghamben.

Mindkettő égési sérülést szenvedett, és mindkettő felvett néven él. Ezt egy sráctól tudom, aki az enyém a jardon. Jó fiú. Az ügyészségen dolgozik, no és persze nálam. - Hátravetett fejfel nevetett fel, amikor hozzátette: - Mindig mondtam, hogy még sokra viszi.

Sippy és Jon Jon is vele nevetett, habár Jon Jonnak elképzelése sem volt, mi a fenén kell nevetnie, de tudta, mik a játékszabályok, és szimpatikusnak találta Errolt. Más körülmények között azonban leüvöltötte volna a fejét.

Erről egy fecnit csúsztatott elé a címeccel.

- Két szám van rajta. Felhívod, és megfelelő kísérettel mész oda, rendben?

Jon Jon bólintott.

- Kösz, Erről, igazán rendes vagy. A férfi zavartan vont vállat.

- Remélem, megtalálod, és remélem, megtalálod a húgod is. Kemény lehet, ember, nagyon kemény.

Jon Jonrábólintott. Sippy csendesen üldögélt.

- Meg akarja bosszulni, érted, miről beszélek - mondta. Erről biccentett.

- Naná, és mi majd gondoskodunk is róla.

Azután semmiségekről csevegtek, nyomatták a hülyeséget, miközben mind tisztában voltak vele, hogy Jon Jon alig várja, hogy elmehessen, és ellenőrizze az információt. De udvariasságból maradt még egy kicsit, mert Erről hatalmas szívességet tett neki.

Jeanette Liz Parkerrel beszélgetett. A két lány pompásan kijött egymással.

- Szóval mennyit keresel egy átlagos éjszaka? - érdeklődött Jeanette.

Liz felsóhajtott, és fejét félrebiccentve fontolgatta a választ. Ettől sokkal fiatalabbnak látszott, mint általában.

- Kábé háromszáz fontot, rendszerint. Ha speckó dolgokat is, bevállalok, akkor persze sokkal többet.

Jeanette kíváncsiságát sikerült felkeltenie.

- Milyenek ezek a speciális dolgok?

- Hát, mint amikor nagyon fiatalnak látszol, semmi smink, csak egy tornaruha meg bokazokni! - ne vetett fel a lány. - Néhány pasi egész vagyonekat fizet ezért, érted, és a három lepedőt megkapod pár órányi munkáért is. Úgy kell tenned, mintha tiszta félénk lennél, hacsak másképp nem kérik. Vannak fickók, akik imádják, ha olyan szűzies vagy, mások meg igazi kis cafkát akarnak, attól függ, de mind jól fizetnek. Plusz az ő házukban vagy, érted?

Jeanette értette, és tetszett is neki a dolog.

- Egyszer éppen ott voltam egy ürgénél, amikor a felesége hazajött...

Jeanette szeme erre tágra nyílt.

- Ne! Mit csináltál?

- Kirohantam a hátsó ajtón, magammal kellett vinni a babaolajat, a tornaruhámat, mindent. A hapsi kilökött az utcára, mintha meggyulladtam volna, vagy mi. Mindegy, a lényeg, hogy már az utcán voltam, amikor rájöttem, hogy nem fizetett ki.

Jeanette szeme most aztán igazán kikerekedett.

- De nem mentél vissza, igaz? Liz elvigyorodott.

- Á, én nem, de a stricim igen, és gyorsan, ügyesen behajtotta a pénzem, azt elmondhatom.

- És ezt Paulie Martin is megteszi?

Liz ügyelt rá, hogy mit válaszol. Tudta, hogy Jeanette anyja és Paulie már hosszú évek óta együtt vannak. Nincs az az isten, hogy néhány nem helyén való szóval elvágja magát. Az olyan férfiak, mint Paulie Martin, valahogy mindig megtudják, hogy pontosan mit mondtak róluk.

- Ó, Paulie mostanában Mr. Mézesház lett, szivi! - csicseregte nevetve. - Különben is, mi ez a nagy érdeklődés?

Jeanette vállat vont.

- Semmi. Csak érdekel, ennyi.

Ami így is volt - mert azon gondolkodott, hogy ő maga is belevág. Jeanette szeretett volna egy saját lakást, egy helyet, ahol egyedül lehet Jasperrel, és

nem kell Karén állandó szövegelését hallgatnia álló nap.

- És kinek dolgoztál akkoriban? Liz egy pillanatra elhallgatott.

- Miért akarod tudni?

- Csak kíváncsiságból.

- Egy Pippy Light nevű fickónak, igazi szar alak. A bátyád gyűlöli.

- Tényleg? Miért?

Liz kezdett túlságosan sokat mondani, és ezt tudta. Jon Jon nem örülne neki, ha boldog-boldogtalannak beszélne az üzleti ügyeiről, különösen nem a húgának.

- Egyszerűen csak utálja a mocskos striciket, ennyi.

- És merrefelé lóg ez a Pippy? Liz felnevetett.

- Te is be akarsz szállni a bizniszbe, vagy mi? Jeanette vele kacagott.

- Dehogyan! Csak érdekel, ennyi. Egészséges kíváncsiság, semmi több. Jon Jon is mindig ezt mondja, amikor tudni akarja, hol jártam és mit csináltam. Azt hiszi, nem tudom, hogy megpróbál szemmel tartani.

- Szeret téged, Jeanette.

A lány megvető mozdulattal dobta hátra hosszú barna haját.

- Úgy érted, helyettem akarja élni az életemet.

Arca most elsötétült, ha arra gondolt, mennyire körül van zárva manapság. Anyja volt a legrosszabb. Nem akarta otthon látni Jeanette-et - legalábbis nem állandóan. Folyton csak azt mondogatta, hogy szüksége van a térre és az időre, hogy meggyászolja a kislányát. Már megint Kira. Mindig csak Kiráról beszélt, még most is, hogy a kislány meghalt. Joanie ennek ellenére még mindig nyaggatta Jeanette-et, rászállt a kis lopásai miatt, és a lánynak már elege lett ebből. A saját életét akarta élni.

- Meg fogsz lépődni, szívi. Azt kívánom, bárcsak valaki ennyit foglalkozott volna velem valaha is. Csak egyszer... - mondta Liz sóvárogva.

Jeanette vágott egy grimaszt.

- Hát ha kipróbáltad volna, most nem kívánnád ezt. Csak kurvára felidegesítenek.

- Azok után, ami a húgoddal történt... Jeanette azonnal felugrott, és nyersen vágta oda:

- Már ennyi az idő? Mennem kell, mert anyám vár.

Mindig témát váltott, ha az emberek megemlégették a húgát. Nem viselte el Kira gondolatát sem, nem akarta újra érezni a kínzó büntudatot amiatt, ahogy a kislánnyal bánt.

Miközben Joanie lakása felé sétált, azon töprengett ismét, hogy mi történhetett a kishúgával. Mindig csak erre gondolt, ha egyedül volt. Erős késztetést érzett, hogy valaki mással legyen, hogy ne kelljen egyedül elviselnie a fájdalmát. Jasper jó volt hozzá, de igazán az anyjára lett volna szüksége. Jeanette egyre többször érezte ezt mostanában, noha az, aki kemény, vastagon sminkelt arcára nézett, nem is sejtette, mennyire elkeseredett.

Jon Jon anyja változó arckifejezését figyelte, és a szíve összeszorult.

- Azt gondolod, hogy tényleg ott van? - firtatta a nő mohón. Jon Jon bólintott.

- Én a magam részéről úgy hiszem, Sheffieldben van. Nem tudom, miért, csak egy megérzés, de előbb a birminghami címre látogatok el, és ha nem lesz szerencsém ott, továbbmegyek északra. Ez az Erről rendes egy fickó. Még mindig keresgél nekünk, és egy fillért sem fogadna el a fáradozásaiért, érted.

Joanie bólintott.

- Az ember néha belebotlik ilyen rendes gyerekekbe - mondta, s közben újabb italt töltött magának. Jon Jon nagyot sóhajtott, de igyekezett nem szólni miatta, hogy elkerüljön egy újabb

vitát. Anyja újabban túlzásba vitte az ivást. Habár Jon Jon érezte, hogy meg kellene próbálnia leállítani, tudta, hogy a körülmények aligha számítanak normálisnak, és Joanie-nak szüksége van valamire, ami átlendíti minden egyes üres napján. Talán ha örökre elintézi Tommyt, az anyja is összeszedi majd magát. Úgy látszott, Joanie szenvedése ellenére örül a híreinek, és Jon Jon majdnem elpityeredett a gondolatra, hogy anyjának nagy valószínűséggel az volt az egyetlen öröme hosszú ideje, hogy hallhatott arról a szörnyetegről, aki meggyilkolta a gyermekét. Magához ölelte az anyját, és Joanie is megölelte őt, élvezte fia vigasztaló illatát, de közben már azon gondolkodott, mit hoz az életük ezután.

Jon Jon tizenöt perccel később hagyta el a lakást, és amint távozott, Joanie

gyorsan lebonyolított egy telefonhívást. Azután sietve összeszedte a holmiját, és felvette a kabátját, hogy indulásra kész legyen. Amint megérkezett a taxi, lerohant a lépcsőn, útításkáját bedobta az autóba, majd közölte a sofőrrel, hogy amilyen gyorsan csak lehet, vigye az állomásra.

- Hej, de sietős, angyalom!

- Ne üsse bele az orrát a más dolgába!

Hangjából a sofőr azonnal tudta, hogy jobb, ha tartja a száját, és így is tett.

Joanie kinyitotta az utazótáskát, és ellenőrizte, hogy minden szükséges dolgot elhozott-e.

Elmosolyodott.

Jon Jon arénázni fog, ha rájön, hogy előtte ért Sheffieldbe. A fiú úgy tervezte, hogy másnap megy Birminghambe, de előbb még alibit kellett szereznie, és az új szalon is ma nyitott, így ott kellett lennie.

Neki azonban megvolt mindkét cím, és ha nem találja meg a kis szarost Sheffieldben, azonnal indul Birminghambe.

Joanie emelkedett hangulatban volt.

Ha sikerrel jár, kideríti, hol van a lánya, de bármi lesz is, Kicsi Tommy most megfizet azért, amit vele és a családjával tett.

Miközben elbúcsúzott a fiától, legszívesebben nevetett volna örömeiben és izgalmában. Jon Jon nem ér haza másnap reggelig, és addigra ő már rég nem lesz otthon. Ez olyasmi volt, amit maga akart elintézni.

Jeanette üres, sötét lakásba érkezett. Joanie-nak nyoma sem volt, leszámítva egy majdnem üres vodkásüveget és a kicsorduló hamutálakat. Készített magának valami ennivalót, majd ismét elindult. Bosszús volt, és ez látszott rajta.

Mostanában senki nem foglalkozott vele. Tudta, hogy az anyja őt vádolja a húga eltűnése miatt. Ami azonban ennél is fontosabb, Jeanette is önmagát vádolta. Vigasztalanul ment vissza Jasperhez. Máshová nem mehetett.

Tizenkilencedik fejezet

Jon Jon nagyon jól érezte magát az Angyali Lányok nyitóestjén, bár nem hitte volna, hogy ez lehetséges, tekintetbe véve mindazt, ami az elmúlt néhány hónapban történt.

Ennek a helynek a beindítása éppen akkor terelte el a figyelmét a húgáról, amikor erre a legnagyobb szüksége volt, és ezért örökké hálás lesz.

Ma este nagy volt a zsongás, remek volt a hangulat. Az új szalon rendesen hozza majd a lóvét, és mindezt ő hozta létre. Büszke volt arra, amit ilyen rövid idő alatt elért.

A többi szalonnal ellentétben ennek rendes nyitóestet szerveztek. Legtöbbször csendesen, diszkrét körülmények között nyitottak, hogy elkerüljék a szokásos tiltakozást a háziasszonyok és a jótét lelkek részéről, akiket valójában jobban aggasztott az, hogy férjeik oda fognak járni, mint a környék lecsúszása.

Amíg nem hangoskodtak, volt esélyük. Az engedélyeket egy tiszteletre méltó ügyvédi iroda szerezte be, és ők megtesznek majd mindent, hogy ne keltsenek feltűnést. Nem lesznek utcai verekedések, sem a lányok, sem a lányok és a vendégek között. Semmi káromkodás, és főleg semmi részegeskedés.

Ma este azonban pezsgőt és bort bontottak. Zene is szólt. Jon Jon szorított, hogy minden úgy működjön, mint egy jól beolajozott gép, mert Paulie szinte az összes pénzt ebbe a helybe ölte.

Az elmúlt hét hétben mintha a szenvedélyévé vált volna ez az egész, és rekordidő alatt nyitotta meg a szalont. Tudta, hogy ha

másra nem is jó, a piros pontokat megkapja érte. Paulie mindig mindent tegnapi akart, és ebben Jon Jon is hasonlított rá.

Az Angyali Lányokban volt minden: a legkorszerűbben felszerelt fülkék, a legjobb masszázsolajokkal és illatos gyertyákkal. A törülközők és a lepedők is első osztályú minőségűek voltak, nem fukarkodtak semmivel. Minden fal tükrös volt, így a vendégek szemügyre vehették magukat minden szemszögből, a fülkéket pedig hangszigetelték, hogy úgy zajongjanak, ahogy csak akarnak. Mindegyikben volt külön CD- és DVD-lejátszó pornófilmek vagy zene lejátszásához, ki melyiket kedvelte inkább. A hely ütős volt, és Jon Jon büszkének érezte magát, hogy ezt ő hozta létre.

Paulie-val közösen személyre szóló meghívókat küldtek ki az összes környékbeli

nagy cégnek, és ma este valóban csodálatos eredményt könyvelhettek el. A várható ügyfeleknek volt mit a tejbe aprítani, és a gondosan válogatott lányok is nagyon csinosak voltak. Kioktatták őket, hogy őszinte és intelligens módon beszéljenek a leendő vendégekkel – vagy legalábbis olyan intelligensen, amennyire telik tőlük. Amíg rajtuk múlik a beszélgetés témája, minden rendben lesz velük. Ez a hely volt a legmenőbb Paulie eddigi vállalkozásai közül.

Jon Jon a főnöke arcát tanulmányozta, amikor az önelégülten vigyorgott körbe a zsúfolt teremben, és nyugalmat érzett. Paulie felbecsülte, pontosan mennyibe került ez neki, majd egyenleget készített a lehetséges vendégek felmérése után. Úgy döntöttek, hogy fél óra négyszáz lepedő ezen a helyen. Komoly dohány fog itt befolydogálni hamarosan.

Kevesebb mint három hónap alatt megtérül a befektetés, minden további pénz már az ő zsebükbe kerül.

Működni fog. A City hivatalnokainak már megvoltak a sztriptízbárjaik, de ez a hely a sokkal feszültebb üzletembereket szolgálja ki. Az itt dolgozó lányoknak papírjuk volt arról, hogy értenek az aromaterápiás kezelésekhöz, a reikihez, sőt még az elsősegélynyújtáshoz is. Az egyik lány sportterapeuta volt, Jon Jon legalábbis vett neki egy diplomát. Az ő sportjai sokkal aktívabb mozgást igényeltek, mint a futball, de ettől függetlenül a papír az övé lett.

Mindenük volt, amit csak el lehet képzelni, és ez szolgált álcázásul. Ez a hely minden tekintetben törvényes gyógyfürdő volt, ahol egészen véletlenül különösen csinos terapeuták dolgoztak. Nem csekély számú hölgyvendég is megjelent a nyitóesten. Jon Jon tette ezt lehetővé úgy, hogy egy diszkrét kísérszolgálattól rendelt néhány társaságképes fiút is, akik most a tömegben köröztek. Ha bejönnek a dolgok, őket is teljes időben foglalkoztatják majd, és sokkal több pénzt kereshetnek, mint most. És amennyiben a férfi vendégek bármelyike a férfiakat részesítené előnyben, őket is kiszolgálják.

Paulie meg volt arról győződve, hogy minden felső osztálybeli férfi buzi, ezért – amint tömören megfogalmazta – semmilyen kérés nem lepné meg, és az Angyali Lányok könnyedén Angyali Fiúkká válhatnak. Az összes dolgozó vállalt bármilyen nemű kuncsaftokat, gyorsan és hatékonyan. Jon Jon kis felmérése is azt mutatta, hogy manapság a nők is hajlandóak fizetni a szexért, Paulie pedig szívesen áldozott a vagyonkájából, ha úgy érezte, a befektetés bőséges megtérüléssel kecsegtet.

Miközben Jon Jon átverekedte magát a tömegben, meglátta a tükörképét a szemben lévő üvegfalon. Fekete Versace öltönyt viselt, fehér fodros ingének nyakát kigombolta, és kézzel varrott cipőt húzott. Igazi üzletembernek látszott, ezzel tisztában volt. Kira imádta volna, ha így látja. Szerette a csillogást. Jon Jon öntudatlanul is megigazította fürtjeit, és közben elkapta Paulie tekintetét. Főnöke piperkőc mozdulatot tett a kezével, amivel megneveztette Jon Jont. Azután fejével intett, hogy menjen az irodájába, és Jon Jon követte a vastag szőnyeggel borított lépcsőkön, míg a háta mögött dübörgött a zene.

Az iroda szigorú és hivatalos hely lett – acélbevonatú iratgyűjtők, üveglapú íróasztal és polírozott tölgyepedő fogadta őket. Olyan modern volt, amilyen csak lehetett, légkondicionálóval szerelték fel, és ezt is hangszigetelték. Szerzetesi cellának tűnt a lenti fülkék hamis „luxusa” után. Paulie vigyorgott.

– Ez telitalálat, fiam, büszke vagyok rád.

Jon Jont elkápráztatta a dicséret. Őszintén, szívből jött.

– Örülök, hogy ezt hallom, Paulie. Nagyon be voltam szarva egész héten.

Paulie felnevetett.

– Ismerem ezt az érzést, haver! De én mondom neked, ezek itt imádják. Itt jól huncutkodhatnak, aztán eldicsekedhetnek vele a barátaiknak. Bőségesen ellátják az egész kocsmát történetekkel a csinos lányokról, akiket megfektettek. Miközben valójában fizetnek az egészért! Megérteném, hogy felvágna vele, ha ingyen lenne. Hülye faszok ezek mind.

Ezzel Paulie megvetően elutasította a saját ügyfeleit. Gyűlölte azokat a férfiakat, akik a szalonjaiba jártak, mindenre alkalmatlan, született lúzereknek látta őket. Akármennyi pénzük van is ezeknek, akkor is semmirekellők az ő véleménye szerint.

– Tudod, hogy mi lesz a következő lépés, nem? Jon Jon a fejét ingatta.

–Mi?

Paulie lebiggyesztette az ajkát, és mogorván bökte ki:

- Néhány tyúkot majd elvisznek a vendégek. Ilyen faszokkal van itt dolgunk. Mind szerelmes lesz! Láttam már ilyen jó párszor, de sosem értettem azokat a férfiakat, akik egy kurvát vettek feleségül. Az mindenkinek odaadja magát, benne van a természetében. Hiszen a seggükkel keresik a pénzt.

Jon Jon nem válaszolt, csak addig meredt Paulie-ra, amíg annak leesett, hogy mit is beszélt pontosan. Nem kért bocsánatot, különösen nem egy alkalmazottjától, de ez mindkettejüket lehangozta.

Nehéz csend telepedett közéjük. Végül Paulie kinyújtotta a kezét, és kedvesen annyit mondott csak:

- Azért gratulálok! Jó munkát végeztél, kölyök.

Jon Jon egy pillanatig tétovázott, majd a felé nyújtott tenyérbe csapott.

Felnézett Paulie-ra, értette is, hogy mire gondolt, de Jon Jon elsősorban az anyjához volt lojális, és tudta, hogy ezért Paulie is tiszteli.

Különös kapcsolat volt köztük, sok tekintetben akár szeretetnek is lehetett nevezni. Jon Jon olyan volt Paulie számára, mintha a fia lett volna, és ezt mindketten elfogadták anélkül, hogy sokat agyaltak volna a dolgon.

Linette kopogtatás nélkül lépett az irodába, és kérdő tekintettel nézett Jon Jonra, azt várva, hogy elmenjen, mivel ő megérkezett.

- Paulie-val akarok beszélni...

Gyermeke hangon szólalt meg, amely legalább annyira idegesítő volt, mint amennyire hamis. Már totálkáros volt, s orra alatt a fehér por is ott díszelgett még - ezzel ugyan nem lopja magát Paulie Martin szívébe, de Jon Jon úgy döntött, hogy meghagyja a lánynak ezt a felfedezést.

Linette szünetet tartott, mielőtt fátyolos hangon hozzátette volna:

- Egyedül.

Jon Jon elmosolyodott, és szemöldökét felvonva lesett Paulie-ra, majd megszólalt:

- Olyan kurva biztos benne ez a csaj?

Paulie a hiányosan öltözött lányhoz lépett, aki még most is mosolygott rá, a legszebb profi mosolyát villantotta meg, s ez már a második hibájának bizonyult ma este.

Paulie halkán, kimért hangon szólt hozzá, amely rémítőbb volt, mintha üvöltött volna:

- Ha még egyszer ilyesmivel próbálsz, biztosíthatlak róla, hogy még ingyen sem fog megdugni senki, nemhogy pénzért! Te kibaszott szemtelen kis ringyó!

A lány egész viselkedése megváltozott egy szempillantás alatt. Úgy tűnt, idegsokkot kapott, és ez így is volt. Azt hitte, Paulie Martin már a tenyeréből eszik, de most, ahogy már sok nő előtte, ő is rájött, hogy ez másképp van. Ekkor a férfi az arcába ordított, miközben mutatójával az ajtóra bökött, mint egy megtévedt iskolás lánynak:

- Kifelé! Tűnj innen, és vissza se gyere, amíg én azt nem parancsolom!

A lány könnyeivel küszködve rohant ki a szobából. Paulie Jon Jonra nézett, és kezét feltartva viccelődve vetette oda:

- A kisujját mutatja nekik az ember, és máris az egész keze kéne!

Jon Jon nevetni kezdett, aztán már mindketten hasukat fogták, jókedvűen mulattak. Ez valahogy visszavitte őket a megfelelő viszonyokhoz. Végül együtt mentek le a szórakozó emberek közé, és figyelték, hogy ömlik be a pénz.

Joanie biztonságos taxival utazott. Kapcsolatba lépett egy régi kuncsaftjával, aki minden kérdezősködés nélkül megszervezte neki, hogy egy taxi elvigye a King's Crosstól Sheffieldig. A sofőr egy bosnyák férfi volt, aki éppen csak tudott angolul, ami szintén tökéletesen megfelelt Joanie-nak. Nem is lett volna szabad vezetnie, így aztán nem kellett attól tartani, hogy később megered a nyelve.

Visszautasították a menedékjogi kérelmét, és most tulajdonképpen szökésben volt. Joanie már ezért is rokonszenvezett vele.

Miközben az M1-esen hajtottak észak felé, hátradőlt az ülésben, és megpróbált néhány órácskát aludni, de már előre tudta, hogy ez nem lesz lehetséges.

Túlságosan izgatott volt a közelgő esemény miatt. Ismét belenézett a táskájába, és elmosolyodott.

Joanie felkészült minden eshetőségre. Nem csoda, hiszen arra készült, hogy

egyszer s mindenkorra elintézte a mocskos ügyet. Mindig megtett minden tőle telhetőt, hogy megvédje a gyermekeit. Most meg fogja mutatni Kicsi Tommynak, hogy mit is tesz egy jó anya, ha valaki bántani merésze a gyermekét. És a büntetésnek tőle kellett származnia, Joanie Brewertől, nem Jon Jontól vagy a rendőrségtől. Tőle, Joanie Brewertől, annak a gyermeknek az anyjától, akit Tommy tönkretett. Meg akarta torolni a lánya halálát. Ha a rendőrségre hagyná – mármint ha egyáltalán képesek lennének Tommyt kapcsolatba hozni Kira eltűnésével –, akkor a férfi börtönbe kerülne, ahol elkülönített részlegben élne, mivel veszélyben forogna az élete. Ott meg jól röhögne rajtuk, az élete tulajdonképpen alig változna; hozzáférne a számítógépekhez, kapna teát, amikor csak szeretné. Az ilyen foglyokat „passzívnak” minősítették. Passzív? Azok után, amit tett? Joanie kikérdezte a barátait és a szomszédokat, beszélt olyan férfiakkal, akiket lesitteltek, és megtudta, mi történik pontosan a 43. előírás értelmében az ilyen faszkalapokkal. Valójában egész nap azt tehetnek, amit csak akarnak, mivel „passzívként” tartják nyilván őket. Megint ez a szó. Minden más nyomorultat bezárnak a nap huszonhárom órájában, de ezeket nem. Ó, nem, a pedofilok igazán jól élnek. Joanie hihetetlen történeteket hallott! Belelovalta magát a dühbe; szüksége lesz minden mérgére, hogy segítse, amikor megteszi, amit meg kell tennie. Dédelgette a dühét, de azért vigyázott, nehogy túl korán kitöltse. Tudta, hogy az átlag börtöntöltelékek mit gondolnak a pedofilokról, nagyon helyesen, és emiatt még rosszabb volt hallani, hogy az ilyen alakoknak kialakított, elkülönített részlegek valóságos menedéknak számítanak. Tetteik természetéből adódóan mindenki más irtózik tőlük, így a különzárkákban összetartanak, hogy biztonságban legyenek. Legtöbbjük nem is találkozik addig más szexuális zaklatóval, amíg le nem ültetik. Amikor aztán megismerkednek a társaikkal, egyszerre a hetedik mennyországban érzik magukat. Többé nem kell rejtegetniük valós énjüket, nem érzik magukat kirekesztve, nincsenek egyedül. Egyszer csak olyan emberek veszik őket körül, akik olyanok, mint ők. Ettől normálisnak érzik magukat. Madarat lehet velük fogatni, amikor rájönnek, hogy amúgy tilalmas tevékenységeik az őket körülvevő embereknek valójában olyan mindennaposak, mint a teafőzés. Vagy legalábbis ezt mondják egymásnak. Nos, Joanie majd gondoskodik róla, hogy Kicsi Tommy megfizessen azért, amit tett, és biztosra fog menni, hogy a férfinak többé esélye se legyen ugyanezt elkövetni. Joanie dudorászott magában, miközben hátradőlt, és megpróbált ellazulni. A taxisofőr ránézett a tükörben, és rámosolygott. Joanie viszonzta a mosolyát. Azután rágyújtott egy újabb cigarettára, és hagyta, hogy a gondolatai ismét az előtte álló munka felé kalandozzanak.

Jeanette mindenfelé érdeklődött Pippy Lightról, de ugyanazt hallotta Karén Copestől, sőt még Jaspertől is. Úgy tűnt, a legtöbbet Lorna Brighttól tudhatja meg, aki jól ismeri a férfit már évek óta. Tulajdonképpen egyszer még járt is vele. De Lorna mostanában rettegett Jeanette-től, hála Jon Jonnak és a fenyegetéseknek. Már nem is állt meg beszélgetni vele az üzleteknél, ha meglátta.

De Jeanette elhatározta, hogy megtudja, amit tudni akar, és ezért hajlandó volt vállalni a kockázatot.

Felsétált a lépcsőn Lorna kis lakásáig, és bekopogott. Sötét volt, és későre járt már, így pillanatnyilag meglehetősen biztonságban érezte magát. Csak abban reménykedett, hogy a lakás nincs tele a szokásos jöttmentekkel. Biztosan akadnának köztük olyanok, akik szeretnének beférkőzni Jon Jon kegyeibe, és felnyomnák a bátyjánál, amint meglátják. Mostanában olyan volt errefelé a bátyja, mint valami isten. Mindenki tisztelte, különösen mióta elintézte Kicsi Tommyt.

A pedofil fickó leforrázása nagy emberré tette a közösségben; mindig is kemény volt, már kölyökként is, de most egyszerre volt kemény és köztisztelő álló – és az ő világukban mindenki azért küzdött, hogy ezt elérje.

Lorna nemsokára ajtót nyitott. Az előszobából bűzös borz szag áradt. Jeanette látta, hogy a lány már teljesen kiütötte magát. Óvatosan rámosolygott, és megkérdezte:

- Minden rendben, Lorna? Hogy van a baba?

Lorna a legkevesé sem találta különösnek, hogy valaki késő éjjel bekopog hozzá, és a gyermeke felől érdeklődik. Ez normális volt neki és az úgynevezett barátainak.

- Nem is hívsz be?

Lorna arrébb állt, és Jeanette belépett a savanyú szagú félhomályba. A nappaliban az egyetlen fényforrást a tévé jelentette, amely szokás szerint be volt még kapcsolva. A kisbaba a földön feküdt. Becsinált, és a szag nagyon erős volt. A pamlagon egy férfi horkolt, meztelen teste csillogott az izzadságtól. Amikor a kisbaba sírni kezdett, Lorna odarúgott egyet a piszkos lábával. Azután letérdelt mellé, és élénk hangon gügyögni kezdett:

- Na, ki a mami kis tököse? Jeanette felsóhajtott.

- Átpelenkázam helyetted?

Látta a számítógépes csillanást a kábult lány szemében. Még egy kellemetlen feladatot kerülhetne el. Lorna tényleg egy hülye picse.

- A családvédelmisek holnap jönnek érte. A másik kis szaros, Laetícia már náluk van. Olyan féltékeny lett a kicsire, hogy megpróbálta megagyalni!

Lorna felnevetett.

- Végül is, szükségem van egy kis szünetre. Elviszik néhány hétre, addig legalább kialszom magam.

A néhány hét könnyen néhány hónappá válik, ezt mindketten tudták. Amikor Lornának megszületett az első lánya, dongalába volt, és nagyon kicsi súllyal jött világra. Azt beszéltek, hogy amikor Lorna végül elment a kórházba, hogy hazahozza, a gyerek már négy hónapos volt, és a nővérek nem akarták kiadni neki a kicsit, mert nem ismerték fel Lornát. Egyetlenegyszer sem látogatta meg a gyerekeit.

Lorna saját anyja is elismerte, hogy nagyon zavarba jött, amikor a nővérek azt mondták:

- Sosem láttuk még magát, akárki is lehetne.

Két szociális munkásra és egy bírói végzésre volt szükség ahhoz, hogy a baba hazakerülhessen nem túlzottan szerető anyjához. Lorna annyi ideig tartotta magánál, hogy megkapja a segélyeket és a családi pótlékot, majd elkezdődtek a gyakori kirándulások a nevelőotthonba. Laetícia mostanra szép, de nyugtalan kisgyermekké vált, és ez a kicsi is olyan lesz, ha majd felnőtt.

- Mi a neve?

Lorna nagyot sóhajtott.

- Trelayne Sioux. Jeanette elmosolyodott.

- Már megint a Jerry Springer Show? Lorna is nagyot nevetett.

- Hogy kibökted! Ezek az amcsik nagyszerű neveket találnak ki, nem? Azt akartam, hogy ő más legyen, érted? A név nagyon fontos.

Az volt az igazán szomorú, hogy Lorna ezt komolyan is gondolta.

- Hát, az tuti, hogy ő más lesz!

Jeanette nem tudta eldönteni, hogy Lorna már túl részeg, vagy egyszerűen túl ostoba, hogy megérezze a sértést a szavaiban.

- Végül is mi szél hozott?

Lorna figyelte, ahogy gyorsan és ügyesen pelenkázta a babáját.

- Mindjárt elmondom.

Jeanette megtisztította Trelayne-t, majd felöltöztette, és a karjában ringatta, dajkálta a kicsikét.

- Éhes már. Van valami kaja? Lorna felugrott.

- Mindig elfelejtem, hogy állandóan etetni kell őket... ezért is az lesz a legjobb, ha most elviszik egy időre. Tudod, amíg könny-nyebb lesz vele.

Amikor visszatért, egy bébiételt tartott a kezében, amelyet nyilvánvalóan a kórházban adtak neki, és amelyet ugyanilyen nyilvánvalóan éppen most kapott ki a hűtőből. A kisbaba így is elfogadta, megragadta az üveget, és éhesen szívta magába az ételt, a hangja betöltötte a szobát. A gyermek körmei alatt már feketéllett a kosz, az arccsontján kis sérülés látszott. Laetícia szívessége, feltételezte magában Jeanette, habár azon sem lepődött volna meg, ha Lorna maga tette volna, és megpróbálná a szegény kicsit vádolni vele.

Emlékezett rá, a saját anyja hogyan szoptatta Kirát, aki mindig édes illatot árasztott, mindig tisztán, rendben tartották. Különös módon Jeanette csak most fogta fel, milyen hálás lehet, hogy Joanie ilyen jó anya.

- Mintha erre születnél volna, neked is kellene egy gyerek!

Noha Lorna bóknak szánta, és ezt Jeanette is tudta, mégis zavarta a megjegyzés. Lornának nem volt más célja, csak ez: gyerekeket szülni és lenyúlni a juttatásokat. Micsoda élet! Nemcsak Lorna számára, de a szerencsétlen gyerekeknek is, akik egész életüket a nevelőotthonok között ingázva töltik majd, és aztán továbbviszik a családi vállalkozást. Vedd el az államtól, amit tudsz, amihez jogod van.

Ez a jogom van bosszantotta Jeanette anyját, amikor Mónikával beszélt. Mónikának sehogy sem fért a fejébe, hogy előbb talán adót kellene fizetni, mielőtt az ember bezsebeli az alamizsnát. Egyszerűen nem értette Joanie logikáját, miszerint a segélyeket és juttatásokat addig szabad kérni, míg lábra nem áll az ember és munkát nem talál, de nem szabad az embernek erre alapozni az életét. Most, Lornát látva Jeanette végre megértette, miért nyüstölte annyit az anyja, hogy tanuljon tovább.

Hát, azzal most már elkésett.

Lorna felnyitott néhány doboz sört, és egyet Jeanette elé tett. Azután nagyot kortyolt a sajátjából, majd hangosan böffentett.

A diványon heverő férfi horkant egyet, és megfordult. Lorna még csak nem is nézett rá. A fickónak félig erekcója volt, átlátszott a szurtos alsóneműjén, és Jeanette érezte, hogy megborzong.

- Az meg ki?

Lorna megvonta a vállát.

- Valami Peter, vagy ilyesmi, tegnap szedtem fel egy pubban. Nyert a bukmékernél. Nekem még nem szabadna, tudod, mit... de szokás szerint be voltam állítva.

Jót nevetett a saját ostobaságán.

- Mit akarsz tőlem, Jeanette? Csak mert a bátyád nem kifejezetten rajong értem, igaz?

- Figyu, Lorna, nekem nem írhatja elő, kivel barátkozzam.

- Szóval nem ő küldött ide?

A lány megrázta a fejét, és rögtön látta Lorna szemében a megkönnyebbülést.

- Naná, hogy nem! Nem vagyok a tulajdona! Ez volt a megfelelő megközelítés.

- Hol fektethetem le a kicsit?

Jeanette követte Lornát a kishálóba, amelyben mindössze egy takaróval leterített matrac és egy kis mózeskosár állt. Semmi más, még egy kis játék sem. Néhány piszkos pelenka éktelenkedett a matracon, orrfacsaró szag fogadta őket. Jeanette arra gondolt, hogy a matrac amúgy is biztosan pisis volt már a másik kislány miatt.

Miközben lefektette a kisbabát, halkán kérdezte:

- Gyönyörű. Igaz, hogy Pippy Light az apja? Lorna rántott egyet a vállán.

- Akár lehetne is, gondolom én. Legalábbis fehér lett a gyerek, szóval azt tudom, hogy ki nem a nyavalyás apja!

Felnevetett, és a baba mocorogni kezdett a kosárban.

Jeanette nem tudta megállni, hogy el ne fintorodjon az undortól Lorna szavai hallatán. A lány szerencsére félreértette a dolgot, és összeesküvő arckifejezéssel bólintott.

- Nem akarjuk, hogy felébredjen, igaz?

Lábujjhegyen osontak ki a szobából. Jeanette szörnyen sajnálta a kisbabát, akit a puszta, mocskos padlón kellett hagynia a kosarában, foltos, bepiszkított ruhában és ágyneműben. Azzal nyugtatta magát, hogy legalább a gyermek tiszta, és megetették, még akkor is, ha nem az anyja, hanem ő rendezte el. Feltehetően Lorna is megtette volna végül. Legalábbis Jeanette bízott benne. A magafajtnak nem fűlött a foga ahhoz, hogy kihívja a rendőrséget vagy a családvédelmiseket, de Jeanette most először kezdte kapizsgálni, mire valók ezek a szervezetek. Látott kiskölyköket, akik késő estig kinn játszottak az utcán, ruha nélkül, koszosan. De tudta, hogy ezeket a gyerekeket jól táplálják és szeretik, még akkor is, ha ezt csak véletlenszerűen mutatják ki. Ezzel szemben Lorna kicsije kísértelen fogja az álmaiban is, ebben biztos volt.

A konyhában Jeanette a sörét szűrte, miközben Lornát figyelte, aki hasztalan próbált rendet rakni maga körül.

- Szóval mi ez a hirtelen érdeklődés Pippy Light iránt?

- Csak kérdeztem.

- A bátyád tudja, hogy kíváncsiskodsz? Jeanette elvigyorodott.

(|

- Ő sem tudhat mindent, hiába szereti azt gondolni. Lorna erre a szentségtörésre

nagyra nyitotta a szemét.

- Szép kis firma vagy, mi? Pippyt legtöbbször a lakásán lehet megtalálni. De figyelmeztetlek, Jeanette, ne akarj többet annál, mint amit elbírsz! Ha tényleg ki akarsz állni, tudok nevetet adni, olyan emberekét, akik nem ennyire elvetemültek. Érted, mire gondolsz?

Meg vakarta a fejét.

- Néha kerítek neki, tudod. Kedvel engem a jó öreg Pippy. Rendesen ellát cuccokkal időnként. Dolgoznom kell neki, de nem ő a legrosszabb. De azért légy óvatos. Csak rád néz, és már kinn is vagy a pályán, hogy neki keress. Kiskorú vagy még, és neki az a kedvenc szórakozása. Az iskolás lányok...

-Jól fizet?

Lorna mélyen a szemébe nézett.

- Ugye, nem gondoltad komolyan? Jeanette ismét vállat vont.

- Valószínűleg úgyis túlságosan tart a bátyámtól! Lorna csak a fejét rázta.

- Pippy Light nem, szívi, ő imádná ezt! Ő és Jesmond igazán mulatságosnak találnák. Azok ketten nem félnek senkitől.

Az utolsó mondatot Lorna szinte hencegve mondta. Végül is az ő barátai.

- Szóval hol lakik?

- Komolyan? Jeanette bólintott.

- Persze.

- Akkor felhívom előbb, várj!

Lorna ezzel szerezhet magának egy italt Pippytól, és megvédheti magát Jon Jonnal szemben, mindezt egy csapásra. Ha a szociális munkás elviszi a kisbabát reggel, és megkapja a pénzt Pippytól, amiért bemutatja neki Jeanette-et, holnap délre már beszívhat.

Az élet napról napra jobb lesz.

Joanie nem sokkal este tíz után ért Sheffieldbe. Amikor tárcsázta az Erroltól kapott telefonszámot, egy Sheffield központjának szélén álló tanácsi bérlakáshoz irányították. Miközben a betonlépcsőkön kaptatott a lakás felé, ahol az a személy élt, aki elviszi majd Tommyhoz, jól körülnézett. Ez a hely akárhol lehetett volna. Az utcán hallott akcentust leszámítva lehetett volna Londonban, Cardiffban, Manchesterben vagy akár Glasgow-ban is. Bárhol, ahol építettek tanácsi bérlakásokat az elfelejtett emberek számára. Ugyanazok a szagok rohamozták meg az orrát; vizelet, izzadság, olajban sült ételek, a szegénység alapbűze, a drogok és alkohol kipárolgása. Joanie már felismerte a heroinfüggők ismerős pézsmailatát. Két ember mellett ment el a folyosón, akik lángoló tekintettel követték lépteit. A nő csont és bőr volt, és nagyon hangos. Félreérthetetlenül Joanie tudtára adta, hogy utat kell engednie neki. A férfi fiatalabbnak látszott, borostás és fésületlen volt. Azt sem vette volna észre, ha egy rezesbanda vonul el mellette a nyirkos előtérben. Már nem ezen a földön járt, de ha majd visszatér, nagyobb erővel csapódik be, mint egy úrhajó. Ám pillanatnyilag nem itt járt, és boldog volt.

Joanie óvatosan bekopogott a keresett lakás ajtaján. Egy festett vörös hajú, vidám mosolyú nő nyitott ajtót neki.

-Joanie?

Ő bólintott.

-Jöjjön beljebb, kedves! Rendben idetalált?

Joanie újra bólintott, de nem tudta, mit fog most tenni. Megrémült ettől az egésztől.

A lakásban minden teljesen más volt, mint odakint. Élénk színű falak fogadták, az egész ház makulátlanul tiszta és csupa fény, mindenhol lámpák és gyertyák világítottak. És az illatok valami csodásak voltak: ilang-ilang, jázmin és levendula keveréke. A folyosót ragyogó rózsaszínre festették, és a bejárati ajtóval szemközi falon Marilyn Monroe bekeretezett képe lógott.

A hall falai mélyzöldben pompáztak, míg az ülőbútorok mind halványzöldek voltak, köztük csőlábú üvegasztalokkal. Joanie most már nem bánta annyira, hogy idejött. Ha koszt és elhanyagoltságot talál, sarkon fordult volna és hazamegy. Egy pillanatig el is gondolkodott, titokban nem erre vágyott-e igazából, hogy megfordulhasson és távozzon.

Tudta, hogy maradnia kell. Most már túl messzire ment, és ezt olyan bizonyossággal tudta, hogy maga is megijedt. A nő széles mosolyt villantott rá, megmutatva egyenetlen, de nagyon fehér fogsorát, és Joanie csak most fedezte

fel, hogy sokkal idősebb, mint amennyinek eredetileg gondolta.
- Egy kis tea vagy valami ütős, esetleg mindkettő? - kérdezte a nő.
Joanie szégyenlősen mosolyodott el.
- Vodka?
- Szívemből szólt!

Öt perccel később már a nagy pohár vodka-kólával a kezükben helyezkedtek el a kényelmes kanapén.

- Igazán nyugtalannak látszik, aranyom - szólalt meg ismét a nő.

Joanie mosolygott.

- Talán mert az is vagyok. A nő kezét nyújtott neki:

- Marié Drinkwater vagyok. Az én lányomat is megölték. Hétéves volt, amikor eltűnt. Három nappal később az egyik szomszéd lakásában találtak rá. Kedves fickó volt, legalábbis mind így gondoltuk. Megerőszakolta, aztán egy szemeteszsákba gyömöszölte. A hálósobájában rejtette el az egyik szekrénybe. Utóbb kiderült, hogy már korábban is követett el ilyet. Leült egy kétéves büntetést szexuális molesztálásért és nyolcat gyilkosságért. Még a kutatásban is segédkezett nekünk. Látja, akkor még senki nem gondolta, hogy valami rossz történt a lányommal.

Marié két nagy korttyal kiürítette a poharát.

- Felfelé maga is eljött a lakás mellett. Az anyja még mindig ott él: tisztességes asszony, akinek a lelke meghalt a fia miatt.

Újabb italt töltött magának.

- Amíg ez a szörnyűség meg nem történt, soha nem ittam. Most meg azon töprengek, mit keresek az élők között, mikor ő már elment, elvették tőlem a szemem fényét. Tudja, Joanie, az emberek együtt érzők, de amíg meg nem történik velük is, nem igazán értik, milyen is ez. Hányszor olvastunk már erről, eltűnt kölykök, és azt gondoltuk, milyen borzalmas, aztán megölelgettük a saját gyermekeinket, mert nem ők voltak azok. Még itt vannak, így az ember csak kikapcsolja a televíziót, és meg is feledkezik az egésztől a következő esetig. - Kinézett az ablakon, és szomorú hangon hozzátette: - Senki más nem tudja, milyenek az éjszakák, amikor látjuk a kis arcukat magunk előtt, és arra gondolunk, vajon hívtak-e minket. És tudjuk, hogy hívtak, hiszen az anyukák nagyon fontosak a gyerekeknek. Ők még hiszik, hogy mi képesek vagyunk bármire. És pont akkor nem tudunk tenni semmit, amikor a legnagyobb szükségük lenne rá. Szükségük lenne ránk.

Megfogta Joanie kezét.

- Azután jön a bírósági tárgyalás, amikor az ember csak nézi, hogy az az állat, aki ezt elkövette, szart se kap, és tudja, hogy né-hány éven belül ismét kinn lesz. Tudta, hogy a legtöbb pedofil hat héten belül újabb törvénsértést követ el? Én ezt a pszichiáterek nyegleségének tudom be, mert azt hiszik, hogy meggyógyítottak valakit, aki gyógyíthatatlan. Ha egy férfi a nők lábától indul be, mindig is attól fog beindulni, ha a nők cicijétől gerjed be, mindig is attól fog begerjedni, és aki a gyerekeket szereti, az mindig a gyerekeket kívánja majd. Ölje csak meg, aranyom, vagy én teszem meg maga helyett, ha akarja. Tudom, hogy mit érez, látom a szemében.

Megszorította Joanie kezét, és halkán hozzátette:

- Nincs igazság ebben az országban, legalábbis az áldozatoknak nincs. Pénz és vagyon, a bíróságok csak ezzel foglalkoznak. Egy bankrabló keményebb büntetést kap, mint egy pedofil. Gondolja csak el!

Joanie úgy érezte, mintha végre rokon lélekre talált volna, és ez minden szempontból igaz volt. Marié tudta, min ment keresztül. Ő maga is megjárta ezt az utat.

És most Joanie-n volt a sor.

Huszdik fejezet

Jon Jon az ágyban heverő lányra nézett. Fekete volt, de a haját ki-egyenesítette, és akkora segge volt, hogy egy bőrrönd is elfért volna rajta. Gyönyörű volt, okos és drága. Nagyon drága. Néhány órára Jon Jon a magáénak tudhatta, és a lány megért minden egyes pennyt. Nagyszerűen mozgott, és jól nézett ki közben. Igazi profinak számított.

Még mielőtt egyáltalán eljutottak volna az alapokig, már tudtára adta, hogy ritkán teszi meg ingyen. A prostituált azért áll az utcán, hogy pénzt szerezzen, és a bliccelőket nem kedveli.

Candace azt állította, hogy könyörületből sosem dugott senkivel, és Jon Jon hitt neki.

- Ha nem fizetsz, elmehetsz! - Amikor ezt kimondta, Jon Jon igazán jót nevetett. Ám ez a múlt éjjel történt, amikor részeg volt és belötte magát. A hideg nappali fényben ez már egyáltalán nem tűnt olyan mulatságosnak, annak ellenére, hogy ha körülnézett a lakásban, el kellett ismernie, hogy a lánynak megfelelő elképzelése volt az életről. Jon Jon azt kívánta, bár az anyjának is több esze lett volna, és akkor ennyi év strichelés után fel tudna mutatni valamit.

Candace eszes volt, de emellett hideg és számító is. Jon Jon úgy érezte, még a saját anyját is eladná. A pénz volt az istene, és ezt a lány nyíltan vállalta is. Jon Jon egy órán át csevegett vele, mielőtt eljöttek volna a partiról, és ez most bosszantotta, mert éppen elég ingyenpuncit találhatott volna. Mostanában bomlottak érte a nők.

És most Candace benyújtotta a számlát, ami egyáltalán nem tetszett Jon Jonnak. A múlt éjjel még kívánta, a drogoknak és az alkoholnak köszönhetően, de épp most közölte a lánnyal a rossz hírt: nem érte meg az árát. Ez egy teljesen profi dugás volt, és ez felidegesítette. Ebből a szempontból Paulie-ra hasonlított, jobbnak tartotta magát egy átlagos kuncsaftnál. De Candace számára bárki lehetett volna. Magában azon töprengett, mi a fenét akart ettől a csajtól egyáltalán? Talán azért várta, hogy másképp bánik majd vele, mert ő is fekete? A lány azonban egyenesen megmondta: neki mindenki egyforma.

Jon Jon feje zúgott, hirtelen veszekedéshez támadt kedve, és ehhez Candace ugyanúgy megfelelt, mint bárki más. És Candace képes volt megvédeni a maga igazát, ezt látta rajta.

- Mit akarsz mondani nekem, kisfiú? - érdeklődött halkan a lány.

Nagy, barna szemekkel meredt rá, és Jon Jon látta rajta, hogy most igazán felbosszantotta.

- Nem fizetek - vont vállat fölényeskedve.

A lány felnevetett, miközben harcias mozdulattal bökött az arca felé:

- De fizetsz, mégpedig most! Már akkor szoltam, mielőtt ágyba kerültünk volna, hogy mik a tarifáim. A saját lakásomba hoztalak. Nem kellett hotelra költened, öreg! És most megtartod az ígéreted, mert én is megtartottam az enyémet.

Nem is kellett kimondania, hangjából hallatszott, hogy úgy vélte: Jon Jonnak hiányosságai vannak az ágyban, és azon kívül is. Emellett érezni lehetett dél-londoni akcentusát is, pedig múlt éjszaka finoman, előkelő modorban beszélt.

- Én ugyan nem, kisasszony. Ahogy már mondtam, nem fizetek.

Candace a könyökére támaszkodott, és mélyen a fiú szemébe nézett.

- Rohadt geci!

- Mondtak már rám csúnyábbat is.

Lassan kikászálódott az ágyból, de érezte, hogy a lány végig rajta tartja a szemét. Tudta, hogy rá akar támadni, de azzal is tisztában volt, hogy nem fog, hiszen végső soron ő a munkáltatója. Volt azonban egy olyan érzése, hogy ha másképp nem is, szóban tovább harcol majd vele; legalábbis bízott ebben.

- Mindenkinék elmondom, milyen tetves alak vagy, és ezt nyugodtan elhiheted - közölte vele Candace ellentmondást nem tűrő hangon. Azzal hátat fordított neki, és behunyta a szemét, mintha aludni akarna.

Jon Jon kiment a konyhába, és készített magának egy csésze kávé. Azt várta, hogy a lány bármelyik pillanatban vadmacskaként veti rá magát, de az nem mozdult a hálósobából.

Ez volt ám a lakás! Minden gyönyörű, gondosan válogatott, és maximálisan illett Candace-hoz. Mindent fehérre meszeltek, krémszínű szőnyegek, fátýolszövetek lógtak kiszámított szögben a réz függönytartókról.

És olyan tisztaság uralkodott, mintha senki nem élt volna itt. Magamutogató otthon a megjátszós embereknek, akiknek az egész élete tettetés. Tökéletes életet tettetnek. Olyan volt a lakás, mintha egy hirdetésben lett volna. És ez illett Candace-hoz, akár beismerte, akár nem. Mint minden prosti, kifelé ő is mást mutatott, és a látszat fenntartása volt mindig a legnehezebb. Úgy tenni, mintha nem érdekelné őket a munka, úgy tenni, mintha tetszene nekik, hogy a férfiak fizetnek értük, úgy tenni, mintha nagyszerű életük lenne, mert megengedhetik maguknak a klassz cuccokat és a szép házakat.

De a férfiak, akik egy kisebb vagyont hagytak náluk, szerették azt érezni, hogy a kérdéses lány tényleg akarja őket, és a pénz mellékes. Azért fizették őket, hogy úgy tegyenek, mintha imádnák a lógó pocakokat, a cingár lábakat, a ráncos

farkakat. Mintha színésznők lettek volna, azt leszámítva, hogy az előre kialkudott készpénzen kívül semmiféle díjra nem számíthattak, talán csak egy kis prémiumra. Jon Jon becsukta a szemét, és eltöprengett azon, hogyan mehet tönkre egy csodás fiatal lány élete.

Mert Candace-nak minden remek ruhája és a csodálatos lakása ellenére nem volt semmije, érzelmi csődtömeg volt. Nem is csoda, hiszen az ő anyja is majdnem megfojtotta őket az anyai szeretetével. Ez volt az egyetlen valós érzés, amelyet valaha átélt.

Jon Jon megitta a kávéját, miközben unottan bámult ki a konyha ablakán, nézte Londont, az ébredező világot. Néhány taxi hajtott lefelé a Portobello Roadon, miután kitették a késő éjjeli mu-latozókat. A fiú rágyújtott egy jointra, és mélyen letüdőzte.

Azon töprengett, mit keres itt egyáltalán. Miután kikászálódott Candace ágyából, miért maradt a lakásában? Még pontosabban, miért történnek vele efféle dolgok egyre gyakrabban mostanában? Mintha akarta volna a fájdalmat és az idegességet, érezni akarta, hogy kihasználják. Talán ezért tette.

Legalább érzett valamit, amikor undorodott önmagától. Kira eltűnése óta attól félt, hogy kiveszett belőle minden igazi érzés, és ez megrémítette. Miközben a jointot pöfékelte, a kislány arcára gondolt, és elmosolyodott.

Ekkor ment vissza a hálósobába. Candace még mindig az ágyon feküdt, ahogy otthagytá, és amikor finoman a vállára tette a kezét, hogy szembefordítsa magával, azt várta, hogy duzzogni fog majd, ideges lesz, amiért ő megtagadta a fizetést, bár most majd fizet neki, még egy kis extrát is. Képtelen volt másképp tenni, a lány alapvetően jó volt. És legalább őszinte volt vele, nem úgy beszélt az egészről, mintha csak taxipénzről volna szó. Bár, ha jobban belegondol, a lánynál legalább annyiba kerül egy menet, mint egy jobb taxis cégnél.

Ám az egyezség egyezség marad, akármi történik. És ezt Candace is nyíltan megmondta, még akkor is, ha a tarifái kissé borsosak voltak.

Azután a fiú észrevette, hogy a lány tényleg elaludt, mert lesöpörte a kezét magáról, és halkan szuszogva fordult meg, hogy mélyebb álomba merüljön.

Jon Jon nem hitt a szemének. Azután halkan nevetni kezdett.

Az az igazság, hogy Candace le sem szarta. Elfogadta, amit mondott, és Jon Jon ezért csodálta. Minden vita nélkül lenyelte, hogy bunkó volt vele. Tudta, hogy nem nyerhet ebben a küzdelemben – legfeljebb tapasztalatot. Candace ugyan nem tudott róla, de százszorosára nőtt Jon Jon szemében gyakorlatias viselkedése miatt.

A fiú az ágy szélére ült, és addig nevetett, míg végül sírni kezdett. Nagyon magányosnak érezte magát, szörnyű magányosnak, megbántottnak és boldogtalannak. Ezekhez az érzésekhez még mindig nem szokott hozzá. Abban is kételkedett, valaha megszokja-e őket. Kira eltűnése tatóngó űrt hagyott az életében, amelyet senki nem lesz képes betölteni. Ez a baj, ha ilyen fiatal hozzátartozót veszít el az ember. Csak gyermekként emlékszünk rájuk, nem látjuk a hibáikat, hiszen még nincsenek is. Még romlatlanokjók kívül-belül.

Jon Jon a tenyerébe temette az arcát, és most már zokogott, miközben Candace végig ott aludt mellette.

Még soha életében nem érezte magát ilyen magányosnak. Mindent megtett az anyjáért és a húgaiért, csak egyszer nem volt velük, pont amikor ez a tragédia történt. Felelősnek érezte magát. Az ő hibájából történt. Nem vigyázott rendesen Kirára, nem volt vele, amikor szüksége lett volna rá. Ezzel a büntudattal kell élnie élete hátralevő részében.

Ha aznap otthon maradt volna, semmi sem történt volna a kislánnyal. Még mindig vasalhatná az iskolai egyenruháját, és készíthetné a reggelijét. Otthon maradna minden éjjel, ahelyett hogy bűnözőkkel és prostituáltakkal töltené az idejét, és olyasmit keresne, amit sosem fog megtalálni. Most azonban széthullott a családjá egy olyan ember miatt, akiről azt hitték, megbízható. Meg fognak fizetni ezért, Tommy és az apja is! Ma reggel elmegy Birminghambe, azután Sheffieldbe is, ha kell. Hirtelen egy kar ölelte át a vállát.

-Jól vagy?

Candace felébredt végre.

-Ja, minden oké.

A lány gyengéden homlokon csókolta.

- Ez ingyen van, ha kell.

Felhúzta tökéletesre szedett szemöldökét, és most nagyon szép és nagyon fiatal

volt. Jon Jon elmosolyodott.

- Hiszen egy mosolyt is alig tudok kipréselni magamból, szivi, nemhogy mást!

- A húgodra gondolsz, Jon Jon?

Úgy tűnt, tényleg érdekli. A pózolás véget ért, Candace most önmagát adta. Jon Jon bólintott.

- Szörnyű lehet, hogy nem tudni, mi történt vele. Az a férfi, aki eltűnt... vérdíjat tűztek a fejére?

Jon Jon ismét bólintott, és óvatosan a lányra lesett.

- Persze.

- És ha valaki tud valamit, ami esetleg... - Candace idegesen köhögni kezdett - mondom, esetleg elvezethet hozzájuk... megkaphatja ezt a pénzt négy szemközt?

Hogy soha senki ne tudja meg, honnan származott az információ?

Jon Jon újra bólintott, miközben azon járt az esze, hova akar kilyukadni a lány.

Candace eközben feltérdelt az ágyon, és mindkét karjával átölelte a fiú nyakát.

Jon Jon érezte, ahogy apró mellei a hátához nyomódnak, és ez felizgatta. Még ilyen állapotban is hatással volt rá.

- Biztosan te is tudod, hogy vannak, akik gyerekekre buknak. Férfiak, akik fizetnének is egy gyermekért. Sőt, tényleg fizetnek is értük.

Jon Jon hátranézett, hogy lássa a lányt.

- Egészen pontosan mire akarsz célozni?

Candace felsóhajtott. Azután leült az ágyra Jon Jon mellé, és a lepedőt maga köré húzva, komoly hangon, csinos arcán őszinte aggodalommal felelt:

- Ez kettőnk között marad, ugye? Nem kerül ki ebből a szobából?

Jon Jon rábólintott. Szinte tapintható volt Candace félelme, és nem akarta ennél is jobban felidegesíteni.

-Persze. Beszélj!

Kezdett türelmetlen lenni; az elszívott füves cigitől most paranoiás lett. Úgy érezte, menten felrobban az agya.

- Komolyan beszélek. Megígéred, hogy soha senkinek nem mondd el, hogy tőlem hallottad?

Most aztán elege lett. Mintha a brit hírszerzéssel akart volna üzletelni.

- A kurva istenit, Candace, megígérem. És most mondd, mit tudsz!

A lány úgy bámult rá, mintha még mindig nem tudná eldönteni, megbízzon-e benne. Végül csak kibökte:

-Jesmond az. Gondolom, ismered?

Jon Jon bólintott, de arca megdermedt.

- Mi van vele?

Candace nagyot sóhajtott. Jon Jon tudta, hogy meg van ijedve, de a pénz is kell neki. Candace azon kevés prosti közé tartozott, akik valóban gyűjtögettek, gondoltak a jövőjükre.

- Egy másik lánytól hallottam, tudod, szoktunk beszélgetni egymás között, na, ő mondta, hogy Jesmond a gyermekszerető kuncsaftokat is ellátja. Rendszerint fiúkról van szó, de nyilvánvalóan néhány kislány is megfordult már a házában. Dahlia mondta. Az egyik húga dilinyós, és bérbe adta a saját lányát, Mirabellt. A kölyköt azóta állami gondozásba vették. Egy partihoz kellett. Na, gondolhatod, milyen parti volt! Nem sutit és fagyit adtak neki, azt lefogadom. De Dahlia... a francba, ő aztán gyűlöli Jesmondot. Minden alkalmat megragad, hogy ellene beszéljen. A kislány csak kilencéves volt, kis édes. Jesmond maga is szereti a kislányokat, érted? A pletykák szerint minél fiatalabb, annál jobb.

Jon Jon csak meredt a lányra, és igyekezett megemésztetni a hallottakat.

- Jesmond? Ezt még sosem hallottam róla.

Candace hallotta a hangjában a hitetlenkedést, így bólogatni kezdett, és gyorsan hozzátette:

- És ezt sem tőlem hallottad, érted? Ha kiderül, hogy Jesmond tud valamit, akkor tartozol nekem, rendben? Ha azok a Thompsonék kisgyerekekben utaztak, jó esélye van, hogy üzleteltek Jesmonddal, hiszen itt éltek, ugyanazzal foglalkoztak. Ő talán tudja, hol vannak most. Minden kuncsaftot a fejében tart, semmit nem ír le, de lefilmezi őket, egy csomó internetes oldalt üzemeltet. Néhány évvel ezelőtt én is dolgoztam neki. Tudod, az iskolás lány dolog.

Jon Jon most úgy nézett rá, mintha még soha életében nem látta volna.

- Téged is molesztáltak? Candace sóhajtott egyet.

- Nem, te bolond! Nagylányok felöltöztek kislányoknak, tudod, ilyesmi. Jó

mulatság volt, és senki nem látta az arcunkat.

A fiúnak nehezére esett feldolgozni ezt az egészet, de értette a lány logikáját. Ha Tommy és az apja ilyesmivel foglalkoztak, akkor logikusnak tűnt, hogy kapcsolatban álltak hasonlókkal. Jesmondnak meg a fejében kell tartania a kuncsaftok adatait; épeszű ember nem ír le ilyet.

- Ha valami kívül ebből az egészből, megkapom a jutalmat? - erősködött Candace. Jon Jon bólintott.

- Tiéd lesz a jutalom.

Azután magára hagyta a lányt, és kis időre még az északra tervezett kirándulásról is megfeledkezett. Helyre kell tennie mindent a fejében, amit most hallott.

Marié és Joanie a Napos Oldal gondozóotthon előtt álldogált. Marié már napok óta szemmel tartotta a helyet, és tudta, hogy a nagy, kövér beteg, akinek borzalmas égési sérülései vannak, mindennap kijön ebéd után. Jeffrey Palmernek hívják. De ő csak szar alaknak nevezte. Ha csak ránézett, öklendeznie kellett. Szörnyű volt tudni, mit tett azzal a gyermekkel, miben bűnös. Marié számára ez a munka nemcsak könnyen szerzett pénzt hozott, de elégedettséggel is eltöltötte.

Most odavezeti majd hozzá az áldozat anyját, és ezt szinte vallásos élményként élte meg. Édes bosszú azért, ami a saját gyermekével is történt. Marié élete küldetésének érezte, hogy az ilyen ragadozókat lesöpörje a föld színéről.

Lorna és Pippy egy pubban találkozott. Bár még délelőtt tizenegy óra sem volt, már mindketten elég rendesen be voltak rúgva. A szociális munkás korán megérkezett a babáért, így Lorna a vártnál korábban nyert felmentést anyai kötelezettségei alól. Azután kicsinosította magát, ami számára gyors hónaljölgybőlést és bőséges parfümözést, valamint a legkevésbé koszos farmer és póló magára öltését jelentette. Most pedig itt ült a pubban, almabort ivott nagy adag konyakkal, és közvetítői díjat alkudott ki magának azért, hogy összehozza Pippet Jon Jon Brewer húgával. Micsoda szerencsés nap!

- Az anyja is benne van a bizniszben, nem? - érdeklődött Pippy.

Lorna bólintott.

- Rendes csak a jó öreg Joanie, azt meg kell adni. Soha nem mondott senkiről egy rossz szót sem.

- Szóval mi hozza a kis Jeanette-et az én nyájamba? Miért nem a bátyját kéri meg, hogy legyen a stricije?

Lorna felháborodottan emelte a plafonra a tekintetét.

- Jaj, használd a hülye agyad, Pip! Nem akar strichelni állandóan, csak néha-néha akar egypár lepedőt keresni. Nem a nap minden átkozott percében. És nem néz ki rosszul a kiscsaj.

- Mennyi idős?

- Tizennégy körül lehet, de próbál többnek látszani.

Pippy elvigyorodott.

- Iskolás!

Lorna vele nevetett.

- Azt mondtam neki, hogy puhatolózom majd nálad. Meglátjuk, érdekeli-e a dolog.

Pippy mocskos kezével megtörölte borostás állát.

- Díjért, persze?

- Naná. Egy százas.

Lorna most ismét mosolygott.

- Itt helyben. Ismerlek. Ha most odaadod a pénzt, akkor viszem hozzád a lányt, amikor csak akarod.

- Ez korrekt. Te szánalmas szuka. A nő sikítva nevetett a szavain.

- Na nézd már, te beszélsz?! Te sem vagy egy Justin Timberlake!

- Mire végzek a kis Brewerrel, nem fogja érdekelni, ki vagyok, szívi, még az asztalnak is megengedi, hogy megdugja, ha azt mondom neki!

Lorna tudta, hogy ez igaz. Pippy megfélemlítette a lányait, és ő maga is csak azért üszta meg könnyen, mert függő volt, és Pippy valami oknál fogva kedvelte. Őt nem kellett megfélemlítenie; már így is kész volt teljesíteni minden kérést, hogy pénzt kapjon. Mostanában elég csúnyán nézett ki, így Pippy csak akkor ment a közelébe, ha elfogyott a pénze. A vendégei sem voltak túl lelkesek, különösen

amióta szült. Ha egy csaj tizenöt évesnek kell hogy kinézzen, nem lehetnek terhességi csíkjai. De Jeanette tökéletesen megfelelt arra, amit a férfi akart, és heteken belül úgy táncol majd, ahogy ő fütyül. Addigra Jon Jon már nem tudja ellenőrzés alatt tartani a húgát. Lorna azonban elég értelmes volt ahhoz, hogy ne felejtse el: Jon Jon Brewer kilövi az ürbe, ha ezt valaha is megtudja, az anyjáról nem is beszélve. Nem köszöni meg Lornának, hogy bemutatta a lányának a nagybetűs életet. Túl messzire ment, a tűzzel játszott, de már farmerja zsebében érezte a heroint, és ennek a vonzása sokkal erősebbnek bizonyult Jon Jon Brewertől való félelménél. Amíg tartja a száját, minden oké lesz.

Elindult a mosdó felé egy kis szíverősítőért. Amikor a tű becsúszott a vénájába, érezte, ahogy eloszlik a feszültség benne, minden fájdalma megszűnt. Ült a mocskos ülőkén, és fokozatosan dőlt neki a szennyes csöveknek, miközben folyamatosan mások ürülékének kigőzölgését lélegezte be. Lorna behunyta a szemét, és hagyta, hogy elborítsa ez a kellemes érzés.

Jesmondnak a könyvelőjével volt találkozója, aki valójában az adósságbehajtójaként dolgozott, de „könyvelő” volt a beceneve, mert nyilvántartást vezetett Jesmond összes pénzügyi tranzakciójáról. Néhány, szintén Jesmondnak dolgozó emberrel ellentétben Bemard Lee sosem gyűjtött be olyan adósságot, amivel nem tartoztak. Ha egyszer megfizették, ami járt, rendben volt a dolog. De ha valaki nem fizetett, Bemard gonoszabb volt, mint az ősz-szes többi behajtó együtt.

Bemard módszere az volt a pénz behajtására, hogy egy családtagot intézett el, nem azt a személyt, aki tartozott. Úgy okoskodott, miért kellene kórházba küldeni egy embert, aki kinn melózhat, hogy összeszedje a pénzt, amivel tartozik? Ha a felesége megy a kórházba, a rettegéssel párosuló büntudat gyorsabb munkára készteti.

Bemard úgy vélekedett, ez színtiszta közgazdaságtan.

Szorosan vett baráti körében kedvelték, mindig jó volt azokhoz, akiket szeretett, és egy kedves lánnyal meg a két szép fiukkal élt. Az élettársa azt gondolta, tényleg könyvelő.

Valójában csakugyan diplomás könyvelő volt, de az ügyfelek könyvelésének vezetése és az adó-visszaigénylések nem elégítették ki Bernardot. Surrey brókernegyedében élt, a kívülálló szemlélő számára ő volt a megtestesült középosztály. Ám Bemard személyiségében volt valami fonákság, és erre már fiatal korában rájött. Képes volt bárkinek fájdalmat és szenvedést okozni, nem kellett hozzá semmiféle személyes ellenérzés vagy ok. Nem voltak gátlásai, ha másokat bántani kellett, különösen, ha pénz is volt az ügyben.

Nagydarab férfi volt, jóképű, markáns szőke, vonzó személyiség. Azért vállalt adósságbehajtást, hogy az egyetemi tanulmányait fizethesse, és véletlenül fedezte fel igazi hivatását az életben. Befejezte a tanulmányait, mert tudta, hogy szüksége lesz legális munkára, hogy fedezze valós tevékenységét. Húsz évvel később gazdag, sikeres és köztisztelőben álló személynek ismerték. Az ingatlanbefektetéseken nagyot szakított, és luxusban, nyugodt körülmények között élt.

Jesmond tisztelte, és ő is tisztelőben tartotta Jesmondot. Nem jártak egymás lakására, nem volt erre szükség. Ritkán is látták őket együtt, de jól tudtak együttműködni, és élvezték a másik társaságát. Nagyon jövedelmező barátság volt ez.

Most egy Jesmond tulajdonában lévő hostessklub hátsó részében iszogatták a cappuccinójukat, és cseverésztek.

- Szóval mit akarsz, mit tegyek?

Jesmond vállat vont. Nagydarab, erős férfi volt, és idősebb korára egyre jobban hízott a túl sok korsó Guinnessnek és a fehér rumnak, a túl sok kecskehúsnak és rizsnek, valamint a sült banánnak köszönhetően.

- Tizenöt lepedőről plusz a kamatokról beszélünk, ezért azt akarom, hogy baja essen. Vagyis inkább valaki hozzá közel állónak essen baja. Van egy tizenéves fia, állítólag helyes srác, úgy vág az esze, mint a beretva, akár Oxfordba is kerülhet. Mi lenne, ha ráijesztenénk?

Bemard bólintott.

A kölykök mindig jó eszköznek bizonyultak, hogy rávegyék az embereket a

fizetésre. Gyanította, hogy a fiú apja valaki mástól fog kölcsönt kérni, és később majd aggódik, hogy az újabb kölcsönt miből fizeti vissza. Ő aztán nem foglalkozott ezzel, míg a maga része rendben volt. Mindig az összeg egyharmadát vette

le magának, ami igazán könnyen szerzett pénzt jelentett. Még soha senki nem próbált nem fizetni Bemard Lee-nek.

Tennivalói listájához hozzáírta a legutóbbi instrukciót is. Dolgos néhány nap elé néz, majdnem negyvenlepedőnyi készpénzt kell behajtania. Szép kis summa.

Jon Jon ebbe a meghitt, otthonos kis jelenetbe sétált bele, csupa mosoly és jó kedély volt. Ismerte Bemardot, aki dolgozott néha-néha Paulie-nak is, így nem lepődött meg túlságosan a találkozáson, de azért elővigyázatos volt. Bemard mindenkire így hatott, aki ismerte.

-Hello, Jon Jon!

Bemard hangjából őszinte öröm hallatszott.

- Hogy s mint?

- Elég jól. És te?

Bernardnak feltűnt, hogy feszültebb a légkör, de nem hagyta zavartatni magát. Ő is dolgozott Paulie-nak, és ezt Jesmond tudta, nem volt mit tenni ellene. Bemard Lee a maga szabályai szerint élt. Kedvelte Jon Jon merészségét, és Jon Jonban több merészség volt, mint egész Brightonban együtt.

Jesmond óvatosan tanulmányozta látogatóját.

- Mit tehetek érted?

Barátságos hangon kérdezte, Jon Jon pedig lefegyverzően mosolygott.

- Szívességet kérek, információ kellene.

Kihúzott egy széket, és minden invitálás nélkül leült, amit a másik kettő nem hagyott figyelmen kívül. Bemard majdnem felnevetett Jesmond arcának láttán.

- Mit akarsz? Paulie küldött?

Jon Jon megrázta a fejét. Rasztafürtjei igazán kisgyerekesnek tűntek Jesmond sűrű, dús haja mellett.

- Na, akkor beszélj! Mire vársz?

Jesmond most ideges volt már; biztosra vette, hogy fel fogják hergelni, csak még azt nem tudta, mi módon.

Jon Jon tiszteletteljes tekintettel nézett Bemard Lee-re, és enyhén felvonta a szemöldökét. Jesmond erre elmosolyodott, megmutatva nagyon drága aranyfogait.

- Bármilyen mondanivaló is van, Jon Jon, Bemard előtt nyugodtan beszélhetsz - mondta, és szavaiból ki lehetett érezni, hogy most igyekszik jamaicai módra beszélni. Jesmond nem szívesen vallotta volna be, de még őt is lenyűgözte, ahogy a fiú négy szemközti beszélgetést kért. Legtöbben, akik ismerték Bernardot, nem merték volna ezt megtenni. Jesmond azt is észrevette, hogy ez mulattatja Bemard Lee-t, és ez így volt jól.

- Hallottad, hogy eltűnt a húgom, Jesmond?

A másik kettő azonnal megtört arccal nézett rá; komolyan, tisztelettel bólogattak.

- Nos, azt csicseregtek a verebek, hogy pedofilokkal is foglalkozol.

Jesmond döbbenten meredt rá, majd tekintete Bernardra rebbent. A következő pillanatban már tébolyult grizzlyként rontott Jon Jonra - a mozdulat előtt azonban volt egy szempillantásnyi szünet, és Bemard tudta, hogy a srác Jesmond elevenjére tapintott. Egyszerre ugrottak fel.

Mielőtt Bemard akár egy mozdulatot tehetett volna, Jon Jon már meglendítette a lábát, és egy gyors rúgással reszkető ronccsá tette Jesmondot. A férfi térdre esett, a heréit markolászta, és megpróbált nem a padlóra okádni.

- Elég erősítesem van kinn ahhoz, hogy háborúzni kezdjünk, Jesmond! Szóltam a bandádnak, hogy találkoznánk van, szigorúan meghagytam nekik, hogy ne zavarjanak. Nem félek tőled, haver. És most mindössze néhány választ várok! Rajta, beszélj: foglalkozol pedofilokkal?

- Jobb, ha közlöd vele, amit tudni akar, Jesmond. Ez már engem is érdekel.

Bemard hideg tekintettel méregette a padlón elterült hatalmas embert. Jon Jon azt gondolta, inkább lenne egy tigrisekkel teli szobában, mint hogy valaki így nézzen rá.

Jesmond nehezen szedte a levegőt; tudta, hogy a következő néhány mondatával megnyerheti vagy elveszítheti Bemard Lee-t. Csak azon töprengett, honnan tudhatott Jon Jon a találkozájukról, mivel Bemard jelenléte egészen más

megvilágításba helyezte a dolgokat, és ezt mindannyian tudták. Bemard a legjobban.

Azután Jesmondnak eszébe jutott, hogy a találkozót Bemard kérte. Talán megrendezték? Ha igen, Bemard Lee halott ember.

Jon Jon visszaült a székébe. Előhúzott egy jointot, meggyújtotta, nagyot szippantott belőle, majd Bernardra mosolygott, és megszólalt:

- Akkor ezt vehetem igennek?

Marié figyelte, ahogy Kicsi Tommyt kitolták a friss levegőre. Igazán hájasnak látszott. Már a kövérsége is épp elég lett volna, de az égési sebek miatt szinte kopasz volt a feje, a bőre pedig ráncos és mályvaszínű. A keze is megégett, dundi ujjait mintha háló fedte volna. Egyetlen beteg sem beszélt vele, de nem is volt valami sok mondanivalójuk egymásnak.

Ragyogó nap volt. Hűvös szél fújt, amely határozottan lehűtötte a levegőt. Marié szorosabbra húzta magán a kabátját, de tudta, hogy nem az időjárás miatt borzong, hanem amiatt, aminek hamarosan szemtanúja lesz.

A gyeplő másik oldalára pillantott, ahol Joanie szúrós tekintettel tanulmányozta áldozatát. Az egyik ápolónő éppen Joanie irányába nézett, és Marié érezte, hogy nagyot ugrik a szíve, de Joanie időben visszalépett egy bokor takarásába.

Miközben a nővérek körbejártak, teát szolgáltak fel és süteményt osztogattak, Marié azt nézte, hogy Joanie magabiztosan körbejárja azt a bokros részt, ahol állt. A parkhoz vezető ösvény felé tartott, majd gyorsan megperdült, mintha csak ebben a pillanatban lépett volna ki a látogatóknak fenntartott szoba ajtaján. Nagy, fűzből font válltáska volt nála, és hetyke, élénkkék kis kalapot, hosszú fekete bőrkabátot, valamint kesztyűt viselt. Az összképet egy hatalmas Armani napszemüveg tette teljessé.

Tommy még azelőtt észrevette, hogy bárkinek feltűnt volna, valami nem helyénvaló dolog történik. Félelemsikolya halk nyögés volt; teljesen megdöbben, hogy a nő hirtelen megjelent előtte.

Joanie kinyitotta a táskáját, és egy üveget vett elő. Tommy nyilvánvaló rettegéssel bámulta, ahogy lecsavarta az üveg kupakját.

-Kérlek, Joanie...

- Ne merészed kimondani a nevem, te köcsög!

Halkan sziszegett, és Tommy csak most fogta fel, milyen halálos veszélybe került. Egy ápolónő messzebből figyelte őket. Jeffrey Palmernek végül látogatója akadt? Nem igazán látszott boldognak. A nő feléjük indult.

- Elnézést, bejelentkezett a nővérnél?

Most már majdnem egy vonalban volt Joanie-val, és látta, hogy Mr. Palmer örjöngve próbálja megmozdítani a kerekes székét, de azt ő maga fékezte be. Örmőtlan eszköz volt, ám ez volt az egyetlen, ami elbírta a férfi súlyát. Jeffrey Palmer igazi zsirtorony volt.

- Hello, Tommy! Vagy szólítsalak inkább Jeffreynek? Joanie az ápolónőre nézett, és rávillantotta ragyogó mosolyát, de az a kezében tartott koszos limonádés üveget bámulta.

- Régi barát vagyok, szívi, csak hoztam neki valamit. Visszanézett Tommyra, és még így is, hogy érezte a lelkében

kavargó dühöt, szinte megsajnálta a férfit. Jon Jon igazán jó munkát végzett. De ez nem elég, nem fizetett meg eléggé. Mindent kevésnek érzett azért, amit Tommy tett.

- Minden rendben, Mr. Palmer?

Tommy Joanie-t nézte, nem merte levenni róla a szemét, nehogy valamit csináljon vele addig, amíg elfordítja róla a tekintetét.

- Hol van a kislányom? Gyerünk, mondd meg, hol van, és akkor minden véget ér.

- Nézze, mi folyik itt tulajdonképpen?

Joanie az ápolónőhöz fordult, és összeszorított foggal támadt rá:

- Kopj le, kicsikém, ehhez tényleg semmi közöd. Higgy nekem, nem kell neked belekeveredni!

Azután visszafordult Tommyhoz.

- Hol van? Tudnom kell.

Lassan emelte le a kupakot az üvegről, amelyből jellegzetes szag szállt. Tommy összehúzta magát, míg a nővér dühödten nézett körbe, egy beteghordozó pedig nagy élvezettel figyelte a jelenetet.

- Eridj, hozz segítséget!

Tommy maga elé tartotta a kezét, mintha el akarna rejtőzni.

- Nem tudom, hol van, esküszöm! Azt hiszed, nem mondanám el, ha tudnám? Ugyanúgy szerettem, mint ti...

Joanie most már üvöltött.

-Te nem tudod, mi a szeretet! A te szereteted beteges...

Amikor felemelte az üveget, készen arra, hogy lesújtson vele Tommy fejére, a nővér elkapta a kezét, és megcsavarta.

Az üveg kicsúszott a szorításából és leesett, a benne lévő sósav Tommy lábára és az ápolónő cipőjére löttyent. Joanie pofon vágta a nőt, így kényszerítette, hogy elengedje a karját, majd rohanni kezdett, amerről jött.

Futás közben hátrafordult, és azt kiabálta a vonagló, zokogó férfinak:

- Még visszajövök! Ezt nem úszod meg ennyivel! Most nem. Marié járó motorral várta egy fehér Sierrában, amelyet előző éjszaka loptak el.

- Elkúrtam!

Marié kacarászott idegességében és izgalmában.

- Most legalább tisztában van vele, hogy meg tudja találni, drágaságom. Ezután nem lesz könnyű álma többé, ezzel vigasztalja magát! Ha egyszer megtaláltuk a rohadékot, megtaláljuk még egyszer.

Huszonegyedik fejezet

- Tehát akkor mit akarsz, Jeanette?

Pippy az előtte álló lányra mosolygott. Igazán jó bőrnek tartotta. Még a sminkmáz alatt is egyértelműen látszott a gyermek. A melle ugyan egy kicsit nagy a legtöbb ügyfél számára, de azért van benne fantázia.

Töltött neki még egy csésze teát. Miközben cukrot tett bele, Jeanette egy kicsit körülnézett. A férfi lakása egyáltalán nem felelt meg annak, amire számított.

Kopottasan kényelmes volt a hely, de minden bútor régi volt, a kanapé agyonhasználatnak látszott, ám csodálatosan lehetett rajta pihenni. A falakat halovány citromszínre festették, a függönyök nehéz kartonból készültek. Az egész olyan volt, mintha egy régi, ötvenes évekbeli fekete-fehér filmben látná.

Pippy is más volt. Még mindig ápolatlannak tűnt, de drága órát és a kisujján gyémántgyűrűt viselt. Jeanette úgy érezte, hogy a férfi imponálni akar neki, és ez valahogy furcsa módon büszkeséggel töltötte el.

Amikor felé nyújtotta a teáscsészét, a lány mosolyogva vette el, és mindent megtett, hogy felnőttnek és kifinomultnak látsszon.

- Csak szeretnék egy kis zsebpénzt keresni, ennyi az egész. A férfi elvigyorodott.

- Hadd tisztázzam ezt! Teljesen önszántadból úgy döntöttél, hogy kiállsz a sarokra, igaz? - Hangja megtelt gúnnnyal. - És azt mondd, csak zsebpénzt szeretnél?

Jeanette bólintott.

- Akkor miért nem vállalsz hétvégén polcfeltöltést a Tescó-ban?

A lány lesütötte a szemét, és ekkor vette észre, hogy a kandalló mellett a szőnyeg teljesen kikopott.

- Oda kell egy kis szőnyeg! - mondta, és már mutatta is a helyet.

Pippy arca eltorzult a dühtől. Egy szempillantás alatt történt az egész, és Jeanette hirtelen megértette, miért hívják Őrült Pippynek.

- Neked pedig meg kell vizsgáltatnod a hülye fejedet, ha azt képzeled, hogy pont téged veszek fel!

Jeanette csak meredt rá, és nem tudta, mit is mondjon erre. Az egész olyan jól ment eddig, tudta, hogy tetszeni fog a férfinak, de az most egyik pillanatról a másikra felbőszült, rávicsorította barna fogait, és igazán fenyegetőnek látszott. A mosolya hasonlított Jon Jonéra, mert a szeméig már csak ritkán jutott el.

Jeanette hirtelen félelmet érzett. És mindennek a tetejébe még azt sem tudta, mit keres ebben a szobában ezzel a férfival, azt leszámítva, hogy valamiért úgy érezte, itt kell lennie. Meg kell fizetnie azért, hogy számtalanszor lerázta Kirát, azt mondta neki, tűnjön el, és borzalmasan viselkedett vele. Jeanette tudta, hogy elhanyagolta, nem szerette eléggé a hűgát, és ezért meg akarta

büntetni magát.

Ahányszor csak behunyta a szemét, újabb eset jutott az eszébe, újabb utálatos megjegyzés, amit odavetett a kishúgának, miközben Kira csak arra vágyott, hogy Jeanette szeresse.

És az igazán ostoba dolog az volt, hogy szerette, igazán szerette Kirát, de nem tudta, hogyan mutassa ki – most pedig már túl késő, és Jeanette csak ezt érdemli: hogy bemutassák egy olyan embernek, akitől legalább annyira rettegtek, amennyire gyűlöltek. Egy olyan embernek, aki könnyű munkát találhat a számára, ha Jeanette nem akadékoskodik túl sokat.

Ám lehet, hogy nehezkesebb, mint gondolta magáról? Jeanette minden másodpercben, amelyet ebben a szűk kis szo-

bában töltött, egyre újabb dolgokat fedezett fel önmagával kapcsolatban.

A féltékenység mindent felemésztett benne, amióta a húgát hazahozták a kórházból. Jon Jon azonnal beleszerelmesedett Kirába, a szőke hajába és a kék szemébe. Olyan volt, mint egy porcelánbaba. Mindenki nagy felhajtást csapott körülötte, vigyáztak rá. Kirának sosem kellett megküzdenie azért, hogy észrevegyék és odafigyeljenek rá. Nem úgy, mint Jeanette-nek. Szakadék tátongott köztük, amikor Kira eltűnt, és ezt a szakadékot Jeanette maga teremtette.

Szenvedett is miatta. Ám még több szenvedést érdemel. Vajon ilyet? Ebben már nem volt annyira biztos.

Pippy figyelte az arcát. Úgy olvasott az átsuhanó arc kifejezésekből, mintha szavak lettek volna. Rengeteg Jeanette-hez hasonló lányt látott az évek során, hiszen végső soron velük kereskedett. Általában önutálatukat használta ki a saját céljaira, de most folyton Jon Jon Brewer arcát látta maga előtt, ahogy Jeanette-et nézte, és ettől megmagyarázhatatlanul ideges lett.

– És mégis, hogy képzelted az életet? Heti egy menet? Kettő? Vagy talán négy-öt naponta? Úgy értem, egész pontosan mit jelent a zsebpénz neked?

Jeanette nem készült fel az effajta beszédre. Feltételezte, hogy Pippy le fog rá csapni. Nem is sejtette, hogy bármiféle ellenállásba ütközhet a terve. Most mégis különös módon örült ennek, de ezt nem akarta kimutatni. Ösztönösen tudta, hogy a gyengeség bármilyen jele nagyobb hiba lenne, mint az, hogy idejött.

– Szóval olyan sok lányból válogathatsz? Hangja szándékoltan csípős volt.

– Lehet, szívi. De az is lehet, hogy csak válogató vagyok. Nem mindegy, hogy mibe mászunk bele, én meg a vendégeim. Gondold csak el, mit történne, ha a bátyád épp a döntő pillanatban jelenne meg, na?

– Nagyon vicces, Pippy!

Felállt, hogy elmenjen, de remegett a lába. –A te bajod.

Pippy továbbra is ülve maradt, és Jeanette-et figyelte. –Jon Jon küldött ide? Mondd meg az igazat! A lány olyat sóhajtott, mintha élete legnagyobb hülyeségét hallotta volna éppen.

– Ó, persze, alig várja, hogy futtass engem! Használd már a hülye agyad!

Pippy nem mozdult, hogy kiengedje. Jeanette elosont mellette, és lassan lépkedett a hallban a fémmel megerősített bejárati ajtó felé. Számított rá, hogy a férfi bármelyik pillanatban utána eredhet.

Elhúzott két reteszt, az egyikkel annyira küszködött, hogy a körme is letört igyekezetében, hogy kikerüljön erről a borzalmas helyről. Pippy a kulcsot is a zárban hagyta. Jeanette elfordította, és kiszakadt belőle a zokogás, amikor kilépett az épületből. Kinn rohanni kezdett, és meg sem állt Copesék házáig. Torka elszorult a félelemtől, szájában utálatos ízt érzett.

Csak Karén volt otthon, de most először Jeanette még neki is örült.

Amikor Jeanette elfutott, Pippy egy ideig csak ült és a hüvelykujja körmét rágta, aztán hirtelen előkapta a mobiltelefonját, és beütött egy számot.

– Azt hiszem, kifigyeltek minket.

Néhány másodpercig hallgatott, majd kikapcsolta a telefont. Megbeszélte egy találkozót ma estére, és csak reménykedhetett, hogy addig el tudja kerülni Jon Jon Brewert.

Joanie még mindig reszketett a Tommyval való találkozásától. Egyik fele azt kívánta, bár csak véghez tudta volna vinni a tervét, a másik örült, hogy megállították.

Akármit tett is a férfi, olyan elveszettnek, annyira rémültnek tűnt, hogy tulajdonképpen még szánalmat is érzett iránta. Ez bosszantotta, és felfordult tőle a gyomra is. Miért kell neki azzal foglalkozni, hogy mi történt egy ilyen

fasszal? Ha nem téved, és erről meg volt győződve, a férfi okozta gyermeke halálát.

- Jól van? - kérdezte Marié halkan. Joanie bólintott.

- Azt hiszem.

- Olyan gyorsan vissza kell térnie Londonba, ahogy csak tud. Azt az alakot percekben belül elviszik innen, és akkor magát valószínűleg kihallgatják. Van alibije?

- Nincs. Nem gondoltam... Marié felsóhajtott.

-Jaj, szedje magát, szivi, és keressen egy rendes alibit, oké? Joanie ismét bólintott.

- Na, akkor most visszajuttatjuk Londonba. Van elég időnk, hogy kisüssünk valami történetet. Éhes?

Joanie megrázta a fejét.

- Egy italnak azonban örülnék. Marié felnevetett.

- Ahogy mindannyian!

Jesmond meleg helyzetbe került, ezzel tisztában volt, de bátran védte magát. Ha Bemard nem lett volna jelen, nem is foglalkozott volna azzal, hogy megválaszolja Jon Jon vádjait. Minden további gondolkodás nélkül elintézte volna a srácot. Ám most ő került a figyelem középpontjába, és ebből az ügyből ártatlan emberként kell kimásznia.

- Sosem voltam kapcsolatban semmi ilyesmivel, és nem tetszik, hogy itt tombolsz, és egy barátom előtt üvöltözzöl nekem ilyen ostobaságokat.

- A pletykák néha igazak, Jesmond.

Most Bemard beszélt. Úgy hatott, mintha ő és Jon Jon kitervelték volna az egészet.

Jesmond nagy keservesen felemelte félelmetesen nagy testét, elszántan szembenézett velük, és hangosan így szólt:

- Mi a fene ez, he? És mi van, ha néha-néha kiszolgálók olyanokat is, akik a tornarucis lányokat szeretik? Nem igazán gyerekeket használok, csak olyan lányokat, akik fiatalabbnak látsza-

nak a koruknál, ennyi az egész. Úgy értem, pont tőled, Jon Jon, ez egy kicsit durva, ha figyelembe vesszük, hogy ugyanabban az iparban dolgozunk. Azt akarod bemesélni, hogy a szalonjaid környékén nem találni egyetlen iskolás lányt sem? Jon Jon tudta, hogy mit akar Jesmond, és úgy is válaszolt.

- Ne próbálj áttérni más témára! Nagyon is jól tudom, ki vagy, és mire vagy képes. A szalonokban felnőttek dolgoznak, te is tudod, vagy most Paulie-t akarod a saját színtedre sülyeszteni? És mi van a kis partijaiddal, hm, ahol a sztárvendégek gyerekek? Mindent tudok.

Bemard Lee megdöbbsent. Ez nyilvánvalóan újdonság volt neki.

- Miről beszélsz, Jon Jon?

A fiú fürtös fejével intett Jesmond felé.

- Őt kérdezd!

Bemard és Jesmond hosszan nézték egymást, míg végül Jesmond rántott egyet a vállán, mintha elunta volna az egészet.

- Nem tudom, miről beszél.

Most megint férfiasan viselkedett, visszanyerte a higgadtságát.

- Nem állíthatsz csak így ide, hogy jártasd a hülye pofád minden bizonyíték nélkül, márpedig ezt tuti, hogy nem tudod bizonyítani, mert nem tettem semmit! Szeme sarkából Bernardra pillantott, arra, akit igazán meg akart győzni az ártatlanságáról.

- Én nem ezt hallottam - morogta Jon Jon.

- Ki mondta neked?

Jesmond kérőn tartotta maga elé a kezét.

- Gyerünk, ez a legkevesebb, amit megtehetsz. Ne csak a szád járjon, fiú! Sok mindenben bűnös vagyok, de gyerekeket nem molesztálok.

- Csak annyit akarok tudni, volt-e valaha is közöd Tommy Thompsonhoz vagy az apjához?

- Mi a picسا? Fel akarsz idegesíteni, vagy mi?

Egyszeriben határozott lett, Bernardtól való félelmének helyét valódi düh vette át. Mi a faszt gondol magáról Jon Jon Brewer, mégis ki ő? És ami még ennél is lényegesebb, honnan származik az információja?

- Na, ide hallgass! Lehet, hogy te vagy Paulie Martin barna szemű fiacskája, de attól még nincs jogod hozzá, hogy ide gyere, és tiszteletlenül bánj velem. Most

szólok, hogy rossz helyen kereskedsz, kisfiam, szóval, amíg be nem tudod bizonyítani, hogy részt vettem ilyesmiben, jobb, ha távol tartod magad tőlem és az enyéimtől.

Ez utóbbi Bernardnak szólt, és ő ezt tudta is.

- Ugyan, Jes! Biztosan tudsz ennél jobbat is.

Jon Jon titkon figyelte a két férfit. Volt itt valami rejtett dolog, amit nem egészen tudott kipuhatolni. Jesmond azonban nyilvánvalóan pánikba esett.

- Meggyanúsítanál egy ilyen kis pöcs kétes állításai miatt, Bemard? Annyi év után, amit a közös üzletben töltöttünk?

A másik bólintott.

- Persze hogy megtenném. Ha megtudnám, hogy pedofil vagy - mondta, és elvigyorodott. - Magam távolítanám el harapófogóval a fürtjeid, és az csak a bemelegítés lenne, kis barátom.

Bemard legnagyobb félelme volt, hogy azzal mocskolják be, amivel a főnökét. Az emberek feltételezik majd, hogy neki is része volt ebben, hiszen olyan régóta dolgozott együtt Jesmonddal, de ezt nem vállalhatja. Bernardnak voltak elvei, és úgy vélte, aki gyerekekkel szórakozik, mindenféleképpen halálbüntetést érdemel, akár törvényes, amit tesz, akár törvénytelen.

Jesmond tudta, hogy most sarokba szorították, de úgy döntött, nem adja alább, amíg nem muszáj.

- Tudja Paulie, hogy itt vagy, Jon Jon?

- Ez most mellékes, Jesmond! Ne akard állandóan másra terelni a szót.

- Én meg azt mondom neked, menj el hozzá, beszéljess el vele erről, rendben? És azután gyere majd vissza.

- Igazán jól mulat! - mondta Jon Jon, ahogy Bernardra nézett, majd hitetlenkedve megismételte. - Igazán jól mulat, nem?

Bemard komoly arccal válaszolt:

- Én nem mulatok, ahogy te sem. Kik várnak rád kinn?

- Nagy Earl és még néhányan. Miért?

- Hozd be őket, és csapunk egy kis bulit! Jesmond nem akarta elhinni, amit hallott.

- Ne merészeljétek!

- Nos, vagy elmondod nekünk, amit tudni akarunk, vagy kiverjük belőled. Nem igaz, Jon Jon?

Jesmondot életében először fenyegették meg. Már iskolás fiúként is túl nagydarab volt ahhoz, hogy kötekedjenek vele. Most azonban úgy tűnt, ő is emberére akadt. Mindössze abban reménykedhetett, hogy menteni tudja a menthetőt.

- Figyelmeztetlek, Jon Jon, nem fog tetszeni, amit hallasz majd! A fiú közönyösen vont vállat, de a szíve mégis hevesebben kezdett verni.

- Nagyfiú vagyok már, biztosan meg tudok vele birkózni. Jesmond megrázta a fejét.

- Ebben nem lennék olyan biztos.

Lorna szélesen elmosolyodott, amikor újra meglátta Jeanette-et az ajtó előtt. Most már ő is közéjük tartozott, és Lorna úgy is viselkedett vele.

- Gyere be, pajtás!

Jeanette most odafigyelt, hogy nagy levegőt vegyen, mielőtt belép a lakásba. Ha az ember eljutott a nappaliig, a szag már nem volt olyan rossz, de az előszobába nyíló vécé és fürdő miatt kinn erősebben érezte.

- Szóval, hogy ment?

A lakásban senki nem tartózkodott rajtuk kívül, ami igazán különösen hatott.

Jeanette úgy nézett körül, mintha most járna itt először. A nappali hideg fényében még a szokásosnál is ócskábbnak tűnt minden.

A kis konyhában fekete szemeteszsák feküdt a mosogató mellett. Már magától mozgott, férgek tenyésztek benne, és Jeanette érezte, hogy az epe lassan elkezd felfelé kúszni a torkán.

- Pippy nem vesz be, kidobott. Mondtál neki valamit?

- Hogy mi?

Lorna alig tudta elhinni, amit hallott. Ez vajon azt jelenti, hogy a férfi a pénzét is visszakéri? Csak mert a százasnak már rég harangoztak, elment cigire és kajára.

Kezdett kétségbeesni.

- Figyu, Jeanette, ne izgulj! Én majd beszélek vele, csakis a hülye Jon Jon

miatt lehet. Beszélek vele újra. Minden király lesz, meglátod.

Jeanette elvigyorodott.

- Hogy őszinte legyek, örülök neki.

Lorna úgy bámult rá, mintha elment volna az esze.

- Most, hogy így látlak, és látom a lakásod, rájöttem, ez lehetne az életem. Már így is elég rossz vagyok, folyton csak bajt okozok, de mondok neked valamit, édes: akármilyen is leszel belőlem, sosem leszek olyan rossz, mint te. Hülye picse vagy, a gyerekeid jobbat érdemelnek. Én is jobbat érdemlek ennél.

A sértések végre elérték Lorna agyáig, így jól felfújta magát, mielőtt kimondta volna:

- Hát akkor kopj le! Jeanette csak vigyorgott.

- Megyek is, Lorna, ne aggódj! Csak előbb meg akartam mondani neked az igazságot.

Azzal kilépett a lakásból, és átvágott az előcsarnokon. Amikor kisétált a kapun, meglátta, hogy Jasper vár rá a ház előtt.

- Mi mondanivalód volt Lornának? A lány vállat vont.

- Csak egy üzenet, semmi több. Elkísérsz anyámhoz? Szeretném rendesen kitakarítani a lakását. Kissé sietve ment el tegnap. Gondoltam, elintézem helyette.

- Persze hogy veled megyek.

- Később elmehetnénk valahova, Jasper? Moziba, vagy ilyesmi?

- Akkor minden rendben, Jeanette? Megragadta a fiú kezét, és rámosolygott.

- Gondolom.

Paulie éppen az ügyvéd irodájában volt, és az aranyban őrzött vagyonáról mondott le. Habár az epe öntötte el, ha csak arra gondolt, hogy bármit is Sylviának adjon, tudta, hogy helyesen cselekszik. Két rossz közül ez jelentette a kisebbet, ezért vett egy nagy levegőt, és aláírta a nevét.

Ügyvédje, egy középkorú skót férfi, aki igencsak szerelmes volt a Versace öltönyökbe és a tetoválásokba, elég okos is volt ahhoz, hogy olyan ügyfelekre specializálódjon, mint Paulie Martin. Danny McBane bárki előtt el tudta rejteni a pénzt, még a kliensei előtt is, habár ez utóbbit nem tette közhírré. Ha ez valaha is napvilágra kerülne, abban a minutumban nyugdíjba vonulhatna - ilyen volt a gondolkodásmódja, és ez volt az oka, hogy olyan jól kijött azokkal az emberekkel, akikkel üzleti kapcsolatba került. Nem voltak elvei, és nem voltak lelkiismereti aggályai sem, sőt, egészséges mértékben tojt azokra, akikkel foglalkozott. Mindez erőszakos személyiséggel párosult, ami tökéletesen alkalmassá tette arra, hogy képviselje Paulie Martint és az ő pornóbirodalmát. Semmi olyan nem akadt, amit ne tudott volna Paulie Martinról, és ez megint olyasmi volt, amit nem vert nagydobra.

Nagy súlyt fektetett arra, hogy lehetőleg minél többet megtudjon az ügyfeleiről. Ha úgy alakult volna, hogy egyszer elbuknak, ő nem akart velük bukni. Legalábbis ha van beleszólása a dologba. Neki támogatnia kellett a családját és a két barátnőjét.

- A nők igazi szemétládák, Danny. Amikor megismerkedtem Sylviával, alamizsnán tengődött azzal az örült anyjával együtt. Állami segélyeken! Most meg elsétál a pénzzel és két házzal, amelyeket a két kezemmel kapartam össze, és úgy vigyorgok, mint a

fakutya. - Paulie nagyot kortyolt a brandyjéből, mielőtt folytatta. - El kellett volna tennem láb alól.

Halkan, de határozottan mondta. Nyilvánvalóan komolyan gondolta.

- Bizonyosan olcsóbb lett volna, de mire kiosztottad volna a családvédelméseket is...

Danny komolykodó hangjától Paulie-nak mosolyognia kellett.

- Többbe került volna hosszú távon. Jut eszembe, tettem bele egy plusz záradékot is. Ha a lányok betöltik a tizenhetet, magad döntöd el, fizeted-e a lovaikat stb.

-Ez mire jó?

- Alkulehetséget jelent. Lehet, hogy akkor szükséged lesz rá. Azok többre tartják a gebéiket, mint téged. Nem egy nagy durranás, de ha problémázni kezdenek, van egy ütőkártyád.

Paulie most már vigyorgott.

- Soha ennél igazabbat. Ha valakinek szüksége van most egy ütőkártyára, az én

vagyok.

- Miért vetted el Sylviát, Paulie? Én sosem találtam vonzónak. Megvonta a vállát.

- Azt gondoltam, színvonalas nő, és hozzám meg a régi csajomhoz képest valószínűleg az is volt. Sylvia nagyon le tudott nézni bárkit. Ez tetszett benne, az isten tudja, miért. Végül már engem is lekezelt. De hát lehet, hogy mindig is lenézett. A francba, én viszont akárhányszor néztem le, sosem volt alattam! És ha ott is volt, akkor sem mozdult. Rendszeresen ellenőriztem a pulzusát témázás közben, hátha meghalt.

Mindketten felnevettek.

- Egy halottasházban is nagyobb a szexuális aktivitás, mint a házamban, azt megsúghatom.

- Ezt nem mondod, Paulie! Habár a feleségem sem kedvelte Sylviát, mindig azt mondta, hogy fagyos.

- Igaza volt. Hidegebb egy jégcsapnál is. Danny elmosolyodott.

- Na, hamarosan szabad ember leszel, megint megnősülhetsz!

- Soha többet. Mostantól agglegényéletet élek.

- Úgyis elkapnak újra, mind így járunk. Ember tervez... Jut eszembe, hogy van Joanie mostanában?

Paulie rántott egyet a vállán.

- Nem túl jól, hogy őszinte legyek. Van valami hír?

Danny megrázta a fejét. Sűrű vörös haja és markáns vonásai miatt inkább vidéki állatorvosnak nézett ki, mintsem ügyvédnek.

- Semmi. De nyitva tartjuk a szemünket. Baxter egy barom, de ebben nincs semmi új.

- Jon Jon ma indul Sheffieldbe. Egy lépéssel előttünk jár, de nem jött még rá, mennyit tudok, ezt tartsd észben.

- Úgy lesz. Jó srác ez a Jon Jon, jól választottál.

- Néha azért elgondolkodom, habár az új klubból ömleni fog a pénz.

-Tudja?

Paulie megrázta a fejét.

- Felét sem.

- Elmondod neki?

- Kétlem.

Paulie felállt, idegesítette, hogy ilyen irányt vett a beszélgetés.

- Mennem kell.

Danny nem állt fel, csak lustán vigyorgott. Az sosem baj, ha az ember emlékezteti a másikat, egészen pontosan mennyit tud róla. Akkor mindenki óvatosabb.

Baxter Joanie-t figyelte, amint kiveszi a taxiból a táskáját. Most már volt miért kikérdezni ismét, de a férfi tulajdonképpen sajnálatot érzett iránta. Miközben a nő kifizette a taxist, Baxter látta, hogy a lánya, Jeanette rohan ki a lakásból, egyenesen anyja karjaiba. Észrevette, milyen szorosan ölelte Joanie a lányt, megcsókolta a fejét, és arcát a két kezébe szorította, amíg beszélt hozzá. Azután nézte, hogy Jeanette felkapja anyja csomagját, és beviszi.

- Bemegyünk, uram?

Baxter a mellette álló fiatalemberre pillantott. Magas, fájdalmasan vékony fiú volt, és orrhangon beszélt. Baxter nem állta meg, hogy fel ne tegye magában a kérdést: Ez lenne a termés legjava? Isten segítse meg a jardot, ha így van.

- Pofa be, Ritter! Hadd igyon már egy csésze teát, mielőtt rárontunk és elkezdjük kérdezgetni.

- A pszichológiai előny, igaz, uram? Az otthonában támadunk rá.

Baxter kétségbeesetten hunyta be a szemét.

- Nem, Ritter. Úgy értettem, látszik rajta, hogy szüksége van egy csésze teára. Ha, mondom, ha valóban Sheffieldben járt, mostanra feltehetően majd meghal a szomjúságtól. Még arra sincs tényleges bizonyítékunk, hogy bárhová ment volna, nemhogy egyedül ment volna északra, és ebben az országban ártatlannak számít, amíg be nem bizonyítják a bűnösségét. Na, ez elég egyszerű, hogy megértse?

Ritter bólintott.

- Igen, uram.

Voltak kételyei ezzel a rossz természetű, ellenséges férfival kapcsolatban. Néha úgy tűnt, mintha ő maga is a rossz oldalon állna.

Baxter elővette a mobilját, és újra hívni próbálta Paulie számát. Semmi.
Rágyújtott egy cigarettára, és lassan pöfékelt.
Azt számolgatta, mikorra készülhet el a tea; neki is jólesett volna egy csészével.

Joanie és Jeanette együtt mentek be a lakásba, ahol makulátlan tisztaság fogadta őket. Sokkal tisztább volt minden, mint ahogy Joanie otthagyta.

- Köszí, Jeanette szívem. Nagyon jó így hazajönni! Széttárt karjával szinte átölelte az egész lakást, amelyet Jeanette addig síkált, amíg minden ragyogott. Joanie érezte a főtt csirke illatát, és hallotta, hogy jár a mosógép. Ez a kis meghitt jelenet nem illett rendszerint fegyelmezetlen lányához, és Joanie igazán megindult, amikor rájött, milyen keményen dolgozott Jeanette azért, hogy anyját megnyugtassa. Joanie számára nemcsak azért volt fontos, hogy tiszta legyen az otthona, mert ennek alapján ítélték meg a társai, hanem azért is, mert a környezete volt az egyetlen az életében, amit tényleg befolyásolni tudott.

Ahogy most a lányára pillantott, aki ennyi mindent elvégzett helyette, úgy érezte, nagy súlyt vettek le a válláról. Maradt még két gyermeke, volt még valamiféle családja, és amikor Jeanette-re tekintett, be kellett ismernie, hogy eszemment módon szereti ezt a bonyolult lelkű lányt.

- Ne haragudj, anya.

Joanie magához ölelte, és élvezte az érzést. Olyan rég volt már, hogy Jeanette utoljára megölelte, azért, mert igazán akarta, és nem azért, mert Joanie-nak szüksége volt az ölelésre.

- Hol voltál, anya? Aggódtam érted. Valódi aggodalom volt a hangjában.

- Csak éjszakára mentem el, el kellett intézennem valamit. Elmondtam volna neked, de lássuk be, Jeanette, sosem vagy itthon, nem igaz?

Nem volt rendreutasító, de valahol mégis szemrehányás bujkált a szavaiban, és Jeanette sírni szeretett volna. Mégsem tette, ahogy vitázni sem kezdett.

- Készítetek egy csésze teát.

Éppen elindult volna, amikor kopogtak az ajtón. Jeanette nyitotta ki vidám arccal, ám amikor meglátta Baxtert, azonnal megpróbálta becsapni az ajtót. Volt valami a férfi testtartásában, amitől tudta, hogy rossz hírt hozott.

-Tűnjön innen, Mr. Baxter!

A nyomozó benyomta az ajtót, és hangosan szólalt meg:

- Ha úgy tetszik, visszajöhetek egy egész sereg emberrel, de egyszer bejövök. Tegye oda a teavizet, Joanie!

Azonnal a konyha felé indult.

- Valaminek nagyon finom illata van. Szomorúan mosolygott joanie-ra.

- Egy tökkelütött idióta vár kint a kocsiban, szóval fogjuk rövidre! Ma reggel Sheffieldben járt, joanie, és jó alibire lesz szüksége. Ezért vagyok itt.

- Ez valami tréfa, Mr. Baxter?

A férfi nyomatékosan az utazótáskára és a kabátra nézett.

- Tegyen meg egy szívességet, joanie. Ne nézzen hülyének, joanie nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon.

- Eszemben sincs, Mr. Baxter!

- Én segíteni próbálok most, ezt meg kell értenie. És most készítse azt a teát, amíg elmondom, mit tudunk és önnek mit kell tennie.

joanie lassan tette fel a kannát, miközben gondolatok cikáztak az agyában.

- A rendőrfőnök kedveli magát, joanie. Úgy tűnik, van egy közös barátjuk.

Amikor joanie elé tette a csészét, jeanette-re nézett, és halkán kérte:

- Hagyj minket magunkra, cicám.

És a lány most először minden vita nélkül megtette, amire kérték, joanie leült Baxterrel szemben, és azt mondta:

- Na, akkor ki vele.

- Maga támadta meg Tommy Thompsont tegnap.

A nyomozó felemelte a kezét, hogy leállítsa a tiltakozást.

- Hadd beszéljek előbb én! A kurva életbe, joanie, maga rosszabb, mint a feleségem, pedig őt nehéz felülmúlni. Képes lenne a királynőnek is a szavába vágni minden gond nélkül. - Beleszürcsölt a gőzölgő teába, majd folytatta. - Mind tudjuk, hogy maga volt, de az ápolónő nem tudta biztosan beazonosítani. Kicsi Tommy magára bökött, de aztán visszatáncolt, hála egy ottani haveromnak,

akinek szerencsejáték-problémái vannak, továbbá egy exfelesége és egy terhes barátnője. De nem akarok elkalandozni. Kövér Mónika és még néhány lány alibit szolgáltatott magának azzal, hogy egybehangzóan állítják, múlt éjszaka és ma reggel velük dolgozott a szalonban, joanie ámulva hallgatta a nyomozót.

- Istenesen benyomott annak a szegény ápolónőnek, joanie, van egy monoklija! És most adok egy másolatot a társai vallomásából, hogy rendben legyen a története, helyes? Ahogy már mondtam is, a rendőrfőnök védelme alatt áll, ami azt jelenti, hogy ezúttal megmenekült, joanie, hallgasson ide, legközelebb sem Paulie Martin, sem én nem tudunk segíteni magán. Ezt tartsa észben a jövőben, és valaki mással végeztesse a piszkos munkát, oké?

A nő bólintott.

-jaj, Mr. Baxter, nem is tudom, hogyan köszönjem meg!

Baxter szomorúan elmosolyodott.

- Csak egy szívességet tegyen. Egy ideig ne kerüljön a közelembe, az épp elég lesz.

joanie felkapta a cigarettát, és látszott, hogy remeg a keze.

- Engedje meg!

Baxter meggyújtotta a szálát, azután gyújtott egyet magának is.

- Mónikával minden rendben ment? Nem vagyunk igazi kebelbarátnők mostanában.

- Mónika pár fontért még arra is megesküdné, hogy magát jézus Krisztust látta lopni a boltban, és mindannyian jó néhány tízest kaptak, habár meg kell adni, maguktól is hajlandóak lettek volna falazni magának, joanie. Csak húzza össze magát egy ideig, nem védhetjük meg állandóan.

- Van valami hír Tommy apjáról?

- Tegnap már azt hittük, hogy ráleltünk: egy holttest került elő az eppingi erdőből. De sajnos nem ő volt az. Végül úgyis fel fog bukkanni valahol. A szar mindig feljön a víz színére.

Baxter ásított egyet.

- Jól rám hozta a frászt, Joanie. Utáltam volna letartóztatni olyasmiért, ami valójában közérdek.

A nő mosolygott.

- Ha ez megnyugtató, egy kicsit örülök, hogy nem végeztem vele. Miért alacsonyodjak le odáig? Bár ha Kirára gondolok...

Baxter nagyot sóhajtott.

- Figyeljen rám, Joanie. Valójában nem tudhatjuk biztosan, hogy történt-e vele ilyesmi.

Joanie megrázta a fejét, és bánatos hangon mondta ki:

- De igen, Mr. Baxter. És ezt maga is tudja.

Huszonkettedik fejezet

Jesmond egy füves cigit szívott. Gondosan megsodorta magának, közben Jon Jon türelmesen várt. Ráér. Az igazságot akarta, és most meg is kapja.

Micsoda örültség, hogy csak azért van itt, mert dugni akart egy kurvával, aki elfecsegte neki, mi a helyzet Jesmonddal.

Egészen hihetetlen.

Ám azzal is tisztában volt, hogy a hozzá hasonló embereknek az a normális, ami hihetetlen. Egész életstílusuk ellentétben állt az átlagemberek életével. Most értette meg igazán, hogy azok mit éreznek. Azt kívánta, bárcsak egy lehetne közülük. Ha volt valami, amire megtanította Kira eltűnése, az az volt, hogy az átlag nem olyan unalmas, mint amilyennek valaha gondolta. Tulajdonképpen most még szinte kíváncsi is látta.

Nem olyan volt az élete, amilyenre akarta, amilyenre számított, különösen most, hogy rájött, a legtöbb embernek semmi kapcsolata nincs az efféle élettel. Nem is kérnének belőle, annál több eszük van.

Valaha azt gondolta magáról, hogy okos, amiért szembeszegül a szabályokkal, de mindössze annyit ért el, hogy egy nehéz, kétes egzisztencia csapdájába zárta magát, áthágta az erkölcsi határokat. Mi volt ebben az okosság?

Lehet, hogy végül mégis felnőtt, ki tudja? De amikor az előtte álló két férfira

nézett, rá kellett döbbsennie, hogy élete hátralévő napjait nem ilyen keményfiúk között akarja eltölteni.

Jon Jon még csak tizennyolc éves volt, maradt bőven ideje. Az iskolában azt mondták róla, természetesen gyors eszű, akár főiskolára is mehetne. Bármilyen lehetne, ami csak lenni akar. Mindezt olyan emberektől hallotta, akiknek sosem kellett olyan körülmények között élni, mint neki, akik nem úgy fogyasztották az ebédjüket, hogy közben idősebb fiúk gúnyolták őket amiatt, hogy az anyjuk strichel. Ez tette őt küzdővé, megtanulta, hogyan védje meg önmagát, ugyanakkor megvédte az anyját is.

Szerette akkor is, és szereti most is. Akármilyen volt is a munkája, százszor többet ért bárkinél, akit a fiú valaha is ismert. Tisztességes volt abban az egy dologban, ami igazán számított. Becsületes, hűséges és őszinte volt, és Jon Jon hitt benne, mert végül is csak ő maradt számára. Akármilyen tett is az anyja, jó célért tette.

Úgy ismételtette ezt magában, mint valami mantrát.

Megint öklöbe szorult a keze, veleszületett vadsága küzdött magára erőszakolt hűvösségével, kényszerítette magát, hogy lecsillapodjon.

Az igazság ugyanis mindig kiderül, ebben hinnie kell.

Végül is lehet, hogy szart sem ér az egész, csak pusztán feltételezés. De akármilyen történt is, egy pedofilt kicsinált, és már ezért megérte.

Visszafizetett valamennyit.

Ám ma először Jon Jon meghökkentő tisztasággal látta az életét és a bizniszt, amelyben részt vett. Anyjának tulajdonképpen nem volt más választása. Csak a strichelés jutott osztályrészül neki. Túl korán kezdte ahhoz, hogy változtatni tudjon rajta. De Jon Jon magának választotta ezt az életet, miközben ismerte a buktatóit is, hiszen mióta csak megszületett, ezzel kellett élnie.

Mindenki, aki csak ismerte, így jellemezte. Még mindig a fülében csengtek a szavaik: „Ismeritek Jon Jon Brewert? Az anyja kurva, strichel, olyan...”

Megszokta már, mégis sajgott, bántotta. Ez hajtottá ebbe az egészbe, és most ki akart szállni, de előbb látni akarta, hogyan csúszik-mászikjesmond.

Örült, hogy Bemard ott maradt, mert Jesmond tőle jobban meg volt rémülve, mint Jon Jontól.

Minden épeszű ember meg lenne rémülve Bernardtól, a behajtótól, aki tetves hetvenötezres adósság miatt leégetett egy házat. Akkoriban azt mondogatta, hogy nem a pénzről van szó, hanem az elvekről. Az adós átvágta, márpedig Bemard Leével ezt senki sem teheti meg. Majdnem élve sütött meg egy egész családot. Csak egy drága füstjelző mentette meg őket, és az, hogy az adós felesége álmatlanságtól szenvedett. Ez valószínűleg a pénzügyi problémáik miatt lehetett. Az adósság könnyen elűzi az álmokat. Az embert elhagyhatja a felesége, meghalhatnak a szülei, de az adósság az, ami igazán képes álmatlan éjszakákat okozni. Az adósság nagy úr, mert sosem hagyja magára az adóst. Mindig jelen van, marja az embert a nap huszonnégy órájában, a hét minden napján.

Ám Bemard ezzel nem foglalkozott. Csak az érdekelte, hogy megkapja a pénzét. Ha hetvenöt lepedőért erre volt képes, vajon mit tenne egy kibaszott pedofillal? Jon Jon feltételezte, hogy ugyanezek a gondolatok járnak Jesmond fejében is, és ezért húzza az időt.

- Gyerünk, nem érünk rá egész nap!

Bemard hangjából ideges feszültséget hallott ki. Jesmond megpróbált üres tekintettel nézni rá. Muszáj volt gondolkodnia, de belül már pánikolt. Miközben a j ointot nyálazta, Bemard ökle hatalmas csattanással landolt a jobb fülén.

- Fel akarsz hergelni, vagy mi a picsa van? A Tescóban is gyorsabb a kiszolgálás ennél! Elhangzott egy kérdés, és kurvára jól tennéd, ha belefognál a válaszbba. Bemard már izzadt, haragja veszélyes szintre emelkedett. Nem tudta elviselni a gondolatot, hogy kapcsolatban áll egy szörnyeteggel.

Bemard Lee, akit a hűvös, fegyelmezett megtorlás megtestesítőjeként ismertek, most hirtelen türelmetlenül várta a válaszokat.

Jesmond teljesen megdermedt, nemcsak az ütéstől, de a félelemtől is. Ha ez valaha is kiderül, neki vége. Feltéve, hogy sikerül elslisszolnia Bemard elől. A pénz sok mindenre képes, de előbb le kell nyelnie a békát, ahogy mondani szokták, és beszélnie kell. Csak így kerülhet ki ebből.

Folyt róla az izzadság, és csak nehezítette a helyzetet, hogy ezt ő maga is érezte. Még soha nem félt ennyire.

- Néhány éve kezdődött...

Nagyot szívott a füves cigiből, hogy megnyugodjon.

Amikor a füst Jon jonhoz ért, a fiú majdnem elvigyorodott. Ez a hatalmas erőmű, Jesmond, ilyen füstet szív? Ez valahogy elvette az egésznek az életét. Púder.

Édeskés semmi. Visszalépés a hetvenes évekhez, Amszterdambhoz. Még csak nem is libanoni vagy Acapulco Gold. Ettől a tudattól valahogy jobban érezte magát.

- Mi kezdődött néhány éve?

Bernard halkabban beszélt Jesmondnál, és Jon Jonnak közelebb kellett húznia a székét, hogy mindent jól halljon. Tudta, hogy jobban jár, ha hagyja Bernardot beszélni.

Jesmond idegesen húzkodta a tincseit.

- Egy román fickó keresett meg akkoriban. Valami ürge, akinek voltak eladó csajai. - Szinte dadogott az idegességtől. - Nos, valójában ez nem igaz ebben a formában. Az egyik adósomon keresztül találkoztunk. Mindent kifizetett, és jól csinálta, tulajdonképpen túl jól. Ő kért meg arra, hogy vegyünk fel néhány lányt.

Jon Jonra nézett, megpróbálta igazolni önmagát és azt, amit tett.

- Egész nap dolgoznak, és nem kapnak semmit. Nálam van az útlevelek, és ledolgoztatom velük azt, ami azért jár, hogy az országba hoztuk őket. Legtöbbjük nem is tud nélkülem létezni, tudjátok. Szükségük van rám.

Bernard felröhögött.

- Milyen jótét lélek lettél egyszeriben! Te faszfej! Azok a lányok mind szifiliszesek, ezt mindenki tudja, és akkor még nem számoltuk a HIV-pozitívokat meg az AIDS-eseket.

- Nem mindegyikük...

- Jaj, kussolj már! Csak a baj van velük, mindenki tudja. Egyetlen dolgot nem szedtek csak össze, az a jó modor meg az angoltudás - mondta Bernard undorral. - Különben is, hol vannak?

Jesmond nagy levegőt vett. A staubtól paranoiás lett, hallotta a saját szívverését is.

- Londonban és a város környékén, többnyire, a házaikban -felelte, és úgy sóhajtott, mintha unná az egészet. - Könnyű pénz, a legkönnyebb, amit valaha is kerestem. Egész kis vagyon.

Bernard akaratlanul is kíváncsi lett, és egy kicsit le is volt nyűgözve. Imádta a könnyen jött pénzt.

- Mit értesz vagyonon?

Jesmond elmosolyodott, aranyfogai megcsillantak a fluoreszkáló fényben. Örült a témaváltásnak.

- Hatvan lepedő hetente.

Dicsekedve mondta, ilyen volt a természete. Lételeme volt a magamutogatás.

- És mindet megtartottad magadnak, mi?

Bernard ellenségessége mindkét férfi számára nyilvánvaló volt.

- Ugyan már, ember, nem volt más választásom...

- Még egy itala sem hívtál meg belőle soha! Ez milyen kibaszott tiszteletlenség? - Bernard rosszállóan csóválta a fejét. - Hát, most legalább mindketten tudjuk, hol állunk, nem igaz? Te szemét, kapzsi nigger!

Jon Jon felállt. Eleget hallott.

- Nem szeretnék beleszólni a tárgyalásokba, de egészen pontosan hol jönnek a képbe a gyerekek? - szólalt meg. Igyekezett őket visszaterelni az eredeti témára. A másik kettő őt nézte, miközben beszélt, és Jesmond úgy érezte, betontömb nyomja a mellkasát, annyira félt. Azt is tudta, hogy ha egyszer elkezd nyíltan beszélni erről a borzalmas dologról, az mindannyiuk világát teljesen megváltoztatja.

Eddig ugyan nem érzett kimondottan büntudatot, de tudta, hogy ennek éppen az ellenkezőjéről kell meggyőznie Bernardot és Jon Jont. Ha csak halvány sejtése lett volna, hogy elkapathatják, már rég elhúzta volna a csíkot. Most csak annyit tehet, hogy menti a menthetőt, és azt mondja nekik, amit hallani akarnak, miközben önmagát ártatlan nézelődőnek állítja be.

- A kölykök az egyezség részét jelentették...

- Milyen kölykökről beszélsz? Azt akarod mondani, hogy valahova elzártad őket? - csattant fel Bernard. Undor volt a hangjában, de még a testtartásában is.

Viszketett az ökle.

- A kölykök nincsenek itt! Régen itt voltak, de most már külföldre viszik őket...

Jesmond sóhajtott egyet.

- Hosszú történet. Előbb innom kell. Bemard Jon Jon felé biccentett.
- Mind inni akarunk. Hozz egy üveggel, fiú, azt hiszem, szükség lesz rá.

Jon Jon bólintott, majd kiment a szobából. Jesmond testőrei kinn álltak, és idegesnek látszottak. Rájuk mosolygott.

- Egy üveg skót whiskyt és egy üveg brandyt. Most! Jesmond első embere, a vörös hajú, irdatlan bicepsszel és x-lábbal megáldott monstrum mosolyt erőltetett az arcára.

- Minden rendben van benn? Mi a pálya? Jon Jon szélesre tárta a karját.
- Te meg mi a francot kíváncsiskodsz, he? Menj, és hozd az italt, aztán húzd el a rohadt fehér beled, ha nem akarsz bajt magadnak!

Jon Jon csetepatét akart, és ez az ember is megfelelt volna, hogy levezesse a feszültségét. A másik a társaira nézett, mert érezte a felgyülemlett dühöt az előtte álló fiatal fiúban. Volt egy érzése, hogy akármilyen folyik is itt, mindannyiukat mélyen érinti majd, ha a felszínre kerül. Úgy döntött, hogy barátságos lesz, de határozott. Ki tudja, mit hozhat a következő néhány hét? Lehet, hogy még a hónap vége előtt Paulie embere lesz a főnöke. Ismerte a dörgeést. Az ő szakmájukban emberek jöttek és mentek. Úgy érezte, Jesmondnak most bealkonyul.

- Nyugodjál már le, haver!

Jon Jon gúnyosan elvigyorodott.

- Ne aggódj, lenyugszom. És most mozdulj, nem érünk rá egész éjjel. Nevetni akart. Akármilyen kerekedik is ebből, az előnyére szolgál majd, ezt olyan jól tudta, mint a saját nevét. Ha akarja, átveheti Jesmond csajait. Áthelyezi őket, és amit keres rajtuk, beteszi a bankba.

Azután gyorsan észre térítette magát.

Ennek most a kishúgáról kell szólnia, ő meg a saját lehetőségeit keresi? Valóban megfélemedezett Kiráról néhány percre. Hogy tehette ezt?

Az a tudat, hogy ő Paulie barna szemű fiacskája, most egészen megrémítette.

A saját hasznát kereste ott is, ahol mindössze egy szörnyeteget kellett volna látnia.

Mónika kinyitotta az ajtót Joanie előtt, és rámosolygott. Nagyon hiányzott neki a barátnője, és ebben az is közrejátszott, hogy amióta összevesztek, senki nem törődött vele. Semmibe vették a barátok és a szomszédok egyaránt.

Joanie-t mindig is kedvelték. Nélküle Mónika senkit nem tudott a közelében tartani. Mellette voltak barátai, hírneve, és volt hova menjen, bármikor, éjjel-nappal. Hiányzott neki a napi séta a barátnője lakásához, hiányolta Joanie apró kis kedvességeit, és hiányolta a barátságát. Főleg most, hogy már minden pénzt elköltött, amit az újságtól kapott.

- Gyere be, Joanie drága. Joanie megölelte.

- Szupercsaj vagy, Mónika. Nagy jót tettél velem, mi mást mondhatnék?

Sírni szeretett volna.

Mónika vállat vont.

- A barátom vagy, valójában az egyetlen. Sajnálom az egész szarságot, Joanie.

A másik elmosolyodott.

- Figyelj, Mon, kiálltai mellettem, és csak ez számít.

- És mi van Lusta Caroline-nal? El tudod hinni? Legutoljára akkor tett szívességet bárkinek is, amikor nem húzott többet miniszoknyát! A nyomorult lábai... mint a fatuskók!

Joanie most felnevetett, jó ideje most először nevetett jóízűen. Jó volt itt lenni újra. Mónika igazi mókamester volt, elfeledtette Joanie-val a gondjait, és ebben a pillanatban ez jelentett számára mindent.

Sok mindent lehetett Mónikára mondani, de vicces volt, az biztos.

Bementek a nappaliba, és Mónika mindkettejüknek töltött egy italt.

- Hogy van Bethany? - érdeklődött Joanie. Mónika óvatosan mosolygott.

- Ne kezdjük máris a vitát!

Azután elvigyorodott, mert feltételezte barátnője jóhiszeműségét. Mindig vitatkoztak a gyerekekről. Mónika elszántan igyekezett viccet csinálni az egészből.

- Amúgy jól van, Joanie. Továbbra is csak a gond van vele.

- Akkor semmi változás?

Ismét úgy beszélgettek egymással, mint régen. Egyikük sem tudta, meddig tart, ezért ki akarták élvezni, amíg lehet. Mire a hét véget ér, újra veszekedni fognak, de ebben a pillanatban békésnek látszottak.

- Egyébként hol van most?

Joanie-t őszintén érdekelte a válasz. Ő mindig elvárta a gyerekeitől, hogy megmondják, hova mennek. Mónika azonban soha nem is kérdezte.

- Ki tudja, Joanie? Mióta Kira eltűnt, nagyon megváltozott. Mónika most először tűnt igazán feldűlnak, hallatszott a

hangján, hogy tényleg érdekli, mit gondol és érez a lánya.

- Közel álltak egymáshoz, Mon. Imádtam együtt látni Őket. Kira nagyon szerette őt, és ő is Kirát.

Joanie most először beszélt a kislányról sírás nélkül. Anélkül, hogy maga elé képzelte volna az arcát, és látta volna a rettegését, amikor meghalt. Ez volt a legrosszabb, hogy nem tudta, min ment keresztül a halála előtt, mert Joanie teljesen meg volt arról győződve, hogy már halott. Ha Kira életben lenne, azt tudná. Érezné.

Mónika érezte a feszültséget, de inkább azt kérdezte:

- Gondoltad volna, hogy Baxter ilyen rendes is tud lenni? Pedig csak egy nyomorult vén pöcs!

Joanie vele nevetett.

- Nem sok választása volt. Paulie gondoskodott róla. Mónika a barátnője mellé ült a koszos díványra, és átölelte

Joanie-t.

- Örülök, hogy kezd minden visszatérni a rendes kerékvágásba, Joanie. Tényleg aggódtam érted, te lány.

Joanie érezte az állott izzadságszagot és a gyorséttermek különös szagát, amely Mónikából áradt. De ma még ennek is örült; ismerős volt, és most minden ismerős dolog jólesett neki. A maga módján még a boksztolás is hiányzott Mónikával.

Lehet, hogy ő volt a legönzőbb, legkellemetlenebb ember, de alkalmanként nagylelkűnek és jószívűnek bizonyult.

Nem túl gyakran, az igaz, de azért tudták róla.

Emellett Mónika mindig is jó hallgatóság volt, és Joanie-nak most erre volt szüksége: valakire, akinek kiöntheti a szívét.

- Mennyit kaptál a lapoktól, Mon?

Mónika arcáról hirtelen lefagyott a mosoly, visszazuhan a szokásos mogorvaságába.

- Nem sokat, de ahhoz eleget, hogy az élet kicsit könnyebb legyen.

Joanie elvigyorodott.

- Hát azt remélem is!

Mónika megint mosolygott, holdvilágképén eláradt a meg-

könnyebbülés. A témát felvetették, minden rendben volt, megbocsátást nyert, habár szíve mélyén mindig is tudta, hogy ha valaki igazán megérti, az éppen Joanie.

- Maradt még néhány font, ha kell. Ha akarod, kifizetem neked a taxit vissza Sheffieldbe!

Erre mindketten hangos hahotában törtek ki.

- Még Baxtert is lenyűgözted, Joanie, látszott rajta. - Újabb italt töltött magának. - Azt hiszem, többet iszom, mint gondoltam, ez az üveg nem tűnt ennyire üresnek tegnap este! - Mónika ismét nevetgélt. - Különös, de olyan, mintha nem is kaptunk volna össze, nem? Örülök, hogy újra itt vagy, tudod, ugye, Joanie?

Joanie szomorúan bólintott.

- Hát persze, nyanya. Én is így érzek.

- Elmentem volna veled Sheffieldbe, ha szóltál volna. -Tudom, Mon.

- Fogadok, jó érzés volt!

Joanie elmosolyodott és bólintott, mert nem akarta elmondani, valójában mit érzett. Tudta, hogy Mónika nem értené meg.

Ő maga sem értette.

Bethany megérkezése mentette meg a válaszádtól. Joanie-nak eszébe jutott, hogy szétválogatta a Barbie-dolgokat Kira szobájában, és úgy döntött, néhányat Bethany-nak ajándékoz közülük. Nem volt ugyan nagyon játékos fajta, de Kira is azt akarta volna, hogy Bethanyé legyen, ebben biztos volt. Habár hogy Bethany akarja-e őket, az már más kérdés.

- Éppen rád vártam! A gyerek elfehéredett.

- Miért vártál rám, Joanie néni? Nem tudok semmit, esküszöm!
Halálra rémült. Joanie és Mónika pedig csak bámultak egymásra, míg végül Mónika rántott egyet a vállán, mintha azt akarná mondani: Mi folyik itt?
- Hogy beszélsz, te kis anyaszomorító?
Végre kibékült Joanie-val, erre ez a nyomorult kis ribanc belép, és tönkretesz mindent! Mónika dült-fült haragjában.
- Ne nevezd így! Gyere ide, Bethany szívem.
Joanie kitárta a karját, mintha át akarná ölelni, mert ezt Bethany mindig is szerette - Mónika ritkán ölelgette. De a kislány most nem mozdult, mintha földbe gyökerezett volna a lába.
- Nem tudok semmit, becsszó! Most már sírt.
- Különben is, mit keresel itt? Nem akarjuk, hogy itt legyél! Joanie megrökönyödött, Mónika nem látott a pipától. A lánya felé viharzott, de Joanie elkapta a karját, és megállította. Bethany szeme tágra nyílt a félelemtől. Ám nem az anyjától félt, ezt még Joanie is látta.
- Mi a baj, Bethany? Nekem elmondhatod, édes!
- Nem mondtam el senkinek! Azt fogják hinni, hogy elmondtam, ha errefelé mászkálsz.
Mónika most ráüvöltött.
- Mi a faszról karattyolsz, Bethany? -Joanie-ra nézett. - Látod, mivel kell megbirkóznom? Ez a gyerek dilis, teljesen megőrjít!
- Fogd be, Mónika!
Joanie hangja éles volt. A kislány borzalmasan nézett ki, és Joanie aggódott érte. Odament hozzá, és elé térdelt. Valami történt itt. Hogy mi, azt nem tudhatja, de ki fogja szedni belőle.
- Kitől vagy így beijedve, Beth? Gyerünk, nekem elmondhatod! Én majd elintézem, tudod, és ha én nem tudom, majd Jon Jon megteszi. Szóval ne félj, kicsikém, csak mondd el, mi bánt!
Rámosolygott a gyermekre, próbálta megnyugtatni, és egyben igyekezett kitalálni, miről beszél.
- Nem kerülsz bajba, ígérem. Rendben?
Bethany döbrentnek látszott. Dundi arcán zavar tükröződött, és szemét előntötték a könnyek. Ugyanolyan rakoncátlan haja volt, mint az anyjának, és mivel Mónika ritkán fésülte át afrofésűvel, rendetlennek és ápolatlannak látszott. Joanie szíve megindult.
- Mondd el, mi bánt!
- Nem lehet, Joanie. Ne akard, hogy elmondjam, kérlek. Megtalálnak, tudom. Te nem ismered őket.
Erősen zokogott már, és kövér kezét összeszorította. Joanie észrevette, hogy a körmeit tövig lerágta. Fogyott is valameny-nyit, de azért még mindig testes volt. Joanie úgy találta, hogy a gyermek egy idegroncs, de Mónika észre sem vette, hogy baj van, nem kérdezte, mi van a lányával.
Joanie gyengéden megölelte a lányt.
- Mondd el, és ígérem, én elintézem neked.
Bethanynak alkoholszaga volt, de Joanie-nak is pár másodpercébe telt, hogy ezt felfogja. Ismerte ezt a szagot. Ugyanolyan szaga volt, mint Mónikának, csak gyerekrühát viselt.
- Menj be a szobádba, Beth. Én is megyek mindjárt.
A lány elszaladt, örült, hogy valamilyen ürüggyel elmehet.

- Alkoholszaga van, Mon.
-Nem lennékmeglepődve, édes. Tudod, hogy milyen. Emlékszel Kirára és a Bacardira? - nevetett fel. Joanie nyugtalanul rázta meg a fejét.
- Nem, Mon, úgy értem, olyan a lehelete, mint egy alkoholistának. Komolyan iszik.
Mónika még mindig nem fogta fel. Nem igazán érdekelte, mit csinál a lánya. Bethany kolonc volt a nyakán, se több, se kevesebb. Számára Bethany egy fényképet jelentett, a letűnt múltra emlékeztette. Itt lesz, amíg készen nem áll az indulásra, és akkor majd Mónika búcsút int neki. Úgy hitte, a legtöbben ezt teszik a gyermekeikkel. Gondoskodnak róluk, amíg el nem jön az idő a továbblépésre, és akkor megkönnyebbülten sóhajtanak.
De tudta, milyen Joanie, ezért úgy tett, mintha foglalkoztatná a dolog. Arca aggodalmas kifejezést öltött, és remélte, hogy ez elegendőnek bizonyul majd.
- Mon, ez a gyerek ráállt a piára -Joanie nem tágitott.

- Amilyen az anyja, olyan a lánya, mi?

Mónikát már untatta ez az egész. Bethany soha nem volt képes felkelteni a figyelmét. Amikor kisbaba volt, Mónika akkor is csak megfelelő hangulatban törődött vele. És ez a bizonyos hangulat már régóta nem fogta el.

Joanie kétségbeesetten hunyta be a szemét. Itt egy nő, akinek megvan mindene, csak éppen nem veszi észre. Van egy lánya, aki szereti, ő mégsem fogja fel vagy értékeli ezt a tényt. Semmit sem tud arról, milyen rettegést jelent, ha az embernek eltűnik a gyermeke, és ha ez történne vele, úgy söpörné le magáról az érzést, mint minden mást is az életben.

Joanie megpróbálta lenyelni a mérgét, mert tudta, hogy Mónika úgy viselkedik Bethanyval, ahogy vele is viselkedtek hajdan.

Mónika anyja élt, mint hal a vízben, de egyáltalán nem érdeklődött a gyerekei iránt. Soha nem törődött velük, soha nem is fog. És a gyerekei ezt egy cseppet sem bánták. Számukra ez volt a normális, és ezzel a tudattal éltek egész életükben. Mónika képtelen volt mély érzésekre. Nem volt benne a természetében.

- Megnézem, hogy van Bethany. Hallod, Mon?

De Mónika nem figyelt rá; megint italt töltött magának.

- Mondd meg neki, hogy az éjszaka hátralévő részében szobafogságban lesz. Szemtelen kis szuka!

- Szerinted miről beszélt, Mon? Kitől félhet annyira, hogy így reagáljon?

Mónika a plafon felé fordította a tekintetét.

- Tudod, milyen nagy feneket kerít mindennek! Ne is figyelj rá, majd kinövi. Lehet, hogy szokás szerint túl nagyra nyitotta azt alepcsés száját.

Nagyot kortyolt az italából.

- Mindig annál a kurva Lornánál tölti az idejét... na, az is jó firma. Bárcsak Bethany átköltözne hozzá! Egyébként akár meg is tehetné, Lorna ritkán van itthon mostanában.

Joanie elindult, hogy a lány után nézzon.

- Jaj, hagyd már, Joanie! A legjobb, ha tudomást sem veszel róla. Ha nagy ügyet csinálsz az egészségből, sosem hagyja abba.

- Azzal a gyerekekkel valami nagyon nincs rendben, Mon. Tölts nekem még egy pohárral, és észre sem veszed, már megint itt vagyok. Rendben?

-Tégy, amit akarsz.

Mónika ideges volt, mert Joanie-val akart lenni. Ám Joanie szokás szerint csak Bethanyval törődött. Mónika az üres üvegekre meredt, majd utánakiáltott:

- Leugrom a boltba, és hozok még egy kis vodkát!

Joanie csak bólintott, majd belépett a hálószobába, hogy megnézzze, mi van Bethanyval. A lány az ágyon feküdt, tömzsi teste labdává gömbölyödött. Kerek arca foltos volt a kosztól és a könnyektől. Ráfért volna egy jó fürdő, no meg tiszta ruha. Joanie mindig késztetést érzett, hogy megmosdassa Bethanyt, és gyakran meg is tette az évek során.

Most az ágy szélére ült, és egyik kezét finoman a kislány vállára tette. Mivel Bethany nem mert ránézni, megcsókolta a feje búbját, úgy súgta neki:

- Nem megyek sehova, amíg el nem mondod, mi a bajod. Bethany nem válaszolt, de Joanie halk, kedves hangja hallatán

még hangosabban kezdett zokogni.

Joanie volt az egyetlen ember, akitől valaha is bármiféle törődést vagy kedvességet kapott. Akitől különleges lett a karácsony. Mindig megengedte, hogy szenteste ott maradjon Kirával, így másnap reggel volt miért felkelni. Mónika rendszerint ebédidőben bukkant fel, ziláltan és félig részegen, de Bethany olyankor még azt sem bánta, mert Kirával volt, melegben, kapott enni, és kapott ajándékokat. Joanie mindig adott neki valami szép ruhát, pizsamát és papucsot, meg játékokat is.

Ő meg árulással fizetett a kedvességéért.

- Kérlek, Bethany, mondd el, mi a baj. Csak segíteni szeretnék neked, szívem.

A lány zokogva ült fel. Megölelte Joanie-t, és azt suttogta:

- Ha elmondom, megígéred, hogy nem árulsz el? Megígéred, Joanie?

Joanie kisimította a lány nedves haját az arcából, és rámosolygott.

- Csak mondd el, szívem. Nem ígérhetek semmit, amíg nem tudom, mi a baj.
- Elmehetünk hozzád? Joanie bólintott.
- Ne hagyd, hogy anya is jöjjön, jó?
- Kiráról van szó, ugye?

Bethany bólintott, nagy szeme megtelt könnyel. Még csak tizenegy éves kislány volt, de már többet tudott a legtöbb férjes asszonynál. Ezt bárki könnyen megláthatta a nagy barna szempárban, aki vette a fáradságot, hogy belenézzen. -Vedd fel a kabátod, Bethany. Anyádat meg hagyd rám, oké?

Joanie kéz a kézben sétált Bethanyval hazafelé, de már fájt a keze, úgy szorította a kislány.

Nem akarta hallani, amit a lánya barátnője el akart mondani, de tudta, hogy meg kell hallgatnia. Csendben gyalogoltak, s bár féltek, mégis vigaszt merítettek a másik jelenlétéből.

Huszonharmadik fejezet

Mónika üres lakásba jött haza, csak egy üzenetet talált Joanie-tól, hogy dolga akadt, de hamarosan visszajön. Eszébe sem jutott, hogy Bethany a barátnőjével lehet; ahhoz már túl részeg volt, hogy normálisan gondolkodjon. Nem is foglalkozott azzal, hogy benézzen a lányához, hogy a szobájában van-e még. Ehelyett töltött magának még egy pohár italt, és bekapcsolta a tévét. Miközben elhelyezkedett a díványon, a rágcsálnivalókkal teli zsákban kotorászott, amit a kocsmból hozott.

Mónika boldog volt. Végre minden rendben van Joanie-val, neki csak ez számít. Valójában Joanie sokkal tartozik neki.

Az órára pillantott, és tudta, hogy már az utcán kellene lennie, de most nem zavartatta magát. Amúgy is túl sokat ivott, csak vitába keveredne egy vendéggel. Ha Joanie visszaáll a munkába, majd megpróbál bejutni az egyik szalonba. Ez volt Mónika álma, és ahogy már mondta is magában, Joanie Brewer tartozott neki, ez a legkevesebb, amit megtehet érte.

Csak ki kell várnia, amíg Joanie visszajön, aztán megdolgozza. Végül is barátok.

Jesmondot megnyugtatta a brandy. Miközben kortyolta, azon gondolkodott, mi lesz a leleplezéseinek eredménye. Hosszú éveken át igyekezett eltüntetni az áruló nyomokat, és most, ahelyett hogy végre megkapná a jutalmát, eléri a büntetés. De hát

sok mindent lehet rá mondani, csak azt nem, hogy rugalmatlan lenne.

Jon Jonra nézett, és folytatta:

- A román lányokat csehek követték, annyi különbséggel, hogy ők éppen kinőttek a gyerekkorból. De tudtak mindent, még mielőtt idejöttek volna. Jól betanították őket. Mindegy, valójában nem itt használtuk őket, csak úgy továbbadtuk.

- Mit értesz azon, hogy továbbadtátok?

Jesmond értett hozzá, hogy szégyenlősnek mutassa magát.

- Eladtuk őket.

Jon Jon megdermedt a burkolt célzástól.

-Kinek?

Jesmond vállat vont, sűrű fürtjei megremegettek.

- Pippy Lightnak... ő volt az elosztó. Néhány lányt filmekben használtak, mások Amszterdamba kerültek. Nem tudom, pontosan mi történt velük, Pipyty kellene megkérdezned.

- Mennyi idősök voltak ezek a gyerekek?

Bemard hangjából egyértelmű volt, hogy nemcsak megdöbbenett attól, amit hallott, de készen állt, hogy szabad utat engedjen dühének. Ezt lehetett látni a testtartásán, hallani a hangján. Ökölbe szorította, majd ellazította a kezét, mintha csak a megfelelő pillanatra várna, hogy támadhasson. Jesmond egyiküknek sem tudott a szemébe nézni.

- Mind különböző korú. Nem igazán kértem a tetves születési anyakönyvüket...

Bemard erősen térden rúgta, amitől majdnem lefordult a székről.

- Hány évesekről beszélünk? Tizenöt? Tíz? Fiatalabb? Jesmond szája úgy kiszáradt, hogy alig tudta kipréselni a szavakat.

- Ahogy mondtam, különböző korúak voltak, ember!

Jon Jon és Bemard csak bámulták tovább, és mindkettőnek az járt a fejében, hogy Jesmond nem tiltakozott, amikor tíz-tizenöt éves gyerekeket emlegettek.

- Te faszfej, kurvára nem is érdekel, mi? Jesmond nem mert felnézni.

- Nem arról van szó, hogy érdekel-e. Megkötöttük az előzetes egyezséget. A kölykök Pippy részlegébe tartoztak, nem az enyémbe. Én az idősebb lányokkal foglalkoztam.

Bemard gúnyosan nevetett fel.

- Idősebb lányokkal? Ők vajon mennyi idősök? A nagy, felnőtt kilencévesek? Azok már egy kicsit öregecskék nektek, nem?

Jon Jonnak most vissza kellett fognia Bernardot, és ehhez minden erejére szüksége volt. Jesmond közben felugrott, és az ajtó felé indult.

- Ülj csak vissza! Te meg nyugodj már meg, oké?

Jon Jon igyekezett rendet csinálni, és odaállt Bemard és Jesmond közé, hogy távol tartsa őket egymástól.

- Nyugi, Bemard! Amint megtudom, amire kíváncsi vagyok, azt tehetsz vele, amit csak akarsz. Addig meg csak okosan!

Végül nagy nehezen úgy állította le Bernardot, hogy töltött neki még egy pohár italt.

- Én meg az egész idő alatt egy ilyen szarjankóval üzleteltem. El tudod ezt képzelni? Bocs, Jon Jon, de ez kurvára nem áll ősz-sze! - ismét megrázta a fejét, és egy hajtásra kiitta a brandyt. - Az eszem megáll! Bárkiről el tudtam volna képzelni, érted? Bárki másról, de pont őrála... együtt dolgoztunk, barátok voltunk, olyan hosszú ideig...

Megint töltött magának.

- Egyszerűen nem fér a fejembe. Ez túl sok. Csak várd ki, amíg elmondom mindenkinek, hogy egy gyerekkereskedővel van dolguk, egy nyüves állattal! Senki sem fogja elhinni.

- Elmondhatod, de most hagyj engem szóhoz jutni, oké?

Jon Jon visszafordult Jesmond felé, aki most valahogy kisebbnek látszott. Szokott keménysége és arroganciája nélkül feleolyan veszélyesnek sem tűnt.

- Mi történt a húgommal? Van bármi közöd az eltűnéséhez? Eljött hozzád bármikor is Kicsi Tommy és az apja?

- Jobb, ha Pippy Lightot kérdezed, Jon Jon. Az üzletnek ez a része rá tartozott, és az egyik haverjára. Nekem semmi közöm nem volt az egészhez, miután beindítottuk.

- De te vetted el a pénzt, nem igaz? Jesmond Bemard szemébe nézett.

- Meg kell értened. Ahogy már mondtam is... csillagászati összeg, több, mint amit te valaha össze tudsz szedni a porral, a kokóval, akármivel. Szükség esetén pedig mozgatható, mert ez élő „tőke”.

Jesmond megdörgölte az arcát. Próbálta megértetni Bernarddal a kemény pénzügyi valóságot. Tudta, hogy a pénz Bemard istene. Az évek során együtt küzdöttek meg érte - ezt az egy esetet leszámítva.

- Gyerünk, Jesmond. Egyszer a kurva életben mondd el az igazat!

- Jon Jon, a húgod soha nem kerülhetett volna hozzánk vagy a közelünkbe. Sosem foglalkoztunk angol gyerekekkel, csakis külföldiekkel, és mire hozzánk értek, őket már jól betörték.

Bemard és Jon Jon nem tudta elhinni, amit hallott. Dermesztő volt hallgatni, hogy úgy beszélt a dolgokról, mintha semmit nem jelentettek volna. Neki nem is jelentett semmit, ez volt a legrosz-szabb az egészben.

- Ha pedofil lennék, és elmennék Pippyhez, mit ajánlana nekem?

Jesmond megrázta a fejét.

- Nem tudom. Ahogy már mondtam, őt kell kérdezned. Bevont valakit, aki ezzel foglalkozik, hogy segítsen neki. De nem hajlandó elmondani nekem, hogy ki az. Azt mondta, nem kell tudnom.

- Nem is tudsz sokat, mi, te kis cukorfalat?

Bemard ismét ráugrott, de ezúttal Jon Jon meg sem próbálta leállítani.

- A lányom életére esküszöm, hogy nem tudok semmit a kis-húgodról, Jon Jon, sem arról a két köcsögről, akik bántották.

Jon Jon mélyen a szemébe nézett, és úgy érezte, az igazságot látja benne.

- Kérlek, Jesmond, ha tudsz valamit... bármit!

- Nem tudok. Talán inkább Paulie Martint kellene kérdezned. Jon Jon felsóhajtott.

- Paulie a beledet is kitapossa, ha megtudja, hogy együtt említet a nevét

Pippyével.

Hangja elutasító volt, és ez nagyon bosszantotta Jesmondot, aki megvetően mosolygott rá, és a fogai között eresztette ki a levegőt. Bemard úgy döntött, épp elég ideig hallgatott.

- Megöllek, Jes!

A férfi egy pillanatra behunyta a szemét.

- Ezt sosem gondoltam volna, Bernié, öreg haver. De menj csak, és kérdezd meg Paulie-t, milyen ügyleteket folytat Pippy Lighttaljő?

Jesmond beletörődött a sorsába, és most már valóban segíteni próbált. Ez még Jon Jonnak is feltűnt, de akkor is elvetette, amit Jesmond állított. Paulie nem, ő soha.

- Nem tudhatta, mivel foglalkozik...

- Kit akarsz meggyőzni, Jon Jon? Engem vagy magadat? Jesmondot már nem érdekelte semmi, tudta, hogy neki vége.

- Nem tudhatta. Mindenfélebe tesz pénzt, pénzel egy csomó embert. De nem mindig tudja a célját...

- Nem? Kérdezd csak az internetes oldalakról és a clerkenwelli házban folyó partikról is. Csak kérdezd meg, ember, és azt is mondd meg, hogy tőlem hallottad.

- Meg fog ölni - morogta Jon Jon.

Bemard felröhögött, majd összedörzsölte a tenyerét.

- Szólj neki, hogy sorba kell állnia, Jon Jon. Ez a köcsög az enyém. Tégy nekem egy szívességet, fiam, intézd el azokat a rottweilereket kifelé menet. És küldd be Jimmyt, kinn vár a kocsiban. Mondd meg neki, hogy kell az öngyújtó folyadék és a harapófogó. A kedvedért most visszamegyünk a hatvanas évekbe, Jesmond, csak régimódián.

Bemard bosszút akart, és Jon Jon hajlandó volt ezt átengedni neki. Sejtette, hogy Bemard többet szeretne tudni arról, hol rejtette el Jesmond a pénzét.

Amikor elindult, Bemard még utána szólott:

- Tudasd velem, mi van Paulie-val! Mindig szerettem volna összebalhézni vele. Jon Jon nagyot nevetett.

- Jesmond ökörségeket beszél, Bemard! Sok rosszat lehet Paulie-ra mondani, de nem szörnyeteg. Soha az életbe nem tenne ilyet.

- Majd meglátjuk, fiú. És Jon Jon...

A fiú megfordult, hogy lássa a behajtó arcát.

- Jó srác vagy. Ha valaha kedved támad egy kis bulihoz, csak hívj.

Jon Jon biccentett, majd kiment a szobából. Éppen Jesmond testőreihez ért, amikor elkezdődött az ordítás.

- Mi folyik benn, Jon Jon?

Észrevette, hogy egyik sem siet a főnöke segítségére. Már megint a réges-régi történet. Meghalt a király, éljen soká az új király.

Bethany egy pohár tejjel és egy csomag chipsszel a kezében kuporgott Joanie díványán, amíg a nő fürdővizet engedett neki. A kislány bepisilt, és a ruhái átnedvedesedtek. Semmiképp nem lehetett úgy hagyni, ahogy volt. Joanie a saját ruhái közül választott neki egy kinyúlt pólót. Amikor a levetett ruhákat szedte össze, meglátta, milyen állapotban van Bethany alsóneműje. A nyilvánvalóan napok óta hordott bugyijában száradt vért vett észre.

Joanie reményvesztetten sóhajtott egyet. Szegény kis boci. Mónika feltehetően nem foglalkozott azzal, hogy felhívja a kislány figyelmét a menstruációra. Biztosan nagyon megijedt. Kira habfürdőjéből öntött a vízbe, és könnyes szemmel nézte a felszálló buborékokat, miközben azon gondolkodott, barátnője mennyire elhanyagolta Bethanyt.

- Gyere ide egy kicsit, szívem!

Amikor Bethany belépett a kis fürdőszobába, Joanie lehúzta róla a pólót, és sérüléseket vett észre a lány tömzsi testén. Még nem voltak igazi mellei, csak túl kövér volt. Bethany olyan volt, mint egy kis Michelin-baba. Ahogy hátradőlt a meleg vízben, összerándult.

- Csíp, kicsim?

A kislány bólintott.

- Bántott valaki, Bethany?

- Nem mondhatom el, Joanie, mert idejönnek és elkapnak. Megmondták. '

Noha Bethany tényleg mindennek nagy feneket kerített, most valós félelem csillogott a szemében.

- Ki mondta ezt neked, édes? Mondd el Joanie néninek, és ígérem, én majd vigyázok rád.

Látta, hogy Bethany szeretne hinni neki. A félelem néha erősebb érzés a szeretetnél, és Joanie felfogta, hogy itt a félelem a kulcs. Lassan kell közelítenie, vagy elszalasztja ezt a lehetőséget. Bethany-nak el kell mondania az igazat. Ha Joanie húzza ki belőle, úgysem kapja meg a teljes történetet.

- Itt maradhatok?

Inkább kérdés volt, mint kérdés. Amikor Joanie a nagy barna szemekbe nézett, érezte, hogy menten kiugrik a szíve. Ez a gyermekgyönyörű a piszok és a háj alatt, de nem szeretik, pedig szüksége lenne a törődésre. Joanie majd megad neki mindent, amire szüksége van. Személyes tapasztalatból tudta, hogy mi szokott történni az olyan kislányokkal, mint Bethany. Az emberek használják és kihasználják őket.

Vele is ez történt.

- Persze hogy itt maradhatsz, amíg csak akarsz. De itt nem ihatsz, azt tudod, ugye?

Bethany bólintott.

- Itt nem is kell majd innom, nem igaz? Nem leszek állandóan egymagam.

Joanie nagyon is jól ismerte azt a magányosságot, amit most a kislány hangjában hallott, húsos válla lemondó tartásában látott. Finoman mosni kezdte a haját, de tincsei összegubancolódtak, ezért egy kis balzsammal próbálta kisimítani őket.

- Honnan vannak ezek a sérülések? - kérdezte közönyös hangon.

Bethany még mindig a vízben feküdt, élvezte, ahogy Joanie masszírozta a fejét. Becsukta a szemét, és egy ideig nem is válaszolt. Joanie erős késztetést érzett, hogy átmenjen Mónikához, és bemosson neki egy akkorát, hogy elszáll, amiért ennyire elhanyagolta ezt a gyermeket. Mónikának sosem lett volna szabad gyereket vállalnia; abszolút önzően viselkedett mindig is, és ez nem fog megváltozni.

Amikor beszélgettek erről régebben, Mónika azzal érvelt, hogy csak a saját anyját követte. Ám Joanie anyja sem volt különb ennél, de ő megtett mindent, ami tőle telt. Ő elhatározta, hogy a saját gyerekei nem ismerik meg azt a nyomorúságot, amit neki el kellett viselnie. Pontosan tudta, milyen lehet Bethany-nak, de Kira eltűnése után teljesen megfélemedezett szegény kölyökről.

- Meg kell mondanod nekem, hogy ki bántott. Komolyan mondom, Bethany, tudnom kell! - szólalt meg hirtelen.

Bethany nem válaszolt ugyan, de nagy, szomorú szemével rámeredt.

- És mi lesz anyuval, Joanie? Neki is el fogod mondani?

- Ha nem akarod, akkor nem. Most hadd mossam le a hajadról ezt, és azután szeretném, ha mesélnél, rendben?

Bethany bólintott, és visszadőlt a meleg vízbe, élvezte a víz-gasztalást. Mindig is irigyelte Kirát az otthoni élete miatt, és most még bűnösebbnek érezte magát amiatt, amit vele tett.

Néha úrrá lett rajta a féltékenység. Kirát mindig is szerették, törődtek vele, egész életében a családja figyelmében fürdőzött. Bethany csak akkor érezte magát értékesnek, ha ebben a kis lakásban lehetett, és Joanie mindent megtett, hogy a család részének érezze magát.

Most, miközben a vízben feküdt, érezte, hogy Joanie szeretete körülöleli, és tudta, hogy bízhat benne. Ha azt mondta, hogy vigyázni fog rá, akkor az pontosan úgy is lesz.

Így csak feküdt, és élvezte, hogy anyja legjobb barátnője segít neki.

Paulie-nak a Nagy John McClellannal volt találkozója. John, egy dél-londoni fazon, szinte minden tűzben tartott néhány vasat. Huszonhárom évet töltött börtönben, és gazdagabban jött ki, mint amikor bement, mert a fiai továbbvitték az üzletet, és dörzsölt üzletember lévén, egyre sikeresebb lett.

John legnagyobb előnye az volt, hogy nem tudta, mi az a lelkiismeret. Karrierje legelső napjaitól kezdve nagy gondot fordított arra, hogy ha valaki tiszteletlenül bánt vele vagy kérésre tett neki, nagy árat fizessen érte. Nem egy régi börtöntöltelék akadt, aki szemtől szájig futó sebhellyel szaladgált: ez volt a hatvanas évekbeli büntetés az ilyen sértésekért.

Most azért kereste meg Paulie-t, hogy szálljon be egy üzletbe, és hozzanak kokaint Amszterdamból Harwichbe műanyag gyümölcskonténerekben. A gyümölcsöt megtöltik a fehér porral, és a műanyag burkolatot olyan szerrel kezelik, amely elfedi a szagokat és megtéveszti a kutyákat.

John megszervezték már egypárfőpróbát, és most készen álltak arra, hogy élesben is

elindítsák az üzletet. A megfelelő befektetőknek ez vagyont ér majd, és tisztességes vagyonnal rendelkező emberekre volt szüksége, hogy biztosítékot nyújtson az ügyfeleinek. Ezért látogatott el régi barátjához, Paulie Martinhoz. Ő a maga részéről örült, hogy Nagy Johnnal üzletelhet, mert ez mindig garantált lóvét jelentett. Nagy John soha egyetlen fillért sem fektetett be anélkül, hogy minden szempontból meg ne vizsgálta volna a dolgot, és mindig busás hasznot húzott.

Paulie emlékezett rá, hogy évekkel korábban ketten üldögéltek egy sussexi strandon, és várták, hogy a kannabiszküldeményt kipakolják a kis lélekvesztőkből. Amikor meglátták a csónakokat, berohantak a vízbe, és a csomagokat horgászbottokkal húzták ki saját kezűleg a partra.

Milyen mókás napok voltak azok!

Ez összekötötte a két férfit, és közel álltak egymáshoz az elmúlt években is. Most Jon Jont is bemutatta ennek a hírességnek, akiről eddig csak hallhatott, és ez lenyűgözte a fiút. Tudta, hogy várnia kell, amíg azok ketten befejezik a dolgukat, s csak azután beszélhet Paulie-val a Jesmondnál történekekről.

Hallgatta őket, ahogy a régi szép időről beszélgettek, és irigyelte a tapasztalatukat, noha folyamatosan azt mondogatta magának, hogy amint ennek vége, egyszer s mindenkorra kézbe veszi a sorsát.

Normális esetben izgatottnak érezte volna magát, hogy egy élő legenda társaságában töltheti az idejét, de most túl sok minden járt az agyában ahhoz, hogy igazán jól érezze magát. Körülnézett Paulie irodájában, és most először fogta fel, milyen drága az egész berendezés. Sok pénzbe került, és ez látszott is rajta.

Paulie mindig mindenkől a legjobbat választotta, és Jon Jon tudta, hogy a helyében ő is így járna el. Ám ha mindez egyszer az övé lehetne, megelégedne vele. Paulie-nak azonban soha semmi nem volt elég. Úgy érezte, hogy minden elköltött pénzt elherdált, még akkor is, ha az neki fialt, és minden tőle telhetőt megtett, hogy amint csak lehet, pótolja.

Jon Jont Paulie hangja hozta vissza a valóságba, amint azt mondta Nagy Johnnak:

- Hát akkor vidd magaddal Jon Jont! Jó srác, és nem árt neki egy kis tapasztalat.

Azután Paulie rámosolygott.

- Elmész Johnnal, hallgatsz és tanulsz, rendben? Úgyis ebben az üzletágban fogsz dolgozni. Legalább rögtön a legjobbtól tanulhatsz.

Nagy John rávigyorgott, és Jon Jon azt vette észre, hogy visz-szamosolyog rá.

Nagy John úgy nézett ki, mint a gazemberek

alaptípusa: kockafejű, teljesen kopasz, drága pénzen javíttatott fogsorral.

Keménykötésű ember, aki hajlott az elhízásra, de még így is elég erős volt ahhoz, hogy a legtöbben kétszer is meggondolják, veszekedjenek-e vele, ha nem tudták, ki is ő.

Mégis a szeme volt rajta a legmegragadóbb: fakószürke tekintetében egyáltalán nem látszott semmi érzelem, kivéve, amikor vigyorgott. Olyankor jóindulatúnak látszott. Szinte jóindulatúnak.

Jon Jon tíz perccel később távozott a társaságában, hogy megismerkedjen a kokaincsempészet finom kis részleteivel. De Paulie-val is találkozik még ma este kilenckor, a King's Crosson lévő klubban.

Várni fog. Tudta, hogy nincs más választása.

Joanie megtörölgette Bethanyt, újra ráadta a pólóját, aztán készített neki egy kis ennivalót, és most Kira ágyán bújtak össze. Miközben Bethany tömte magába az ételt, megpróbálta szavakba foglalni, amit el akart mondani, de képtelen volt rá.

A szendvicseken érezte a vaját, és arra gondolt, milyen régen evett már ilyen finomat. Rendszerint gyorséttermi kajákon és édességeken élt, és újdonságnak hatott számára, hogy így etetik. Emellett jól érezte magát Joanie ölelésében is. Biztonságban és melegben volt.

' Vajon Joanie akkor is látni akarja még, ha elmondja neki, mi történt? Tudta, hogy végül el kell majd mondania az igazságot, és el kell számolnia.

- Gyerünk, Bethany. Eleget gondolkoztál már. Mindjárt itt lesz anyád is.

Biztosan azon töpreng, hova mehettem.

Joanie magához ölelte a kislányt.

- Akármit gondolsz is, kicsim, semmivel sem lephetsz meg, és semmitől nem változnak meg az érzéseim irántad.

- Biztos vagy benne, Joanie? A nő bólintott.

Bethany a földre tette a tányérját, és lassan lenyalogatta az ujjait, mielőtt beszélni kezdett volna.

- Mi van, ha azt mondom, hogy láttam Kirát aznap, amikor eltűnt?

Végre, hát csak ki tudta mondani, és érezte, hogy a büntudat terhe lassan kezd lecsúszni a lelkeről. Láttam azonban Joanie döbbent tekintetét is, és azt kívánta, bár tehetne valamit, hogy jobb legyen neki.

- Hogy érted azt, hogy láttad, Bethany? Hol?

- Volt egy vitánk fenn a főutcán. Borzalmasan viselkedtem vele, de nem gondoltam komolyan. Elfutott, én meg utánamentem...

Joanie próbálta feldolgozni, amit a gyerek mondott.

- Miért nem szóltál senkinek?

- Túlságosan féltem - bökte ki Bethany szomorúan, lesütött szemmel.

- Kitől féltél, szívem? Mondd el, kitől vagy ennyire megrémülve. Bethany újra sírni kezdett.

- Pippytól... betuszkolt engem és Kirát a kocsijába. Amikor utolértem Kirát, Pippy azt mondta, mutat nekünk egy helyet, ahol gyerekek játszanak. Én tudtam, hogy semmi effélét nem fog mutatni nekünk, mert...

A kislány fuldokolt, képtelen volt kiejteni a szavakat.

Joanie feje forgott a hallottaktól. ' - Mert már voltak vele ügyeid, ezt akarod mondani?

Bethany bólintott, de képtelen volt nyíltan megválaszolni a kérdést. Ahogy Joanie kezdte feldolgozni az egészet, és látta a kislány arcán a szorongást és a büntudatot, ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy megölje Pippy-t.

- Hova vitte Kirát, szívem?

- Nem tudom, Joanie. Engem kirakott egy háznál Ilfordban, a Mortlake Roadon - Bethany megint zokogott. - Az az ember szeret engem, érted? Ad nekem dolgokat.

-Jaj, drága istenem, Bethany! Mi a fene folyik itt? Bethany úgy érezte, Joanie szavai az ő bűnösségét igazolják, és elhúzódott anyja barátnőjétől. Az ágyra vetette magát,

arcát Kira Barbie-takarójába temette, és szívszaggatóan bőgött. Végül Joanie visszahúzta a karjába, de meg kellett küzdenie a gyermekkel, aki el akarta magától lökni.

- Sajnálom, Joanie, álomban sem gondoltam volna, hogy bántani fogják. A hosszú haja és a szép arca miatt beszéltem róla. Pippynél vannak partik. Én is voltam olyanon. Akkor kérdezte, hogy ismerem-e még valakit, akit elhozhatnék magammal - valakit, aki nagyon csinos. Felöltöztettek és kifestettek, engedték, hogy igyak és cigizzek. Olyan tablettákat adtak, amiktől viccesen éreztem magam, és nem tudtam abbahagyni a nevetést...

Igyekezett megmagyarázni, amennyire csak tudta, hogy mi vitte rá arra, amit tett.

- Én szeretem. Jó, érted? Legtöbbször kedvesek velem, csak akkor bántanak, ha le akarja állítani őket az ember...

Megint elsírta magát. Joanie megszédült. Ezt már nem tudta felfogni. Úrrá lett rajta a vágy, hogy megtudja, mi történt Kirával.

- De van valami elképzelésed arról, hogy hova vitte Kirát, drágám? Hol lehet most?

Bethany megrázta a fejét.

- Nem láttam az óta a nap óta. És amikor rákérdeztem, Pippy megütött, és megfenyegetett, hogy ha valaha is elmondom valakinek, megölnék.

- Van ennek bármi köze Tommyhoz és az apjához?

Joanie-nak meg kellett tudnia a választ erre a kérdésre.

Bethany most még erősebben kezdett sírni. Egész arca bedagadt a könnyektől, és Joanie rájött, hogy a gyermek életében mindez csak a jéghegy csúcsát jelentette. Olyan régóta hurcolta már magában a fájdalmat, hogy teljesen összetört tőle.

- Kérlek, Joanie, nem akarok erről többet beszélni.

- Válaszolni kell nekem, édesem. Tudnom kell, mi történt az én kicsikémmel.

Próbálta elnyomni hangjában a rettegést, nehogy annyira megijessze Bethanyt, hogy az elhallgasson. Majd szétrobbant az agya a gondolatra, hogy egy gyereknek ilyen dolgokkal kell

megbirkóznia. S miközben szerencsétlen kislányt megrontották, szexuálisan

kihasználta, a saját anyja nem mutatott annyi érdeklődést, hogy megpróbálja megtudni, mi bántja.

Joanie-nak eszébe jutott a vér és a lány karján meg a combján látott ujjnyomok. A saját élettapasztalata hamar rávezette, hogyan kerülhettek oda.

Megölelte Bethanyt. Már most érezte rajta a változást, pedig csak néhány órája volt távol az anyjától. Tudta, hogy a kislányért ezentúl ő vállalja a felelősséget, és Bethany részben átveszi Kira helyét, mert Joanie hibásnak érezte magát amiatt, ami vele történt. Látnia kellett volna, hogy mi történik. Elgondolkodott, milyen világ az, ahol egy kutyát is megvédenek, ha elhanyagolja a gazdája, ám a gyermeket a saját keserves sorsára hagyják, noha az iskola és mindenki más is látja, hogy valami nagyon nem stimmel vele.

- Kira mesélt nekem a képekről, amiket Jeanette készített róla. Én vittem be a filmet a boltba, és előhívtam Maurice-szal. Ő ott dolgozik, és időnként készít képeket Pippynek. Tudod, olyan képeket... A pénzzel és a gyűrűvel együtt loptam el.

Joanie ugyan bólintott, de fogalma sem volt, hogy miről beszél a lány. Igaz, azt is tudta, hogy végül majd csak kiderül minden. Most csak hagyni akarta, hogy beszéljen, hogy mindent kiadjon magából. Időnként közbeszúr majd egy-egy kérdést, de nem akarja lerohanni Bethanyt. Az is hamar bekövetkezik, ha Jon Jon tudomást szerez a dologról. Csak akkor lesznek képesek kideríteni, hogy mi is történt a kislányával.

Bethany teljesen megrémült attól, amit elárult. Joanie tudta, hogy most hagynia kell magától beszélni a kislányt, aztán majd megpróbálhatják összerakni a hallottakat. Mielőtt bármit is mond Jon Jonnak, tudnia kell mindent, amit a gyermek tud.

- Ki mutatott be Pippynek?

- Lorna. Ő mondta, hogy kereshetünk egy kis pénzt, könnyű pénzt, és nem kell iskolába menni.

Joanie fájdalmas mosollyal nézett rá.

- Lorna ismerte Tommyt és az apját? Bethany ismét elhallgatott.

- Kaphatnék egy kis vizet, Joanie? Rosszul érzem magam. Joanie bólintott.

- Várj, mindjárt hozok.

A konyhában nekidőlt a szekrénynek, és a szívverését hallgatta.

Végre megtudja, mi történt a lányával, de már egyáltalán nem volt biztos abban, hogy meg tud birkózni ennek a tudásnak a súlyával.

Miközben kiengedte a vizet, a sugár alá tette a csuklóját, hogy lecsillapítsa saját émelygését. Az ő kicsikéje, a kis angyalkája valószínűleg úgy ment velük, mint egy bárány a vágóhídra. Ez volt a legrosszabb az egészben.

Kira nem érzékelte az élet árnyékos oldalát, csak mosolygó arcokat látott és valami szép ígéretet hallott. Soha nem merült volna fel benne, hogy valaki bántani akarja.

Joanie megtöltötte a poharat, majd visszament a hálósobába. Bethany szívfacsaróan nézett ki, ahogy ott feküdt. A nő az éjjeliszekrényre tette a vizet, majd leült a kislány mellé, és finoman megdörzsölte a karját és a vállát. Bethany hirtelen felemelte tömzsi kezét, és megszorította az övét.

- Sajnálom, Joanie. Ugye, megígéred, hogy nem fogsz engem hibáztatni?

- Sosem hibáztatnálak téged, kedves, te csak egy kislány vagy. De mindent el kell mondanod nekem, amit tudsz, rendben? Akkor majd el tudom dönteni, mit tegyek.

- Hívod a rendőrséget?

Joanie erre nem felelt. Az attól függ, hogy mit fog még hallani. Volt egy olyan érzése, hogy maga szeretne bosszút állni. Ismét tiszta szívéből gyűlölte Tommyt, és undorodott tőle. A gyermek nem hajlandó mondani róla semmit, ami csak egy dolgot jelenthet.

Miközben Bethany karját simogatta és megnyugtató szavakat suttogott neki, Joanie már kicsi Tommyt és az apját képzelte maga elé a koporsóban.

Valamiért csak ettől a képtől érezte jobban magát.

Huszonnegyedik fejezet

Nagy John McClellan kinyitotta lakása ajtaját, és intett Jon jonnak, hogy kövesse. A fiú ámulattal nézett körül. Soha életében nem látott még ilyet, ez fenomenális volt!

Az egész lakás fehérre volt festve, és a fogadószobában mindössze egy impozáns, kőből épített kandalló és egy hatalmas, krémszínű dívány állt. A falon hosszú festmény lógott, vadul fröcskölt élénk színek, ami Nagy John közlése szerint Jackson Pollock műve volt.

- Nem mázolvány, fiú, eredeti. Ebből tengődök majd nyugdíjas koromban!

Nagy Johnból harsogó röhögést váltott ki saját elméssége.

Jon Jonnak akarata ellenére is imponált a lakás, és amikor a nyitott terű konyhába pillantott, ahol a legmodernebb, majd' kétméteres borhűtő és a rozsdamentes acélból készült konyhaszekrények álltak, teljesen le volt nyűgözve. Ez egy vagyonos ember otthona, de annál sokkal több is volt egyben. A magabiztosság és a hatalom szinte agresszív fitogtatása volt ez a lakás, amely megfelelő tiszteletet követelt mindenkitől, leszámítva a lakóját.

Valahol mélyen érintette ez Jon Jont. Egész életében méltányolta anyja igyekezetét, hogy rendes otthont teremtsen számukra. Tisztaság és rend uralkodott náluk, és az anyja szeretettel őrizgette a legjobb porcelánjait, poharait és az ezüst evőeszközöket, amelyek „túl jók” voltak a mindennapos használatra.

Jon Jon sosem szégyenkezett Joanie miatt vagy azért, ahogy éltek. Ám mindig tudta, hogy vannak, akik másképp léteznek, egy olyan világban, amely rettentő távol áll az ő szűkös lakásuktól a roskadozó lakótelepen. Mindig szeretett volna egy olyan otthont, ahova bárkit felvihet, hogy lássa az arcokon a döbbenetet és a gyönyörűséget, amikor meglátják a környezetét, az életét. Ahogy Nagy John is élvezte most, hogy őt figyeli, amint befogadja ezt a látványt. Majd kipukkadt a nevetéstől a fiú hitetlenkedő arcát látva.

- Ide hozom a tyúkokat, fiam. Az igazi házam, ahol a feleségemmel lakom, nagyobb, de nincs meg benne ez a kifinomultság, érted, mire gondolok? Az asszony hiába csipné el a lottón a főnyereményt, akkor is csupa bővli meg elemes bútor lenne a házban. Olyan rondák, hogy csak napszemüvegben mehet le az ember a földszinti WC-be!

Jon Jon pontosan tudta, miről beszél.

- De azért rendes csaj az én Kathym. Harmincnégy éve vagyok vele, és hét fiunk született. Jó srácok mind, a legkisebb kivételével - Nagy John most elmosolyodott. - Attól tartok, a fiam rossz társaságba keveredett, köztük van az az örült Pippy Light is. Annyiszor figyelmeztettem már, hogy el sem tudom mondani. Még senki nem tette ennyire próbára a türelmemet úgy, hogy életben is maradt, csak Kieron. Az egész élete egy rakás szar!

Miközben beszélt, felnyitott két sört, és Jon Jon tudta, hogy hosszú este előtt áll. De nem hagyhatja magára John, bármennyire szeretné is folytatni a Kira gyilkosa utáni kutatást, mert az veszélyes és könnyelmű dolog volna. Nagy John most éppen győnni akar, és az ő dolga az, hogy odaadón hallgasson.

- Hallottam a húgodról, fiam. Mostanában micsoda kibaszott gecik vannak az utcákon! Senkiben nem bízhat az ember, ezt ne feledd - mondta, és hosszan kortyolt a söréből. - Az egyik unokámat is molesztálták, ráadásul pont a menyem apja.

Jon Jon megfelelően döbbszent arcot vágott.

- A kurva életbe! És mit csináltál? Nagy John felnevetett.

- Legyen elég annyi, hogy már jó ideje nem látta senki, és nem is fogják, hacsak Oszama bin Laden úgy nem dönt, hogy felrobbantja az M25-ös főutat.

Egyetlen korttyal kiitta az italát. Nagyot nevetett saját szellemességén.

- Ezek a pedofilok... olyanok, mint a rák. El kell pusztítani őket, én azt mondom - jelentette ki, és újabb sört nyitott fel. - Csak így lehet elbánni ezekkel a faszszopókkal. Olyanok, mint az a tetves rák, és csak úgy szabadulhatsz meg tőlük, ha egyszer s mindenkorra kinyírod őket. Ha őket eltünteti az ember, eltűnik a betegség is.

Jon Jon rámosolygott a férfira, teljesen megértette az érzéseit. Nagy John kinyitotta az egyik konyhaszekrényt, és elővett egy gyöngyház borítású dobozt. Gyönyörűnek és nagyon értékesnek tűnt.

- Készülj fel, fiú, tudom, hogy szakértő vagy. Megyek és leveszem ezt az átkozott öltönyt, rendben?

Jon Jon kinyitotta a dobozát, beletörődött, hogy jointot kell sodornia, ám a látványtól elállt a szava. A kis ládikó mindenféle anyagot rejtett, amit csak el tudott képzelni, sőt még tekintélyes mennyiségű kokain is volt benne.

Ezüstkészlet lapult az alján a vágáshoz és a szippantáshoz is - ebben a házban

nem összesodort ötfontos bankjegyet használtak! Ez az ember tagadhatatlanul tudta, hogy kell élni, pedig közelebb állt a hatvanhoz, mint a húszhoz. Jon Jon szerint egy hatvanéves ember már őskövületnek számított, de John McClellannak volt pénze, hogy királyként éljen, és végül is csak ez számított.

Jon Jon felkapott egy kis ampullányi kannabiszgyantát, és kinyitotta; amikor belélegezte a fanyar illatot, felsóhajtott. Ez olyasmi volt, amiről eddig csak hallott, valójában sosem próbálta, de ma estére valami selymesebb mellett döntött. Biztosra vette, hogy a kokó is elfogy hamarosan, ezért most egy kis füvet választott. Hozzáértően építette fel a cigarettáját, nem sajnálta rá az időt. Akármilyenje volt a véleménye saját magáról, ezt az embert le akarta nyűgözni.

Jon Jon csak ámult, amikor tudatosult benne, hogy máris megkedvelte és tisztelni kezdte a másikat. Sok történetet hallott róla az évek során, ahogy mindenki más is. Az ő környékükön Nagy John legendának számított, és Paulie is nagyon sokat beszélt róla, ha egy kicsit beszívott. Ám azok a történetek alig érintették a lényegét, ebben Jon Jon biztos volt.

Amikor meggyújtotta a cigarettát, a férfi éppen belépett a konyhába, farmerban és pólóban fiatalabbnak és valahogy sokkal félelmetesebbnek látszott. Jon Jon észrevette, hogy kövérsége ellenére bőven maradt rajta izom, és erős karja minden bizonynyal nem egy verekezésben vett részt az elmúlt években. John nyilvánvalóan mindent megtett, hogy a lehető legjobb formában tartsa magát. Ám a fiatalság elmúlik, ez már csak így van. Megmondta Paulie-nak is, hogy szüksége van friss erőre az amszterdami munkához. Vajon mikor térnek már rá az üzletre? Csak mert Jon Jonnak sürgősen beszélnie kellett volna Paulie-val.

- Hogy van anyád? - érdeklődött Nagy John. Jon Jon felsóhajtott, majd megvonta a vállát.

- Össze van törve, hogy őszinte legyek. Nagy John megértőnek látszott.

- Hát igen, igen. Paulie szerint az a gyerek volt Joanie szeme fénye - köhögött egyet, majd a váladékot a mosogatóba köpte. - Tudom, a kurvák mind ilyenek.

Látta, hogy Jon Jon vállá megmerevedik, és szívből nevetett megint.

- Ez teljesen rendben van, fiú, tudom, miről beszélek. Az én anyám is az volt. Nem titok, habár most már senki nem merné a szemembe mondani, mert félnének a megtorlástól.

Nagyot sóhajtott, majd kinézett a konyhaablakon, és néhány percig a múltján rágódott. A pénz és hírnév nélküli éveken.

- Anyám akkor állt ki az utcára, amikor mi még kisrácok voltunk. Az apám lelécelt, és neki nyolcunkat kellett etetni. Nehéz meló, az isten áldja érte. Minden porcikáját imádtam. Nem is láttam többet az öregemet, csak amikor már felnőttem, és nevet

szereztem magamnak. Na, akkor felbukkant, az a vérszívó pióca - nevetett hangosan, ám ezúttal tompán csengett a hangja.

- Hogy fogadtad?

Nagy John arca kővé dermedt.

- Azt tettem, amit te is tennél, ha felbukkanna az öreged egy kis segélyért: adtam neki egy százast, és megmondtam, hogy ha még egyszer meglátom, megölöm. Mélyen letűdözte a jointot.

- Nem láttam többet azt a faszt. Jobban tiszteltem volna, ha a képembe vágja a pénzt, de csak elhúzta a csíkot, ugyanúgy, mint amikor kiskölyök voltam. Csak felpattant, és eltűnt, ahogy mindig is. Elhagyott engem, a legidősebbet, hogy felneveljem, ellássam a húgaimat és az öcséimet, amit meg is tettem. Hál' istennek megszabadultunk a mocskos szeméttől.

Jon Jon megfontoltan bólintott. Félig lebegve, félig tisztán, zavarba ejtő vágyat érzett arra, hogy sírjon.

- Én sosem ismertem az öregem - vallotta be. Nagy John odaadta neki a füves cigit.

- Nem is baj, fiú, úgyis csak csalódást okozott volna. Az ilyen trógerokkal mindig ez van. És most mondd, miről beszéltél ma Jesmondal?

- Micsoda?

Nyilvánvaló döbbenet és meglepetés mutatkozott Jon Jon arcán és hangjában. Erre a kérdésre számított a legkevésbé.

Nagy John felnevetett, majd füléhez emelte a kezét, hogy elvegye szavai élet, és tárgyilagos hangon jegyezte meg:

- Mindenről hallok, fiú. Az egyik fickó, aki dolgozik nekem, dolgozik neki is. Több téglám van, mint a Buckingham Palotának. Ez féken tartja az ellenfeleket.

Kicsit olyan vagyok, mint Tony Blair, csak én nem vágom át őket, ha az egész kiderül. És nem is kell kinyírniuk magukat, én ragaszkodom hozzá, hogy ezt elintézzem helyettük.

Elvigyorodott, és Jon Jonnak eszébe jutott, hogy valahol olvasott a sírköszerű fogakról. Most már értette, mit jelentett a szó.

- Gingert is megvettem... tudod, az első embere, akit Csupasz Lábnak is neveznek. Semmirekellő alak, de micsoda csetepatét tud produkálni... mindegy, néhány évig nekem dolgozott. Ő mondta, hogy te és Bemard valamit el akartatok simítani a főnökével.

Ismét szippantott egyet a jointből, és a legbehízelgőbb hangján hozzátette:

- Szóval, feka barátom, vagy Jon Jon fiú, ha úgy jobban tetszik, húzok még magunknak néhány csíkot ma este ebből a rettentő drága, de mondhatom, valóban kitűnő kolumbiai üzemanyagból, amíg te elmondod nekem, amit tudnom kell.

Elvigyorodott.

- És el fogod nekem mondani, ezt meg kell értened!

Ez fenyegetés volt, mindketten tudták, de Nagy John nagyon óvatosan fogalmazott.

Jon Jon eldönthette, hogy rossz néven veszi-e vagy sem. Természetesen nem vette rossz néven, annyira nem volt ostoba.

Egyszerűen csak meglepődött, milyen fordulatot vett a nap.

- Amikor Paulie azt mondta, jöjtek ide, azt hittem, valami új üzlet lesz a láthatáron. Végül is ezért találkoztatok, nem?

Nagy John tanulmányozta egy kicsit Jon Jon arcát, amíg feldolgozta a hallottakat. Gyors és intelligens volt. Néhány év, és a fiú olyan erő lesz, akivel számolni kell. Emellett hűséges volt, ami Nagy John szervezetében elengedhetetlennek számított.

Úgy döntött, hogy őszinte lesz. Legalábbis olyan nyílt, amennyire csak lehet, amíg ki nem derül, hogy a srác is benne van a buliban.

- Figyelj, fiú, azért mentem ma el Paulie-hoz, mert téged is be akartalak vonni.

Az amszterdami biznisz nem fix, most vannak fontosabb dolgaim is. Az, hogy ma Jesmondot hajtottad, kikészített, vagy mondjuk úgy, meglepetésként ért. Talán néhány évvel később természetesnek találtam volna. Egy nap valaki elvette volna tőle mindenét, és ez lehettél volna te is. Már most jó híred van, azt el kell ismerni. De ma még csak csecsemőnek számítasz.

Arra magamtól is rájöttem, hogy személyes okod volt arra, hogy rátámadj

Jesmondra. És mivel én én vagyok, tudni akarom, mi volt ez az ok.

Azzal óvatosan és tisztelettel nyitotta ki a dobozt, ami illett is a nagy adag porhoz, s közben ujját Jon Jonra emelte.

- Vannak dolgok, amikről még nem tudsz. Átfogalmazom: nem tudhatsz még. De ha elmondod, amit akarok, megtudhatod.

Jon Jon figyelte, amint hozzáértő mozdulattal húzott két csíkot. Ez már önmagában is más volt. A legtöbben csak beszéltek róla, milyen jó az anyaguk, amikor kimérték, felvágta a minőséggel. Ám Nagy John úgy hozatta magának a port, és ennek senki nem merte megkérdőjelezni a minőségét. Ez most jó lecke volt Jon Jon számára, és elhatározta, hogy a ma esti mulatságból megpróbál minél többet tanulni.

Ám nem akart túl korán túl sokat mondani. Úgy döntött, másra tereli a szót, amíg kitalálja, mitévő legyen.

- Honnan ismered az anyámat? Nagy John vigyorgott.

- Hosszú évek óta ismerem. Joanie kedves nő. Soha senki nem mondott róla egyetlen rossz szót sem, de miért is tennék? Megbízható, nem egy szívességet tett a barátoknak az évek során. Volt idő, amikor a feleségem még szarni sem ment anélkül, hogy az anyád ki ne rakta volna neki a tarot-kártyát. Amikor lecsuktak, ő jelentette a mentőövet Kathynek. Imádja az anyádat az asszony. Szívmelengető történet volt, de Jon Jont sem ejtették a fejére.

- Milyen szívességet tett a barátoknak?

Rátapintott a lényegre, és erre már Nagy John is elmosolyodott. Igazán tetszett neki ez a srác. A rasztafürtjei és a jamaicai ruhái ellenére ravasz kis fickó volt, és John McClellan kedvelte a ravasz kis fickókat - ők hozták a pénzt a házhoz.

- Ne foglalkozz vele, kérdezd inkább őt! Paulie mindig is elfogult volt vele, azt tudom. Persze, nem ismerné be. Ő meg egy prosti! De mondok neked valamit, Joanie ötvenszer annyit ér, mint az a kövér szajha, akit feleségül vett, és aki olyan ronda, hogy még egy kutyakiállításon sem nyerne érmet.

Jon Jon nem vitatta a férfi állítását. Gyorsan felszippantott egy csíkot, és szinte azonnal érezte a hatását.

- Ez a cucc tovább fenntart majd, mint egy ír rezesbanda - mondta Nagy John, és megint jót röhögött. - Na gyerünk, mire jöttél rá?

Jon Jon ránézett, és elgondolkodott, ezt vajon előre megrendezték-e. Úgy döntött, olyan kétértelműen beszél, amennyire csak lehetséges. Majd közben kipuhatolja, merre tovább.

-Hát, tudod...

- Hívj csak Johnnak, fiú...

Helyesen feltételezte, hogy Jon Jon nem tudta, hogyan szólítsa meg.

- Ez bonyolult ügy.

Nagy John elmosolyodott, de ezúttal a szeme nem mosolygott.

- Az élet maga bonyolult, fiú. Ezt bizonyára a húgod eltűnése is alátámasztja. Jut eszembe, hallottam, hogy Joanie savas fürdőt készített annak a pedofilnak.

- Úgy tűnik, sokat tudsz, John.

Nagy John egy pillanatig elnézte a fiút: nyilvánvalóan nagyon gondosan válogatta a szavait. Azután azt mondta:

- Lássuk, ugyanabból a daloskönyvből tanultunk-e. Hallottam néhány pletykát Jesmondról, Paulie-ről és Pippy Lightről. Pippy Light nem mondható Britannia eszének. Amikor mindenki más a számítógépekre tért át, ő megvette az első golyós számológépét. Ám most elkalandoztam. Valójában Paulie Martin érdekel. Azt csiripelik a verebek, hogy kisgyerekekből szerzi a pénzét, és én azt hiszem, hogy te további felvilágosítást adhatsz ezzel kapcsolatban.

Egy kis szünetet tartott, mielőtt folytatta:

- Legalábbis remélem. Jesmond a saját anyját is eladná néhány doboz sörért. A hozzá hasonló szar alakok már csak ilyenek,

de ő legalább soha nem mutatta magát másnak, ha érted, mire célzok - folytatta, és hangosan szipákolt egyet, hogy világossá tegye a mondanivalóját, s egyben a kokót is a lehető legközelebb vigye az orrához. - Paulie viszont teljesen más térsza. Úgy viselkedik, mintha kettőig se tudna számolni. Tudsz Paulie gondjairól, nem?

- Nem tudok. Mi a gondja pontosan?

Jon Jon most kockáztatott. Az ellenségesség hullámokban tört Nagy Johnra. Jon Jon arra gondolt: akárhonnan nézzük, ő mégiscsak Paulie Martinnak dolgozik. Barátok. Ám pont emiatt kezdett komolyan nyugtalankodni: ma már sokadszor hall a főnökéről, és váratlanul váratlanabb helyzetekben.

- Paulie-nak az a gondja, fiú, hogy soha az életben nem ült még, és én nagyon tartok mindenkitől, aki olyan messzire merészkedett, mint ő, de még egyetlen estét sem töltött a cellában. Érted, hogy mit mondok?

Jon Jon értette az egészet, habár nem vette biztosra, hogy érteni akarja.

Különös, hogy Paulie-t még nem szorongatták meg. Ördögi szerencse, ahogy mondogatni szokta. De lehet, hogy nem az.

- No, engem elkaptak, leültem az időmet, lehajtottam a fejem, odatartottam a seggem. Elkaptak, de még mennyire! Több mint húsz évet ültem.

Nagy John újabb csíkot húzott.

- De hát ilyen az élet, nem igaz? Egyszer te is ülni fogsz, fiú, mert nem árulod el a haverjaid, igaz? Ebből tanul a mi fajtánk.

Jon Jon szája kiszáradt a kokaintól, mert már hónapok óta elhagyta. Kezdett ideges lenni. Nagy Johnnak ez láthatóan személyes ügyet jelentett. Jon Jon hirtelen rájött, azt várja tőle, tálcán szolgálja fel neki Paulie-t.

- Talán csak szerencséje volt.

Nagy John felröhögött, ezúttal sokkal hangosabban, aztán egy szempillantás alatt eltűnt a vigyor az arcáról. Jon Jon szemébe nézett, és azt mondta:

- Senki sem ilyen marha szerencsés, fiú. Ha ennyire mázlista volna, minden héten telitalálata lenne a lottón. Gondolkodj csak el ezen!

Jon Jon elgondolkodott, és rájött, hogy nincs sok választása. Kezdett zavaros lenni a helyzet, és nem tudta, most mit tegyen. Ezt végig kell ülnie, és rögtönöznie kell. Képtelenség, hogy innen simán kisétáljon, örülhet, ha a liftig eljut.

Ám mindennek ellenére Nagy Johnnak halálosan igaza volt.

Jeanette fülig érő mosollyal az arcán, jókedvűen lépett a lakásba, ám Joanie nem örült neki. Jeanette hiányzott neki a legkevésbé ma este.

Voltak idők, amikor örvendezett annak, hogy a lánya hazatért, de ez a mai nem ilyen nap volt. Igyekezett türtőztetni magát, miközben Jeanette töltött magának egy italt, és közölte, hogy otthon marad estére. Úgy jelentette be, mintha valami hatalmas szívességet tenne ezzel az anyjának.

Joanie-nak nehezebbre esett a mosolygás.

- Ne haragudj, szívem, ma este szükségem van a helyre. Jeanette elvigyorodott.

- Ó, tényleg? Randid van?

Joanie mosolygott, amennyire tudott.

- Mondhatni.

-Jaj, gyerünk, anya! Mondd el nekem.

Joanie látta lánya nyilvánvaló örömét, és tudta, hogy akármi történt a családjával, Jeanette jobb emberként került ki belőle. Pontosan erre volt szüksége, valamire, ami felnyitotta a szemét. Ám mekkora árat kellett fizetnie Joanie-nak azért, hogy igazi, szeretetteljes mosolyt lásson a lánya arcán!

- Semmi mesélnivaló nincs, szívem.

Joanie elvette tőle a vodkát, és belekortyolt, mielőtt folytatta volna:

- Csak tégy egy szívességet, és menj ma vissza Jasperhez, rendben?

Jeanette észrevette anyja hangjában a nyugtalanságot.

-Mi folyik itt?

Gyanakodni kezdett, tudta, hogy anyja csak le akarja rázni.

- Semmi, szívem. Csak nekem kell a lakás. -Jaj, hagyd már, anya! Hülyének nézel?

Jeanette próbálta tisztázni az egészet, és Joanie ezt igazán értékelte. Ám egyúttal azt akarta, hogy tűnjön el a házból, mielőtt meglátja Bethanyt, és kérdezősködni kezd. Erre már tényleg nem volt szüksége ma este. Jeanette csak összekutyulná a helyzetet.

Amikor a lánya a Kirával közösen használt szobája felé indult, Joanie idegesen üvöltött rá.

- Miért nem tudod egyszer az életben megtenni, amit kérek? Jeanette megfordult, és az anyjára nézett.

- Mi folyik itt?

Joanie nagy levegőt vett, mielőtt válaszolt volna:

- Kérlek, Jeanette! Tedd meg, hogy átmész Jasperhez, jó? Hangja fáradt volt, és a szokásosnál is kimerültebbnek látszott.

- Anya, kérlek, mi folyik itt?

Joanie hirtelen kiegyenesedett, és amilyen hangosan csak tudott, rákiáltott:

- Lekopnál végre? Egyszer az életben tedd már meg, amire kérek!

Jeanette hosszú másodpercekig csak meredt rá, majd undok hangsúllyal megjegyezte:

- Kösz, anya, kurva rendes vagy!

Halálosan megsértődött, és Joanie azt kívánta, bár javíthatna a helyzeten, de nem tudott. Most nem. Addig nem, amíg meg nem tudja, amit tudni akar. Jeanette csak összezavarná a kislányt, és Bethanyt most erre volt a legkevésbé szüksége. Joanie-nak, fennkölt elvei ellenére, minden akaraterejét felemésztette, hogy ne verje ki az igazat a szerencsétlen gyermekből. Ám Jeanette nem gondolkodna, ha megtudná, mi a pálya. Előbb ütne, s csak aztán kérdezne.

Ebben a tekintetben az anyjára ütött.

Jeanette közben kiviharzott a lakásból, és becsapta az ajtót. Joanie a padlóra roskadt. Fogalma sem volt, hogy mit tegyen. Életében először elképzelni sem tudta, hogy mit tegyen.

A hálósobában Bethany a takaró alá bújt, és azon töprengett, mi ez a nagy kiabálás. Egyetlen dologban volt biztos: vele van a baj.

Nagy John már szárnyalt, és ez látszott is rajta. Az arca kivörösödött, vég nélkül locsogott, de a feje olyan tiszta volt, mint a trópusi strandok vize. Ám a kokó agresszívvá tette, és többé nem állt szándékában körüludvarolni Jon Jont. Ezt gyorsan ki is mondta.

- Jesmond és Paulie együtt dolgozik? Könnyű kérdés: igen vagy nem bőven megteszi. Most nincs hangulatom a pöcsölés-hez, rendben?

Jon Jon bólintott.

- Azt hiszem.

Úgy döntött, felégeti maga mögött a hidat, és Nagy Johnnal tart, noha a szíve mélyén nagyon jól tudta, nincs is más választása, mint hogy azt tegye, amit ez

az ember akar.

Ha valaki olyan legendás alak, mint John McClellan, az emberek végül mindig engedelmeskednek neki. Ez az utca törvénye, és Jon Jon tiszteletben tartotta ezt a törvényt.

Paulie egyszerre ismeretlen lett számára. A mai napig ő jelentette a fiú példaképét, és Jon Jon igazán hálás volt a gondoskodásért. De lehet, hogy egy szörnyeteggel üzletelt, és ráadásul a legrosszabb fajtával? Paulie talán a közmondásos báránybőrbe bújt farkas?

Úgy tűnt, igen. Akármennyire próbálta is Jon Jon magában másképp magyarázni a dolgokat, akkor is úgy érezte, hogy Paulie megfertőződött. Az ő világukban nem viselik, nem viselhetik el a pedofilok bűzét.

Hatalmasat sóhajtott, belül szinte üresnek érezte magát.

- Jesmond azt állítja, hogy Paulie-val és Pippyvel dolgozott. Lányokat és kisgyerekeket hoztak be Kelet-Európából, aztán továbbadták őket.

Újabb sort szívott fel, majd folytatta:

- Beszélni akarok Pippyvel is erről, de azt mondtad, hogy a fiad vele üzletel, ezért tudni akarom, hogy ez pontosan mit jelent nekem. Rajtad is át kell taposnom, John?

Egyenesen a férfi arcába nézett, őszintén és tisztán.

Nagy John a gránit konyhai munkalapnak támaszkodott, csontos arca szomorú maszkba dermedt. Fejét a kezébe temette, széles válla úgy rázkódott, mintha megpróbálná visszafojtani a sírást. Néhány percig így állt, közben a feszültség egyre nőtt a szobában.

Azután úgy tűnt, magához tért, és az előtte álló fiúra, nézve komoly hangon kérdezte:

- Ezzel kiútheted a fiamat a játékból, igaz?

Szépen manikürözött kezét a szája elé emelte, mintha hányinger kerülgetné, majd szomorúan közölte:

- Az én Kathym ebbe belehal. Kieron a legkisebb fia, de én nem védhetem meg, fiú. Nem is akarom, ha gyerekekkel kereskedik. Neked kell elintézned, mert én nem tudom. Ha én tenném, soha többet nem tudnék az asszony szemébe nézni. És minden hibám ellenére szeretem őt, ahogy valaha szerettem Kieront is. Akármilyen gyenge és buta volt, én szerettem a srácot.

Ismét csikokat húzott, de Jon Jon látta, hogy most remeg a keze. Amikor befejezte, névrokonára pillantott, és borúsan mondta:

- Ezt látnod kell.

Azzal kivonult a konyhából, és Jon Jon hallotta, ahogy a kovácsoltvas lépcsőn felmegy a galérián kialakított hálószobába. Jon Jon úgy érezte, valamilyen álomban van, és azon töprengett, ez vajon valóban vele történik-e. Ez az ember tényleg azt akarja, hogy Jon Jon elveszejtse a legkisebb fiát?

Amikor John visszatért, egy papírmappát adott át neki, amelyet a gyerekek használnak az iskolában.

- Nyisd ki, nézd meg!

Jon Jon reszketve nyitotta ki. Most, hogy idáig eljutott, tulajdonképpen már nem volt biztos abban, hogy tovább akar menni. Kicsit úgy érezte magát, mint Pandóra, azt leszámítva, hogy ő tudta: ami a szelencében maradt, az nem a remény. A remény már évekkal ezelőtt elveszett, és nem is volt rá esély, hogy valaha visszatérjen.

- Biztos vagy benne, John?

A férfi a vállára tette nehéz tenyerét.

- Anyád káprázatos munkát végzett veled, fiú. Mindenki azt mondja. Azt beszélnek, rendesen gondoskodtál róla és a húgaidról. Hogy erős személyiség vagy. Tudod, ezt csodálom benned. Az idősebb fiaim is ilyenek. Vadállatok, azt nem tagadom, de a legkisebb, Kieron, ő egy pöcs. Csak nem hittem el addig, amíg ezeket a képeket nem láttam. Magam szedtem le őket a számítógépéről. Kétség sem férhet ahhoz, hogy mit művel. Csak azt akartam megtudni, hogy ő is ügyfél-e, vagy benne van a szervezésben.

Ujját Jon Jon arcába nyomta.

- Soha egy léleknek el nem mondd, amit ma este itt láttál, rendben? A többi fiammal tudatom majd, de csak az eset után. Felét sem fogják tudni, ám eleget ahhoz, hogy befogják a pofájukat. Majd megérted, miért akarom titokban tartani. Magam szabadulok meg a holttestétől, de azt akarom, hogy te végezd el helyettem ezt a kis munkát, és akkor a lekötelezettek leszek, fiú, kibaszott sokkal

tartozom neked. - Hangosan köszörült egyet a torkán, és azt mondta. - Nézz már bele abba a rohadt mappába!

- Benne lesz a húgom is?

Jon Jon előbb ezt akarta tudni, mielőtt elmerül a mappában, és minden hidat feléget maga mögött.

- Nem, nincs benne, és ha majd belenézel, egész életedben hálálkodni fogsz a jó istennek ezért. Nekem azzal a tudattal kell élnem, hogy a fiam egy undorító perverz alak, vagy még annál is rosszabb. Olyan valaki, aki megkönnyítette más beteges állatok dolgát, hogy kisgyerekeket tegyenek tönkre.

Jon Jon vonakodva nyitotta ki a mappát, és kivette a fotókat. Amit látott, attól felkavarodott a gyomra.

Kieron McClellan kisgyerekekkel, lányokkal és fiúkkal pózolt a tündöklő színekben pompázó képeken. Ez is elég volt ahhoz, hogy Jon Jon gyomrából elinduljon az epe a nyelőcsővében. Addig okádott a modern mosogatóba, amíg a bordái is belefájdultak. Érezte a sör és a kokain ízét. Nagy John masszírozta a hátát, amíg abba nem hagyta.

- Nagyon sajnálom, haver.

Ezt így is gondolta. A legrosszabb, ami valakivel történhet, hogy látja, amit ő látott, és tudja, hogy az elkövető a saját húsa és vére.

Nagy John kinyitotta a hatalmas hűtőszekrényt, és elővett egy üveg Bourbont meg egy tál jeget.

- Még mindig nem tudom felfogni. Folyton ezen rágódom, de egyszerűen nem tudom elfogadni. Te is tudod, mi a legszarabb az egészben, nem? Paulie Martin pénzeli az egészet.

Megcsóválta a fejét egykori barátja piszkos ügyletei miatt.

- Velem vagy, vagy ellenem, fiú?

Jon Jon elvette az üveg Bourbont, és mindkettejüknek töltött egy nagy pohárral.

-Veled.

Nagy John elmosolyodott. Ma éjjel ez volt az első őszinte mosolya.

- Rendes srác vagy. Tudtam, hogy nem fogsz cserbenhagyni. Egészségedre, Jon Jon. Helyesen cselekszel.

Huszonötödik fejezet

Joanie elszívott egy szál cigarettát, és próbált lehiggadni. Egyik fele szeretett volna egyszerűen kísértálni a lakásból, és maga mögött hagyni ezt az egész szomorú történetet. Ám a másik fele tudta jól, hogy nincs választása. Ezen az úton végig kell mennie, és ami ennél is fontosabb, meg kell találnia a megoldást.

Ám annak ellenére, hogy vadul gyűlölte Kicsi Tommyt, és ártani akart neki, a szíve mélyén egyáltalán nem volt biztos abban, hogy pontosan tudni akarja, mi történt a kislányával.

Így is elég rosszul aludt - mit érezne, ha ismerné az egész sztorit? És ami szegény Jeanette-et illeti... nos, nem fog könnyedén megbocsátani az anyjának a ma esti ügy miatt, különösen, ha megtudja, miért zavarta el valójában. Úgy érzi majd, hogy kizárták valamiből, hogy nem tartották méltónak arra, hogy bevonják; persze ez nem igaz, de a lánya majd ezt akarja hinni.

Amikor Joanie végül bement a hálósobába, látta, hogy Bethany bekapcsolta a kis hordozható televíziót, és éppen a gyerekcsatorna műsorát nézi.

- Minden rendben, szívem?

A lány megfordult, és üres tekintettel meredt rá.

- Beszélhetünk most, Joanie?

Bólintott, és leült mellé az ágyra. Bethany befészkelte magát Joanie mellé. A nő szinte ösztönösen ölelte magához a gyermeket.

Bethany néhány pillanatig a képernyőt bámulta, amíg elhelyezkedett, aztán szomorúan elkezdte:

- Kira jó kislány volt. Nem úgy, mint én.

Joanie érezte, hogy a szíve megint erősen verni kezd.

- Mondd el, drágám! Mondd el Joanie néninek, mi történt!

- Tudod, én és Kira át szoktunk menni Lornához. De Kira nem szeretett ott lenni, azt mondta, túl koszos, és hogy megölnéd, ha rájönne. Akkor került a képbe Kicsi Tommy, és kezdték minden idejüket együtt tölteni. Féltékeny voltam rá,

mert Kira folyton csak róla beszélt. Én azonban tudtam valamit Thompsonékról, és ezzel Tommy is tisztában volt.

Joanie nagyot nyelt, mielőtt rákérdezett:

- Egészen pontosan mit tudtál, Bethany?

A lány még mindig a képernyőt nézte, képtelen volt Joanie szemébe nézni.

- Az apjáról.

- Mi van az apjával?

- Mindig nézegette Kirát, de túlságosan félt Tommytól, tudod. Azt meg kell hagyni, Tommy sosem engedte volna Kira közelébe az apját.

- Honnan tudod ezeket? - kérdezte Joanie kiszáradt torokkal. A lány megvonta dundi vállát.

- El szokott járni az egyik házba, ahova Pippy vitt engem. Joanie behunyta a szemét, hogy eltörölje azt a képet, amit ezek a szavak megidéztek.

- Most Tommyról vagy az apjáról beszélünk?

- Nem Tommyról, az apjáról, Josephről. Igaz, tőlem távol tartotta magát, és én mindig úgy tettem, mintha nem ismerném.

Bethany Joanie-ra sandított.

- De soha nem került Kira közelébe, arról Tommy gondoskodott. Ez tény. Tehát az apa volt a pedofil. Vajon mi a helyzet Tommyval? Milyen is volt ő egész pontosan? Joanie lassan errefelé irányította a beszélgetést.

- Szóval sosem ért hozzád, úgy értem, Joseph Thompson? Bethany megrázta a fejét.

- Túlságosan félt tőlem, ahogy már mondtam is. Lorna már korábbról is ismerte Josephet. Tudod, Lorna szerzi a gyerekeket Pippynek és a haverjának, Kieronnak. Kieron tartja a partikat az olyan férfiaknak, mint Joseph. Imádja az egészet, és Pippyvel ellentétben ő tényleg kedves. Tommy apja szerette, ha a lányok kicsik. Kicsik és vékonyak. Lehetőleg szőkék. Én sosem tetszettem neki. Kieron, ő viszont imádott engem...

Joanie eleget hallott, mégis kényszerítette magát, hogy folytassa a kikérdezést.

- Hol van az a ház, ahova jártál?

- A legtöbbször Ilfordban jártam, ahogy mondtam, a Mortlake Roadon - mondta Bethany, és elvigyorodott. - Más emberek házába is mentem, amikor megtanultam rendesen csinálni. Pippy szerint erre születtem.

Félelmetes büszkeséggel mondta ezt ki. Az egyetlen dolog, amiért valaha is megdicsérték, és azt a dicséretet is egy pedofiltól kapta. Micsoda bűnös elpazarlása ez egy gyermek ártatlanságának és bizalmának!

Joanie annyira mérges volt Mónikára, hogy elgondolkodott, túléli-e ezt a kapcsolatuk, amely már amúgy is több viszontagságot ért meg, mint a japán tőzsde.

Bethany álmodozva folytatta:

- Némelyik ház igazán csodás volt, amelyet csak a tévében látni. És adtak nekem italt, cigit, és nevettek. Kedveltek engem, Joanie! Azt mondták. És pénzt is kaptam. Az anyám azt hitte, hogy a bolti lopásból származó cuccokat adtam el. Joanie lenézett a kislány arcába. Bethany puha haja már megszáradt, és szanaszét állt a fején. Ettől olyan fiatalnak látszott. Nagy, barna szeméből szomorúság sugárzott, olyan szeme volt, mint azoknak a nőknek, akikkel Joanie együtt dolgozott.

Ez a gyermek már most tudott mindent, és a legrosszabb az, hogy még évek kellene ahhoz, hogy felfogja, miféle szörnyűség történt vele. Persze nem akarja majd felfogni, és addigra rááll a drogokra és inni kezd, hogy kitörölje az élete fájdalmát, amelyet túl korán élt meg. Csak a haragja marad majd meg, és az mindent felemészt, Joanie ezt tapasztalatból tudta. Egyetlen kérdést még fel kellett tennie.

- Mi van Kirával, mi történt vele?

Bethany belekörttyolt a mellette lévő kólásdobozba, mielőtt válaszolt volna. Joanie látta, hogy igyekszik összeszedni magát.

- Ahogy mondtam már, láttam, amikor felfelé ment a boltokhoz. Veszekedtünk, az én hibám volt - gyorsan magára vállalta a bűnt. - Ő elszaladt, én követtem. Pippy Light éppen akkor állt meg a kocsijával. Beszélgetésbe elegyedtek. Joanie úgy érezte, menten elájul a rettegéstől.

- Folytasd, szívem.

- Észrevett engem is, és odahívott. Egy partihoz akarta Kirát. Azt kérte, mondjam Kirának, hogy ismeritek egymást.

Most először nézett Joanie-ra.

- Tudod, nem tudtam nem megtenni. Pippy megvert volna, és hiába akartam azt mondani Kirának, hogy fusson el, túlságosan féltem.

Megint sírni kezdett.

- Te nem ismered Pipyty, Joanie. Egyik pillanatban teljesen odavan érted, azt mondogatja, milyen szép vagy, a következőben meg kifordul önmagából. Ha nem teszed meg, amit mond, megvadul. Megüt, leköp. Kitépi a hajad, és meg kell tenned, amit mond. Úgy könnyebb.

Pippy Light a felnőtteket is rettegésben tartotta. Valószínűleg szétröhögte magát ezeknek a szegény gyerekeknek a naivitásán és engedelmisségén. Ám Kira nem volt ilyen. Joanie jól kioktatta Kirát a testéről, arról, hogy a teste csakis az övé.

Bethany Joanie-ra nézett, tekintete megértésért könyörgött.

- Nem mondhat neki nemet az ember, Joanie. Egyszerűen nem lehet.

Amikor Joanie meghallotta a csengőt, felsóhajtott. Biztosan Mónika az. Joanie rá vágyott a legkevésbé most.

- Az anyám?

Bethany félelme nagyon is egyértelmű volt. Mónika megvadul, ha itt találja, és ami még rosszabb, teljesen téves okok miatt fog megvadulni.

- Maradj itt, és légy csendben! Én majd elintézem, jó? Joanie nehéz szívvel ment ki a szobából. Most már minden kétséget kizáróan tudta, hogy a kicsikéje meghalt. És azt is megtudta, hogy ki a felelős érte.

Ám még most sem merült fel benne, hogy hívja a rendőrséget.

Kinek van szüksége arra, hogy mindent összerondítsanak?

Pippy Lightnak volna pénze jó ügyvédekre, ragyogó védelemre, amelyet az általa vásárolt és fizetett tanúkra alapozna. Joanie úgy érezte, nem hagyhatja, hogy ez az ügy bíróságra kerüljön. Mi esélye lenne akkor az igazságnak?

Jon Jon újabb jointot sodort, miközben Nagy John hallgatta. Tudta, hogy a férfinak ki kell beszélnie magát, ki kell mondania hangosan, amit tud, hogy lehulljon a válláról a teher.

Jon Jon nagyon is értette, ő maga is így érzett volna.

Nagy John McClellannal a legrosszabb történet. Bármit elviselt volna, de azt a tudatot nem, hogy a saját gyereke egy szörnyeteg. Az ő világukban ezt sosem tudták kiheverni. Mindenkire árnyék vetült, aki kapcsolatban állt az illetővel.

- Amikor gyerek volt, tudod, az anyja megadott neki mindent, amit csak akart.

Ugyanígy a bátyjai is.

Sok apához hasonlóan John is szerette volna megmagyarázni a gyereke cselekedeteit.

- Még csak kilenc hónapos volt, amikor engem elkaptak, így csak a beszélőn találkoztam velem. Huszonegy volt, amikor végül hazatértem. Csak most jöttem rá, hogy sosem ismertem igazán. Hogy is ismertem volna, amikor végig sitten voltam? Ha igazságos akarok lenni az asszonnyal, meg kell hagyni, megtett mindent, ami tőle tellett, és a többiek is nagyszerűen viselkedtek. Ez a természet szeszélye, én mondom.

Jon Jon bólintott. Tudta, hogy Nagy Johnnak hinnie kell valamiben, másképp nem tudna nyugodtan aludni egyetlen éjszaka sem.

- Most huszonnégy éves, és kisgyerekekkel szeret szexelni. Mi ez az egész?

Őszintén elképedt.

Jon Jon nem tudta, hogy mit válaszoljon.

- Azt mondják, valami megzavarodik bennük. A természet különös játéka. Legalább időben rájöttél, hogy megállíthatod. Gondold el, ha kiderül, John!

Nagy John bólintott. Már a gondolatra is megizzadt.

- És van itt még valami - folytatta Jon Jon. Nagy John kérdően nézett rá.

- Mindannyiuknak menni kell, nem igaz? Mindenkit el kell tüntetni, aki tudott Kieronról. Vége a játéknak.

Nagy John ellazult.

Ez a fiú pontosan tudja, mit várnak tőle; nem kell a szájába rágni semmit. Nagy John megbízott Jon Jonban, valóban bízott benne. Ez a tény mindennél jobban meglepte. Jon Jon Brewertől az ember tényleg azt kapta, amit várt. Nagy John majd gondoskodik róla, ha elvégezte, amit rábízott. Ez a fiú lesz a trón várományosa, azt ő maga garantálja. Olyan életet biztosít Jon Jonnak, amilyenről

a hozzá hasonlók legtöbbször csak álmodik; valójában Paulie birodalmának egy tekintélyes részét szándékozott neki adni.

Végül is Paulie-nak egyáltalán nem lesz rá szüksége ott, ahova most tart. Persze, nem adja neki az egészséget, annyira nem hálás. De annyira azért hálás, hogy elintézte: a fiúnak ne legyenek többé anyagi gondjai az életben. Szerette volna maga mellett tudni, rajta tartani a szemét. Szüksége lesz a srácra. Jon Jon eléggé otthonosan érezte magát, hogy most már kérdés nélkül húzzon magának egy csík kokaint.

Amikor felszívta, így szólt:

- Ne hibáztasd magad, John! Kieron volt a kakukktojás, egy átkozott mutáns. Te csak koncentrálj arra, hogy minél kevesebb gondod legyen miatta, neked és a többi gyerekednek. Úgy értem, a legkevesebb sem szeretnéd, ha egy börtönben végeznék a pedofilok részlegében, nem? Vagyis az kell, hogy gyorsan feldobja a talpát. Úgy mindenki jól jár. Ő meghal, a feleséged kijárhat a sírjához, és megmented a család becsületét. Egyszerű.

- Okos fickó vagy, fiú. Jon Jon elmosolyodott.

- Nekem is van elintézendő ügyem, emlékszel? A kishúgomért teszem, szerencsétlen kis bárányért. Neki sem volt ki mind a négy kereke, tudod. Nem volt debil vagy ilyesmi, de nem vágott úgy igazán az esze. Mégis ő volt a szívem csücske. Attól a pillanattól, hogy megszületett, és a kezembe fogtam, beköltözött a szívembe. Felsőhájtott, és szokás szerint könnyek gyűltek a szemébe.

- Azt a köcsögöt, aki megölte, letörlöm a föld színéről, és minden percét élvezni fogom. Ha húsz, harminc vagy negyven évre sittelnek le, akkor is megéri. Átadta Nagy Johnnak a tükröt az egyenletesen elosztott csíkokkal, és halkán azt mondta:

- Szóval. Mihez kezdesz azokkal a képekkel? Száz százalék, hogy rajta vannak a számítógépe merevlemezén. Lehet, hogy már az interneten keringenek.

Hangosan szippantott egyet, és hozzátette:

- Azokat a képeket Kieron számítógépéről nyomtattad. Ki tudja, ki fért még hozzá? Kinek küldte el őket? Mert azt csinálják a pedók, tudod.

Bár Nagy John már eltelt kokainnal és Bourbonnal, hirtelen ráészmelt, milyen komoly problémával kell megküzdenie.

- Az internet behálózza az egész világot, haver. Az ilyen mocskok mindig fennmarad. Azok a fotók ott lehetnek bárkinek a képernyőjén akár a következő ötven évben is.

- Szent isten, Jon Jon! Erre nem is gondoltam eddig. Azt hiszem, be kell vonnunk még valakit. Egy olyan számítógépes

srácot. Én majd körbeszaglászok, keresek valakit. Egek, ez egyre rosszabb lesz!

- Előbb szeretném látni az összes képet, ami Kieron és a társai számítógépén van, mert van egy olyan érzésem, hogy megtalálhatom az egyik családtagomat, és veled ellentétben én nem szégyellném magam. Meg vagyok győződve róla, hogy Kira soha nem ment túl messzire. A szívem mélyén mindig tudtam, hogy valaki ismerős lehetett. Nem ment volna el csak úgy bárkivel, annál azért több esze volt.

Biztos, hogy olyan valaki volt, akit ismert.

Azt hittem, Tommy vagy az apja tette, de most, hogy láttam ezeket, és tudom, amit tudok, már egyáltalán nem vagyok ebben olyan biztos. Az a kövér kis fekete csajszi, aki a lepedőt gyűri a fiaddal, a Nagyszájú Mónika lánya, ismered a lakótelepről, igaz? Mónika Paulie-nak dolgozik. Az anyám legjobb barátnője, ha éppen beszélő viszonyban vannak, de ha összevesznek, a legnagyobb ellensége. Ez itt az ő Bethany lánya, és ő volt a kishúgom legjobb barátnője. Vajon mit jelent ez?

Nagy John a poharat bámulta; Waterford kristálypoharak voltak, darabja került száz fontba. Ő egy tucatot vett belőlük. A metszett üvegen szétszóródott a fenti lámpa fénye, a színek spektruma gyönyörűnek és melegnek látszott.

John teljes erővel vágta a poharat és tartalmát a falhoz, és élvezte az ezer apró darabra törő kristály hangját.

- Beszélek Kieronnal, és megtudom, mi a pálya. Neked csak be kell fejezned a munkát, megegyeztünk?

Jon Jon bólintott.

- Megtiszteltetés lesz, haver. De én is ott akarok lenni, és hallani akarom a sztorit az elejétől a végéig. Tudnom kell mindent Paulie Martinról, és a húgomról is. Ezt megérted, ugye?

Nagy John beleegyezően bólintott.

- Jobban, mint gondolnád, fiú. Azt hittem, a haverom, meg minden. Azt hittem, ő

is tisztességes. Hát, úgy látszik, az ember nem bízhat senkiben...

Egymásra mosolyogtak, összehozta őket a közös bánat. Azután Nagy John felállt, és komoly hangon közölte:

- Gyerünk, jobb, ha nagyobb sebességre kapcsolunk. Tudom, hol van a fiam ilyenkor.

Jon Jon gyorsan felpattant, és megvárta, amíg Nagy John kivesz néhány törülköződöt az egyik konyhaszekrényből.

- ígérem, hogy ma éjjel megtudjuk, amit tudnunk kell. Ha szükséges, kirugdosom belőle.

Jon Jon nem válaszolt.

Tényleg nem tudta, mit mondjon.

Egy dologban azonban biztos volt: Kieron saját apja úgy vélte, hogy a fiú képes lehetett Kira megölésére, és ez már önmagában is megpecsételte a fiú sorsát.

Paulie teli volt energiával, mosolyogva, kezét dörzsölgetve állt az ajtóban. Joanie az ismerős vonzást érezte, amikor a férfi belépett a lakásába.

- Minden rendben, kislány?

Szájon csókolta a nőt, és ő ugyanúgy viszonzta a csókot, mint mindig. -Jól vagy? A nő bólintott.

- Csak fáradt vagyok, de Mónikát várom, minden percben itt lehet.

- Baxter elmondta. Ez szép volt tőle, igaz? Joanie erre elmosolyodott.

- Kösz, Paulie, tudom, hogy te szóltál az érdekemben. A férfi magához ölelte.

- Ez a legkevesebb, amit megtehetek a legjobb csajomért, nem?

Csodálatos érzés volt, hogy a férfi így beszélt vele. Olyan ritkán engedte bárkinek is, hogy meglássák az igazi Paulie-t. Azt akedves, jó embert, akit Joanie olyan régóta szeretett.

- Mi ketten évek óta kitartunk egymás mellett, Joanie. Senki nem volt rám ilyen hatással.

A nő hirtelen tartózkodó lett a szavaitól. Rendszerint csak az éjszaka sötétjében mondott ilyeneket.

- Hol van Jon Jon? Hívtam a mobilját, de nem értem el. Joanie megrázta a fejét.

- Nem tudom. Nem láttam ma, és csodálkozom is. Azt hittem, itt fog várni, és alaposan kioszt majd.

- Jeanette itthon van? Ismét megrázta a fejét.

-Ja, csak mintha a tévéjét hallanám.

Paulie mosolygott, miközben beszélt, de szúrós tekintettel nézett körül a lakásban, mintha keresne valamit. Valami okból Joanie úgy döntött, nem mond el neki mindent. Egyelőre nem. Csak nekiesne Bethany-nak, és abból kiabálás meg veszekedés lenne. így inkább azt mondta halkan:

- Én voltam benn. Néha bebújok az ágyába, és összegömbölyödöm. Úgy közelebb érzem magamhoz.

A férfi kaján vigyort eresztett meg.

- Átkozottul rossz hazudozó vagy, Joanie. Elragadtatással nézte, hogy a nő pupillája kitágul a döbbenettől.

- Micsoda?

- Jon Jon van benn? - kérdezte határozott hangon.

- Mi folyik itt, Paulie?

- Mi folyik itt? Jól mulatsz, Joanie? Az a kis köcsög Jon Jon épp most készítette ki Jesmondot, a Dilinyós Bemard segítségével! Most már megérted, miért fogom addig ütni, amíg a kezem belefájdul, ha egyszer elkapom? Mi a faszt akar még?

- Nem tudom, Paulie. Fogalmam sincs, miről beszélsz. Paulie eltolta magától.

- Jaj, ne süketelj nekem, Joanie, a kölykeid nem is szarnak anélkül, hogy veled meg ne beszélnek előbb. A fiú most a Nagy John McClellannal van, szóval a franc se tudja, mi folyik itt, mert egyikük sem válaszol az átkozott hívásaimra! Mi vagyok én, valami báb?

Persze tudta, hogy a nő sem tud többet arról, hol van a fia: rá volt írva az arcára.

Ettől függetlenül Paulie bemasírozott a lányok hálószobájába. Joanie követte, s közben a karját rángatva próbálta megállítani.

- Mi a fene bajod van? Idejössz mosolyogva, barátságosan, aztán meg így rám támadsz? Lekophatsz, Paulie Martin! Nincs szükségem erre, ma este egyáltalán

nincs.

- Mi is van itt egész pontosan ma este? - vicsorgott a férfi. Joanie úgy meredt rá, mintha még sosem látta volna, és ezt az oldalát valóban nem ismerte még. A férfi eszelős tekintettel nézett rá, magánkívül volt a dühtől, a türelmetlenségtől, és mintha félelmet látott volna az arcán. De miért? Miért kéne Paulie-nak aggódnia? Lehet, hogy Jon Jon bajba került, de sosem fordulna a főnöke ellen, ahhoz túl nagyra tartja. Paulie beviharzott a kisházába.

Üres!

Azután átkutatta az egész lakást, kidobálta a ruhákat a szekrényekből, letépte a zuhanyfüggönyt.

Amikor végzett, visszafordult, Joanie arcába nézett, és a mellkasának bökte a mutatóujját, úgy üvöltötte:

- Mondd meg a fiadnak, hogy látni akarom! Jobb, ha megkeres, amint tud, mert ha nekem kell megtalálnom, sokkal rosszabbul jár! Kilenckor találkozóm volt vele, de nem jelent meg. Remélem, kurva jó oka volt rá!

Elment búcsúszó nélkül, és bevágta maga mögött az ajtót.

Joanie döbbsen állt, és a bejárati ajtót nézte. Ez felháborító. Mi az ördögöt gondol magáról ez az ember? Ám ami ennél is lényegesebb, hol van Jon Jon, és mivel szórakozik? Ha nem Paulie-val van, akkor kivel?

Nehéz szívvel ment vissza a szobába, és segített Bethany-nak előbújni az ágy alól. Megörült a világ, ehhez kétség sem férhet.

Bethany belekapaszkodott, és Joanie szorosán átölelte.

- Minden rendben, szívem, a felét sem gondolta komolyan. Csak ideges.

Joanie nem is igazán tudta, kit próbál meggyőzni, Bethanyt vagy önmagát.

Kieron Pippy Lighttal mulatott egy holborni zártkörű klubban. Két idősebb testvére épp most lépett be, és ő rájuk mosolygott, ahogy felé sétáltak. A klubtulajdonos utálta őt, és utálta Pippy Lightot is. Mindig történt valami baj, ha felbukkantak valahol. Idegesítőek voltak, folyton hangoskodtak. Amikor meglátta a két McClellan testvért, megkönnyebbülten sóhajtott fel. Kieron és Pippy mindig összedugták a fejüket, ha a testvérek is megjelentek, és úgy tettek, mintha nem is ők lennének. Automatikusan kitöltött két vodkát, hogy mire a fiúk a bárpulthoz érnek, már ott várja őket az ital.

Ám előbb túl kellett esniük a körülményes üdvözlési ceremónián, hiszen ha mindenkinek odaköszönnek, amikor belépnek, senki nem fog beléjük kötni, amikor végre leülnek az italuk mellé.

A tulaj azzal is tisztában volt, hogy Pippy Lightot annyira látják szívesen a McClellan családban, mint óvszert a kolostorban, szóval Pippy biztos hamar elstartol majd. Egyetlen dolog szólt Pippy mellett, az, hogy értette a célzást. Gerald, a legidősebb báty, apjuk kiköpött mása, most bratyziz-va vigyorgott rájuk.

- Minden rendben, Kieron?

Kieron visszamosolygott. Magasabban szárnyalt, mint egy 747-es, ez látszott rajta.

-Ja, és veled?

Olyan üveges volt a tekintete, mint egy heroinosnak, de most komolyan be volt löve. Gerald feltételezte, hogy kokain és Extasy keverékét használta. Az idősebb fiút idegesítette a testvére állapota, de inkább nem mondott semmit. Pipy semmibe vette, de az már megszokta. A McClellan testvérek nem akármik voltak, és ő tudta, el kell viselnie, hogy levegőnek nézik. Kivárja, amíg eljön az ő ideje. Pipynek is voltak tervei a jövőre, csak ő nem verte nagydobra őket.

James McClellan éppen telefonált, de Pipyt bámulta beszéd közben. Azután nagyot bólintott, kikapcsolta a mobilját, és Geraldhoz lépett, aki átadta neki a kupicát. Miután lehajtottá az italt, mondott valamit a testvérének, amitől az mintha megdermedt volna.

Hangosan dühögött a zene, pedig a hely csak negyedéig telt meg. Pippy arra volt a legbüszkébb, hogy kilométerekről megérezte, ha valami bűzlött, és most úgy érezte, talán ideje lenne elhagyni ezt a társaságot, és a távozás hímes mezejére lépni. Kieron szokás szerint nem volt beszámítható.

Pippy legsötétebb rémálmai látszottak beigazolódni, amikor a következő körben ő

is részesült a fiúk által rendelt italból, mert ez olyasmi volt, amit még nem tapasztalt. Azért elmosolyodott, amikor elfogadta a nagy adag Jack Daniel's whisky és kóla keverékét. Tudta, hogyan kell játszani.

Kieron a zenére ringatózott. Az egyik kedvenc száma szólt: Tiga énekelte a „Hot in Here” című dalt. Izgató szöveg volt, és Kieron egy fiatal lány felé harsogta a szavakat, aki egy nagydarab feketével állt a közelében. Szőke hajú, nagy mellű lány volt, és nyilvánvalóan nem lehetett még tizenhat.

Kieron hirtelen elkezdett hangosan énekelni: „Kezd itt meleg lenni... hát vedd le minden ruhád!” Ezzel súlyosan megsértette a fekete férfi férfiasságát és barátnőjét.

Gerald látta, honnan fúj a szél, és intett a fekete fickónak, mintha azt mondaná, ne figyelj rá. A férfi erre lekushadt. Valóban nem akart ezekkel összetűzésbe keveredni, de nem is tudta egyszerűen lenyelni a sértést.

- Fejezd be, Kieron. Különb is, igyál! Kérünk még egy kört, aztán az öreg találkozni akar veletek, oké?

Kieron bólintott, de nem volt boldog, ez nagyon is nyilvánvalóan látszott.

- El akartam menni, már megbeszéltem.

James felnevetett, harsányan hahotázott öccse szavaira.

- Nos, akkor most lemondod, nemde? - mondta neki, és odaintette a pultost, miközben barátságtalanul odavetette: - És ne hergeld az embereket! Az egy régi iskolatársam, Easton, és tényleg rendes fickó. James egy biccentéssel jelzett Geraldnak. Kieron általában arany gyerek volt, de ma mintha elment volna az esze.

- Miért akar Pippyvel találkozni?

Akármennyire nem volt magánál, annyit azért felfogott, hogy az apja nem akarna Pippy Lighttal beszélni, hacsak nincs valami baj.

James vállat vont.

- Te magad is megkérdezheted tőle egy perc múlva. Mondtam neki, hogy szóljon be vagy telefonáljon, hogy hol találkozzunk. Szóval igyunk még egyet, mielőtt megérkezik, mint kísértet az ünnepen. Pépesre fog verni, Kieron, ha meglát. Úgy nézel ki, mintha belőttem volna magad, és téged ismerve...

Testvériesen figyelmeztette. Ha apjuk szippantott is néha egy kis kokót vagy elszívott egy jointot, ki nem állhatta, ha a gyerekei drogoztak, de csak Kieron és egy másik öccsük, Dennis engedett a kísértésnek. A másik öt egyszerűen csak ivott.

James rendelt egy italt Eastonnak és a barátnőjének is, majd a kisöccse felé intett, amikor a másik köszönettel bólintott felé. Megmentette a helyzetet, és innentől zavartalan volt az este. Ám csak egy hajszálon múlt. Az volt a baj McClellanékkal, hogy ha eggyel verekedett az ember, meg kellett verekednie az összessel. És nemcsak a testvérekről és az apjukról volt szó, mert több unokatestvérrel rendelkeztek, mint a szaúdi királyi család. Easton nem szívesen vállalta volna be ezt a sokaságot, hacsak az összes haverja ott nem állt volna a háta mögött, de még akkor is kétszer meggondolta volna. McClellanék strapabíró család voltak.

Azért szemmel tartotta az öcsikét. Ha Kieron erősködik, Easton szétveri a fején a poharat, nem lesz más választása. Szinte elalélt a megkönnyebbüléstől, amikor öt perccel később Jon Jon Brewer sétált be a fiúk apjával.

Jon Jon rögtön Eastonhoz lépett, és kezét ráztak. Akármilyen fiatal volt is Jon Jon, Sippy kedvelte, és ez épp elég volt Easton számára.

Jon Jon azután visszament McClellanéhez, ahol Gerald és James is melegen üdvözölte, miután telefonon erre utasította őket az apjuk.

Nagy John gondosan figyelt.

Azután Kieronra és Pippyre nézett, és érezte, hogy ismét émelvegni kezd. Kieron mindent megkapott, amit csak akart, pusztán a neve miatt bejutott mindenhova. A neve garantálta, hogy megússzon valakit, ami a gyilkosságnál is rosszabb.

Ki gondolta volna, hogy a Nagy John McClellan egyik fia egy szörnyeteg? Nem is bírta elviselni a gondolatot, ahogy fia kicsa-pongó életmódjának következményeit sem.

Elég pedofil sereglett össze a sitten, látta, ahogy összeverték, megégették őket, és ő maga is beszállt a mókába... miközben egy ugyanilyen szörnyeteg nőtt fel a saját családjában. Lelki szemei előtt újra látta azokat a képeket, és nagyot nyelt, hogy ne dobja ki a taccsot. Az órájára pillantott. Még néhány

ital, és eléggé elzsibbad, hogy megkezdődhessen a tánc. Jon Jon rákacsintott, és Nagy Johnnak hirtelen sírhatnékja támadt. Kezd ellágyulni idős korára? Erre a kérdésre még nem tudta a választ, de bízott benne, hogy mielőtt az éjnek vége, megtudja. Pippy csak ült, és nézte a jelenetet, látta, hogy bánnak Jon Jonnal. Észrevette, hogy Nagy John úgy néz rá, mintha ő lenne Jon Jon apja, és nem valami kóbor feka, aki az első adandó alkalommal lelécelt. Pippy halálos bizonyossággal tudta, hogy minden kiderült. Gyorsan lehajtotta az italát, készen állt, hogy ő is megragadja az alkalmat és elpályázzon. Igaz, tudta, hogy ez nem fog bekövetkezni. Sehova nem megy innen McClellanék nélkül. Arról gondoskodni fognak.

Huszonhatodik fejezet

Gerald és James Nagy Johnt és Kieront figyelte, és látták, hogy valami nagyon súlyos dolog történt. Már kijöttek a klubból, de Jon Jon Brewer biccentett feléjük, mintha figyelmeztetni akarná őket, hogy ne avatkozzanak be. Mindketten ugyanarra gondoltak: mikor történt meg valaha is, hogy egy kívülálló olyasmit tudott a családi bizniszről, amit ők nem? Pippy szintén a fejleményeket figyelte. Amikor a McClellan fiúk látták, hogy az apjuk elkapja az öcs-csük torkát, szinte ösztönösen ugrottak, hogy leállítsák. Nagy John a két legidősebb fiúra meredt. Rendszerint határtalanul büszke volt a fiaira. Ha valaki csak megemlítette volna, hogy az egyik fia egy szörnyeteg... Most azonban felforrt benne a méreg.

- Szálljatok be a kocsikba, fiúk, és ezt a pöcsöt hagyjátok rám!

Gerald megérintette az apja karját.

- Ugyan, apa! Hagyd most hazamenni, és holnap megbeszéljük, akármilyen is az, rendben?

Kieron is az apjára nézett, és látta, hogy bekokozott, így halkán csak annyit mondott:

- Hagyj már, apa! Te sem akarod, hogy mindenki erről beszéljen, igaz?

Ez fenyegetésnek hangzott, és ezt az árnyalatot Gerald is érezte az öccse hangjában. Megfordult, hogy szembenézzen vele.

- Ezúttal mit csináltál, Kieron? Nagy John most elvigyorodott.
- Gyerünk, mondd el neki, ha mered! De nincs hozzá vér a pucádban, nem igaz?

Kieron nem kapta be a csalit, és Nagy John tudta, hogy soha nem is fogja. Tényleg nem meri elmondani, mert mindennek a tetejébe egy gyáva nyúl.

- Mi ez az egész? Miről maradtam le?

Gerald most az öccsére bámult. Erőtéljes válla és karja láttán Kieron megértette, pontosan mivel is kell most szembenéznie. Most villant fel előtte, hogy ezúttal az anyja nem tudja kimenteni, mert nem is tud erről a kis találkozásról. Tudta, hogy apja mindent megtett, amit csak az asszony akart, mert bűntudata volt amiatt, hogy minden szembejövő csajt megdugott. Ezt James mondta neki egyszer. Apjuk azért viselkedett így az anyjukkal, mert annyi ideig ült sitten, és most ki akarta élvezni az életét. Még azt is megkockáztatta, hogy az anyjuk mindent tud a flörtjeiről, de nem foglalkozik vele.

Ám akármilyen is a pálya, Kieron tudta, hogy ez az utolsó esélye az öregénél, és nagyon körültekintően kell kimagyaráznia magát.

Nagy John Geraldra bökött, és utasította:

- Tedd be Pipyty a kocsiba, és gyere utánunk, oké? Hamarosan mindent megtudsz.

Villámgyorsan döntött, de ott és akkor úgy látta, nekik is tudniuk kell. Ha eltűnik az öccsük, eszükbe jut majd ez az éjszaka, és elgondolkodnak. Mivel meg akarják majd torolni a halálát, jobb, ha minden érintett benne van elejétől a végéig.

Emellett azt sem szeretne volna, hogy minden az ő és Jon Jon lelkén száradjon. Végül is ez egy családi ügy. Azt is biztosra akarta venni, hogy a végén nem enyhül meg, márpedig a fiai előtt mindig megjátszotta a kemény fiút. A felesége, az egy másik történet. Nem is mert arra gondolni, ezt hogyan hallgatja el előle. Ezt persze Kieron is tudta jól.

- Apa, anyu tudja, hogy itt vagy?

Kihívóan nézett a szemébe, miközben beszélt.

- Szállj be abba a kurva autóba, te kis pöcs!

- Higgadj le, apa! Mi a francba keveredett megint? Én majd elintézem -
könyörgött neki Gerald.
- Ezt senki nem tudja elintézni, fiam. Magad is rájössz majd, mielőtt véget ér
az este. Az öcséd, ha egyáltalán nevezhetjük így, átlépett egy bizonyos határon,
és ha rajtam múlik, ma este egyszer s mindenkorra leszámolok vele.
Gerald nem hitt a fülének.
- Jaj, apa, elment az eszed! Hagyd reggelre! Én majd hazaviszem, hogy anya ne
aggódjon...
- Fogd be a lepcsés szádat, és gyere utánam a romfordi autóbontóhoz. Ott magunk
lehetünk. És ne hagyd, hogy Pippy Light eltűnjön. Vele is beszélni akarok,
értetted?
Legkisebb fiát durván belökte az autóba. Jon Jon már a hátsó ülésen ült.
Gerald átment az út túloldalára a saját kocsijához, mert tudta, hogy ha apja
ilyen hangulatban van, akkor nincs értelme vitába szállni vele.
- Mi az, Ger?
James ugyanúgy aggódott, mint ő. Gerald megvonta a vállát.
- A fene tudja - mondta, aztán ránézett Pippyre, és hozzátette: - De ő talán
felvilágosít minket útközben, ha kedves az élete.

Joanie és Bethany addig beszélgetett, amíg a kislány el nem aludt. Ez a furcsa a
gyerekekben: akármilyen történik is velük, mindig tudnak aludni. Joanie gondosan
betakargatta a kislányt, azután töltött magának egy nagy adag italt, és a
diványra ült, hogy elkortyolgassa, s közben megpróbálja felfogni mindazt, amit
Bethanytól hallott.
A két kislányt elvitte Pippy Light és egy Kieron nevű fazon egy autóval.
Meggyőzték Kirát, hogy menjen velük. Bethanyt kitették egy háznál Ilfordban, és
Joanie kicsikéjét többé nem látta senki.
Nem kell Sherlock Holmesnak lenni ahhoz, hogy az ember kitalálja, mi történt
vele. A lelke mélyén Joanie már rég tudta, hogy meggyilkolták a lányát. Anyai
ösztöne súgta ezt neki. Most amiatt aggódott igazán, mit tesz majd Jon Jon, ha ő
is rájön. így már nem gondolt Kirára, nem azon járt az esze, mi történt vele,
mielőtt meghalt.
Joanie egyetlen hajtásra kiitta az italt, és érezte, mennyire égeti, amíg leér a
gyomrába. Azután a padlóra térdelt, és kinyitotta a kincses szekrényét. Elővett
mindent, jól megnézett még egyszer minden egyes darabot. Tudta, hogy többet már
nem okoznak neki olyan örömet, mint valaha. Soha többet nem álmodozik majd egy
csinos otthonról, kertről, hintáról Kirának, szép étkezőszobákról és vacsorákról,
ahol a gazdagok és híresek jelennek meg.
Nem tudott anélkül ezekre az emlékekre gondolni, hogy eszébe ne jusson a
kislánya. Soha nem lesz több vidám napja.
Kicsi Tommy arca villant fel a lelki szemei előtt, de elhessegette a képet.
Elárasztotta a büntudat amiatt, amit a férfinak el kellett szenvednie, és ebben
a pillanatban sem ideje, sem ereje nem volt, hogy szembenézzen ezzel.

Később kiment a konyhába, elővett egy nagy fekete szemeteszsákot, és elkezdte
megtölteni a kincseivel, ahogy Jon Jon nevezte őket.
Kira imádta nézegetni ezeket a tárgyakat, ez mindkettejüknek nagyszerű időtöltés
volt. Joanie is szerette látni, hogy a lánya ilyen szép dolgokkal mulat. Együtt
tervezték meg a nagy vacsorákat: fogásról fogásra az ételeket, a bort, mindent,
még a szalvéták színét és az evőeszközök elhelyezését is.
Ennek most vége, az ártatlan boldogság minden perce elhussant.
Elment a kicsikéje is, és többet nem tér már vissza. Joanie sírni kezdett,
amikor végül megfogta a szemeteszsákot, és kiment a szemétdobóhoz. A
lépcsőfordulóban állva kinézett a lakótelepre, és elgondolkodott, milyen élet
az, amelyben
soha nem történik semmi jó. A ritka közjátékok alkalmával, amikor úgy tűnt, jól
mennek a dolgai, mindig azt várta, mikor borul a bili. Most pedig teljesen
széjjel hullt az élete. Csak arra volt jó, hogy a bulvárlapok írjanak, a
szomszédok pedig pletykáljanak róla.
Bekukucskált a körülötte lévő lakások ablakain. Látta a fényeket, a különböző
tapétákat, villódzó tévéképernyőket, hallgatta a lüktető zenét, az utcán lógó
tinédzserek sikítozását és nevetését, és irigyelte őket bonyodalmaktól mentes
életükért.
Az anyja mindig azt szokta mondani, hogy a legtöbb ember számára az élet szar,

és ez mások miatt van. Az embernek valójában sosincs választása, mindig mások szűrnak ki vele. Egészen a mai estéig Joanie nem értette, miről beszélt. Ha valakinek bánata van, az azért van, mert szeret valakit. Itt van a kis Bethany. Annyira szereti Mónikát, és mégis kárba vész a szeretete. És az ebben a legrosszabb, hogy akármilyen fiatal is Bethany, erre már ő maga is rájött. Joanie magához szorította a zsákot, térdre ereszkedett, és úgy sírt, mint egy kisgyerek. A szívében olyan erős volt a fájdalom, hogy azt hitte, tényleg belehal.

- Kérlek, apa, hallgass meg egy percre! - Kieron kezdett pánikba esni. Akármit mondott az apjának, az tudomást sem vett róla, vagy kiröhögte.

Nagy John most is utálatos hangon utánozta.

- Kérlek, apa, hallgass már meg! Egy nagy túrót! Jon Jon szájalom nélkül nézett Kieronra.

- Miért nem fogod be a pofád, te perverz állat? Kieronból előtört a szokásos durvasága, és visszaszólt:

- Tényleg hagyod, hogy így beszéljen velem, apa? Egy átkozott bokszos, és te hagyod, hogy így beszéljen? Hol a Nagy John McClellan, akit ismerek és megvetek? Nagy John felkacagott.

- Ó, ideges vagy, igaz? Te szemét, szarházi pedofil!

Jon Jon előre hajolt a két ülés között.

- Volt bármi közöd a húgomhoz, Kirához? Csak mert a képeken, amiket apád mutatott nekem, úgy láttam, közelről ismered a kis barátnőjét, Bethanyt. Nagy John ismét röhögni kezdett.

- Ez jó, Jon Jon, te aztán tudsz bánni a szavakkal! Közelről. Hány éves az a lány, Kieron? Kilenc, tíz?

- Szeretné tudni, mi?

Kieron elnevette magát, mire Nagy John előre hajolt, és megpróbált bemosni egyet az arcába vezetés közben.

- Te rohadt kis strici! Megöllek azért, amit velem tettél... Leállította az autót az út közepén, és kiugrott, majd kinyitotta a bal oldali ajtót, és elkezdte püfölni a fia testét és fejét. Elszakadt a cérna. Eddig türtőztette magát, de most nem bírta tovább.

Jon Jonnak minden erejére és meggyőző képességére szüksége volt, hogy visszaterelje John-t a vezetőülésbe.

Az emberek mind őket bámulták, és azon töprengtek, mi történik, de nem akartak beavatkozni. Ezt nem is vette rossz néven senki, ha meglátta a nagydarab, dühödt férfit.

- Nyugodj meg, a rohadt életbe, mielőtt mindannyiunkat felnyomnak! Állj meg az út szélén, mindenki minket néz.

Kieron belesüppedt az ülésébe, és végre elhallgatott. Elég erősen vérzett.

Jon Jon észrevette, hogy Gerald és James is mögéjük húzódik, és csendben figyelik a jelenetet. Mivel Pippy-t nem látta, feltételezte, hogy már beszéltek vele.

Odasétált a másik autóhoz, kezét a szeméhez emelte, és belesett a hátsó ablakon. Pippy az ülésen feküdt, véres volt, laposra verték, de még élt, és Jon Jont csak ez érdekelt.

Gerald leengedte a vezetőoldali ablakot.

- Igaz ez, Jon Jon?

Bólintott.

- Jézus atyám, az nem lehet... Kieron egy fasz, de nem tenne ilyet...

Jon Jon elővette a mappát a kabátja zsebéből, és beadta az ablakon, azután rámutatott Pippy Lightra.

- Ne merjétek megölni! Beszélni akarok vele a kishúgomról, oké?

Mindkét férfi bólintott.

- Amint megtudom, amit akarok, a tiétek lehet. Miközben visszafelé sétált Nagy John kocsijához, rendőrautó

hajtott el mellettük sebesen, minden lámpája villogott, működött a szirénája is. A bejelentés nyomán jöttek.

A többiekhez hasonlóan Jon Jon sem foglalkozott velük.

Szokás szerint túl későn érkeztek.

Paulie az irodájában volt az Angyali Lányokban. Újabban szeretett itt lenni, csak ezen a helyen talált nyugalmat. Habár ma este egyáltalán nem volt nyugodt. Cigarettát szívott, ami csak alkalmanként fordult elő, és pőfékelés közben a dokumentumokat tépte cafatokra. Már tönkretette az összes CD-t és a számítógépeket, amelyeken a cuccokat tárolta. Nem mintha bárki is közel férközhett volna valamikor a gépeihez, de a félelem és a paranoia eluralkodott rajta. Úgy érezte, közvetlen kapcsolat van Jon Jon és McClellan között, és már tudta, hogy a nagyember valahogy szimatot fogott. Nem lehet véletlen, hogy a férfi éppen most bukkant fel egy nagy haszonnal kecsegtető üzleti ajánlattal, és az iránt érdeklődött, van-e Paulie-nak egy jó embere, akit ráállíthatna. Ám csak akkor állt össze a kép, amikor Jon Jon egyszerűen nem jelent meg a találkozójukon.

Miért is állt szóba Jesmonddal és Pippyvel? Soha fel sem merült benne, hogy egy olyan ártatlan kislány, mint Kira, valaha is belekeveredik abba, amit ő pénzel. Soha a bűdös életben nem hitte volna, hogy idáig fajulhatnak a dolgok. Azt mondták, a gyerekek külföldiek. Erre születtek, erre nevelték őket. Nem ismernek mást.

Sokan kérték, hogy támogassa a terveiket, és egy bizonyos árért hajlandó is volt finanszírozni őket. Nagy vagyonokat keresett ezzel. Pippyvel csak ennyi kapcsolata volt – finanszírozta az ügyleteit. Abból indult ki, hogy amiről az ember nem tud, az nem is bántja. Milyen nagyot tévedett!

Az az örült Pippy Light odavolt az iskolás lányokért. Paulie a szíve mélyén tudta, hogy sosem lett volna szabad Pippyvel és Jesmonddal üzletelnie, mert a bűnözőtársadalom söpredékének számítottak. De amikor Jesmond elmagyarázta az egésznek a gazdasági részét, túl jó lehetőségnek tűnt ahhoz, hogy kihagyja. Csakis ezért adott meg Sylvianak mindent, amit csak kért. Tudta jól, hogy nincs olyan helyzetben, hogy bárki tüzetesebben átnézhesse a pénzügyeit. És az ügyvédjének ugyanez volt a véleménye. Paulie-nak kezdettől fogva rossz érzése volt emiatt, de a töméredek pénz ígérete ellensúlyozta a lebukástól való félelmét.

Az volt a legrosszabb az egészben, hogy jobban tartott a saját társaitól, mint a fakabátoktól. A jogászok előbb fogják szabályok közé szorítani a Gázai övezetet, mint az internetet, és Paulie emiatt aggódott leginkább. Ott aztán szinte mindent megtalálhat az ember, ha be akar bizonyítani valamit. Ha egyszer összekapcsolják a nevét a pedofilokkal; akkor neki is vége. Jesmond már halott, de ki tudja, mit mondott el?

Paulie elment Pippyhez is ma este, és utasította Earlt, hogy törjön be hozzá. Amiket ott látott a számítógépeken, az megrémítette. Összetörte az összes gépet, majd felgyújtotta a lakást, de előbb természetesen mindent átkutatott. Ám Nagy Johnhoz hasonlóan ő is attól félt, hogy a világ bármely számítógépén lehetnek most már fényképes bizonyítékok azokról a gyerekekről, akiknek a megvásárlását ő tette lehetővé. Lehet, hogy valahol az ő neve is szerepel, talán egy Romániába vagy Csehországba küldött e-mailben. Pippy elég húgyagyú volt ahhoz, hogy kikotyogja, ki pénzelte.

Paulie-t elöntötte a forróság, ha erre gondolt. Amikor rájött, hogy Kieron is benne van az üzletben, az ráhozta a frászt, de Pippy megesküdt, hogy Nagy Johnnak halvány sejtelve sincs a fia dolgairól, és ő hitt neki, mert ismerte valamennyire Johnt.

Kiráról azonban semmit nem tudott. Sosem kérdezte Jesmondot vagy Pipyty az ügyfelekről vagy a dolgozókról. Nem tudta, hogy annyira elment az eszük, hogy már helyi gyerekeket is bevontak. Azt hitte, a kislány valami arra járó örült kezébe került – soha nem gondolta volna, hogy az a nemzetközi pedofilhálózat kapta el, amelyet ő pénzelt, és amelyetől bőséges summára számíthatott.

A saját végtelen mohósága okozta a vesztét, Paulie ezzel tisztában volt. A vesztét és a saját gyermeke halálát. A saját lánya... az övé és Joanie-é. Erre gondolni sem bírt. El kellett űznie a gondolatot, hogy arra tudjon koncentrálni, hogyan mentse a bőrét.

– Kira – egyszer csak azt vette észre, hogy fennhangon beszél, és a kislány arcára gondol. A gyermekére, akit megtagadott. – Nem bírok rád gondolni. Nem viselem el a tudatot... jaj, istenem, Kira, mit tettem? Édesem, sajnálom. Nagyon sajnálom...

A romfordi autóbontóban egy nagy területet tartottak fenn az autó-alkatrészeknek. A két dobermann, Pixie és Dixie ott szokott aludni két őrjáratozás között. Ma este a gazdájukat, egy Arnold jigson nevű öregembert, aki egy elhagyatott lakókocsiban húzta meg magát, valakik kirángatták az ágyából, és hazavitették vele a kutyákat.

Az öreg nem kérdezett semmit, csak zsebre vágta az ötven fontot, és vissza sem nézett. Hozzá volt szokva főnöke, Nagy John gyanús ügyleteihez, és nem volt kedve olyasmibe keveredni, amihez neki vagy a családjának semmi köze. Ha pedig a zsernyákok kérdezik, ott volt egész este, egyedül. Arnold tudta, hányas a kabát.

Gerald mindannyiuknak töltött egy italt a telep irodájában, amíg Jon Jon újraindította a laptopot és becsúsztotta a lemezt, amelyet Nagy Johntól kapott. Miközben a képernyő villódzva életre kelt, Pippy és Kieron reakcióit figyelte. Pippy legalább úgy nézett ki, mintha szégyenkezne, de Kieron továbbra is pökhendien viselkedett, mintha igazán azt hitte volna, hogy nem tett semmi rosszat.

Kieron minden képen rajta volt, és Jon Jon hamar rájött, hogy ez minden bizonnyal a saját lemeze, amelyet saját szórakozására őrizgetett. Vajon hol tartja a többi? Azokat, amelyeket a hasonszőrű perverzeknek ad el? Geraldon és Jamesen látszott, hogy émelyegnek, mindketten elfehéredtek és izzadtak.

James végül elfordította a tekintetét a képernyőről, és az öcs-csét bámulta. De képtelen volt megszólalni, annyira megdöbbsent, egyetlen hang sem jött ki a száján. Az apja pontosan tudta, mit érez.

- Szép kis firmát neveltem, igaz, fiúk? Micsoda kibaszott nagyszerű rokon! Büszkéek vagytok rá, mi? Még mindig azt akarjátok, hogy hazaengedjem az anyukájához?

Nagy John a hajánál fogva fordította legkisebb gyermeke fejét a képernyő felé.

- Gyerünk, nézd csak meg! Az utolsó emlék, amit magaddal vihetsz.

John zokogott és remegett, de Kieron csendben, tétlenül ült, hagyta, hogy megtörténjen, aminek történnie kell. Tudta, hogy vége van. Ebből semmiképpen nem tud kimászni.

Elhúzódot az apjától, és felegyenesedett, a ruháit igazgatta, betúrta az ingét és lesimitotta a haját. Az örök dandy.

- Hol a húgom? - tette fel a kérdést Jon Jon. Kieron elvigyorodott.

- Mit akarsz tőlem?

- Jaj, a kurva életbe, mondd el, amit tudni akarnak, és essünk már túl ezen! - Pippy hangja magasra emelkedett a feszültségtől. Csak annyit szeretett volna, hogy amilyen gyorsan és könnyen csak lehet, véget vessenek ennek.

Jon Jon hozzá fordult.

- Hol van, Pippy?

Az megvonta a vállát.

- Ő volt - mondta, és fejével Kieron felé bökött. - Korábban történt.

Ekkor köhögési roham jött rá. Az egyik szeme bedagadt és bevérzett, és az ajka is felrepedt a veréstől, amit a testvérektől kapott.

Kieron megvetően kacagott, majd Jamesre pillantott, és azt mondta:

- Jobb, ha megnézed azokat az ízületeket. Megsérültek, vé-reznek. Biztos kivertétek a fogait. Fogadok, hogy fáj.

Vigyorogva folytatta:

- És Pippy HIV-pozitív, azt tudtátok? Ettől aztán elszabadult a pokol.

James felkapott egy feszítővasat, amivel a rendszeresen itt landoló csempészett áruk ládáit szokták felnyitni, és bezúzta vele öccse koponyáját. Undorító hangot hallottak, és Kieron a padlóra zuhant.

- Emeld fel, és dobd ki az udvarba! Ez a szőnyeg még szinte

új. - Nagy John úgy beszélt, mint valami megbántott háziasszony.

Jon Jon akaratlanul is nevetésben tört ki, és a nevetése ragadós volt, hamarosan Gerald is csatlakozott hozzá.

- Nem tudom, min kacarásztok! Lehet, hogy AIDS-es vagyok! - sértődött meg James is.

Kieron a könyökére emelkedett, és azt zihálta:

- Nézzetek csak végig magatokon! Mind ott álltok, mintha ti volnátok a becsület megtestesítői. Én csak kurvákkal szórakoztam, ahogy ti is. Imádták, amint megtudták, miről van szó. A kis-húgod is élne még, ha nem lett volna olyan átkozottul makacs! „Jaj, ne... kérlek... az anyukámat akarom!” Mindenki elborzadva nézett rá, ahogy előadta a jelenetet. Egyikük sem merte elhinni, hogy egy olyan kislány utolsó szavait hallják, akivel ez az ember kegyetlenkedett, és aki már halott.

Kieron tovább hablatyolt, mert tudta, hogy magára vonta a figyelmüket. Tudta, hogy ma éjjel meg fog halni, de előbb el akart nekik mondani ezt-azt. Ő hitt benne, hogy minden, amit tett, igazolható.

- Ezek mind elkerülhetetlen véletlenek voltak. Az a Bethany nem tudott betelni az italokkal és a drogokkal, azzal, hogy ő áll a figyelem középpontjában... A gyerekek szeretnek velünk lenni, mert mi szeretjük őket. Igazán szeretjük.

- Az istenfáját!

Ezt Gerald nyögte ki, akinek teljes döbbenete és hitetlensége nyilvánvaló volt a hangjából és az arc kifejezéséből is.

- Mi a fene folyik itt, apa?

Tudta, hogy a testvére igazán hisz abban, amit elmondott, de éppen ezt volt a legnehezebb elfogadni.

- Vidd innen! Vidd a szemem elől!

Kieron nagyot nyögött, amikor elindultak, hogy felemeljék. Az oldalára fordult, és felnézett, az apjára.

- Az internetnek köszönhetően többé már nem vagyunk egyedül. Milliiónyian vagyunk a világban, és egy nap majd nyíltan vállalhatjuk, amit tettünk. Ti tudatlan barmok mind gondolatok már erre, de nincs merszetek megtenni bármit is.

- Ha reggelre legalizálják a gyerekek molesztálását, neked már az is késő lesz, te szemét! - hörögte Nagy John. - Most dobjátok be valamelyik kocsi csomagtartójába, aztán majd berakjuk a zúzógépbé. Nem ő lesz az első, aki így végzi ebben az udvarban, és bátran merem állítani, nem is az utolsó.

Pippy Lighthoz fordult.

- Te meg jobb, ha kinyitod a pofád, gyerek, mert akkor meg-könnyítjük az utolsó óráidat. Ő viszont... - a fiára mutatott. - Ő magánál lesz, és mindenről tudni fog, ami vele történik.

Pippy képes volt beismerni, ha legyőzték. Bólintott.

- Kérhetek valamit, mielőtt belekezek?

- Kérj. Hogy megkapod-e vagy sem, az már teljesen más dolog.

- Ne hagyjátok, hogy anyám bármit is megtudjon ebből! Ne derüljön ki semmi, rendben? Abba belehalna.

Jon Jon nem tudta magát túltenni Pippy szavainak iróniáján.

- Egy kicsit olyan lenne, mint az én anyám, nem? Megtört, feldúlt, halott. Neked aztán van bőr a pofádon, itt handabandázol, aztán meg arra kérsz minket, hogy védjük meg a családot?! Mi lesz az én családommal? És a többi gyerek családjával? Pippy nyelt egyet.

- Elmondok mindent, amit csak akartok.

- Naná, hogy elmondod.

James és Gerald kirángatták az öccsüket az irodából, és folyamatosan ütötték-rúgták, ahogy megpróbált menekülni a szorításukból.

- Gyerünk, Jon Jon, fejezzük be ezt a kis műsort, oké? Jon Jon bólintott.

Nagy John legfiatalabb fiának üvöltése és könyörgései egy pillanatig sem hatottak rájuk, most, hogy a megtorlás már elkezdődött. Pippyt azonban sokkal ékesszólóbbá tették, mint amilyen egyébként lett volna. Jon Jon végül őt is megölte. így vagy úgy, Nagy John gyilkossá akarta tenni ma éjjel, és amikor végül meghúzta a ravaszt, Jon Jon nem érzett semmi mást, csak megkönnyebbülést.

Paulie újabb cigarettára gyújtott. Earlt már korábban hazaküldte, és most türelmesen várta, hogy elérkezzen a végzete. Majdnem hajnalodott már, amikor Jon Jon végül belépett az Angyali Lányok felett lévő irodába.

- Tudtam, hogy itt találalak - kezdte.

Ez a szalon volt Paulie legújabb játékszere, erre volt a legbüszkébb. A tárgyakat mindig többre értékelte az embereknél. Az éjszaka folyamán megöregedett, és Jon Jon egy kis sajnálatot érzett iránta, de ezt igyekezett

leküzdeni.

Paulie kényszeredett mosollyal fogadta.

- Gondolom, semmi értelme azt mondani, hogy sajnálom. Hogy Kira belekeveredhet... ezt sosem gondoltam volna.

- Ehhez már késő, Paulie. Mit tud Earl?

- Semmit. Azt rád akartam hagyni. Beveszi majd, amit mondasz neki. Ami őt illeti, te vagy a főnöke.

Jon Jon megkönnyebbült. Gyűlölte volna, ha Earllel is meg kell vívnia ezt a harcot.

- Feltételezem, most már mindent tudsz? - folytatta Paulie.

A fiú ismét bólintott. Képtelen volt elmondani ennek az embernek mindazt, amit szeretett volna. Szavakkal nem lehetett kifejezni, milyen árulásnak érezte, amit Paulie tett.

- Sosem tudtam. Az egész a pénz miatt volt, érted? - hebegte Paulie.

- Ahogy mindig, nem igaz? Csak azzal foglalkozol.

Jon Jon nem tudta visszafogni a hangjában bujkáló keserűséget.

- Hogy van Nagy John?

- Össze volt törve, amikor otthagytam. Ide akart jönni, de azt mondtam, én majd elintézem.

Paulie felnevetett.

- Mindig tudtam, hogy számíthatok rád.

Kinyitotta az íróasztala fiókját, és elővett egy kis kézi fegyvert. Láttá, hogy Jon Jon megmerevedik a látványtól, és gyorsan közölte:

- Minden rendben, haver, ezt magamnak tartogatom. Csak egy feltételem van: hagyd ki a nevem, ha ez a szarság kiderül, jó?

Jon Jon arca elszürkült a feszültségtől, tekintete elhomályosult.

- Nem garantálhatok semmit, Paulie, de megpróbálok. Nagy John és a fiai azt akarják, hogy titokban tartsuk, de mi mást akarhatnának, nem igaz?

- Mit mondasz majd Joanie-nak? Jon Jon megvonta a vállát.

- Tényleg nem tudom, ez az igazság. Paulie lehajtotta a fejét.

- Minden részlet ebben a kék mappában van. Miután rábökött, lehajtotta az utolsó kerty brandyjét is.

- Oké. Én majd mindent elrendezek, Paulie.

-Jó fiú vagy. Jut eszembe, Baxter évek óta nekem dolgozott. És a rendőrkapitány is. Ők most a tieid, ha szükséged van bármire. Paulie kísértetiesen mosolygott.

- Sosem gondoltam, hogy így ér majd véget, fiam, de hát látod. Az élet rendszerint akkor rúg pofán, amikor a legkevésbé számítasz rá.

Jon Jon nem válaszolt. Ezt sokkal jobban tudta, mint az előtte ülő emberi roncs, de eltekintett attól, hogy erre rá is mutasson.

- Gondolom, semmi esélye, hogy Nagy John...

- Egyáltalán semmi esélye. Vagy te teszed meg, vagy én, Paulie. Minek halogatni az elkerülhetetlent?

Paulie felsóhajtott. Számított erre. Minek halogatni az elkerülhetetlent?

- Hát akkor isten veled. Sok szerencsét!

Jon Jon megfordult, és az ablakhoz lépett. Ott állt, és a hétköznapi embereket figyelte, akik korán munkába mentek, és küszködtek, hogy kifizessék a számláikat és talán nyaraljanak valahol.

Normális emberek, normális életek.

, Hangos volt a fegyver dörrenése, de őt nem igazán izgatta a zaj. Paulie tulajdonában volt az egész épület. Különben is, öngyilkos lett, bár a „kegyes halál” talán jobb szó lenne erre, de ez már túlságosan elvont probléma. Paulie Martin meghalt, és itt hagyta Jon Jont, hogy rendbe szedje a dolgokat.

Egyáltalán nem érzett semmit.

Letörölte ujjlenyomatát az ajtógombról, azután levitte a földszintre a mappát, és leült az elhagyatott fogadótérben, hogy átnézze az összes papírt, amit Paulie hagyott neki.

Fél órával később elindult, intett egy taxinak, és amikor beült, azon töprengett, mi a fenét fog mondani az anyjának.

Joanie egész éjszaka ébren ült, és várta, hogy Jon Jon hazaérjen végre. Reggel nyolc óra volt, és Bethany még mindig aludt. Joanie hagyott néhány üzenetet Mónika mobiltelefonján, de nem hallott felőle, igaz, nem is számított rá. Mónika

úgy ebéd tájékán fog kimászni a barlangjából, és szokás szerint semmit nem tud majd a lánya hollétéről.

Joanie a teáját szürcsölte, amikor kinyílt a bejárati ajtó, és látta, hogy Jeanette jött meg.

- Minden rendben, szívem? Jeanette kényszeredetten mosolygott.
- Korán jöttél. Kérsz egy csésze teát? - kérdezte az anyja békü-lékeny hangon.
- Igen, aztán jobb, ha indulok a suliba.

Joanie nem gondolta volna, hogy tud még nevetni, de amikor ezt a mondatot éppen Jeanette-től hallotta, elnevette magát.

- Ki vagy rám akadva?

A lány felsóhajtott, és átment a konyhán.

- Nem, de ma iskolába akarok menni. Joanie elégedett volt. Kezdetnek megteszi.
- Amúgy Bethany a szobában alszik. Ne ébreszd fel, jó?
- Persze hogy nem fogom. Őt akarom a legkevesbé hallgatni, ahogy kárál.

Mindketten az ajtó felé fordultak, amikor meghallották, hogy Jon Jon belép.

- Minden rendben, lányok?
- Iszonyú szarul nézel ki, Jon Jon! Merre jártál? - kiáltott fel Jeanette kíváncsian, miután meglátta bátyja rongyos ruháit és nyúzott ábrázatát.
- Készülj az iskolába! - vetette oda neki a fiú tömören. Jeanette most először megtette, amit mondtak neki, testvére és anyja legnagyobb bámulatára.
- Ülj le, anya!

Joanie gyorsan készített a fiúnak egy csésze teát és pirítóst.

- Paulie keresett múlt éjjel. Úgy jött ide, mint egy seggbe lőtt medve...

- Paulie meghalt, anya. Egy órája öngyilkos lett. Joanie egy pillanatra megdermedt, majd a fia felé fordult.

- Hogy mi?

- Főbe lőtte magát. Ez már egy ideje benne volt a pakliban. Egy csomó kellemetlen ügy... a válás, üzleti gondok.

Ő maga is meglepődött, milyen könnyen jöttek a hazugságok a szájából.

A nő gondosan végigmérte a fiát, és észrevette a finom kis ráncokat a szeme és a szája körül.

- Mi történt valójában, Jon Jon? A fiú vállat vont.

- Mire gondolsz?

Joanie imádta a fiát, attól a pillanattól fogva, hogy először a kezében tartotta. Így volt ez az összes gyerekével, és jobban ismerte őket, mint ahogy ők ismerték saját magukat.

- Kérlek, mondd el, Jon Jon, hogy mi a csuda történik itt! Nem vagyok teljesen hülye, tudom, hogy többről van szó.

Miközben beszélt, Bethany lépett ki a hálósobából, és Jon Jon úgy nézett rá, mintha egyenesen a legvadabb rémálmából lépett volna elő.

Soha többé nem tudott úgy tekinteni rá, mint egy hamvas arcú iskolás lányra, azok után, amit tett - és ha a képeknek hinni lehet, önszántából. A kishúgával ellentétben, aki nem hagyta magát, és mindvégig küzdött.

Joanie látta a reakcióját, és rájött, hogy Jon Jon mindent tud.

- Menj vissza az ágyba, szívem, én majd beviszem neked a reggelit.

Bethanynek nem kellett kétszer mondani. Érezte a feszült hangulatot a szobában, és Jon Jon megrémítette. Ez mindig is így volt, de Kira eltűnése óta még jobban félt tőle.

- Hadd menjen el Jeanette az iskolába, azután azt hiszem, jobb, ha beszélünk, fiam.

Jon Jon bólintott, és tovább itta a teáját. Anyja megérdemli, hogy megtudja az igazat. Talán... de tényleg csak talán... akkor majd mindent újrakezdekhetnek.

Huszonhetedik fejezet

Joanie összepakolta a fia bőröndjét, és most a vodkával bőségesen felöntött

reggeli kávéját iszogatta.

Úgy érezte, mintha az egész világ megbolondult volna, és ő lenne az egyetlen épeszű ember. De kiverte a fejéből ezt a gondolatot, ahogy már évekkel ezelőtt tanította magának. Egész életében különböző gondolatokat űzött ki a fejéből, inkább hagyta, hogy sodorják az események, és mindig mindenből a legjobbat próbálta kihozni. Akkor is ezt tette, amikor megszülettek a gyerekei, és még mindenben tőle függtek, még ha ők ezt nem is fogták fel.

Ám mégis szerette azzal nyugtatni magát, hogy Paulie nem tudhatta, mit pénzel - noha a lelke legmélyén be kellett ismernie, a férfinak valószínűleg nagyon is pontos elképzelése lehetett erről.

Akkor miért nem tudja utálni?

Feltételezte, hogy egy nap majd képes lesz normálisan gondolkodni erről, és akkor majd nagyobb rálátása lesz a dolgokra. Addig eltemeti magába az összes nyomorult gondolattal és eseménnyel együtt, amelyek mindig is megbéklyózták az életét. Jobbat akart a gyerekeinek, mint amit neki kellett megélnie, és egy kicsit meg is valósított ebből. Ezzel a hittel kellett vigasztalnia magát, másképp nem tudott volna még egy napot leélni. Elkezdte Jeanette reggelijét készíteni. Finom omlett. A lány mostanában sokat evett, és Joanie gyanította, hogy a lánya babát vár, de nem akarta erőltetni a témát. Épp elég vita és veszekedés

volt már köztük; ha készen áll majd rá a lánya, akkor elmondja. Mindenesetre Joanie hasznosnak érezte magát, és ebben a pillanatban erre volt a legnagyobb szüksége.

Amikor néhány szelet szalonnát a grillre dobott, úgy döntött, akár tetszik Jon Jonnak, akár nem, meleg reggelit kap ma.

Miután pedig a fiú elmegy otthonról, ő felkészül Paulie temetésére. Még mindig nem volt biztos benne, hogy elmegy. Volt még valami, amit meg kellett tennie, de eddig nem tudta összeszedni hozzá a bátorságát. Jon Jon félreérthetetlenül felszólította, hogy maradjon a háttérben.

Mintha csak a gondolatai idézték volna meg, a fiú megjelent a konyhában. Olyan jóképű volt, hogy Joanie sírni szeretett volna. Még a rasztafürtjei is csinosnak tűntek. Olyan finom vonásai voltak, hogy akármit hordhatott, mindig jól nézett ki.

-Jaj, anya!

De Joanie látta, hogy a szalonna illata csodát tesz, és bármit főz is, a fiú befalja majd.

- A raszták ehetnek szalonnát? Jon Jon halkán felnevetett.

- Ki a fenét érdekel, anya? Ide a tányérra vele, kislány! Joanie szerette, ha úgy tettek, mintha mi sem történt volna.

Szinte látta maga előtt, hogy Kira belép, és ugyanazt követeli magának, amit a bátyja kapott. És látta, ahogy Jon Jon kis falatkákat ad a saját reggelijéből a kislánynak. Olyan jó báty volt!

- Készen vagy? A fiú bólintott.

- Baxter kábé tíz perc múlva itt lesz értem. -Jó fiú vagy, Jon Jon.

Jon Jon elmosolyodott, és megfogta az anyja kezét.

-Jó tanárom volt, nem igaz?

Látta, hogy könnyben úszik a nő szeme, hát gyorsan felállt, és megölelte az anyját. Mostanában a legkisebb kedvesség is felkavarta Joanie-t.

- Nézd, anya, akármi történt, az nem a mi hibánk, érted?

Mindent megtettünk, ami tőlünk tellett, és ennél többet senki nem tehetett.

- Mondd, hogy Paulie nem tudta. Kérlek, Jon Jon, esküdj meg, hogy az igazat mondtad nekem!

- Nem tudta, anya, istenemre mondom. Ne rágódj már ezen!

Joanie tudta, mikor kell hagyni a dolgokat, és szomorúan bólintott. Jon Jon nem szeretett erről beszélni, túlságosan felzaklatta.

Amikor hangosan dörömböltek az ajtón, a fiú ugrott, hogy kinyissa. Hallották Baxter erős hangját, és Joanie automatikusan készítette neki a csésze teát.

- Ez igazán jól néz ki, Joanie - bökött a nyomozó Jon Jon félbemaradt reggelijére.

Joanie elvigyorodott.

- Ha kapok időt, magának is készítek egyet. A férfi leült Jon Jonnal szembe.

- Van bőven ideje, drága.

Vagyis Joanie szokás szerint mindenkinek készített reggelit. Baxter mostanában állandóan az ő küszöbét koptatta, és Joanie meglepetten jött rá, hogy egész megkedvelte.

Vannak még csodák.

Nagy John a feleségével ült, és Jon Jon és Baxter reggelijéhez hasonlót falatozott éppen. Kathy túlsúlyos volt, de a csinos arca, amivel sok évvel ezelőtt magához vonzotta a férfit, megmaradt. Jó feleség volt, megvárta a férjét, amíg az a börtönben ült, és soha nem lehetett botrányos híreket hallani felőle. Most azonban riadt asszonynak látszott, akitől elvették kedvenc gyermekét, és John is tudta, hogy ezen nem tud segíteni.

Amikor Kathy újabb csésze teát helyezett a férje elé, az átkarolta terjedelmes testét, és magához ölelte.

- Minden rendben, bébi?

A nő megpróbált mosolyogni.

-Túl fogom élni, John. Nincs más választásom, nem igaz?

Valahol a lelke mélyén tudta, hogy a fia eltűnése bonyolultabb történet, mint elsőre gondolta volna. Nagy John és a többi fiú úgy tettek, mintha őket is érdekelné az ügy, de ő mindenkinél jobban ismerte őket. Kathy McClellan évekkal ezelőtt megtanulta, hogy soha ne avatkozzon az üzleti ügyeikbe, és akárhogy próbálták is átvágni, itt üzletről volt szó.

Átkutatták Kieron szobáját, állítólag azért, hogy a hollétéről megtudjanak valamit, de ő is tisztában volt vele, hogy valami mást keresnek, és akármilyen volt is az, feltételezte, hogy megtalálták. Kieron volt a legkisebb fia, a kicsikéje. Most pedig elment, és úgy tűnt, rajta kívül ezzel nem foglalkozik senki. De nem akart faggatózni. Az volt az érzése, hogy ha valaha is elmondanák neki az igazságot, az sokkal rosszabb lenne számára, mint a mostani bizonytalanság.

Baxter olyan volt, mint egy kiskölyök, amikor leszálltak a bukaresti Otopeni repülőtéren. Megbűvölten nézett körül, és képtelen volt palástolni, hogy rendkívül izgatott, amiért olyan helyen lehet, amit eddig csak a hírekben látott.

- Hát, Jon Jon, végre megérkeztünk. Reméljük, Kicsi Tommy igazat mondott neked. Hangjából ugyan kételkedés érződött, de Jon Jon tudta, Tommy őszinte volt vele. Ez volt a legkevesebb, amit megtehetett végül.

A félelem borzalmas fegyverként működött az évek során. Tommyt megfélemlítette az apja, ahogy megfélemlítette az anyját is. De ő végül mégis feladta az apját- és ez számított, ezt nem lehetett elfelejtetni.

Tommy elég érzékeny volt ahhoz, hogy tudja, ugyanazzal fogják megvádolni őt is, és az önfenntartási ösztöne erősnek bizonyult. Jon Jon ezt megértette, mindenkinél jobban.

- Fogja vissza magát! - szólt oda Baxternek. - Lesz néhány hosszú napunk.

Ám a nyomozó úgy viselkedett, mint a kutya, aki hat lámpaoszlopot lát. Ez az egész annyira új volt a számára, hogy szinte letaglózta. Jon Jonnak szó szerint ki kellett cibálnia a terminálból, és elindítani a várakozó rendőr, Michael Crasna felé.

Baxter kezét rázotta a törékeny termetű emberrel, majd bemutatta Jon Jont. Miután mind rágyújtottak és rövid csevegést folytattak a repülőútról, Michael a kint várakozó Mercedeshez vezette őket, amelyben egy nagydarab, Peter nevezetű férfi várta, hogy elvezesse őket a céljukhoz.

- Gyönyörű a vidék! -jegyezte meg Baxter derűsen. Michael bólintott, és megköszönte a bókot.

- Még most éledezünk a múltból. De mi, románok mindent kibírunk.

Azután vállat vont, és Jon Jon tisztelettel nézett rá, amiért ilyen enyhén fogalmazott.

- Hova megyünk most?

- Egy helyre, amit Rahovának hívnak. Az nem lesz túl szép. Bárcsak megmutathatnám maguknak a hegyeket, vagy Bukarest bizonyos részeit, ahol megmaradtak a történelmi épületek. Sajnos az idő rövid. Talán majd máskor. Jon Jon udvariasan bólintott, noha mindannyian tudták, hogy sosem fognak visszajönni ide. Behunyta a szemét, hogy ne kelljen tovább beszélgetnie, és megpróbált pihenni. Észrevette, hogy Peter figyel a visszapillantó tükörben, és együttérzést látott a szemében.

- Egy Ferentari nevű helyen szereztem szállást ma estére. Nem sokkal jobb, mint Rahova, de a körülményeket figyelembe véve ez lesz a legjobb.
Jon Jon újra bólintott, de a szemét nem nyitotta ki.
Most, hogy valóban elindultak, Baxter végre elcsendesült. Rájött, hogy ezúttal tényleg felégetett maga mögött minden hidat, de egyáltalán nem érdekelte.
Helyesen cselekedett, hogy elkísérte Jon Jont, ezt minden kétség nélkül tudta.

Joanie kiszállt a taxiból, s miután megkérte a sofőrt, hogy várjon, bement a Kelet-londoni Krematórium épületébe. Meglepődött, hogy szinte senki nem jelent meg.

Ahogy belépett a kápolnába, észrevette a magában álldogáló Sylviát. Néhány férfi ült még a helyiségben, nyugtalannak tűntek.

Joanie a koporsóhoz lépett, és elhelyezte apró kis virágcsokrárt az alatta lévő szőnyegen. Az olcsó fenyőkoporsó mehökkentően csúszasnak tűnt. Mindössze egy kis fehér krizantémkereszt díszítette.

Sylvia lépett mellé. Joanie sok mindenre számított, de a Sylvia arcán látott érzelmős mosolyra biztosan nem.

- Ráteheti a fedélre, ha akarja. Joanie megrázta a fejét.

- Nem, köszönöm. Csak el akartam búcsúzni tőle.

- Ó, nem marad?

Paulie özvegye gúnyolódott, és Joanie érezte, hogy forr benne a düh.

- Most inkább nem, szívi! Látom, hogy elárasztották a barátok, nem lesz szükség rám.

A mérgezett nyíl célba talált, és Joanie kimért léptekkel távozott a kápolnából. Valahogy jobban érezte magát, de még mindig sajnálta, hogy Paulie így halt meg. Ám ahogy a férfi mindig is mondta, azt kapta, amire befizetett. Paulie özvegye pedig láthatóan úgy döntött, a szükségesnél egy pennyvel sem költ többet a búcsúztatására.

- Ez itt Rahova, uraim!

Jon Jon szeme felpattant. Az ablakon keresztül betonházakra és koszos utcákra meredt.

- Az alacsony jövedelműek lakótelepe. Bizonyára önöknél is van ilyen Angliában. Michael a hazáját mentegette, és Jon Jon helyette is rosszul érezte magát.

- Igen, vannak. Már közel vagyunk? Michael bólintott.

- Itt állítsa meg az autót! - utasította a sofőrt.

- Ha jól körülnéznék, uraim, észrevehetik, hogy ezeken az épületeken vagy kék, vagy rózsaszín függöny van mindenhol.

Baxter és Jon Jon körbefordult, és látták, hogy igazat beszél. A legtöbb ablakon ugyanolyan függöny lógott. Feltűnt nekik az is, hogy többnyire kék.

- Ezek gyermekbordélyok. A függöny színéből lehet tudni, hogy fiúk vagy lányok vannak odabenn. A nagyon világos szín nagyon fiatal fiúkat és lányokat jelent. Jon Jon és Baxter hitetlenkedve bámultak körbe, csak lassan fogták fel a hallottak szörnyűségét.

- Átkozottul jól mulathatnak maguk itt, nem?

Baxter nyomozó, aki azt hitte, többé már nem lepheti meg semmi, most teljesen szétesett.

- Bárcsak tréfálnék, barátom. Ezek az épületek mind az oroszok tulajdonában vannak, és nagyon kicsi hatalmunk van felettük. Ha bezárunk egyet, azt kockáztatjuk, hogy összetűzésbe kerülünk az előljáróinkkal, akik elég rendesen keresnek azzal, hogy szemet hunynak a dolgok felett. Azt hiszem, így mondják. De ha maguk végeztek a munkájukkal, mi megvédjük magukat. Tudattuk a szándékukat a tulajdonosokkal, és beleegyeztek. Cserébe adunk nekik néhány hónap haladékot. Miközben ott ültek, egy nő haladt el mellettük egy kisfiúval. A gyerek sírt, a nő hangosan fenyegette. A melegítőjénél fogva húzta maga után, és mielőtt eltűntek volna az egyik épületben, még lekevert neki egy pofont. Michael szomorúan sóhajtott.

- Ha ebben a percben bezárnánk ezeket a bordélyokat, néhány órán belül újra kinyitnának valahol máshol. De elég a gondjainkból!

Egy szürkésbarna házra mutatott a szemközti oldalon.

- Ott van a lakás, amit keresnek.

- Hányas szám?

- Lesz majd egy tábla, hogy Óvoda. Viccnek szánták ugyan, de jól mutatja,

mennyire lenéznek bennünket. A legtöbb ügyfelük angol vagy német. A maguk által keresett férfi ott van benn. Ő veszi a megrendeléseket az interneten keresztül, és gondoskodik róla, hogy a vevők igényeinek megfelelő legyen a szállítás. De szerencsések, mert az a román, akinek dolgozik, legalább annyira szeretné már kívül látni, mint maguk. Beleavatkozik a pénzügyi tranzakciókba is. Felsőhajtott.

-Ez a betyárbecsület, igaz?

A vereség szégyenét lehetett hallani a hangjában, és Jon Jon hirtelen rádöbbsent, hogy ez az ember már azzal is komoly kockázatot vállalt, hogy a címet megadta nekik. Sokat fáradozott az érdekükben, és bár kap majd némi pénzt, Jon Jonnak volt egy olyan érzése, hogy ezt inkább személyes okokból tette meg. Azt is biztosra vette, hogy Michael elfogadja majd a pénzt. Miért is ne tenné? Igazán nagy szívességet tett nekik.

Michael a maga részéről nagyon is örült, hogy segíthet. Mivel angolokról van szó, úgymint a szőnyeg alá söprik majd az ügyet. Szörnyen nagy szükségük lett volna a turistákra, de a gyermekkereskedelem sajnos a turizmus része lett. Baxter elpöckölte a csikkjét.

- Hát akkor indulás, nézzük meg, mi van ott!

Az erősen túlsúlyos páciens egy banánt majszolt, és két harapás között egy tábla tejcsokoládét eszegetett mellé. Pillanatnyilag ennek a két íznek a keveréke volt a kedvence.

Egyágyas szobája ablakán át a kertre látott. Remekül érezte magát Essexben. Szerette, hogy itt mindenki jókedvű, és viccelődik vele. A teája is elkészül hamarosan, és tudta, hogy a lány majd megengedi, hogy annyi sütit egyen mellé, amennyit csak akar. Megint étkezéstől étkezésig élt. Mivel nem volt az életében senki és semmi, visszatért a régi szokásaihoz.

Ekkor árny vetült rá, és megfordult a székben, mert a beteggondozót várta, aki a teáját behozza. Arcából azonban minden szín kifutott, amikor az a nő állt előtte, akit szeretett ugyan, de félt is tőle.

- Hello! - szólította meg a nő.

A férfi nem válaszolt. Úgy érezte, a torka kiszáradt, és a szíve is mindjárt felrobban.

Joanie látta a rettegését. Azt gondolhatta, azért jött, hogy befejezze, amit elkezdett, és a nő most őszintén sajnálta.

- Ne aggódj! Tudom, hogy találkoztál Jon Jonnal, és ő elmondta, hogy Románia felé irányítottad. Hálásak vagyunk neked. Igazán hálásak.

Igyekezett nem bámulni a férfi arcán lévő hegeket. Tudta, hogy még mindig kezelésekre jár, hogy eltüntessék az égési sebeket, és azzal is tisztában volt, hogy a bőrátültetés kegyetlenül fájdalmas. Tommy arcának jobb oldalán vörösebb és ráncosabb volt a bőr, mint a másik oldalon. A haja valamennyire visszánőtt, és egész jól fel lehetett ismerni. Csak a szeme változott meg.

A tekintetéből rettegés áradt. Joanie megértette, miért érez így, és újra megpróbálta eloszlatni a riadalmat.

- Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek.

A férfi erre bólintott, holdvilágképén látszott, hogy enyhült benne a feszültség.

-Jon Jon elmondott mindent? -Igen.

- És nem vádolsz engem?

Joanie leült az ágyra, és elmosolyodott.

- Megpróbáltam, Tommy, de nem lehet. Hogyan is tehetném? Tudom, mennyire rettegtél az apádtól. Csak azt sajnálom, hogy eddig nem tudtunk erről többet. Miért nem mondtad el nekünk?

- Nem lehetett, Joanie. Ezt megérted, ugye?

Joanie látta a megaláztatást az arcán, szinte érezte a zavarát amiatt, amit apja kezei között szenvedett el. Megértette, hogy magában akarta tartani. Tudta, hogy van olyan mocskok, amit nem tud lemosni magáról az ember - különösen így van ez azon a környéken, ahol ők élnek. Ha Tommy kibeszélte volna az apját, abból csak neki származott volna kára. Joseph gondoskodott volna róla.

- Amikor teherautó-sofőrként kezdett dolgozni, mi anyával kicsit fellélegezhettünk. Akkor szerezte az összes kapcsolatát. Én mindent megtettem,

ami tőlem tellett, Joanie.

A nő újra bólintott.

Szegény Kicsi Tommy ártatlan volt mindenben. Annyi volt a bűne, hogy egész életében rettegett Joseph Thompsontól. Hétéves volt, amikor az apja először megerőszakolta, és Joseph csak akkor hagyta abba fia molesztálását, amikor Tommyból rendkívül hájas, zárkózott tinédzser lett.

Am a kegyetlenkedés tovább folytatódott. Joseph Tommyt és az anyját a legkisebb dolgokért is megverte, ha felbosszantották. Összetört lelkű, meggyengült testű felesége a gyógyszerekben keresett menedéket. Tudta, mit tett a férfi a fiukkal, és ezt nem bírta elviselni. Am a legrosszabb még hátravolt.

Tommy nem fejlődött úgy, mint a normális tizenévesek. Úgy tűnt, hogy bizonyos tekintetben mindig gyerek marad, és gyerekes kapcsolatot tartott fenn a kicsikkel. Joseph könyörtelenül kihasználta ezt, és fia gyermekjátékok iránti töretlen érdeklődése révén cserkészte be gyanútlan áldozatait. Azonban amikor egy felháborodott szülő végül kihívta a rendőrséget és a családvédelmiseket, a fiát vádolták meg. Végül is ő nézett ki és viselkedett úgy, mint egy torzszülött - ormótlan kamasz, aki babákkal játszik, és gyermeki szoprán hangon beszél. Amikor kikérdezték az anyját, a váliumtól és gintől üveges tekintetű nő azt hazudta, amit a férje parancsolt neki. Igen, a fiú egy kicsit furcsa. Szegény kicsi fia. De soha nem akart semmi bajt, nem is lenne képes bármi rosszat tenni. Nem úgy, mint az a szörnyeteg, akihez feleségül ment, a nagy, férfias, normális családtag, aki megfenyegette, hogy pépesre veri, ha nem áll mellé. Ő meg tette, amit mondtak neki, nem volt más választása.

Azóta hatszor költöztek el, és ötször változtattak nevet. Bermondsey elhagyása után nem foglalkoztak ilyesmivel. Pippy és Kieron elhalmozta őket pénzzel, mert szükségük volt Joseph

külföldi kapcsolataira, és Leigh Rowe-nak több esze volt annál, sem hogy hagyja kiszivárogni a történetet.

Mindennek a tetejébe Tommyt valójában nem is Tommynak hívták. A valódi neve Darren Weeks volt. így hívták most az új kórházban, amit Jon Jon fizetett neki. Az ápolók rendesen gondoskodtak róla, miért ne tették volna? Mindenki kedvelte Darren Weekset, aki mindig mosolygott, és mindenkihez volt egy kedves szava.

- Feltételezem, Jon Jon elment, hogy elintézzze az apámat - szólalt most meg újra.

Joanie bólintott, de nem válaszolt. Ehelyett azt mondta:

- Szép itt, a kert gyönyörű.

Látta, hogy megkönnyebbülés váltja fel a feszült arckifejezést. Nem kell magyarázkodniuk. Joanie bocsánatot kért, és ez Tommynak elég volt. Nagyon nagy szüksége volt most Joanie-ra, nagyon szerette, mert ő volt az egyetlen felnőtt, akivel jól érezte magát. Am ennél sokkal többet is adtak egymásnak, ezt mindketten tudták.

Azzal is tisztában voltak, hogy Tommy visszaélt a bizalmával, de csak azért, mert nem gondolta volna, hogy az apja vagy bármelyik haverja valaha is hozzá mer érní egy Brewerhez.

Mekkorát tévedett!

- Bárcsak elmondtam volna mindent, Joanie!

- Én is ezt kívánom, de nem tetted, úgy hogy felejtsük el, rendben? Végül mégis kiálltál mellettünk.

A másik bólintott, és megtörölte a szemét. Ekkor lépett be a nővér, és meglepte, hogy a nagy kövér Darrent, ahogy ő nevezte, egy látogatóval találja.

- Egy csésze teát?

Tommy bólintott, és a nő most Joanie-ra nézett. Miután felismerte az újságokból, tapintatosan kérdezte:

- Önnek is hozhatok egyet? Joanie bólintott.

- Köszönöm, az csodás lenne.

Azután Darren felé nyújtotta a kezét, aki egy kis tétovázás után megfogta és a mellkasára szorította. Sírt, és Joanie próbálta vigasztalni, ahogy csak tudta. A férfi égett arcát eltorzították a könnyek... Joanie annyira szégyellte magát, hogy legszívesebben elmenekült volna, de nem tette. Ehelyett maradt, és barátságos délutánt töltött a férfival. Darren Weeks kiszolgáltatta nekik az apját, és ezért örökké hálás lesz.

Az emeletes ház ajtaja nyitva állt, ezért gyorsan bementek.

Jon Jon kigombolta hosszú kabátját. A folyosóról négy ajtó nyílt, és az egyik nyitva állt. Benn két, kilenc év körülinek látszó kislányt és egy kicsit idősebb fiút láttak. Mind üres tekintettel bámultak, és nem mosolyogtak vissza Jon Jonra és Baxterre, csak lesütötték a szemüket. Mindenhol játékok heverték, de egyik gyerek sem játszott velük. Egy roskatag díványon ültek, és nem szóltak egy szót sem.

Jon Jon érezte, hogy előnti az epe.

Ha ilyen a nagy hasznát hozó befektetés, ő nem kér belőle. Paulie-nak tudnia kellett erről az egésztől. Jon Jon tudta, hogy a főnöke mindig gondosan felmérte, hova megy a pénze, és ez a tudat bántotta.

Ennél nagyobb embernek tartotta Paulie-t, jobb embernek.

Az egyik kislány a szék karfájára hajtotta a fejét, és a hüvelykujját kezdte szopni. Látszott rajta, hogy aludni szeretne. Mind nagyon fáradtnak tűntek.

Baxter most az egyik zárt ajtóhoz lépett, és Jon Jon követte. Amikor kinyitotta, egy húszas éveiben járó nőt látott, amint éppen egy kislányt vetkőztetett. A nő csak egy tangát és egy koszos fehér melltartót viselt. Meglepetten fordult hátra, majd rájuk mosolygott.

Jon Jon csak akkor jött rá, hogy még ő is kamasz lány, amikor közelebbről is szemügyre vette a cingár testet. Az élet megöregítette az arcát.

Baxter biztatóan mosolygott rá.

-Joseph?

Az felsőhajtott.

-Josef?

Baxter barátságosan bólintott, de borzalmas zavarban volt a lány öltözetétől és a fejletlen testén látott sebektől. Minden any-nyira szörnyű volt; az egész hely bűzlött a mosdatlan gyerekektől és a megalázottságtól. A lány egy újabb ajtóra mutatott, és ők elmasíroztak mellette. Amikor a lány magához ölelte a kicsit, Jon Jon rájött, hogy rokonok lehetnek, mert annyira nagy volt a hasonlóság.

A következő helyiség a fürdőszoba volt. A férfi, aki Joseph Thompsonként ismertek, mocskos, vasszínű fürdővízben üldögélt egy kamaszodó lánnyal. Megfordult, amikor kinyílt az ajtó, és Jon Jon úgy érezte, az a döbönt meglepetés, ami kiült az arcára, mindent megért.

- Vigye ki innen a lányt! - rendelkezett.

Baxter kihúzta a lányt a vízből, és egy koszos törülközőbe csavarva kiterelte a fürdőből. Jon Jon egy rúgással becsukta az ajtót.

Azután szétnyitotta a kabátját, és elővette az ólomcsövet, amit Michael Crasna nyújtott át neki útban Rahova felé.

A tenyerében szorongatta, és halkan így szólt:

- Lám-lám, fogadok, azt hitted, nem találkozunk többé! Joseph megpróbált felállni, de a lábai közé lesújtó ólombot

hatására letett erről. Verejtékezett a félelemtől, tudta, hogy nem hagyja el ezt a helyiséget élve. Mindössze annyit tehet, hogy ősz-szehúzza magát a meleg vízben, és várja az elkerülhetetlent.

- Hogyan találtál rám?

Jon Jon előbb leköpte, s csak aztán válaszolt:

- A fiad köpött be. Már mindent tudunk. Rólad, Jesmondról, Pippyról és a többi szarjankóról, akiket a barátaidnak hívtál.

- Mit akarsz tenni velem?

Jon Jon a férfi szemébe nézett, és tudta, már az első pillanattól kívánta Kirát, amint megpillantotta, és előre kitervelte, hogyan

szerezze meg. Ennek a patkányfészeknek ő volt a brit képviselője, aki azért lett Jesmond és Pippy közvetítője, mert már évek óta járt ide. Joseph vagyonokat szerzett az országismeretével, és ide menekült, abban a biztos tudatban, hogy itt senki nem talál majd rá. Hát most tévedett.

- Biztosan majd kibújtál a bőrdőből, amikor Kieron elvitte neked a kislányt Deptfordba. Megérkezett álmaid lánykája, és ti ketten jót mulattatok ezen. Nos, Kieronról már gondoskodott az apja, így térjünk vissza rád: mi legyen veled?

Jon Jon néhány másodpercig úgy tett, mintha gondolkodna. Azután a reszkető, meztelen emberhez lépett, még egyszer rácsapott a térdére a csővel, de ezúttal eltörte a csontját és szétverte a térdkalácsát.

Joseph felüvöltött kínjában, miközben Jon Jon azt suttogetta neki:

- Biztosan kitalálok valamit, ami még ennél is megfelelőbb lesz, nem gondolod?

Joanie belépett a lakásba, és szokás szerint első dolga volt, hogy teavizet forraljon. Miközben a víz melegedett, rágyújtott egy cigarettára, és kibámult a konyhaablakon. Mónika néhány percen belül itt lesz a kis Bethanyval. A lány most többé-kevésbé itt lakott, Jon Jon pedig kiköltözött Sippyhez egy időre.

De ideje is volt már, hogy Jon Jon elmenjen. A hétvégén beköltözik a saját lakásába, és ha őszinte akart lenni, megértette, hogy az anyja gondot akar viselni a kislányra, aki láthatóan senki másnak nem kellett.

Joanie tudta, hogy a fiú miért nem tud ránézni Bethanyra. Miután meghallotta, miket látott azokon a fényképeken, neki is nehezére esett, hogy ránézzen a gyerekekre. De Jon Jonnal ellentétben ő áldozatnak látta Bethanyt. Ám a lelke mélyén mégis folyamatosan ott motoszkált, hogy végül is Bethany szállította Kirát nekik, és Joanie-nak mindennap meg kellett küzdenie magával, hogy ezt a témát ne hozza fel.

Kira harcolt, hogy eljöhessen abból a deptfordi házból, és még azután is küzdött velük, hogy leittarták és benyugtatózták. Pippy mindent elmondott Jon Jonnak, mielőtt meghalt.

Joanie büszke volt arra, hogy a gyermeke védekezett, noha nagyon meg lehetett rémülve. Ám Kira konok volt, mint egy öszvér. Sajnos esélye sem volt, hogy élve kikerüljön abból a házból. Joanie behunyta a szemét, és mélyet szívott a cigarettájából.

Kira testét megtalálták a Pippy által megjelölt helyen, és ez megkönnyebbülést jelentett nekik. Joanie most legalább eltemethette a gyermekét.

Szegény Kira rosszkor volt rossz helyen. Ha aznap délután nem találkozott volna Bethanyval, ez nem történt volna meg.

Joanie azonban nem vádolta Bethanyt. Az a gyerek áldozat, ahogy a saját lánya is az volt. Bethanyt már túlságosan megfélemlítették ahhoz, hogy bármit is elmondjon az elszenvedett erőszakról. Most egész életében együtt kell élnie a történetekkel, amelyeknek ő volt az okozója, és amelyeken már nem változtathatott.

Ez bárkinek elegendő büntetés lenne.

Mónika még mindig nem tudta az igazságot, de örült, hogy engedetlen gyermekét átpasszolhatja a legjobb barátnőjének. Pénzért, természetesen.

Joanie-t azonban most még ez sem bántotta. Még nagyon friss volt a seb, még túlságosan hihetetlen volt az egész ahhoz, hogy felfogja. Ám majd az is eljön; az idő minden sebet begyógyít. Legalábbis ebben reménykedett.

Készített magának egy teát, és beleöntött egy adag vodkát. Békét kötött Kicsi Tommyval - mert még mindig ezen a néven emlegette -, és közel állt valamiféle lelki békéhez is. Ha átvészeli a következő néhány hónapot, akkor végül képes lesz majd kilábalni a kétségbeesésből.

Jeanette húsz perccel négy után érkezett meg az iskolából, és egyenesen a szobájába ment, ahogy szokott.

Joanie követte, és vidáman kiáltott utána: -Jó napod volt?

- Tényleg iskolában voltam, anya! Hogy lehetne jó napom? - vigyorgott Jeanette gyászos arccal.

Joanie felnevetett.

- Tudom, hogy iskolában voltál. Még mindig meglepetten hívnak fel, ha megjelensz.

Hat hónappal korábban Jeanette megsértődött volna anyja szavain, és kritikaként fogta volna fel őket. Most csak mosolygott.

- Egész jól érzem ott magam, de el ne mondd senkinek.

- Nem fogom. Kérsz egy csésze teát? Jeanette elvigyorodott.

-Ööö... nem,kösz.

- Én is így voltam, amikor téged vártalak - mondta Joanie halkan.

Jeanette éppen az iskolatáskája tartalmát borította ki az ágyra, ám most abbahagyta, és dermedten állt.

-Jaj, anya...

Sírni kezdett; egészen eddig azon töprengett, hogy adja be anyjának a hírt. Az

imádni való anyjának, akit az elmúlt hónapokig nem igazán tudott elfogadni.
-Sajnálom...

Joanie megölelte tévelygő gyermekét, és örült a lehetőségnek, hogy megvigasztalhatja, örült, hogy megnyugtathatja.

- Megbirkózunk vele, szívem. Azok után, amit átéltünk, egy tízes skálán ez nem is igazi katasztrófa.

Magához szorította a lányt, aki megkönnyebbülten zokogott. Isten jó. Joanie már sokszor hallotta ezt a frázist életében, és néha, de csak néha, úgy érezte, igaz.

Jon Jon egy ferentari bárban ült. Valójában csak egy odú volt, teli helyi macsókkal és gyanús külsejű macákkal, akik rosszul sikerült mellnagyobbításon estek át.

Baxter egy szőkitett hajú, kékre festett szemű nővel csevegett, és Jon Jon azon mélázott, mikor szóljon neki, hogy egy transzvesztitával bájolog. Ám Baxter már annyira részeg volt, hogy valószínűleg észre sem venné a különbséget.

Michael és Peter a közelükben maradtak. Rájuk mosolygott, amikor újabb kört rendelt. Ötezer fontot kaptak, hogy egy kis . örömet vigyenek a rendőrkapitányság életébe. Jó helyre került a pénz. Ők majd gondoskodnak róla, hogy Joseph Thompson halálát „agyonverték, a támadó ismeretlen” felirattal kartotékoz-
zák.

Jon Jon szerette volna, ha azok az angol köcsögök, akikkel otthon akadt dolga, tanulnának Joseph Thompson halálából. Majd meg kell köszönnie Baxternek, hogy mellette állt ebben az igazságszolgáltatásban.

Kitartóan ittak egész este, de Jon Jon a legkevésbé sem érezte magát részegnek. Elzsibbadt, de elintézte, amiért jött, tehát okkal ünnepelehetett.

Újabb nagy adag Chivas Regal rendelt, és egyetlen hajtásra kiitta. Már várta, hogy másnap hazamenjenek. Régóta most először várt valamit, ez pedig megkönnyebbüléssel töltötte el. Tehát még vannak érzései.

Peter nyújtott neki újabb italt.

- Csirió!

- Csirió! - kiáltotta Peter és Michael egyszerre, majd felnevettek, amikor a magasba emelték poharaikat.

Valami okból rendkívül nevetségesnek találták ezt a kifejezést, és ünnepi hangulatban voltak, Baxterhez hasonlóan.

Jon Jon a jól végzett munkára ivott, és már elkezdte számolni az órákat a hazatérésig. Most nagyon is szüksége volt a családjára, habár ezt sosem ismerte volna be mások előtt. Szeretett volna az anyjával és a húgával lenni, hogy megbizonyosodjon róla, minden rendben velük, és megvan mindenük.

Érezni akarta a szeretetüket, hiszen csakis annak köszönhetette, hogy nem örült bele abba, ami történt.

Epilógus

Joanie és két megmaradt gyermeke csendben ültek a halottaskocsiban, amikor megérkeztek a temetőbe. Hideg, szeles nap volt, jól összehúzták magukon a kabátot, mielőtt kiszálltak és a többi gyászoló mellé álltak.

Joanie tekintetét állandóan magára vonta a kis fehér koporsó, amelyben a lánya maradványai pihentek. A rendőrség egy plaistow-i barakkban találta meg a holttestet egy „névtelen” bejelentés nyomán. Ugyanitt két másik lány maradványait is meglelték, akik a fogorvosi jelentések szerint Kelet-Európából származtak, de eddig még nem sikerült azonosítani őket.

Mónika lépett melléjük, és szomorúan mosolygott a barátnőjére. Jon Jon arrébb ment. Nem bírta többé sem Mónika, sem a lánya látványát. Mónika azonban nem törődött vele. Nagyon lenyűgözte Jon Jon új háza, és ezt meg is mondta most Joanie-nak - sosem volt érzéke a megfelelő alkalmakhoz. Joanie csak mosolygott, és helyeselt neki.

Szép ház volt, elég helyes, de ő boldog volt a régi lakásában, ahol minden

pillanatban várta, hogy Kira kiszaladjon a szobájából. Különös, hogy amikor végre lehetősége van álmai házában élni és valódi vacsorákat rendezni, rá kell jönnie, hogy már nem vágyik erre. Tudta, hogy ebből le lehet vonni valami tanulságot, de ma nem volt ereje ezen gondolkodni. Nagyon szép volt a búcsúztató. Eljöttek Kira iskolatársai és a szomszédok is. Káprázatosak voltak a virágok.

Joanie megfogta Jeanette kezét, és lassan ballagtak Jon Jon felé, aki a sírgödör mellett várta őket. Mindketten visszahőköltek, amikor meglátták Nagy John McClellant a két legidősebb fiával, akik azért jöttek, hogy részvétüket nyilvánítsák.

Joanie fia már most vagyonos ember volt, pedig épp csak betöltötte a tizennyolcat. Paulie átíratatta rá a szalonokat, mielőtt végzett magával. Jon Jon először nem akarta elfogadni, merthogy vér tapadt ehhez a pénzhez, de Joanie meggyőzte. Paulie tartozott nekik ezzel.

Mostanában szeretett egyszerű striciként gondolni rá: olyan férfiként, aki az ő seggét árulta, amíg profitot hozott neki. Egy aljas ember. Egy senki. Így sokkal könnyebb volt.

Jasper is itt volt ma, Jeanette másik kezét fogta. Az elmúlt hónapok történései után Joanie úgy érezte, minden szeretet értékes, és mivel senki más nem bírt Jeanette-tel, úgy látta, jobb, ha megszokja a fiú jelenlétét. Különösen most, hogy a lány terhes lett tőle. Jon Jon persze még nem tudott erről. A bejelentést a megfelelő pillanatra tartogatta.

Hát ennyit Jeanette tanulmányainak újrakezdéséről, habár már most magántanárokról beszélt, és arról, hogy Joanie fog vigyázni a gyerekére, ami azért már eredmény.

Joanie a szeme sarkából észrevette Baxtert is, aki a legjobb fekete öltönyét vette fel. Ezt már évekkel ezelőtt észrevette: a bűnügyi nyomozók mind tudták, hogyan viselkedjenek egy temetésen, így szemmel tarthatták a gyászolókat, miközben lerótták kegyeletüket is. Nem mintha ma bármi újdonságot megtudhatnának, mert Baxter már mindent elvégzett helyettük Romániában. A felettesei szemet hunytak efölött. Paulie hagyatéka, Joanie biztosra vette. A közvélemény úgy tudta, hogy a rendőrség még mindig nagy erővel keresi Kira Brewer és két meg nem nevezett gyermek gyilkosát – de a járd és Joanie szomszédai is tudták, hogy mi a pálya. Sylvia jelöletlen sírban temette el a férjét. Pippy Lightnak

és Kieron McClellannak még ennyi sem jutott. A rendőrség tökéletesen tisztában volt azzal, hogy ki rendezte ezeket a számlákat, de Nagy John mindenfelé osztogatott pénzt, így minden elrendeződött.

Újabban Joanie vezette az ilfordi szalont. Közel állt a lányokhoz, ismerte az életüket. Igyekezett nem túl sok alkohollal végigélni egy-egy napot, és megpróbálta Bethanyt becsületesen felnevelni.

A kislány most töltötte be a tizenkettőt, és kedvét lelte formálódó alakjában, ami azzal fenyegetett, hogy mellben ugyanolyan erős lesz, mint az anyja. Testalkata és túl korán megszerzett tapasztalatai nem ígértek sok jót, noha Joanie minden tőle telhetőt megtett érte. A lány a maga módján tényleg szerette Kirát.

Jon Jon fél szemét az anyján tartotta. Újabban jól nézett ki Joanie, s a fiút ez valódi büszkeséggel töltötte el. Hosszú és fájdalmas napok teltek el szegény kis Kira földi maradványainak megtalálásától a mai napig. A bírósági vizsgálat kész rémálom volt. Megtiltotta az anyjának és Jeanette-nek, hogy akár csak a közelébe merészkedjenek, és hálát adott istennek, hogy hallgattak rá. McClellanék a színpfalak mögött elsimítottak mindent. Paulie hagyatéka David Smith rendőrfőnök is a fizetési listájukra került, és fel sem merült, hogy cserében valaki téglaként beépül, mint hajdan Paulie.

Végül aztán eljött a nap, amitől mindannyian rettegetek – a nap, amikor búcsút vesznek a kis Kirától. Eddig jobban ment, mint bármelyikük gondolta volna.

Jon Jon körülnézett. Még az sem zavarta különösebben, hogy Jasper is eljött. Nagy John megtanította neki, milyen értékes kincs az önuralom. Ha egy probléma végül túl bosszantóvá válik, egy Jon Jon helyzetében lévő ember megfizethet bárkit, hogy „intézzék el”. Majd meglátja, hogy alakulnak a dolgok, ad egy esélyt a húgának a boldogságra. Isten a megmondhatója, megérdemli.

Észrevette Sippyt és Earlt néhány cimborával, amint elszívnak egy gyors mariskát

az elföldelés előtt. Jon Jon mosolygott. Nem akartak tiszteletlenek lenni. Számukra a fű szentség volt, és nagyon is jól illett ehhez a komoly alkalomhoz.

Jon Jonnak maradtak még elrendezetlen ügyei, néhány kifizetetlen adósság, de lassacskán egyenesbe jött.

Esni kezdett, és tudta, hogy a finom, hideg permet átáztatja majd a gyászolók ruháit. Az egyikük, egy beteg ember, figyelmen kívül hagyta az orvosi utasításokat, mert ragaszkodott hozzá, hogy részt vegyen a temetésen. Jon Jon kinyitotta az ernyőjét, és odament Darren Weekshez, aki egymagában álldogált. A lakótelepi emberek még mindig Kicsi Tommyként gondoltak rá, és senki nem gyanúsította semmivel. Jon Jon kettejük fölé tartotta az ernyőt. Noha a hatalmas test az egyik oldalon kilógott, ez inkább szimbolikus gesztus volt, ami felbecsülhetetlen értékkel bírt Darren számára.

- Kösz, Jon Jon.

- Szívesen, haver.

Jon Jon tudta, hogy mindenki őket figyeli, és ez volt a célja. Azt akarta, hogy mindenki tudja, Darren Weeksnek legalább annyi joga van itt lenni, mint bárki másnak. Valójában még több is, mint legtöbbjüknek.

Jon Jon szorosán ölelte az anyját, amikor végleg búcsút mondtak Kirának.

Jeanette hangosan zokogott, és Joanie-nak ködösen felrémllett, hogy az anyja mindig azt mondta, a terhéseknek nem szabad sírni, mert a könnyek elszívják a vizet a babától. Majdnem kimondta, amire gondolt, de még idejében észbe kapott. Remélte, hogy Jennek kislánya születik. Joanie-nak szüksége volt egy romlatlan gyermekre, akit szeretgethet, és egy kis unoka tökéletesen alkalmas lesz erre. A kislánya fehér koporsójára meredt, és halkan elbúcsúzott tőle. Hirtelen elállt az eső, és a napfény áttört a felhők között. Joanie úgy érezte, ez Kira áldása rájuk.

A szalonbéli lányokra nézett, akik mind feketében voltak, festett arcukon ünnepélyes komorság. Még Lusta Caroline is eljött ma. Megtelt a temető. Több százan jöttek el, hogy leróják kegyeletüket.

Úgy volt, ahogy Jon Jon mondta: sosem lehet megfeledkezni egy ilyen borzalmas dologról, de az öröm és a boldogság emléke is örökké velük marad. Ne gondoljon folyton erre a borzalmas halálra, kérte a fia, gondoljon Kira életére, akármilyen rövid volt is.

Emlékezzon a nevetésekre és a mindent elárasztó szeretetre.

Új emlékeket kell magának szereznie, és reménykednie kell, hogy egy nap majd ugyanolyan értékesek lesznek, mint a régiek.

És Joanie pontosan ezt akarta tenni.

Vége!